

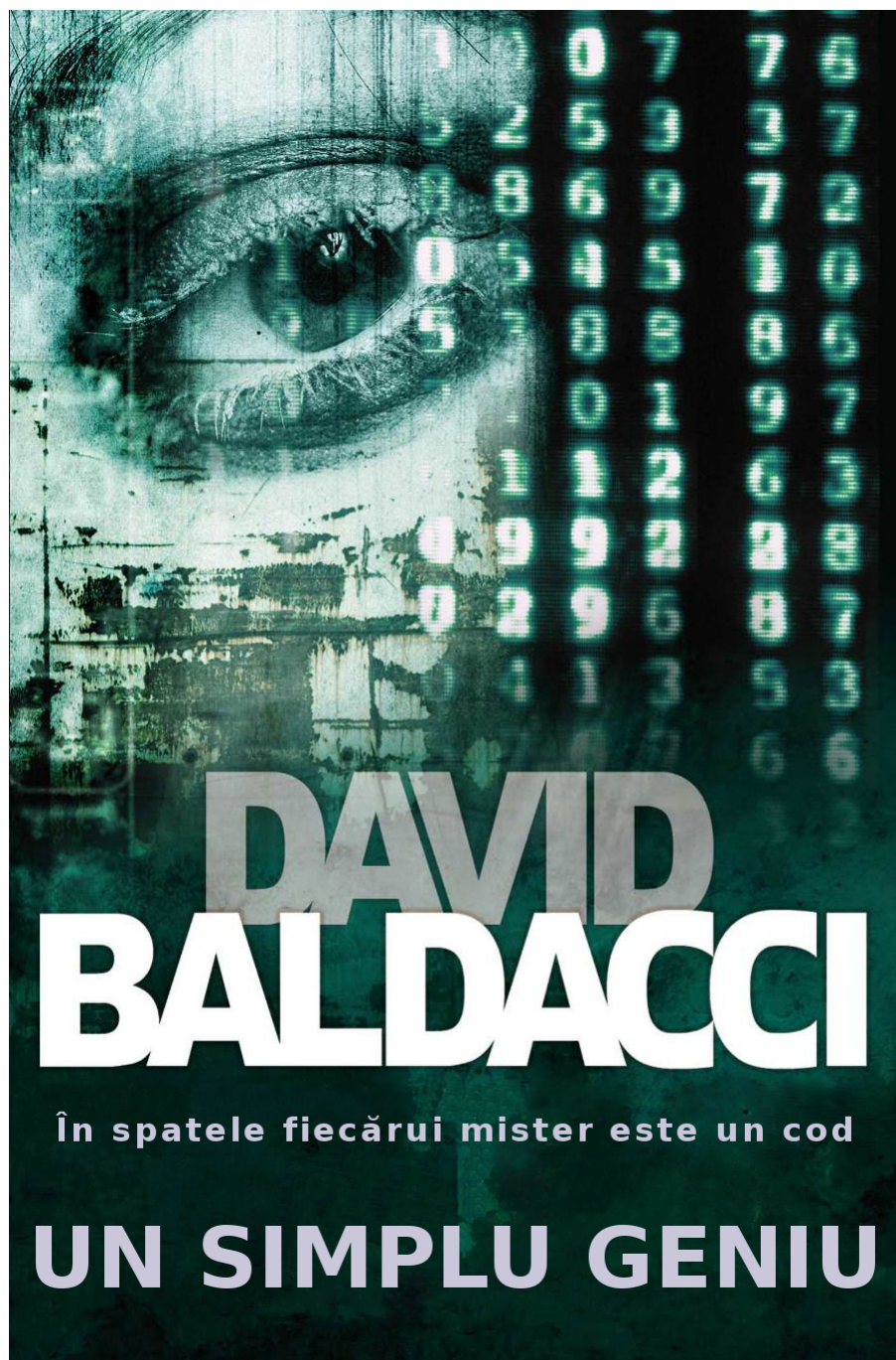

DAVID

BALDACC

În spatele fiecărui mister este un cod

UN SIMPLU GENIU

DAVID BALDACCI

UN SIMPLU GENIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României

BALDACCI, DAVID

Un simplu geniu / David Baldacci; trad.: Graal
Soft - Integrated Translation Services - București:
Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-108-4

821.111 (73)-312.4=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
DAVID BALDACCI
Simple genius

Copyright © 2007 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft - Integrated Translation Services
© RAO International Publishing Company,
2010
2011

*Prietenei mele dragi Maureen Egen,
Fie ca zilele să-i fie lungi și măricele calme*

CAPITOLUL 1

Există patru modalități prin care-ți poți întâlni Creatorul: să mori din cauze naturale, să mori într-un accident, să fii omorât sau să te omori. Totuși, dacă trăiești în Washington D.C., atunci mai ai o posibilitate: moartea politică. Posibilitatea poate să se ivească de oriunde: din cauză că ești surprins într-o fântână publică împreună cu o dansatoare exotică, pentru că furi banii care din întâmplare erau ai FBI-ului sau fiindcă acoperi o spargere făcută de mântuială când numești Pennsylvania Avenue, numărul 1600, casa ta.

Michelle Maxwell pășea mândră pe trotuarele capitalei, dar cum nu era politician, cea de-a cincea modalitate de a muri nu îi era la îndemână. De fapt, femeia căuta doar să se îmbete atât de tare, încât a doua zi de dimineață să nu-și mai poată aminti mare lucru. Erau multe lucruri pe care voia să le uite, multe lucruri pe care *trebuia* să le uite.

Michelle traversă strada, împinse ușa ciuruită de gloanțe a barului și păși înăuntru. Era mult fum, în parte de la țigări, dar și de la substanțele acelea care îi țin pe cei de la DEA în alertă. O muzică asurzitoare le acoperea pe toate celelalte și avea să asigure în viitor mulți clienți cabinetelor ORL. Printre sticle și pahare sparte, trei doamne se apucaseră să danseze. În tot acest timp, două chelnerițe făceau jonglerii cu tăvile, pregătite să-i pocnească pe cei care le pipăiau. Odată ce intră, toți ochii se ațintiră asupra lui Michelle, singura femeie albă din seara respectivă sau probabil din oricare altă seară. Dar îi privi cu atâta sfidare, încât toți se întoarseră la băuturile lor.

Lucrurile puteau să se schimbe pentru că Michelle era înaltă și atrăgătoare. Ce nu-și dădeau ei seama era că ea putea să fie la fel de periculoasă

ca un terorist și abia aștepta ocazia să mute cuiva maxilarul din loc.

Ochi o masă într-un colț și se strecură până acolo, apoi luă prima băutură pe seara aceea și o sorbi tacticos. După o oră și ceva de băut, furia femeii începu să crească. Pupilele i se măreau tot mai mult, în timp ce albul ochiului i se umplu de vinișoare roșii. Mai comandă o băutură. Acum tot ce aștepta Michelle era ceva care s-o stârneasă. Înghiți ultima picătură de alcool, se pironi pe picioare și-și dădu părul negru pe spate.

Privirea ei scruta fiecare colțișor al barului în căutarea viitorului norocos. Era o tehnică învățată când lucra în Serviciul Secret și ajunsese să nu mai poată privi nimic fără să-și folosească acel simț al observației.

Nu îi luă prea mult timp până să-și găsească bărbatul coșmarului său. Era cel puțin cu un cap mai înalt decât ceilalți. Și capul acela era chel, de culoarea ciocolatei, cu două perechi de cercei de aur în ambii lobi groși ai urechilor. Avea umeri kilometrici. Purta pantaloni de camuflaj largi, cizme militare negre și un tricou verde de armată din care ieșeau niște brațe cu mușchi noduroși. Stătea acolo, își bea berea, dând din cap în ritmul muzicii și bolborosind niște versuri obscene. Exact genul ei de bărbat.

Michelle îl îmbrânci la o parte pe un tip care îi apărui în cale, își croi drum până la acest munte de bărbat și îl bătu pe umăr. Parcă ar fi atins un bloc de granit; va avea ceva de furcă în seara aceasta. În seara aceasta, Michelle Maxwell va omorî un bărbat. Pe acest bărbat, de fapt.

El se întoarse, își scoase țigara din gură și sorbi hulpav berea din halba care abia se întrevedea din mâna lui uriașă de urs. Mărimea chiar conta, își aminti ea.

— Da, drăguț! spuse și suflă leneș în sus un rotocol de fum de țigară fără să o privească.

„Mișcare greșită, bătrâne!” Brusc, piciorul i se opri în bărbia bărbatului care se clătină, apoi căzu peste doi indivizi mai scunzi din spatele lui. Bărbia lui era atât de puternică, încât impactul îi trimise lui Michelle o undă de șoc în corp, până în vârful picioarelor. El luă halba și o aruncă spre ea, fără s-o nimească. Apoi, se îndoi de mijloc de durere. Atunci, ea îl izbi brusc în moalele capului cu atâta forță, încât parcă și auzise trosnitura vertebrelor în toată muzica aceea infernală. Căzu pe spate, cu ochii larg deschiși de panică, înspăimântat la culme de forța ei brută, de viteza și precizia atacului.

Michelle îi privea calmă gâtul, gândindu-se unde să-l lovească. În jugulara care îi tremura? Sau în carotida groasă cât un creion? Sau poate să-i aplice lovitura fatală în piept? Și totuși, părea că omul nu mai putea să se lupte.

„Haide, bătrâne, nu mă dezamăgi. Am venit până aici pentru asta.”

Tot publicul se dăduse în spate, cu excepția unei femei care era pe ringul de dans și țipa numele bărbatului ei. Îi arătă un pumn cărnos lui Michelle, dar Michelle făcuse un pas abil în lateral, o prinse de încheietură și îi roti brațul la spate. Femeia însă continua să lovească, astfel că dărmă două mese și lovi câțiva oameni din preajmă.

Michelle se întoarse să-l înfrunte pe prietenul acesteia, care era îndoit de mijloc, cu mâna pe piept, abia respirând. Brusc, se năpusti către ea. Elanul însă îi fu oprit de o lovitură în față, urmată de un cot înfipt în coaste. Michelle încheie prin a-i aplica o lovitură laterală de picior, care îi dislocă o parte din meniscul stâng. Cu un urlat de durere, bărbatul uriaș se prăbuși la pământ. Bătaia se transformă într-un carnagiu. Oamenii se dăduseră cu toții un pas în spate, pentru că nu-și credeau ochilor că David îl nenorocea în bătaie pe Goliat.

Barmanul sună la poliție. Într-un loc ca acesta, singurul număr de apelare rapidă este cel de la

Urgențe și numărul avocatului. Dar, aparent, poliția nu avea să ajungă la timp.

Bărbatul se ridică și reuși cu greu să se sprijine pe membrul sănătos, în timp ce sângele îi curgea șiroaie pe față. Zvâcnirile de ură din ochii lui spuneau totul: fie el trebuia s-o omoare pe Michelle, fie Michelle trebuia să-l omoare pe el.

Michelle cunoștea privirea aceea pe care o văzuse în ochii fiecărui nenorocit din care storsese orgoliul masculin, iar lista era foarte lungă. Înainte, nu se lua la bătaie. Apoi, a început să se apere, iar bărbații picau unul câte unul sub forța cizmei ei care le zdrobea creierii.

Urișul scoase din buzunarul din spate un cuțit pe care îl mânui repede prin fața lui Michelle. Ea era dezamăgită atât de alegerea pe care el o făcuse în materie de arme, precum și de slaba putere de străpungere a cuțitului. Cu o lovitură de picior bine aplicată, i-l aruncă din mână cât colo, rupându-i omului un deget.

Se dădu înapoi până când atinse barul cu spatele. Nu mai părea atât de mare acum. Ea era mult prea rapidă, mult prea pricepută, statura lui și mușchii nu îi erau de niciun folos. Michelle știa că mai lipsea o singură lovitură ca să îl ucidă; o fractură de coloană, o arteră strivită; oricum, el era deja la doi metri sub pământ. Și după privirea pe care o avea, o știa și el. Da, Michelle îl putea omorî și putea să-și liniștească demonii interiori. Și tocmai atunci, avu o revelație atât de cumplită, încât fu cât pe ce să vomite toată băutura pe podeaua zgâriată. Poate pentru prima oară în ani de zile, Michelle vedea lucrurile așa cum erau ele de fapt. Era înspăimântător cât de repede luase o decizie. Și odată luată, nu reveni asupra ei. Se retrăsese din fața a ceea ce îi dominase întreaga viață: Michelle Maxwell acționa după impuls. El îi aruncă epuizat o lovitură de pumn, dar ea făcu ușor un pas în lateral. Apoi dădu să-l lovească din nou

în vintre, dar el reuși să o apuce de picior. Încurajat de faptul că pusese mâna pe prada sa, o ridică și o aruncă peste bar, în etajerele cu vin și lichior. Mulțimea, încântată de această schimbare de situație, începu să scandeze: „Omoar-o pe ticăloasă! Omoar-o pe ticăloasă! ” Barmanul urlă cu furie pentru toate băuturile vărsate, dar se opri de îndată ce muntele de om se apropie de bar și îl trânti la pământ cu un upercut. Apoi, o ridică pe Michelle și îi izbi capul de oglinda ce atârna deasupra barului, spărgând sticlele și poate și capul ei. Încă furios, îi dădu un genunchi în abdomen, iar apoi o aruncă în mesele aflate în cealaltă parte a barului. Ea căzu la podea, cu fața în jos, însângărată și cu trupul cuprins de spasme. Mulțimea se dădu înapoi când muntele acela de om ateriză cu cizmele sale lângă capul lui Michelle. O apucă de păr și o ridică în aer, corpul bălăbănindu-i-se ca un yo-yo. Îi studie corpul lipsit de vlagă, părând că se gândește la noi metode de a o răni.

— În față. În nenorocita aia de față, Rodney! Stâlcește-i-o bine! urla femeia lui, care între timp se ridicase de pe jos și își tampona rochia pătată cu vin, bere și alte prostii.

Rodney dădu din cap și își făcu avânt cu pumnul.

— Drept în față, Rodney! mai țipă o dată femeia.

— Omoar-o pe ticăloasă! zbiera mulțimea cu mai puțin entuziasm, simțind că bătaia era pe sfârșite și puteau să se întoarcă la băuturile și țigările lor.

Dar brațul lui Michelle se mișcă atât de rapid, încât Rodney nici nu-și dădu seama că fusese lovit în rinichi decât după ce creierul lui îi trăsese un semnal de alarmă. Țipătul său de furie se pierdu printre ritmurile ce încă se mai auzeau de la bar. Atunci, pumnul lui o lovi în față, scoțându-i un dinte, și apoi o mai lovi o dată, iar sângele îi țâșni

din nas și din gură. Marele Rodney tocmai se retrăsese din luptă când poliția sparse ușa, cu pistoalele ațintite asupra tuturor, gata oricând să găsească un motiv pentru a le putea folosi.

Michelle nu îi auzi când intrară, îi salvară viața și apoi o arestară. Chiar după a doua lovitură, își pierdu cunoștința și nimeni nu se aștepta să-și mai revină. Înainte să leșine, ultimul gând al lui Michelle fu „La revedere, Sean!”

CAPITOLUL 2

Sean King stătea pe malul râului în lumina care pălea cu repeziciune. Ceva era în neregulă cu Michelle Maxwell, iar el nu știa ce să facă. Partenera sa devenea din ce în ce mai depresivă și mai melancolică pe zi ce trecea. Văzând această întorsătură de situație, îi propusese să se întoarcă la Washington D.C. și să o ia de la capăt, însă schimbarea de decor nu ajutase. Cu puțini bani și fără slujbă în zona atât de competitivă a D.C.-ului, Sean fusese obligat să accepte ajutor de la prietenul său care reușise în marea lume a consultanței private în materie de securitate, vânzându-și apoi firma unei companii de talie mondială.

Sean și Michelle locuiau în casa de oaspeți de pe proprietatea imensă care-i aparținea prietenului lor din sudul Washingtonului. Cel puțin, Sean locuia acolo; Michelle nu mai dăduse pe acasă de câteva zile. Și nu răspundea la telefon. În noaptea de dinaintea dispariției, venise acasă beată criță, iar el o certase că se urcase în asemenea stare la volan. Când se trezise a doua zi dimineată, ea nu mai era.

Sean își plimbă degetele peste schiful lui Michelle, care era legat de docul pe care stătea el.

Michelle era o mare sportivă, medaliată olimpic la canotaj, o fanatică dincolo de orice limită a exercițiilor fizice, posesoarea centurii negre la mai multe tipuri de arte marțiale, ceea ce îi permisesese să bată oamenii în cele mai dureroase feluri posibile. Totuși, ea nu se atinsese de schif de când ajunseseră aici. Și nu se dusesese nici să alerge pe pista de biciclete din apropiere sau să facă orice altă activitate fizică. Sean încercase s-o convingă să apeleze la ajutorul unui specialist.

— Nu am de ales, îi spusese ea cu un rânjete care îl înspăimântă.

O știa vulcanică, de multe ori acționând după impulsul de moment. Iar uneori asta te poate ucide.

Și astfel, acum privea sfârșitul zilei întrebându-se dacă ea era în regulă. Câteva ore mai târziu, în timp ce el încă stătea pe doc, țipetele ajunseră la urechile lui. Nu-l speriară, ci îl iritară. Se ridică încet și se îndreptă spre treptele de lemn, îndepărtându-se de liniștea râului.

Se opri la casa de oaspeți de lângă piscina imensă, de unde apucă o bătă de baseball și niște vată pe care și-o vârî în urechi.

Sean era un bărbat impunător, avea aproape un metru și nouăzeci și peste nouăzeci de kilograme, dar avea și aproape 45 de ani, iar genunchii și umărul drept, rănit mai demult, începeau să-l necăjească.

Așa că întotdeauna își lua blestemata de bătă. Și vata. În timp ce urca, se uită peste gard și o văzu pe bătrâna care se holba la el în întuneric cu brațele încrucișate și cu o privire mânioasă.

— Mă duc sus, domnișoară Morrison, spuse ridicându-și arma de lemn.

— E a treia oară luna aceasta, ripostă ea nervoasă. Data viitoare voi chema poliția.

— Nu vreau să vă stau în cale. Nici măcar nu sunt plătit să fac asta.

Clădirea era veche de doar doi ani, unul dintre acele conace care răsăriseră dintr-o fermă de patru ori mai mică decât mărimea actuală. Proprietarii nu prea erau de găsit, preferând să meargă cu avionul particular în Hampton vara, sau la ocean iarna, în Palm Beach, unde aveau un palat. Dar asta nu-i oprea pe fiul lor și pe încrezuții lui amici de la colegiu să distrugă locul.

Sean trecu pe lângă Porsche, motociclete BMW și Mercedesuri și urcă pe treptele de piatră către vasta bucătărie. Chiar și cu vata din urechi care

amortiza sunetul, muzica era dată atât de tare, încât își simțea inima zvâcnind de la bași.

— Hei! strigă el încercând să acopere muzica în timp ce-și făcea loc printre tinerii de nouăsprezece ani care nu aveau astâmpăr Hei! mai strigă o dată.

Nimeni nu-i acordă atenție, de aceea își adusese bâta cu el. Se îndreptă spre barul improvizat din bucătărie, ridică bâta Louisville Slugger pe care o ținea pe umăr, își luă avânt și își închipui că era pe Yankee Stadium. Dintr-o singură lovitură curăță jumătate din bar, iar din a doua, restul.

Muzica se opri brusc și puștii își îndreptară în sfârșit atenția către el, deși jumătate din ei erau prea drogați ca să se arate impresionați. Unele dintre fete, aproape goale, începură să chicotească, în timp ce câțiva băieți fără tricou pe ei se încruntară la Sean, strângându-și pumnii. Un alt băiat, grasuț, înalt și cu părul ondulat dădu buzna în bucătărie.

— Ce naiba se întâmplă? Se opri când văzu barul distrus. Băiatul răcni: La naiba! O să plătești pentru asta, King!

— Ba n-o să plătesc, Albert.

— Numele meu e Burt.

— OK, Burt, hai să-l sunăm pe tatăl tău să vedem ce părere are despre asta.

— Nu poți să dai buzna și să faci la fel de fiecare dată!

— Adică să nu las casa părinților tăi să fie devastată de niște ticăloși bogați?

— Hei, mă jignești! spuse o fată aproape goală care se legăna pe un balansoar și care nu lăsa nimic imaginației.

Sean o privi.

— Serios? Ce cuvânt anume te jignește: „ticălos” sau „bogat”? Apropo, prin cârpa pe care o porți, ți se vede tot.

Sean se întoarse spre Albert.

— Să-ți spun care e treaba, Burt. Tatăl tău mi-a dat mână liberă să intervin de fiecare dată când

consider că e nevoie. Ridică bâta. Prin urmare, iată, eu am decis că trebuie să intervin. Așa că e timpul să vă cărați toți de aici înainte să sun la poliție.

— Poliția ne poate spune cel mult să dăm muzica mai încet, zise Burt în batjocură.

— Nu și dacă le spune cineva că există droguri. Și minore, și băutură. Sean își aruncă privirea către adolescenți. Ce ar zice mămica și tăticul dacă v-ar aresta poliția? Credeți că v-ar lua cheile de la Mercedes și banii de buzunar?

Acestea fiind spuse, jumătate de cameră se goli. Cealaltă jumătate dispăru când Burt sări la Sean, iar Sean îl lovi în stomac. Apoi îl apucă de guler și-l trânti la pământ.

— Mi se face rău, mormăi Burt. Mi se face rău!

— Respiră adânc. Dar niciodată să nu mai încerci așa ceva.

Când își reveni, Burt îi spuse:

— O să plătești pentru asta.

— Tot ce poți să faci este să cureți locul.

— Nu o să fac nimic!

Sean îl apucă pe băiat de braț și i-l răsuci.

— Faci curat aici sau mergi cu mine la poliție. Sean îi arătă cu bâta barul distrus. Mă întorc într-o oră să văd ce ai făcut.

Dar Sean nu se mai întoarse. Patruzeci de minute mai târziu, primi un telefon. Michelle zăcea inconștientă într-un spital din D.C. după ce fusese arestată pentru acte de violență. Sean țâșni afară din casă și aproape că dărâmă ușa în drum spre mașină.

CAPITOLUL 3

O privea cum stătea întinsă în pat. Sean se întoarse către doctor, și acesta îi spuse:

— Nu-ți face griji, nu e atât de grav cum pare. A suferit leziuni, dar tomografia arată că e în regulă și că nu are hemoragie internă. Are un dinte scos, două coaste rupte și vânătăi pe tot corpul. Va avea dureri când se va trezi, chiar dacă îi vom administra calmante.

Sean observă ceva ciudat: încheietura dreaptă a lui Michelle era prinsă în cătușe. Și mai era și polițistul solid din fața ușii salonului care îl percheziționase pe Sean și îi spusese că avea zece minute la dispoziție să stea cu ea.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Sean.

— Prietena ta a intrat într-un bar și s-a luat la bătaie cu un bărbat. Un tip masiv.

— Cum de știți toate astea?

— Pentru că tipul e pe hol și primește îngrijiri medicale.

— Ea s-a luat la bătaie cu el?

— Presupun că din cauza aceasta i-au pus cătușele, deși oricum nu ar fi în stare să plece. Tipul e și el bumbăcit bine. Cred că e o bătăușă destul de bună.

— N-ai idee, murmură Sean în barbă. După ce doctorul ieși, Sean își trase scaunul mai aproape de pat. Michelle? Michelle, mă auzi?

Ieși din încăpere, cu ochii țintă la cătușe. Nu îi luă prea mult timp să afle ce se întâmplase. Avea un amic în poliție care verificase cazul și îl informă.

— Se pare că tipul va depune plângere penală, îi spuse polițistul la telefon.

— E sigur că nu ea a fost cea provocată?

— Există aproape cincizeci de martori care jură că ea l-a atacat prima. Și oricum, ce naiba căuta ea în partea aceea a D.C.-ului, Sean? Voia să se sinucidă?

„Îți doreai să mori, Michelle?”

Pe holul spitalului, dădu peste Rodney, care era cu prietena lui. Aceasta își curăța și acum rochia pătată.

— A trecut printr-o perioadă foarte grea, explică Sean.

— Crezi că ne pasă?! țipă femeia.

— O s-o dau în judecată! zbieră Rodney.

— Chiar așa! îi întări spusele prietena lui. Ticăloasa! Uită-te la hainele mele.

— Nu are bunuri pe care să i le puteți lua, spuse Sean. Puteți să-i luați camioneta, dar are peste 170 000 de kilometri la bord.

— Ai auzit de poprire? O să-i luăm tot salariul pe următorii douăzeci de ani. Să vedem cum îi va plăcea asta!

— Nu, îi puteți lua doar o parte din salariu, dar ea nici măcar nu are o slujbă. De fapt, cum iese de aici, probabil că o vor lua înapoi la institut.

— Institut? Ce institut? întrebă femeia și se opri.

— Sfânta Elisabeta. Știți, pentru oameni cu probleme psihice.

— Nu cred porcăria asta! exclamă Rodney. Nenorocita m-a atacat!

— Adică vrei să spui că e nebună? se grăbi femeia să întrebe.

Sean îi aruncă o privire lui Rodney.

— Să fim serioși, chiar credeți că o persoană sănătoasă la cap ar sări la bătaie cu el? Mai ales o femeie?

— La naiba, poate omul are dreptate. Adică trebuie să fi fost nebună să facă asta, nu, iubitul? Totuși, eu tot vreau bani de la *cineva*, spuse femeia și-și puse mâinile în șolduri în timp ce-l privea cu subînțeles pe Sean. De la un prieten, poate. Sau pe Domnișoara Karate o paște închisoarea.

— În regulă, probabil că o să mă descurc să strâng niște bani.

— Cât de mulți bani? sări femeia.

Sean calculează rapid cât mai avea în cont.

— Zece mii, cel mult. O să vă ajungă să plătiți asigurarea medicală și vă mai rămân și ceva bani după aceea.

— Zece? Mă crezi idioată? Eu vreau cincizeci de mii! răcni femeia. Doctorul spune că Rodney trebuie să-și facă radiografie la genunchi. Și i-a rupt și degetul!

— Nu am cincizeci de mii.

— Bine, dar eu nu accept niciun cent sub patruzeci și cinci de mii, să fie clar! susținu femeia. Sau putem lăsa să se ajungă la tribunal, și prietena ta va sta câțiva ani în spatele gratiilor să-și rezolve problemele cu nervii.

— În regulă, patruzeci și cinci, se învoi Sean.

Asta însemna să ajungă la fundul sacului.

— Și barul a fost destul de devastat, punctă Rodney. Omul o să-și vrea și el banii.

— Cincisprezece mii pentru barman. Și asta e ultima mea ofertă.

În dimineața următoare, problema se rezolvase în fața spitalului. Procurorul renunțase la acuzații după ce reclamantul îl anunțase că nu avea să depună plângere. În timp ce-și împătura cecul, Rodney spuse:

— Trebuie să mărturisesc, aproape că mă bătuse, dar...

— Dar ce? se repezi Sean.

Rodney ridică din umeri.

— M-a bătut mă, omule. Nu mi-e rușine să recunosc. Făcea kung fu cu mine, dar exact când putea să mă termine, a lovit slab. Și după asta, totul s-a terminat. De parcă ar fi așteptat să o pun la pământ. Dar de fapt e nebună, cum ai zis și tu.

Sean se năpusti înapoi în spital. Nu voia că Michelle să se trezească și să vadă că e încă legată cu cătușe.

CAPITOLUL 4

Condiția fizică bună o ajutase pe Michelle să-și revină destul de repede, cel puțin la trup. Cucuiul dispăruse, coastele se vindecaseră și i se pusese un dinte nou în locul celui rupt. Sean se cazase la un motel de lângă spital ca să fie lângă ea în fiecare zi. Dar se ivi o altă problemă. După ce se externă și merseră la casa de oaspeți, descoperiră că între timp fuseseră schimbate yalele și că bagajele lor fuseseră scoase afară pe terasă.

Sean îl sună pe prietenul său, proprietarul casei. Omul care răspunse la telefon îi spuse să se considere norocos că proprietarul nu depusese plângere penală împotriva lui, având în vedere că-i atacase fiul cu bâta de baseball și că ar fi bine să încerce să nu-i mai contacteze niciodată.

Sean o privi pe Michelle, care stătea în scaunul pasagerului. Ochii femeii erau goi, și nu din cauza medicamentelor.

— Michelle, se renovează casa, spuse el. Știam, dar am uitat între timp.

Ea privea pe geam, fără să audă ceva. Sean conduse până la un motel și se cazară într-o cameră dublă, căci nu avea încredere s-o lase pe Michelle singură. Scosese ceva bani de la bancă, fără să aibă curajul să se uite cât a mai rămas. În seara aceea, la cină, Sean comandă mâncare chinezească, dar Michelle, cu maxilarul încă vătămat și dintele nou pus, nu putu să bea decât lichide.

Sean se așeză pe marginea patului unde se cuibărise ea.

— Trebuie să-ți schimb bandajul, îi spuse. Bine?

Avea tăieturi superficiale pe față și pe frunte. Zonele acelea erau încă sensibile la atingere și ea

tresărea de fiecare dată când el încerca să-i scoată bandajul.

— Scuză-mă.

— Fă-o odată! izbucni ea speriindu-l.

O privi lung, dar ochii ei deveniră sticloși.

— Cum sunt coastele? întrebă el, încercând să converseze.

Ea își întoarse privirea.

După ce termină cu pansatul, se interesă:

— Mai ai nevoie de ceva? Niciun răspuns.

Michelle, trebuie să vorbim despre asta.

Drept răspuns, ea se întinse pe pat și se ghemui.

El începu să se plimbe prin cameră, cu o sticlă de bere în mână.

— De ce naibii te-ai luat de un tip care arată ca un jucător la Redskins?

Liniște.

— Uite, lucrurile se vor rezolva. Am niște promisiuni, adăugă el și se așeză pe pat. Te face să te simți mai bine?

— Oprește-te, Sean.

— Să mă opresc? Adică să nu mai fiu optimist și să nu-ți mai ofer sprijin?

Primi drept răspuns un mormăit.

— Uite ce e, poate data viitoare când mai intri în vreun bar și te ieși de vreun tip, o să scoată un pistol să-ți zboare creierii și cu asta, basta!

— Foarte bine.

— Ce se întâmplă cu tine?

Ea se ridică brusc, se împletici până la baie și încuie ușa după ea. O putea auzi icnind.

— Michelle, ești bine? Ai nevoie de ajutor?

— Lăsă-mă naibii în pace! țipă ea.

Sean ieși și se așeză pe marginea piscinei motelului, legănându-și picioarele în apa caldă și inspirând mirosul de clor în timp ce-și bea berea. Era o seară minunată. Și, ca să fie peisajul complet, o frumoasă domnișoară de douăzeci și ceva de ani, purtând bikini care cu greu acopereau ceva, se băgă în piscină. Începu să facă ture de

bazin cu mișcări ample viguroase. La a patra tură, se opri în fața lui, cu sânii plini plutind deasupra apei.

— Vrei să ne întrecem?

— Din ce-am văzut, nu cred c-aș putea să fiu un concurent pe măsura ta.

— Ar trebui să mă vezi înotând cu adevărat. Nu mă deranjează să dau și lecții. Eu sunt Jenny.

— Mulțumesc pentru invitație, Jenny, dar va trebui să te refuz.

Se ridică și plecă. O auzi pe Jenny în spate:

— Doamne, de ce de fiecare dată când agăț un tip drăguț trebuie să fie gay?

— La naiba, a fost o zi atât de frumoasă, murmură Sean.

Când se întoarse în cameră, Michelle dormea. Se așeză pe partea lui de pat și se uită lung la ea.

Încă două zile trecură fără ca starea ei să se amelioreze. Sean luă o decizie. Orice o făcea să sufere pe această femeie, el nu putea nicicum să o ajute. Se pare că o prietenie adevărată nu era de ajuns ca să vindece un suflet bolnav. Dar știa pe cineva care era în stare să o ajute.

CAPITOLUL 5

În dimineața următoare, Sean își sună un vechi prieten, pe Horatio Barnes, un psiholog din nordul Virginiei. În vârstă de vreo 50 de ani, Horatio purta coadă și etala un barbișon des și cărunț. Îi plăceau jeanșii decolorați, tricourile negre și avea un Harley de epocă. Specialitatea lui era să-i ajute pe agenții federali în multitudinea de probleme legate de stresul cauzat de muncă, și așa îl și cunoscuse pe Sean.

Sean îi povesti despre bătaia cu Rodney de la bar. Programă o întâlnire și o luă pe Michelle sub pretextul că mergeau la un doctor care să-i vadă rănilor.

Biroul lui Horatio se afla într-o hală abandonată, cu ferestre murdare și teancuri de cărți stivuite pe podea, însă altfel locul era spațios și aerisit. Masa de scris era de fapt o capră de tăiat lemne peste care fusese așezată o ușă imensă. Harley-ul era parcat într-un colț al încăperii.

— În cartierul ăsta, dacă aș lăsa-o afară, nu aș mai găsi-o, explică el cu un zâmbet larg. În regulă, Sean, afară cu tine. Michelle nu are nevoie să-ți vadă fața jalnică în timp ce îmi povestește despre ea.

Sean ieși supus afară și așteptă într-o anticamera dezordonată. După o oră, Horatio ieși afară, lăsând-o pe Michelle în birou.

— OK, are niște probleme serioase, spuse Horatio.

— Cât de serioase? întrebă Sean precaut.

— Suficient de serioase încât să fie internată.

— Asta nu se face doar atunci când persoana reprezintă un pericol pentru societate?

— Eu cred că o parte din ea, când s-a dus acolo, a vrut să moară.

Sean tresări.

— Michelle ți-a spus asta?

— Nu. Dar e treaba mea să citesc printre rânduri.

— Unde trebuie să mergă?

— Reston. Clinica privată, spuse Horatio. Dar nu e deloc ieftin, prietene.

— O să fac eu rost de bani. Cumva.

Horatio se așeză pe o ladă veche și îi făcu semn lui Sean să se așeze și el.

— Vorbește-mi, Sean. Spune-mi care crezi că ar fi problema.

Și Sean povesti jumătate de oră despre ce li se întâmplase în Wrightsburg.

— Sincer, mă mir că nu sunteți amândoi la terapie, spuse Horatio. Sigur tu ești bine?

— Ne-a afectat pe amândoi, dar pe Michelle a lovit-o din plin.

— Se pare că ea simte că nu mai poate avea încredere în propria judecată. Iar pentru ea, asta e foarte grav.

— Ținea mult la tip, spuse Sean. Și apoi află cum era el în realitate. Cred că lucrul acesta ar fi dat peste cap pe oricine.

Horatio îl privi cu atenție.

— Dar tu ce părere ai despre asta?

— Un tip care măcelărește alți oameni? Cum naiba crezi că aș fi putut să mă simt?

— Nu, mă refeream la faptul că Michelle avea o relație cu alt bărbat.

— Oh, la vremea aceea aveam și eu pe cineva.

— Nu la asta mă refeream.

Sean se uită la el nedumerit, dar prietenul său nu mai continuă.

— Crezi că-și poate reveni? întrebă Sean.

— Dacă își dorește cu adevărat. Dacă e confuză, putem să-i îndrumăm pașii pe care să-i facă să se însănătoșească.

— Și dacă nu vrea?

— Asta e deja altceva. Horatio făcu o pauză. Ții minte că ți-am spus că se dusesse în barul acela pentru că o parte din ea voia să moară? Faptul că Michelle a intrat într-un bar ca să se ia la bătaie cu cel mai solid bărbat de acolo e un semn că s-ar putea să-și dorească să-și revină.

Sean se uită la el ciudat.

— Cum îți dai seama de asta?

— A fost un strigăt de ajutor, Sean; un strigăt bizar, dar tot un strigăt. E curios de ce e ales să facă asta. Se pare că avea problemele acestea de o perioadă bună de timp.

— Ai vreo bănuială?

— Cum am spus, ea simte că nu mai poate avea încredere în propria judecată. Următoarea oprire a fost barul acela și pumnul tipului. Pedepsa pe care a căutat-o.

— Pedepsă? Pentru ce?

— Nu știu.

— Și dacă nu dorește să se interneze?

— N-aș vrea să se ajungă la tribunal. Fie se duce de bunăvoie, fie va trebui să o consilies eu.

— Atunci o s-o conving, cumva.

— Cum?

— O s-o fac eu pe avocatul.

CAPITOLUL 6

În seara aceea, după ce se întoarseră la motel, Sean încercă să discute cu Michelle.

— Uite ce e, începu Sean. Tipul pe care l-ai bătut a depus plângere penală împotriva ta. Pot să rezolv să renunțe la plângere, dar judecătorul va aștepta și din partea ta ceva.

Ea se făcu mică în fața lui.

— Ce anume?

— Tratament psihiatric. Horatio știe un loc unde să te trimită.

Ea holbă ochii la el.

— Crezi că sunt nebună?

— Ce cred eu nu contează. Dacă vrei să fii judecată și trimisă la închisoare, n-ai decât. Dar dacă recunoști ce-ai făcut și accepți să fii internată, se va renunța la acuzații. E o afacere convenabilă.

El se rugă ca ea să nu-și dea seama că toate erau numai minciuni. Dar, ca prin minune, Michelle acceptă să se interneze. De asemenea, acceptă să semneze o hârtie prin care Sean era informat periodic în legătură cu tratamentul și cu evoluția stării ei de sănătate. Acum mai rămânea doar ca Horatio să facă puțină magie.

— Nu aștepta miracole peste noapte, îi spuse psihologul lui Sean a doua zi la cafea. Lucrurile astea necesită timp. Iar ea are o personalitate fragilă.

— Niciodată nu mi s-a părut fragilă.

— Pe dinafară, nu. Dar în interior cred că e o altă dinamică. E tipul de persoană ambițioasă, cu obsesii clare. Mi-a spus că obișnuia să facă exerciții fizice ore întregi în fiecare zi. E adevărat?

Sean încuviință din cap.

— Un obicei enervant, dar de care mi-e dor acum.

— E obsedată de curățenie? Nu mi-a răspuns la întrebarea asta.

Sean fu cât pe ce să se înece cu cafeaua pe care tocmai o sorbise.

— N-ai spune asta dacă i-ai vedea camioneta. E cea mai dezordonată ființă din lume și niciodată nu am văzut-o făcând curat.

— Și e cel mai mic copil dintre cei cinci frați și singura fată?

Sean aprobă din cap.

— Și tatăl ei a fost șeful departamentului de poliție din Tennessee, iar frații ei sunt toți polițiști.

— Sunt multe lucruri cărora se pare că a trebuit să le facă față. Poate prea multe. Dacă aș fi făcut parte din familia ei, probabil că aș fi intrat la închisoare de cel puțin douăzeci de ori până să termin facultatea.

Sean zâmbi.

— O mașină de ucis, nu-i așa?

— Omule, erau anii 1960. Toți oamenii sub treizeci de ani erau niște mașini de ucis pe atunci.

— Nu am luat încă legătura cu părinții ei. Nu vreau să afle.

— Unde sunt?

— Mama și tatăl ei sunt în Hawaii, spuse Sean, în a doua lună de miere. Am vorbit totuși cu fratele ei mai mare, Bill Maxwell. E polițist în Florida. I-am povestit câte ceva. A vrut să vină încoace, dar i-am zis să nu vină încă. Sean întrebă brusc: O să se facă bine?

— Știu ce vrei să auzi, dar depinde doar de ea.

Mai târziu, Sean o vizită pe Michelle la sanatoriu. Purta o pereche de jeanși, pantofi sport și un tricou larg, iar părul îi era prins în coadă.

Se așeză în fața ei pe un scaun și o luă de mână.

— O să fii bine. Ești aici pentru că trebuie să te faci bine.

El se așteptase ca ea să-i strângă mâna. Dar și-o retrăsese imediat.

În seara aceea, Sean se duse să scoată niște bani de la un bancomat și aproape că îi veni să râdă când văzu cât de puțini mai aveau. Facturile de la primul spital erau și așa copleșitor de mari și nu puteau fi acoperite de asigurarea medicală a lui Michelle. Retrăsese deja bani dintr-un fond, încasase o poliță de asigurare mai veche și nu mai lucrase nici măcar o singură zi de când Michelle o pățise, iar situația devenea din ce în ce mai grea.

Încercase la toate cunoștințele sale, dar nimeni nu putea să-l ajute. Cele mai multe lucrări de investigații nu i se mai potriveau. Astfel că-și luă inima în dinți și continuă să dea telefoane și să bată la uși.

În cele din urmă, decise să facă ceva ce nu ar fi făcut altfel. O sună pe Joan Dillinger, o fostă agentă în Serviciul Secret și acum vicepreședinta unei firme private de investigații. Printre altele, fusese și iubita lui.

Joan îi răspunse imediat la telefon și spuse:

— Absolut, Sean. Hai să luăm prânzul împreună mâine. Sunt sigură că pot găsi ceva ce să putem face.

Sean închise telefonul și privi lung pe fereastra motelului ieftin în care era cazat și pe care nu și-l mai permitea.

— Mi-era teamă că o să spună asta, murmură el.

CAPITOLUL 7

Femeia arăta bine, Sean trebuia să recunoască asta. Bine și letal. Părul și machiajul îi erau perfecte. Cu o fustă scurtă și mulată, tocuri înalte și subțiri care îi înălțau trupul minion. Avea picioare zvelte și ferme, pieptul plin. Arăta bine, de fapt mai mult decât bine, arăta trăsnet. Iar el nu simțea absolut nimic pentru ea.

Joan Dillinger părea să-și dea seama de asta și îi făcu repede semn să se așeze pe canapea. Ea se lăsă pe un scaun și își turnă cafea.

— Nu ne-am văzut de mult, începu ea pe un ton plăcut. Ai mai prins ceva criminali în serie?

— Nu săptămâna asta, spuse el și se forță să zâmbească în timp ce-și punea zahăr în cafea.

— Ce face nesuferita aceea? Mildred, parcă?

— Numele ei e Michelle, răspunse el. Și e bine, mulțumesc de întrebare.

— Voi doi încă mai lucrați împreună?

— Da, încă mai lucrăm.

— Înseamnă că știe bine să se facă nevăzută.

Acum Sean deveni suspicios. Oare Joan aflase ce pățise Michelle? Știa bine că îi plăcea să controleze totul.

Se grăbi să-i răspundă:

— E ocupată astăzi. După cum am spus și la telefon, tocmai ne-am mutat în oraș și mă întrebam dacă știi de ceva oferte de lucru.

Joan își puse cafeaua pe masă, se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Sean nu pricepea de ce făcea ea acest lucru, dar își închipui că poate dorea să-și arate corpul. Deși o femeie complexă, când venea vorba de sex și relații personale, Joan devenea o persoană ciudat de previzibilă. De fapt, el credea că pentru ea sexul era același lucru cu a avea o relație.

— Să reluăm. Deci tu vrei ca eu să-ți dau ție ceva de lucru, în ciuda faptului că am o companie de investigatori care sunt gata oricând să îndeplinească orice sarcină le-aș cere? Și nu am mai auzit nimic de tine de când, de vreun an?

— Pur și simplu mi s-a părut mai corect să menținem distanța.

Trăsăturile feței ei se înăspriă.

— Așa nu mă convingi să te ajut, Sean.

— Dacă nu aveai nimic să-mi oferi, de ce ai vrut să mă vezi?

Ea se cocoță pe masă și își încrucișă picioarele.

— Nu știu. Poate pentru că îmi place să mă uit la tine.

El se ridică și se îndreptă spre ea.

— Joan, chiar am nevoie de o slujbă. Dacă nu ai cu ce să mă ajuți, bine. Nu îți voi mai risipi timpul prețios.

Sean își puse cana jos și se întoarse să plece. Abia atunci Joan îl prinse de braț.

— Așteaptă o clipă, bătrâne. Trebuie să lași o fată să se desfășoare puțin. Doar știi că așa se face. Joan se așeză la birou și scoase un document. Mai stai câteva minute să-l citești. Știu că, de fapt, tu ești avocat.

— Și remunerația?

— Plata standard pentru genul acesta de muncă, o diurnă rezonabilă pentru cheltuieli și un bonus interesant dacă dai lovitura. Ea își plimbă privirea pe trupul lui. Ai slăbit.

— Am ținut regim, spuse el absent, în timp ce citea contractul. Semnă contractul și i-l înapoie. Pot să văd dosarul acum?

— Ce zici dacă îți fac cinste cu prânzul ca să putem discuta? Eu am câteva idei și tu trebuie să mai semnezi niște documente. Partenera ta va trebui să facă la fel.

Sean se sperie.

— Știi, de data asta ea nu va lucra cu mine.

Joan bătu ușor cu pixul în masă.

— Are alte afaceri drăguța de Mildred?

— Da, *Michelle* are alte afaceri.

Discutară cazul în timpul prânzului la Morton's Steakhouse, iar Sean păru să înfulece mâncarea.

— Nu mai suntem la dietă? întrebă ea, privindu-i gesturile de om înfometat.

Râse rușinat.

— Mi-era mai foame decât am crezut.

— Măcar de ar fi adevărat, remarcă ea sarcastic. În regulă, iată care e cazul. S-ar putea să fie unul care să te provoace. O moarte suspectă. Numele bărbatului – Monk Turing. A fost găsit pe o proprietate a CIA-ului din apropiere de Williamsburg, Virginia. Ori a fost crimă, ori sinucidere. Trebuie să afli ce, de ce și, dacă a fost crimă, cine l-a omorât.

— Turing a lucrat pentru CIA?

— Nu. Ai auzit vreodată de un loc numit Babbage Town?

El negă.

— Despre ce e vorba?

— Mi-a fost descris ca un loc cu un mare potențial economic. Acolo, Turing lucra ca fizician. Cum CIA-ul e implicat, iar FBI-ul investighează cazul fiindcă s-a petrecut pe o proprietate federală, va trebui să acționezi cu grijă. Aș putea să trimit niște veterani din firma mea, dar nu cred că sunt atât de buni ca tine.

— Îți mulțumesc pentru votul de încredere. Și cine e clientul?

— Oamenii din orașul Babbage.

— Și ei cine sunt?

— Și asta trebuie s-o afli tot tu. Dacă poți. Intri în joc?

— Ai spus ceva de un bonus?

Ea zâmbi și îl bătu pe mână.

— Te referi la bani sau la servicii?

— Hai să spunem că la bani.

— Politica noastră este să împărțim bonusul 60—40 la sută cu agenții noștri.

El scutură din cap.

— Îți aduci aminte de data trecută, Sean. Atunci ai refuzat banii pe care îi meritai și mi i-ai dat mie. Nu prea am înțeles de ce ai făcut asta.

— Să zicem că am crezut că ar fi fost mai sigur pentru amândoi. Plus că am presupus că aveai să folosești banii aceia ca să te retragi.

— Vai, dar cheltuisem foarte mult până la urmă. Așa că nu m-am mai retras.

— Deci, dacă batem palma, cam cât mi-ar reveni mie?

— E destul de complicat pentru că sunt anumite lucruri pe care trebuie să le faci. Dar e suficient să-ți spun că e vorba de o mare lovitură. Îl privi cu interes. Nu vei mai fi atât de slab, presupun.

Sean se lăsă pe spate și mai luă o furculiță de piure.

— Deci, te interesează? întrebă ea.

El ridică dosarul stufos.

— Îți mulțumesc pentru masă. Și pentru oferta de muncă.

— Voi aranja să poți pleca în câteva zile acolo.

— În regulă. Voi avea nevoie de puțin timp să pun lucrurile în ordine.

— Ca, de exemplu, să-i spui la revedere lui Mildred?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, ea îi întinsese un plic. O privi întrebător.

— Un avans pentru cheltuieli. M-am gândit că poate vei avea nevoie.

Se uită la cec înainte să-l vâre în buzunar.

— Îți rămân dator, Joan.

„Sper să te ții de cuvânt”, își spuse ea în timp ce el se îndepărta.

CAPITOLUL 8

Michelle se holba la mânerul ușii de la camera unde se afla, așteptând să între cineva care să-i pună iarăși întrebări. Aici toate zilele semănau între ele. Mic dejun, discuție cu psihiatrul, prânz, ora de exerciții fizice, apoi încă o ședință de pălăvrăgeală cu psihiatrul, apoi o oră în care putea să facă orice dorea și mai apoi încă o întâlnire cu psihiatrul legată de controlul emoțiilor, stăpânirea pornirilor violente care amenințau să o distrugă. După aceea urma cina, câteva pastile, în cazul în care dorea să le ia, dar de obicei nu dorea să le ia, și patul, unde putea să viseze următoarea zi de iad.

Mânerul ușii nu se mișca, așa că ea își mută privirea pe cei patru pereți fără ferestre, vopsiți într-un alb strălucitor. Se legăna înainte și înapoi pe călcâie, apoi trase adânc aer în piept ca să vadă dacă o mai dureau coastele.

Michelle nu se mai gândise în ultimul timp la noaptea aceea din bar. Mersese acolo să bea și să uite, apoi, băută, dăduse tot ce era mai bun din ea să omoare un om. De fapt, nu chiar tot ce era mai bun. Oare, undeva în adâncul sufletului ei, își dorise să fie rănită, poate chiar omorâtă?

Nu, Michelle nu putea să admită lucrul acesta. Și totuși, dacă într-adevăr aceasta fusese intenția ei, atunci se pare că nu reușise. „Cum ar putea cineva să califice atât de multă neputință?”

Se întoarse brusc când ușa se deschise și Horatio Barnes păși înăuntru, îmbrăcat ca de obicei în blugii săi decolorați, pantofi sport și un tricou negru cu imprimeu, cu imaginea lui Hendrix fumând.

Îl văzuse de câteva ori de când fusese internată, dar conversațiile lor erau foarte generale. Ajunsese să creadă fie că omul nu era prea inteligent, fie nu-

i prea păsa dacă ea se făcea bine sau nu. „Dar oare mie îmi pasă?”

Avea la el un reportofon și o rugă pe Michelle să ia loc. Ea se conformă. Întotdeauna făcea ce i se cerea. Ce altceva putea să facă?

Horatio se așeză în față ei ținând reportofonul în mână.

— Te superi? Cred că încep să mă sclerozez. Câteodată mă consider norocos dacă îmi amintesc unde e ușa de la intrare.

Michelle ridică din umeri.

— Nu-mi pasă, poți să înregistrezi dacă vrei.

Horatio porni reportofonul și îl așeză pe masă.

— Și cum ne simțim astăzi?

— *Noi* ne simțim minunat. Dar cum vă simțiți dumneavoastră astăzi, domnule doctor Barnes?

Michelle îi imită mimica.

Psihologul zâmbi.

— Spune-mi Horatio. Tatăl meu era domnul doctor Barnes.

— Ce fel de doctor era?

— A fost decan la Școala de Medicină Harvard. Dr. Stephen Cawley Barnes. De aceea îl enerva când îi spuneam Stevie.

— Cum de nu ai devenit și tu doctor?

— Tatăl meu ar fi vrut asta. Și-a făcut planuri legate de mine. M-a botezat Horatio după un strămoș foarte îndepărtat, din perioada colonială, pentru că el credea că îmi va oferi o anumită prestață. Îți poți închipui una ca asta? Știi cât am suferit în liceu din cauza numelui meu? Mi se spunea în toate felurile, de la „târfă” la „șobolan”, și asta numai din cauză că tatăl meu a fost un snob elitist. Așa că m-am dus la Yale și m-am făcut psiholog.

— Ai fost un rebel, nu-i așa?

— Dacă nu eu, atunci cine? Văd din raport că nu ai avut o noapte prea liniștită.

Pe Michelle o uimi această schimbare bruscă a subiectului conversației.

— Nu mi-era somn.

— Coșmaruri, se pare, spuse Horatio. Trebuia la un moment dat să se întâmple și asta.

— Nu-mi amintesc.

— De asta sunt aici. Să te ajut să-ți amintești.

— Și de ce crezi că mi-aș dori să-mi amintesc un coșmar?

— După părerea mea, te cunoști cel mai bine prin intermediul coșmarurilor.

— Și dacă eu nu vreau să știu? Contează?

— Sigur. Vrei să știi?

— Nu chiar.

— Am înțeles. Mi-am dat seama că nu trebuie să depășesc anumite limite legate de coșmaruri. Văd, de asemenea, că l-ai întrebat pe doctorul Reynolds dacă face suficient sex. Poți să-mi spui de ce anume ai făcut asta?

— Pentru că se tot uita sub halatul meu de fiecare dată când îmi încrucișam picioarele. După cum poți observa, acum port pantaloni.

— Ce noroc pe mine! În regulă, hai să vorbim despre noaptea aceea din bar.

— Nu am mai discutat despre asta deja?

— Nu te supăra pe mine. Trebuie să-mi justific cumva salariul uriaș.

— M-am dus acolo să beau ceva. De ce se duce cineva la un bar?

— Să zicem că am spart și eu câteva scaune prin baruri în vreo unsprezece state.

— Da, spuse Michelle, dar eu m-am dus acolo să beau.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Și apoi am sărit la bătaie și am fost bătută rău. Ți-e de ajuns?

— Ai mai fost acolo înainte?

— Nu. Îmi place să mă duc tot timpul în locuri noi. Îmi place provocarea.

— Și mie, dar să te ieși la bătaie într-un local din zona cea mai rău famată din Districtul Columbia, în mijlocul nopții? Crezi că a fost înțelept?

Ea zâmbi și spuse politicos:

— Nu a ieșit cum ar fi trebuit să iasă, nu-i așa?

— Îl cunoșteai pe muntele acela de om cu care te-ai luat la bătaie?

— Nu. Și nici măcar nu mai rețin cum a început totul, ca să fiu sinceră.

— Și tocmai asta vreau eu de la tine, Michelle, să începi să fii sinceră. Cred că poți.

— Ce anume vrei să sugerezi prin asta?

— Toți martorii interogați de poliție au declarat că tu te-ai dus la cel mai solid nenorocit de acolo, l-ai bătut pe umăr și apoi, când s-a întors spre tine, l-ai lovit direct în față.

— Se știe bine că martorii oculari nu sunt surse de încredere.

— Sean a vorbit cu omul pe care l-ai atacat.

Michelle tresări la auzul acestor vorbe.

— Serios? De ce?

Horatio nu se lăsă păcălit.

— Omul i-a spus lui Sean ceva interesant. Vrei să știi ce?

— Din moment ce dorești atât de mult să-mi spui, dă-i drumul.

— I-a spus că era cât pe ce să-l omori.

— Din păcate, se înșală. Am făcut o mișcare greșită și atât, punct.

— Asistentele mi-au spus că azi-noapte ți-ai în somn: „La revedere, Sean”. Îți amintești?

Michelle scutură scurt din cap.

— Te gândeai poate să renunți la colaborarea cu Sean? Dacă da, nu ar trebui să-i spui și lui? Sau vrei să-i spun eu?

Michelle sări brusc:

— Nu, eu... dar se opri deoarece simți că i se întinsese o capcană. Cum ai vrea să știu la ce mă refeream, dacă dormeam?

— Sunt destul de bun în materie de interpretare a viselor. Vreau să fac asta pentru că nu prea înaintăm cu terapia.

Michelle își dădu ochii peste cap. Fără să fie tulburat de gestul ei, Horatio continuă:

— Ai încredere în Sean, nu-i așa?

— Ca în oricine altcineva, rosti ea răspicat. Ceea ce nu e prea mult zilele astea.

— Zilele astea. Deci ceva s-a schimbat pentru tine?

— Uite ce e, dacă dorești să te iei de fiecare cuvânt pe care îl spun, nu voi mai spune nimic, bine?

— Mi se pare just. Am înțeles că părinții tăi nu știu că tu ești aici. Vrei să-i contactăm?

— Nu! Adică îți suni părinții să le spui că ai făcut ceva bun, bunăoară, că ți-ai găsit un serviciu. Nu să le spui că te-ai internat într-un spital de nebuni.

— Și de ce ai venit aici?

— Pentru că Sean mi-a spus că trebuie să fac asta. Ca să nu intru la închisoare, adăugă ea sfidătoare.

— Acesta e singurul motiv? Nu mai e nimic altceva?

Michelle să lăsă pe spate în scaun și își strânse picioarele lungi la piept. Trecură douăzeci de minute, iar ea nu mai scoase niciun cuvânt, și nici Horatio. Într-un final, psihologul închise reportofonul și se ridică.

— Mă voi întoarce mâine. Între timp, mă poți găsi la telefon la orice oră. Dacă nu răspund, înseamnă că sunt prin vreun bar sau că fac cam ce-ai făcut tu.

— Presupun că ședința aceasta a fost un eșec. Scuze, spuse cu sarcasm, dar cred că oricum tu îți iei salariul, nu?

— Bineînțeles. Deși eu cred că ședința aceasta a fost explozivă.

Michelle îl privi confuză.

— Cum îți dai seama de asta?

— Pentru că tu stăteai acolo și te gândeai de ce anume ești aici. Și știu, de asemenea, că vei

continua să te gândești la asta și după ce plec eu pentru că pur și simplu nu te vei putea abține. Dădu să plece, dar apoi se întoarse. Vreau să te previn în legătură cu ceva.

— Da? spuse Michelle cu privirea omului care aștepta un motiv de ceartă.

— Au pregătit friptură Salisbury pentru cină. Ia PBJ mai bine. Friptura Salisbury nu are niciun gust. Nici nu cred că e carne adevărată. Cred că e ceva ce rușii au inventat în timpul Războiului Rece ca să-i facă pe disidenți să vorbească.

După ce Horatio ieși, Michelle se așeză pe podea și se rezemă de perete.

— De ce sunt aici? țipă ea și lovi scaunul cu piciorul, aruncându-l cât colo.

Când asistenta dădu buzna, scaunul era deja la locul lui și Michelle stătea în picioare.

— Am înțeles că friptura nu e bună.

— Așa e. Vrei în schimb PBJ? întrebă asistenta.

— Nu, vreau friptură, chiar două porții, spuse Michelle, în timp ce se îndrepta agale spre ușă.

— Ce e, îți place să fii pedepsită? întrebă asistenta în urma ei.

„Bineînțeles că îmi place.”

CAPITOLUL 9

Mai târziu în seara aceea, Michelle stătea pe marginea patului în camera ei și simțea cum carnea râncedă cunoscută drept friptură Salisbury îi făcea o gaură în stomac. Din moment ce se afla în această instituție de bunăvoie, nu era atât de strict supravegheată, ca alți pacienți, așa că putea să meargă la toaletă de câte ori voia. Nu toți pacienții se bucurau de libertatea aceasta. Exista o clădire separată, bine păzită și patrulată, unde erau internați cei aduși cu forța. Michelle auzise chiar că i se spunea „Cuibul de Cuci”.

Ușa se deschise și intră colega ei de cameră, Cheryl. Aici nu se foloseau numele de familie ale pacienților. Cheryl era îngrozitor de slabă, cu niște cârlionți cărunți lipiți de față. Avea un pai pe care-l ținea tot timpul în gură. Michelle nu știa exact de ce era Cheryl internată, dar presupunea că din cauza anorexiei.

Cheryl se lăsă pe pat și începu să molfăie paiul.

„Nu e de mirare că am coșmaruri, se gândea Michelle. Monștrii imenși care vin după mine în pat molfăind.”

— Cum te simți, Cheryl?

Aceasta se opri o secundă din molfăit, după care își reluă activitatea.

Michelle începu să se plimbe prin cameră. Ar fi vrut să-l sune pe Sean, dar ce-ar fi putut să-i spună? „Îmi pare rău pentru toată treaba cu barul. Vino și ia-mă acasă.”

În disperare, se întoarse către Cheryl.

— Friptura aia a fost ceva de vis, nu-i așa? Parcă aș avea un cauciuc în stomac.

Cheryl se întoarse cu spatele și începu să molfăie și mai tare paiul.

Michelle renunță și se duse în sala de gimnastică. Din motive de securitate, în afara programului, echipamentul era încuiat. Doar o minge mare de cauciuc rămăsese afară. Michelle o folosi pentru exercițiile de abdomen și picioare, iar după jumătate de oră de efort, se simțea din nou în formă. Totuși, abia se lăsase noaptea și trebuia să-și ocupe timpul cu ceva, din moment ce nu îi era somn și nu putea să adoarmă.

Se întoarse în hol și trecu pe lângă doi pacienți îmbrăcați în halate și purtând papuci albaștri, însoțiți de o asistentă. Pe alt coridor, unul dintre infirmierii voinici se opri lângă ea.

— Ai nevoie de ajutor, Michelle?

Era genul de bărbat înalt, musculos, predispus să se îngrașe după cincizeci de ani, cu păr blond, tuns scurt și cu trei lanțuri de aur la gât, care se vedeau pe sub tricoul lui verde. Numele de pe ecusonul lui era Barry.

Nu-i plăcu tonul pe care o întrebase, dar poate că fusese doar o impresie. Apoi, îi atinsese cotul și intențiile lui deveniră cât se poate de clare când îi simți degetele pe piele.

— Ai nevoie de ajutor să te întorci în salon?

Ea își trase brațul.

— Nu e o clădire atât de mare încât să nu-mi găsesc camera.

O luă din loc, dar îi simțea privirea cum îi arde spatele în timp ce se îndepărta. Își întoarse capul și îl surprinse zâmbind.

Se grăbi înapoi în salon. Cheryl încă molfăia paiul. Michelle se așeză pe pat și se uită la ușă. Nu avea zăvor, așa că pacienții nu se puteau încuia pe dinăuntru. Dar asta însemna că nici nu puteai să-i oprești pe alții să ajungă înăuntru, alții ca Barry.

O oră mai târziu, se dădu stingerea, dar Michelle nu putea să adoarmă. Aștepta să audă pași din clipă în clipă. În jurul orei unu noaptea, își spuse: „Doar ți-a atins brațul, pentru numele lui Dumnezeu, și a făcut un comentariu aluziv”. Oare devenea și

paranoică pe lângă toate celelalte probleme pe care le avea? „Nu, nu am probleme”, își zise ea.

La ora două, o treziră niște zgomote de pași pe coridor. Se ridică ușor din pat și o verifică pe Cheryl, dar molfăitoarea de paie dormea buștean. Michelle dădu încet la o parte cuvertura și își puse tenișii. O clipă mai târziu, era deja pe coridor. În timpul nopții, personalul din instituție era redus, iar paznicul trebuia să patruleze o zonă destul de mare, și o făcea fără prea mare tragere de inimă.

Urmări sunetul unor pași ce veneau de pe alt coridor. O ușă se deschise și se închise. Se ascunse într-un colț, ciulind urechile. Apoi îi îngheță brusc sângele în vine când auzi alt zgomot, chiar în spatele său. Se dădu puțin înapoi, apoi o luă pe un alt coridor.

O clipă mai târziu, de după colț își făcu apariția chiar Barry, infirmierul cu lanțuri de aur. Acesta înaintă cu pași mari, fără s-o observe pe Michelle. Odată ce dispăru pericolul, Michelle se strecură înapoi în salonul ei.

CAPITOLUL 10

În ziua următoare, Michelle se întoarce în acea parte a clădirii. Două lucruri îi atraseră atenția: o doamnă plăcută și bine îmbrăcată care era scoasă afară în scaunul cu roțile de către o asistentă și farmacia de la capătul coridorului.

După-amiază, Michelle avu obișnuita ședință de la acea oră cu Horatio.

— Nu ai mai avut coșmaruri? întrebă Horatio.

— Nu, a fost chiar o noapte liniștită. Știi, e o femeie într-un scaun cu roțile chiar la capătul coridorului din aripa de est?

Horatio își ridică privirea din foi.

— Da, ce e cu ea?

— Cine e?

— Nu e pacienta mea. Și, chiar dacă ar fi fost, nu aș fi putut să-ți spun cine e. Confidențialitatea medic-pacient, înțelegi tu. Tot din această cauză nu vorbesc cu nimeni altcineva despre tine. Și adăugă în glumă: decât dacă aș fi plătit cu o sumă exorbitantă. Eu am principiile mele, și prost nu sunt.

— Dar vorbești totuși cu Sean. Despre mine, vreau să zic.

— Doar pentru că ai semnat acel document.

— Ai putea să-mi spui măcar de ce femeia e în scaun cu roțile? Nu e vorba despre o problemă psihică, nu?

— Cu siguranță, ar putea fi. Dar după cum am spus, nu e pacienta mea. De ce vrei să știi?

— Eram doar curioasă. Nu prea ai cu ce să-ți umpli timpul pe aici.

— Hai să îți dau eu ceva de lucru. Ce-ar fi dacă ne-am concentra să te ajutăm să te faci bine?

— Bine, ce e în meniu azi?

— Nu mai e friptură, dar sunt spaghetti, care nu sunt nici ele prea grozave. Deci, am stabilit ieri de ce te afli aici. Ce concluzii ai tras?

— Nu prea multe, am fost ocupată.

— Ocupată? Serios? Parcă ai zis că te-ai plictisit.

— Bine, sunt aici pentru că vreau să mă însănătoșesc.

— O spui doar de formă sau chiar îți dorești acest lucru?

— Nu știu, ce răspuns ai vrea să auzi?

— Ne putem juca, Michelle, dar ne vom pierde foarte mult timp.

— Asta i-ai spus și lui Sean, că îi irosesc timpul și banii? Știu că el plătește toate astea.

— Și asta contează pentru tine?

— Știu că încercă să mă ajute. E un tip de treabă. Dar...

— Dar ce?

— Cred că ar putea să-și folosească timpul și banii în alte feluri, atâta tot.

— Adică ai prefera să te lase în voia sorții? Devii cumva melodramatică? Să adaug chestiunea asta la lista de lucruri ciudate despre tine? Horatio zâmbește și asta îi atenuă asprimea comentariului.

Michelle își pironi privirea în podea preț de câteva momente.

— Crezi că îl cunoști suficient de bine pe Sean? o întreabă Horatio într-un final.

— Bineînțeles. Am trecut prin multe situații periculoase împreună.

— El mi-a zis că i-ai salvat viața, chiar de mai multe ori.

— Și el a făcut același lucru pentru mine, se grăbi ea să adauge.

— Dacă îl cunoști pe Sean atât de bine, înseamnă că știi că el nu o să te lase baltă.

— Tot ce fac acum e să-l țin pe loc.

— Oh, el ți-a spus asta?

— Bineînțeles că nu. Nu ar spune așa ceva. Dar nici eu nu sunt proastă.

— Ați devenit vreodată mai apropiați, fizic vorbind?

Întrebarea lui Horatio o lăsă pe Michelle cu gura căscată.

— E o întrebare standard, Michelle. Trebuie să înțeleg ce roluri joacă oamenii apropiați din viața ta. Și rolurile sexuale au mare influență.

— Nu am fost intimi în sensul acela, spuse ea pe un ton mecanic.

— Bine. Ți doreai să faci sex cu el?

— Cum poți să mă întrebi așa ceva? explodează Michelle.

— Am voie să te întreb aproape orice. Depinde de tine dacă vrei sau nu să-mi răspunzi.

— Nu înțeleg întrebarea.

— Nu e foarte grea, nu-i așa? Adică Sean King e înalt, arătos, deștept și curajos. Horatio zâmbi. Cred că acestor trăsături le-a fost acordată o prea mare importanță în ultimul timp, dar cine sunt eu să zic așa ceva? Și e și un tip de treabă, cum ai zis și tu. Ați lucrat împreună.

— Doar pentru că lucrezi cu cineva nu înseamnă că vrei și să te culci cu persoana respectivă.

— Ai mare dreptate. Așa că, dacă aș spune că tu nu l-ai dorit niciodată din punct de vedere sexual, aș avea dreptate. Zâmbi. Trebuie să bifez un răspuns aici, pe foaie, așa mi se cere.

— Doamne, mă simt de parcă aș fi interogată la tribunal.

— Întrebările pe care ți le pui singur sunt deseori mai dificile decât cele ale unui avocat versat. Deci niciun sentiment de intimitate față de Sean?

— Vezi ce-ți spune intuiția, doctore. Mai mult nu pot să zic.

— De fapt, asta îmi spune multe. Mulțumesc.

— Acum că am terminat cu Sean, probabil că o să vrei să afli dacă mi-am dorit să mă culc cu tatăl

meu.

— Hai să vorbim despre asta.

— Încetează, nu vorbeam serios.

— Înțeleg. Dar cum a fost relația cu tatăl tău? Bună?

— Nu bună, grozavă. A fost căpitan de poliție, acum s-a pensionat. El și mama sunt în Hawaii acum într-o a doua lună de miere. De asta nu am vrut să le spun nimic despre treaba asta. Ar fi venit într-o clipă aici.

Horatio nu lăsa să se vadă că știa deja această informație de la Sean.

— Foarte frumos din partea ta. Crezi că i-ar șoca dacă ar afla unde ești?

— Sper să-i uimesc!

— Am înțeles că frații tăi sunt polițiști. Te-ai gândit vreodată să faci altceva pentru a-ți câștiga existența?

Michelle ridică din umeri.

— Nu prea. De fapt, am avut și eu o ambiție, de a fi o mare sportivă, dar n-am reușit.

— Nu te subestima. Ești prima campioană olimpică pe care o tratez. Medalia de argint la canotaj, mi-a spus Sean.

— Da, răspunse ea, cu un zâmbet timid în colțul gurii. A fost grozav. Punctul culminant al vieții mele, sau cel puțin așa am crezut atunci. Poate chiar a fost, până la urmă, adăugă repede.

— Apoi ai fost polițistă un timp, după care ai intrat în Serviciul Secret. Ai avut un motiv anume să faci asta?

— Toți frații mei erau polițiști. Mi s-a părut grozav să pot să fiu agent federal.

— Și tatăl tău a fost de acord?

— Nu prea. De fapt, el nu voia ca eu să fiu polițistă.

— Și tu ce părere aveai despre asta?

— L-am înțeles. Fetița tatei. Mamei îi displăcea faptul că toți eram polițiști. Dar eu am făcut-o oricum, sunt genul independent.

— O să te uimească faptul că deja mă convinsesem de acest lucru, spuse Horatio. Deci să înțeleg că-ți iubești părinții foarte mult?

— Aș face orice pentru ei.

Lui Horatio i se păru ciudat.

— Îmi dai permisiunea să vorbesc cu ei despre tine?

— Nu, cu părinții mei, nu!

— Atunci măcar cu vreun frate de-al tău?

— Poți să vorbești cu Bill, el e cel mai mare, lucrează în Florida.

— Cum doriți dumneavoastră, doamnă.

— Aș fi vrut să nu fiu aici! izbucni Michelle.

— Poți pleca oricând dorești. Știi asta, nu?

— Da, știu.

— Poți pleca și acum, să te ridici și să ieși pe ușă. Dacă asta e ceea ce îți dorești. Întoarce-te la viața ta independentă. Nimeni nu te oprește. Uite ușa.

Se instalează un moment lung de tăcere. După care, ea spuse:

— Cred că momentan o să rămân.

După încheierea ședinței, Michelle îl urmă pe Horatio afară din încăpere. În timp ce vorbeau, Barry trecu pe lângă ei fără să-i observe.

— Ce știi despre tipul ăla? întrebă Michelle.

— Nu prea multe. De ce?

— Eram doar curioasă.

— Oare de ce nu te cred?

— Îmi pui la îndoială cuvântul, Horatio?

— Mă gândeam mai degrabă la o expresie mai tehnică, bunăoară, mincinosu' roade osu'.

CAPITOLUL 11

Peninsula Beale se întinde pe râul York până în districtul Gloucester, la jumătatea drumului către pitorescul Tidewater din Virginia, între Clay Bank și Wicomico. La fel ca multe locuri din Virginia, și Beale a fost construit în perioada colonială. Avusese parte de primele glorii ale noii țări care peste un secol avea să devină Statele Unite ale Americii. La mai puțin de 20 de kilometri către sud, la Yorktown în 1781, generalul britanic Cornwallis își preda sabia, decorațiile, precum și armata sa lui George Washington. Aceasta pusese capăt Războiului de Independență pe care yankeii îl câștigaseră cu o victorie răsunătoare, yankeii care până atunci nu purtaseră vreun război pe care să nu-l piardă până la urmă.

Pe câmpiile întinse ale acelor vremuri au fost ridicate plantații întreținute cu sudoarea sclavilor. În mai puțin de 100 de ani, Războiul Civil urma să pună capăt definitiv acestei societăți sudice de aristocrați.

Al doilea val de prosperitate venise odată cu Revoluția Industrială, când noua generație de aristocrați alesese acest loc liniștit de pe malul râului York, un loc cu apă curată plină de pești și o climă plăcută. De asemenea, era un loc prielnic pentru cei cu probleme de sănătate datorită altitudinii joase la care era situat și a brizei, precum și numeroșilor pini galbeni despre care se credea că lecuiesc tuberculoza. Și odată ce familiile acestea se așezaseră acolo, multe aveau să se întâmple de-a lungul timpului.

Se construiseră linii ferate de la nord la sud și alte trei care porneau din vest și traversau regiunea aceasta argiloasă a Virginiei.

Peste ani, se construiseră și hanuri, și hoteluri. Majoritatea însă au ajuns ruine, ca și casele și plantațiile ce erau aici odinioară, dar care acum lăsau loc numeroaselor aventuri de care se bucurau copiii în timpul lungilor plimbări din zilele călduroase și plictisitoare.

Exact peste râu, în regiunea districtului York, se simțea prezența guvernului american din cauza instituției numite Camp Peary, ce se afla lângă un centru naval de aprovizionare și un centru de armament. Acest triumvirat era așezat pe malul râului York până la Lightfoot, Virginia. Se spunea că cei din Camp Peary, un centru ultrasecret de training al agenților CIA, poreclit „Ferma”, avea o tehnologie ce putea distinge culoarea ochilor unei persoane care se afla dincolo de râu chiar și pe timpul nopții. Localnicii acceptaseră și povestea conform căreia orice persoană care se apropia prea mult de acea zonă urma să fie supravegheată prin satelit. Nimeni nu putuse demonstra acest lucru, dar cei care intraseră în acea zonă auziseră povestea de cel puțin trei ori.

Beale a suportat urcușurile și coborâșurile economiei de-a lungul istoriei, precum și mofturile celor bogați, în timp ce locuitorii care făceau parte din pătura de mijloc a societății își duceau viața lor normală. Aceasta până nu demult, când fusese ridicat un mic orașel în zonă.

Și acel orașel se numea Babbage Town.

Avionul lui Sean King ateriză lin pe pistă. Un Hummer albastru trase lângă avion și un tânăr de culoare, în uniformă de agent de pază, coborî să-l ajute pe Sean cu bagajele.

În timp ce Hummerul rula pe șosea, Sean se lăsă pe spate și se gândi la ultima sa vizită la Michelle. Îl sunase pe Horatio să-l întrebe dacă era în regulă să o vadă înainte să plece la Babbage Town. În schimb, psihologul îl rugase să-l lase să arunce o privire peste lucrurile personale ale lui Michelle

din apartamentul pe care Sean îl închiriasse. De asemenea, voia să vadă și camioneta.

— Dar ai grijă să porți mănuși și să faci vaccinul antitetanos, spuse Sean.

Când Sean se întâlnește cu Michelle în camera de vizite, îl surprinse plăcut aspectul ei sănătos. Ea îl și îmbrățișă, ascultă ce avea de zis și îi răspunse la întrebări.

— Cât timp vei fi plecat în Babbage Town? vru ea să știe după ce el o anunță despre noua lui slujbă.

— Nu știu. Voi lua avionul pe care mi l-a închiriat Joan.

— Și ce face fosta ta prietenă cu schizofrenie paranoică, Joan? Comentariul ei îl făcu să creadă că începea să-și revină.

— Nu va veni cu mine. E un tip acolo pe nume Len Rivest, care este șeful securității din Babbage Town. A lucrat cu FBI-ul, o știe pe Joan și mi-a recomandat firma ei. El va fi singura mea legătură acolo.

— Ai spus că a fost omorât un om?

— Nu se știe încă. Numele lui era Monk Turing. Lucra la Babbage Town ca fizician.

— Mai exact, ce e Babbage Town?

— Mi-a fost descris doar ca un think tank secret unde se lucrează la multe proiecte importante.

— Cine conduce locul ăsta?

— După cum scria în dosar, un tip pe nume Champ Pollion.

— Monk^[1]? Champ^[2]?

— Știu. Pare ciudat de la bun început, cu toate numele astea. Dar dacă aflu ce i s-a întâmplat, o să primesc o grămadă de bani, asta contează.

— Astfel mă ții tu pe mine aici? Știu că nu asigurarea acoperă cheltuielile.

— Tu fă-te bine. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru restul.

— Dar mă simt deja bine. Vocea ei scăzu în intensitate. Și se întâmplă ceva ciudat aici.

— Ciudat? Adică?

— Sunete care se aud noaptea. Oameni care sunt mutați în locuri în care n-ar trebui să fie.

Sean respiră adânc și spuse pe un ton muștrător:

— Îmi promiți că nu o să te amesteci în toate astea, orice ar fi? Nu voi fi prin preajmă să te ajut.

— Tu ești cel care pleacă într-un loc necunoscut fără mine. Eu ar trebui să te dojenesc.

— Promit că o să am grijă.

— De îndată ce ies de aici, voi veni să te ajut.

— Am auzit că tu și Horatio vă înțelegeți de minune.

— Nu-l suport pe nenorocit.

— Bun, asta înseamnă că vă înțelegeți.

Câteva minute mai târziu, când el se ridicase să plece, ea îl prinse de braț.

— Dacă lucrurile încep să se agite, sună-mă. Pot să vin oricând acolo să te ajut.

— Pot să-mi port singur de grijă.

— Nu cred că poți să te uiți și în față, și în spatele tău în același timp.

Îi făcu semn cu degetul.

— Cel mai important lucru e ca tu să te faci bine. Abia atunci putem să fim din nou echipa aceea strălucită de detectivi.

— Abia aștept.

— Și eu.

Acum el era singur în drum spre Babbage Town și regreta mai mult ca niciodată că Michelle nu era cu el. Totuși, partenera lui mai avea mult până să se recupereze, și se temea că s-ar putea să nu reușească.

În timp ce treceau pe lângă râul York, un stol de păsări se ridică în aer, iar șoseaua a fost traversată în goană de șase cerbi. Ultimul cerb se afla doar la câțiva centimetri de mașină când șoferul frână. Sean aproape își imaginează cornul acestuia trecând prin parbriz și înfigându-se în pielea scumpă a Hummerului.

— Mi s-a întâmplat des anul acesta, spuse șoferul pe un ton plictisit.

— Ce e asta, moarte subită? se răsti Sean.

Se uită în dreapta lui unde, printre peticele de teren defrișat, se zărea râul, iar puțin mai departe, se putea distinge gardul din sârmă ghimpată de pe partea cealaltă a malului.

— Camp Peary? arată el cu degetul.

— Zona crepusculară CIA. I se spune Ferma.

— Uitasem că se află aici.

Sean știa foarte bine că era acolo, dar prefera să nu arate, în speranța că ar putea afla mai multe.

— Oamenii care trăiesc aici nu pot să uite.

— Animalele mici și copiii care dispar noaptea? întrebă Sean cu un zâmbet pe față.

— Nu, dar știi avionul acela cu care ai venit? Îți dai seama că cei din Fermă ar fi lansat o rachetă dacă te-ai fi apropiat de zona lor.

— Sunt sigur. Dar cred că au creat multe locuri de muncă în zonă.

— Da, dar au și tăiat multe.

— Cum adică? întrebă Sean.

— Marina, de exemplu, când a venit, a dat pe toată lumea afară.

— Pe toată lumea?

Sean era nedumerit.

— Da, mai demult aici erau două orașe. Magruder și Bigler's Mill. Bunicii mei au locuit în Magruder. În timpul războiului, au fost mutați în districtul James City. Apoi cei din marină au plecat după război, iar în anii 1950 s-au întors. De atunci, e o zonă cu restricție.

— Interesant.

— Da, dar nu a fost la fel de interesant pentru bunicii mei. Oricum, de fapt, armata face ce vrea ea.

— Acum poți să stai liniștit că ești vecin cu CIA-ul care te supraveghează prin binocluri.

Omul chicoti, iar Sean schimbă subiectul.

— Îl știai pe Monk Turing?

— Da, dădu omul din cap.
— Și?
— Și era un om obișnuit din Babbage Town.
Prea mult creier. Nu eram pe aceeași lungime de undă.
— De când lucrezi acolo?
— De doi ani.
— De ce are nevoie locul acesta de securitate?
— Din cauza lucrurilor importante la care se lucrează.
— Ce anume?
— Nu întrebi pe cine trebuie. E legat de cifre și computere. O să-ți spună, probabil, dacă îi întrebi. Rânji. Îți vor spune în așa fel încât să nu înțelegi, dar tot îți vor spune. Iată. Șoferul arată cu degetul. Bine ai venit în Babbage Town! Și adăugă cu un alt rânjet: Sper să-ți placă la noi.

CAPITOLUL 12

În timp ce Sean își derula investigația, Michelle intenționa să înceapă și ea una. Își luă tava și se îndreptă spre masa la care femeia din scaunul cu roțile lua prânzul. Se așeză lângă ea și își deschise sticla cu apă.

— Eu sunt Michelle.

— Sandy, se prezentă femeia. Pentru ce ai fost internată?

— Se pare că am tendințe sinucigașe.

Femeia se luminează la față.

— Oh, și eu am avut ani de zile, dar îți va trece. Adică sper că-ți va trece sau că vei reuși.

Michelle o privi lung pe femeie. Avea peste patruzeci de ani, păr blond lung, aranjat, pomeți delicați, ochi căprui vii și sâni plini. Machiajul și manichiura erau ireproșabile. Deși era îmbrăcată normal, cu niște pantaloni simpli kaki, teniși și cu un pulover vișiniu cu anchior, le purta cu aerul unei femei încrezătoare, obișnuite cu cele mai scumpe lucruri din lume. Vocea ei avea un accent sudist.

— Tu de ce ești aici? întrebă Michelle.

— Depresie, ce altceva? Psihiatrul îmi spune că toată lumea e depresivă. Dar nu-l cred.

— Mie îmi pari în regulă.

— Cred că am o problemă hormonală. De fapt, mai nou, toți dăm vina pe hormoni. Dar, vezi tu, e ca o lovitură care mă lasă fără energie. Și tu pari în regulă. Sigur nu ești aici ca să eviți alte îndatoriri?

— Am auzit de treaba asta doar când e vorba de traume fizice.

— Oamenii care au probleme cu legea pot invoca tot soiul de dezastre emoționale sau traume ca să scape. Ai un pat, un spațiu al tău, trei mese și toate medicamentele de care ai putea avea nevoie.

Pentru unii, asta e nirvana. Apoi, psihiatrii vor declara la tribunal cum pacienții lor nu pot atinge orgasmul niciodată sau cum leșină când ies din casă, și gata! Îi scot cât ai clipi din închisoare.

— Destul de urât.

— Nu spun că nu sunt oameni cu adevărat bolnavi, eu sunt unul dintre ei, zise Sandy.

Michelle se uită preț de o clipă la picioarele femeii.

— Accident?

— Un glonț de nouă milimetri mi-a străpuns coloana, explică ea pe un ton firesc. Paralizie ireversibilă. Într-o singură secundă, Sandy cea athletică a devenit o biată paralytică.

— Doamne, dar cum s-a întâmplat?! exclamă Michelle.

— Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— De aceea ai vrut să te sinucizi? Din cauza paraliziei?

— M-am obișnuit cu paralyzia. Altele erau lucrurile pe care mi-era greu să le accept.

— Care altele? întrebă Michelle.

— Nu vreau să discut despre asta. Tu crezi că te vei face bine?

Michelle ridică din umeri.

— Cred că e prea devreme să mă pronunț. Fizic, mă simt bine.

— Ești tânără și drăguță. Odată ce vânățiile îți vor trece, îți poți reface viața.

— Cum să-mi refac viața?

— Ia-ți un bărbat cu bani și lasă-l să aibă grijă de tine. Folosește-te de fizicul tău, scumpo, de aceea ți l-a dat Dumnezeu. Și ai grijă cum faci – trece totul sub titlul de colocatar cu drept de moștenire. Nu te lăsa amețită de prostiile pe care o să ți le invoce el, că banii lui sunt problema lui și că știe el cum trebuie să procedeze.

— Pare că ai trecut prin așa ceva.

Sandy ridică din umeri.

— Doamne, ce mi-ar plăcea să mă lase să fumez aici, dar ei spun că nicotina e un drog care dă dependență. Eu le zic să-mi dea țigările și să dispară din ochii mei.

— Dar vrei să fii aici, nu? întrebă Michelle.

— Oh, toți vrem să fim aici, scumpo.

Zâmbi și își vârî câteva fire de sparanghel în gură.

Barry trecu prin fața lor însoțind un tânăr.

— Îl cunoști pe infirmierul acela?

Sandy îl studie cu atenție o clipă.

— Nu-l cunosc, dar după cum arată îmi pot da seama cam ce are în cap.

— Unde e casa ta?

— Oricum, nu acolo unde mi-e inima, scumpo. Acum trebuie să plec, simt că mă ia o migrenă și nu vreau să mă vadă cineva așa. S-ar putea să-ți schimbi părerea despre bătrâna Sandy.

Porni brusc cu scaunul său cu roțile și o lăsă pe Michelle singură cu mâncarea în față.

După prânz, Michelle se plimbă pe coridor și ajunse în fața camerei lui Sandy. Privi prin fereastra de plexiglas și o zări pe femeie dormind. Michelle își continuă plimbarea și ajunse la capătul holului, unde era farmacia. Privi printre barele de la fereastră și văzu un bărbat scund, chel, într-un halat alb, care scria o rețetă. Când ridică privirea și o văzu, ea îi zâmbi. Dar el se întoarse cu spatele la ea și continuă să scrie.

„Bine, ție nu-ți mai iau un cadou de Crăciun”, își spuse ea.

— Iarăși te plimbi? se auzi o voce.

Michelle se întoarse și dădu cu ochii de Barry, care o studia cu mare atenție.

— Ce altceva aș putea face? spuse ea.

— Ți-aș putea sugera câteva lucruri. Fața ta arată mai bine, în curând o să-ți recapeți pomeții aceia trăsnet.

— Mulțumesc, răspunse ea tăios.

— Te-am văzut că vorbeai cu Sandy azi la prânz, remarcă el.

— O doamnă de treabă.

— Eu m-aș feri de ea.

— Oh, o cunoști bine?

— Să spunem că mă pricep la oamenii ca ea. Cei ca ea creează probleme. Nu vrei probleme, nu-i așa?

— Niciodată nu caut probleme, minți ea.

— Ce fată de treabă! rosti el cu condescendență. Uite, dacă ai nevoie vreodată de ceva, nu ezita să-mi spui.

— Ce aș putea să-ți cer ție?

El păru mirat și în același timp amuzat de întrebarea ei.

— Orice înseamnă orice. Barry privi în jur și îi șopti: Știu că o femeie atrăgătoare ca tine se poate simți singură la un moment dat într-un loc ca ăsta.

— Nu sunt chiar atât de singură, spuse ea și plecă.

Sandy nu se înșelase cu privire la acest individ.

Mai târziu, Horatio Barnes se așeză în fața lui Michelle.

— Azi n-ai adus reportofonul? observă ea.

El își lovi ușor tâmpla cu degetul arătător.

— Azi mi-am luat vitaminele, așa că o să mă ajute memoria să-mi amintesc tot ce-mi zici. Am vorbit cu fratele tău.

Michelle veni mai aproape și păru brusc neliniștită.

— Ce anume i-ai zis?

— I-am spus suficient cât să priceapă cum stă treaba.

— I-ai spus de bar?

— Cum să-i spun că te-ai dus într-un bar să bei și te-ai luat din întâmplare la bătaie cu Incredibilul Hulk?

— Nu-ți bate joc de mine. I-ai spus?

— De fapt, m-a interesat mai mult ce avea el să-mi spună despre tine. Răsfoi câteva pagini din caietul pe care-l avea la îndemână tot timpul. A spus că erai o dinamită, cu o energie nelimitată, o tornadă pe două picioare. Sunt sigur că a spus-o cu afecțiune.

— Bill exagerează de obicei.

— Cred că a avut dreptate. Dar a mai spus ceva interesant.

— Ce anume?

— Nu vrei să ghicești?

— Uite ce e, nu te mai juca și spune-mi odată!

— A spus că atunci când erai mică erai extrem de ordonată. Fiecare lucru la locul lui. Făceau chiar mișto de tine. Dar brusc s-a petrecut ceva.

— Ce mare lucru? M-am schimbat pur și simplu. Acum sunt foarte dezordonată.

— Ai dreptate, se întâmplă, dar nu peste noapte și nu la vârsta de șase ani. Dacă ai fi fost adolescentă, nu mi s-ar fi părut mare lucru. Există un cromozom care se schimbă pe la vârsta de treisprezece ani. Îți comandă să trăiești în total dezacord cu tot ce se întâmplă în jurul tău și în ciuda tuturor amenințărilor părinților. Mă întreb ce te-a determinat pe tine să te schimbi așa la doar șase ani și nu la vârsta la care de obicei se petrece schimbarea aceasta.

— A fost demult. Cui îi pasă?

— Pentru a ne atinge scopul, trebuie să ne întoarcem în timp. Trebuie să aflăm ce se întâmpla în capul tău la vremea aceea.

— Știi, nici măcar nu am apucat să vorbim despre relația mea cu un bărbat care a omorât oameni. Nu sunt psiholog, dar nu crezi că ar fi relevant?

— Bine, hai să vorbim despre el.

Michelle se lăsă pe spate și începu să-și frământă mâinile.

— Nu sunt prea multe de spus, de fapt. Era un bărbat arătos și bun, un artist desăvârșit și un

sportiv cu un palmares interesant. Mă făcea să mă simt bine cu mine însămi. Avea un mariaj care mergea prost și încerca să facă lucrurile să meargă mai bine. Singurul lui defect era că omorâse o grămadă de oameni, adăugă apoi sarcastic.

— Și nu-ți vine să crezi că ai fost înșelată de un asemenea tip?

— Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Dar trebuie să știi că toți criminalii în serie sunt maeștri ai înșelătoriei; disimularea face parte din structura lor psihică și le permite să ajungă mai ușor la victime. Ted Bundy este dat ca exemplu pentru a ilustra teoria aceasta.

— Vai, mulțumesc, asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Și din cauza unui singur incident de felul acesta ai dat cu piciorul unei cariere de succes? Crezi că e rezonabil?

— Nu mă interesează dacă e rezonabil sau nu, eu așa am simțit.

— Crezi că l-ai iubit?

Se gândi puțin înainte să răspundă.

— Cred că l-am iubit atunci. Și de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi vine să-mi tai venele. Nenorocitul a încercat să mă omoare și ar fi reușit dacă Sean nu ar fi fost acolo.

— Sean te-a salvat. Un lucru pentru care îi ești recunoscătoare.

— Normal că îi sunt.

— Am înțeles că în timp ce aveai relația respectivă, Sean avea și el o relație.

Michelle răspunse sec:

— E băiat mare, poate să facă orice vrea.

— Dar din ce mi-a spus el, se pare că și relația lui a fost o greșeală.

— Normal că a fost.

— Crezi că Sean e un bărbat inteligent?

— Unul dintre cei mai inteligenți pe care i-am întâlnit.

— Și totuși, a fost și el păcălit.

— Dar și-a dat seama. Eu însă eram cu capul în nori.

— Ce ai simțit față de relația lui cu această femeie?

— Cum am spus, e băiat mare.

— Nu asta te-am întrebat.

Lui Michelle îi sărise țandăra.

— Am suferit, în regulă? Ești mulțumit?

— Ai suferit pentru că a ales-o pe ea în locul tău?

Michelle miji ochii.

— Nu prea ai tact, așa-i?

— Să presupunem că nu aş avea. Dar asta ai simțit?

— Cred că am simțit că se va face de râs.

— De ce?

— Pentru că ea era o vrăjitoare. Disperată să pună gheara pe el. Și ea era o asasină, deși nu am reușit niciodată să demonstrăm asta.

— Deci o suspectai și pe ea că ucisese?

Michelle ezită.

— Nu, pur și simplu era ceva la ea care nu-mi plăcea.

— Deci intuiția nu te-a înșelat.

Michelle se rezemă de spătarul scaunului.

— Cred că da. Nu m-am gândit la asta.

— De asta sunt aici, să te ajut să te gândești la lucrurile acestea. Adesea, pacienții contribuie la procesul de vindecare fără ca măcar să-și dea seama.

— Cum anume?

— Bunăoară, ca atunci când te-ai dus în bar. O parte din tine voia să ucidă pe cineva. Cealaltă parte dorea să te pedepsească. Rezultatul a fost că ai fost bătută până ai căzut lată, dar nu ai murit și nici nu cred că ai avut o intenție serioasă.

— Cum de ești atât de sigur? întrebă ea pe un ton batjocoritor.

— Pentru că oamenii care chiar vor să moară folosesc metodele clasice: un glonț în cap, ștreang,

otravă, gaz în cuptor. Oamenii aceia nu vor ajutor; vor să moară pur și simplu și reușesc întotdeauna. Tu nu ai murit pentru că nu ai vrut asta de fapt.

— Cred că ai dreptate. Acum ce se întâmplă?

— Acum vreau să vorbesc despre Michelle la vârsta de șase ani.

— Du-te la dracu'!

Michelle ieși afară din birou și trânti ușa după ea.

Horatio își puse capacul la stilou și zâmbi mulțumit. „În sfârșit, facem progrese.”

CAPITOLUL 13

Conacul din cărămidă și piatră depășea șaiszeci de metri lungime și avea trei niveluri. Era un amalgam de stiluri arhitecturale; clădirea avea cel puțin opt coșuri, ferestre în stil englezesc la mansardă, verandă toscană cu stâlpi la geam, un turn în stil asiatic și o aripă bombată placată cu aramă. Fusesse construit de arhitectul Isaac Range Peter, după spusele lui Joan, care făcuse o avere din industria de ambalat carne. Botezase conacul după fiica sa, Gwendolyn. Numele se afla încă pe coloanele de la intrare. După părerea lui Sean, nu se potrivea deloc, pentru că Gwendolyn părea mai degrabă un fort supraîncărcat și cu o acută criză de identitate.

În fața clădirii era o parcare cu pavaj din piatră cubică, unde o gardă în uniformă deschise poarta pe unde intrase Hummerul, care fu parcat lângă un Mercedes decapotabil.

Câteva minute mai târziu, bagajele lui Sean erau deja sus în cameră, iar el stătea singur în biroul lui Champ Pollion, șeful din Babbage Town. Încăperea era înțesată de cărți, laptopuri, hărți, dispozitive electronice și documente cu simboluri și formule pe care Sean, la o primă vedere, își dădu seama că nu are nicio șansă să le descifreze.

Pe ușă atârna un costum de arte marțiale, împreună cu o centură neagră. „Deci un geniu cu brațe letale. Frumos.”

Un moment mai târziu, ușa se deschise și Champ Pollion își făcu apariția. Se apropia de patruzeci de ani și era la fel de înalt ca Sean, dar mai slab. Părul său castaniu avea o șuviță căruntă în creștet și era pieptănat pe o parte. Purta pantaloni kaki, jachetă din tweed cu petice din piele la coate, o cămașă albă, un pulover cu gulerul

în V și papion. O pipă, se gândi Sean, ar fi întregit imaginea desprinsă parcă dintr-un film din anii 1940 a acestui savant.

Bărbatul se așeză pe scaun, se rezemă de spătar, își puse mocasinii uzați pe biroul ticsit de cărți și îl privi neliniștit pe Sean.

— Eu sunt Champ Pollion. Tu ești Sean King.

Sean dădu din cap.

— Vrei o cafea?

— Mulțumesc.

Champ ceru o cafea, apoi se rezemă din nou pe spătar.

— Deci FBI-ul e implicat în afacere? întrebă Sean.

Champ confirmă.

— Nimănui nu-i place că s-au amestecat și FBI-ul, și poliția.

— Și Turing a fost găsit pe proprietatea CIA-ului?

— De ce s-ar fi dus Monk acolo? Oamenii ăia au arme, pentru numele lui Dumnezeu!

— Și tu ai oameni înarmați, sublinie Sean.

— Dacă ar fi după mine, nu ar mai fi. Dar eu abia dacă pot conduce Babbage Town, nu e decizia mea.

— Și de ce ai nevoie de pază aici?

— Munca noastră are mare potențial comercial. Suntem într-o cursă contra cronometru. Altora le-ar plăcea să ne vadă morți. Așa că avem pază. Peste tot. Flutură distrat din mână. Peste tot.

— CIA-ul a fost deja aici?

— Știi, spionii nu prea vin să-ți spună: „Bună, sunt de la CIA, zi-mi tot ce știi sau te omor”.

Champ scoase din buzunar ceva ce semăna cu un tub de sticlă subțire.

— Ai venit de la laborator? întrebă Sean.

— De ce? întrebă nedumerit Champ.

— Păi din cauza obiectului pe care îl ții în mână. Sunt sigur că are și o denumire tehnică.

— Acest obiect ar putea fi cea mai mare descoperire din lume, mai mare chiar decât telefonul lui Bell sau becul lui Edison.

— Ce naiba poate fi? întrebă curios Sean.

— Ar putea fi cel mai rapid computer nonclasic din istoria universului, dacă am putea să facem drăcia asta să se și ridice la nivelul potențialului său. Nu e un model care să funcționeze, ci doar un prototip conceptual. Dar să ne întoarcem la ce s-a întâmplat de curând aici. În Babbage Town a venit multă lume în ultima vreme. Chiar și poliția locală în persoana unui bătrân senil pe nume Merkle Hayes și multe alte personaje din FBI. Puse obiectul în formă de tub pe masă și îl privi pe Sean. Știi ce cred?

— Ce?

— Cred că e vorba de o conspirație. Fără CIA. Ar fi prea evident. Nu, cred că are de-a face cu un complex militar-industrial despre care președintele Eisenhower ne-a avertizat înainte de a-și încheia mandatul.

Sean încercă să-și ascundă scepticismul.

— Și ce legătură are asta cu descoperirea cadavrului lui Monk Turing la Camp Peary?

— Păi chiar lângă Camp Peary se află depozitul de armament al marinei. Iar Camp Peary a aparținut cândva marinei.

— Ce lucrați voi are legătură cu armata?

— Nu pot să spun.

— Dar nu lucrați pentru guvern?

— Ți se pare că instituția aceasta arată ca și cum ar lucra pentru guvern? întrebă el tăios.

— Poate. Sean aruncă o privire la costumul de arte marțiale agățat pe ușă. Karate? Kung fu?

— Taekwondo. Tatăl meu m-a convins să mă antrenez după ce am intrat la liceu.

— Era pasionat de arte marțiale?

— Nu, voia să le învăț ca să mă pot apăra la școală. Poate te va șoca să afli că eram un toțilar, domnule King. Și dacă e ceva ce adolescenții, în

special cei cu gâtul mai lat decât IQ-ul lor, urăsc, atunci acel ceva sunt tocilarii.

Champ se uită la ceas și adună hârtiile de pe birou.

După ce îi observă mișcările, Sean spuse repede:

— Trebuie să mă mai uit o dată peste detaliile cazului. Dacă te-ai plictisit să mai discuți despre asta, aş putea să vorbesc cu Len Rivest.

Chiar atunci, o femeie scundă cu părul cărunț intră în încăperea cu cafeaua. Lăsa pe birou ceștile, zahărul și lingurițele.

— Doris, îl rogi pe Len Rivest să ni se alăture? spuse Champ.

După ce femeia plecă, Sean se întoarse spre Champ.

— Deci să clarificăm, fără să trebuiască să-mi dai detalii confidențiale, ce anume e Babbage Town? Șoferul nu mi-a zis mare lucru.

Champ ezită să răspundă.

— Doar decor, Sean, atât. Ai auzit vreodată de Charles Babbage?

— Nu.

— A avut un rol foarte important în dezvoltarea calculatoarelor și, deși nu pare mare lucru, gândește-te că omul s-a născut în 1791. A inventat vitezometrul. Pasionat de statistică, a creat un set de tabele pentru a stabili mortalitatea, un instrument standard pentru casele de asigurări de astăzi. Dar, în opinia mea, lucrul cel mai uimitor pe care l-a realizat Babbage a fost să spargă cifrul polialfabetic Vigenère care a fost imposibil de descifrat timp de aproape trei secole.

— Cifrul polialfabetic Vigenère?

Champ dădu din cap.

— Blaise de Vigenère a fost un diplomat francez care a revoluționat cifrul în secolul al XVI-lea. Era cunoscut drept polialfabetic pentru că folosea mai multe alfabetice în locul unuia singur. Totuși, a rămas nefolosit timp de două sute de ani pentru că se credea că era prea complex, chiar și pentru

analiza de frecvență. Știi ce e aceea analiză de frecvență?

— Sună cunoscut, spuse Sean încet.

— A fost Sfântul Graal al comunității de spărgători de coduri, musulmanii l-au inventat în secolul al IX-lea. Acum, analiza de frecvență este exact ce îi spune numele. Analizezi de câte ori apare o literă în scris. De exemplu, în engleză, litera „e” este de departe cea mai des folosită, urmată de „t” și apoi de „a”. Acest lucru este extrem de important în decodări. Astăzi, decriptarea se bazează pe lungimea cifrei-cheie și pe viteză, precum și pe puterea computerelor de a decoda. Tot romantismul limbajului a dispărut aici. Acum o mie de ani, se credea că cifrul este inatacabil. Totuși, musulmanii au reușit să îl spargă și au deținut supremația timp de secole. Apoi a venit cifrul lui Vigenère, care a fost atât de revoluționar, încât analiza de frecvență a devenit inutilă.

Sean se foi în scaunul său în timp ce asculta lecția de istorie mult prea lungă.

— Iartă-mă, domnule King, dar îți promit că la final o să am o concluzie.

— Nu, e foarte interesant, spuse Sean, reținându-și un căscat.

— Cum am spus, analiza de frecvență era inutilă în fața monstrului Vigenère, atât de performant. Și totuși, bătrânul Charlie Babbage a reușit să înfigă un cuțit în inima lui numerică.

— Cum? întrebă Sean.

— L-a abordat dintr-o direcție nouă și a pus bazele analizei de frecvență folosite de generațiile următoare. Cu toate acestea, nu s-a bucurat de recunoaștere pentru că nu s-a obosit să-și publice cercetările.

— Și cum a devenit cunoscută descoperirea lui Babbage?

— În secolul XX, când i-au fost studiate notițele, mult după moartea lui, s-a stabilit că a

fost primul care a făcut asta. Și iată care e, în sfârșit, concluzia mea: am botezat acest loc Babbage Town ca un omagiu adus omului cu un creier deosebit și prea puțină abilitate de a se promova. Totuși, dacă ne atingem scopurile aici, atunci cu siguranță vom striga în gura mare. Champ zâmbi. După aceea, ne vom asigura că vom ajunge putred de bogați odată ce va începe exploatarea comercială a invențiilor noastre.

— Și tu vei primi ceva, nu-i așa?

— Nu aș fi aici altfel. Chiar dacă nu facem avere, munca tot e copleșitoare.

— Deci cine deține Babbage Town?

Ușa se deschise brusc și un bărbat de vreo cincizeci de ani, scund, pieptos și îmbrăcat în costum cu cravată păși înăuntru. Părul argintiu îi era dat cu gel, și avea ochii albaștri și vii.

Champ le făcu cunoștință:

— Len, Sean King.

Cu aceasta, Champ își luă tubul său nonclasic experimental și ieși afară. Doar atunci, Sean își dădu seama că omul îi povestise multe, dar nu-i spusese nimic.

CAPITOLUL 14

Horatio Barnes își parcă Harley-ul în fața complexului rezidențial de lângă Fairfax Corner, luă cheile de la apartamentul lui Sean și al lui Michelle și ezită un moment. Să verifice camioneta sau apartamentul mai întâi? Se decise asupra Toyotei Land Cruiser. Era parcată lângă intrarea în bloc.

Horatio deschise portiera din față.

— La naiba! fu prima lui reacție. Sean nu glumise când îl avertizase să-și pună mască și să-și facă vaccinul antitetanos. Portbagajul era atât de ticsit, încât nu se vedeau podelele. Echipamente sportive, batoane energizante topite, sticle de Gatorade, gunoi, mâncare mucegăită, o cutie cu douăsprezece gloanțe, haine mototolite și o pereche de gantere cu înveliș de plastic erau împrăștiate în portbagaj. Horatio săltă cu greu una din ganterele aruncate acolo, apoi se uită pe una dintre revistele de arte marțiale din spate.

„În regulă, domnule psiholog, ia aminte: nu o enerva vreodată pe domnișoara asta, căci îți va tăbăci fundul slăbănog.”

Se așează pe scaun și se gândi: „Un haos complet”.

Apoi, urcă în apartamentul de la etajul întâi. Își dădu seama imediat care era camera lui Sean pentru că era foarte ordonată. Cealaltă cameră, cea a lui Michelle, era și ea curată, hainele puse în ordine în dulap și nimic aruncat la întâmplare, dar asta doar pentru că femeia nu fusese acolo încă.

Într-un balcon îngust se aflau schiful și vâslele lui Michelle. Erau perfect lustruite. Horatio se întoarse înapoi. Pe o masă din micul foaier văzu un teanc de scrisori.

Cele mai multe îi erau adresate lui Sean, retrimise de la vechea adresă. Altele erau doar facturi. Mai rămăsese o scrisoare; îi era adresată lui Michelle Maxwell și era din Hawaii, de la părinții ei. Era probabil, genul de scrisoare prin care o anunțau cât de bine se simțeau și cât de mult se distrau.

În timp ce cerceta apartamentul, lui Horatio îi veni o idee. Îl sună pe Bill Maxwell în Florida. Bărbatul răspunse de la al doilea apel al telefonului.

— E un moment nepotrivit? întrebă Horatio. Dacă alergi după vreun criminal, pune-mă pe „așteptare” până îl prinzi.

Bill chicoti.

— Nu sunt la muncă azi. Chiar mă pregăteam să merg la pescuit. Ce mai e nou? Cum se simte Mick?

Horatio află că toți frații ei îi spuneau surorii lor Mick. Era o chestiune între frați.

— Se simte tot mai bine. Uite ce voiam să te întreb, părinții voștri locuiesc în Tennessee?

— Da. În noua casă pe care au construit-o după ce tata s-a pensionat. Toți am sărit să le dăm o mână de ajutor. Șefii de poliție câștigă destul de bine, dar cu atâția copii, nu au reușit să strângă prea mulți bani. A fost un fel de a le spune mulțumesc.

— E foarte frumos din partea voastră, Bill. Tu îți vezi des părinții?

— Probabil de patru sau cinci ori pe an. Sunt departe, aici, în Tampa. Zborurile sunt scumpe și e drum lung de mers cu mașina până în Tennessee, iar eu am trei copii.

— Ceilalți frați ai tăi îi vizitează mai des?

— Probabil că mai des decât mine. Locuiesc mai aproape. De ce dorești să știi?

— Vreau să-mi lămuresc niște treburile. Și Michelle? Presupun că își vede părinții mult mai des. Ea locuiește aproape, în Virginia.

— Nu cred. Cel puțin, de fiecare dată când am fost eu ea nu era acolo. Am vorbit cu ceilalți frați ai mei și i-am întrebat, dar niciunul nu mi-a zis că ar fi văzut-o.

— Poate mergeau ai tăi la ea.

— Ea nu a stat niciodată într-o casă care să aibă o cameră de oaspeți, răspunse Bill. Eu m-am dus la ea de câteva ori deoarece copiii mei sunt înnebuniți după ea și consideră că e grozav că mătușa lor e campioană olimpică și că a fost gardă de corp a președintelui. Dar mi s-a părut că se purta ciudat și nu mi-am mai dus copiii acolo.

— Cum adică?

— Tot timpul era prea ocupată. Cât lucra pentru Serviciul Secret, înțelegeam. Dar când a ajuns în sectorul privat, ai fi crezut că va avea și timp liber, dar nu s-a întâmplat asta niciodată.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Acum câțiva ani, și doar pentru că s-a întâmplat să fiu în Washington pentru o întrunire polițienească. Am luat cina. Pe atunci, încă lucra pentru Serviciul Secret.

— Crezi că s-a înstrăinat de familia ta?

— Nu credeam până nu ai început să-mi pui tu întrebările astea.

— Îmi cer scuze dacă par prea băgăreț, dar trebuie să știu lucrurile astea ca să o pot ajuta să se facă bine.

— Da, știu asta. Adică, ea e de treabă, dar e ciudată.

— Ciudată, da. Tocmai am aruncat o privire în mașina ei.

Bill râse.

— Nu i-ai chemat încă pe cei de la dezinsecție?

— Presupun că știi și tu ce ține sora ta în mașină.

— M-a luat cu ea când am mers la cină în seara aceea. Mi-am ținut respirația tot drumul și când am ajuns la hotel am făcut două dușuri ca să scap de miros.

— Ai văzut-o să-și spele foarte des mâinile sau să verifice încuietorile sau scaunele înainte să se așeze?

— Adică tulburare obsesiv-compulsivă? Nu, nimic de genul acesta.

— Și spui că la vârsta de șase ani lucrurile s-au schimbat deodată? Ești sigur?

— Eu am fost la colegiu și nu am stat prea mult prin preajma ei, dar când m-am întors, ea era deja o altă persoană. Locuiau într-un orașel la sud de Nashville.

— Și nu crezi că a fost doar o schimbare de personalitate a unui copil care e în creștere? Lucrurile astea se întâmplă, știi?

— Era mai mult de atât, Horatio. Și copiii mei se schimbă, dar nu atât de abrupt.

— Spui că a devenit retrasă, din vorbăreață, timidă, din încrezătoare, suspicioasă. Și plângea des?

— Numai noaptea.

— Și a devenit dezordonată?

— Țin minte că-și arunca totul pe jos. Înainte, era atât de curată și de îngrijită. Apoi, peste noapte, a început să fie tot mai neglijentă. Nu se vedea covorul de atâta mizerie. Tot timpul am zis că e din cauza firii ei independente.

— Ar explica multe lucruri, Bill, dar nu toate lucrurile pe care le văd. Și în domeniul meu, când lucrurile nu pot fi explicate, trebuie să aflu de ce, pentru că undeva, îngropată adânc, trebuie să existe o explicație. Horatio făcu o pauză. În regulă, mă bucur că ești la peste o mie de kilometri distanță având în vedere următoarea întrebare pe care vreau să ți-o pun.

— Mick nu a fost abuzată.

— Văd că te-ai gândit la asta.

— Sunt polițist. Am văzut copii abuzați, copii cu coșmaruri, dar Michelle nu era așa. Nu dădea niciun semn. Și tata nu ar fi făcut așa ceva, adică nu e genul. Și, fiind polițist, nici nu era prea des pe

acasă. Îți spun că-mi iubesc tatăl, dar dacă aş fi bănuît vreo secundă că i-a făcut ceva lui Michelle, nu aş fi stat pe gânduri deloc. Nu m-am făcut poliţist ca să trec lucrurile cu vederea.

— Sunt sigur, Bill. Dar părinţii tăi au avut vreo explicaţie legată de schimbarea ei? Au mers cu ea la vreun specialist?

— Nu, din câte ştiu eu. Şi pe atunci nu dădeai fuga la un specialist de fiecare dată când ceva nu era în regulă şi nu-ţi îndopai copilul cu medicamente doar pentru că nu putea să stea locului zece minute, fără supărare, domnule doctor.

— Eu cunosc mulţi psihiatri care mai degrabă ar putea fi etichetaţi drept farmacişti. Vorbeşti des cu părinţii tăi despre Michelle?

— Cred că toţi am decis s-o lăsăm să meargă pe calea ei. Dacă vreodată va dori să se alăture din nou familiei, suntem aici pentru ea.

— Şi nu le-ai spus nimic despre ce a păţit acum?

— Nu. Dacă Mick nu vrea ca ei să ştie, nu mă pot băga. În plus, crezi că mi-aş dori ca o campioană olimpică, o trăgătoare de elită şi posesoare a centurii negre la karate să fie supărată pe mine, soră sau nu?

— Şi pe mine mă sperie. Crezi că mi-ai mai putea spune ceva folositor?

— Doar dă-mi-o pe sora mea cea mică înapoi, Horatio. Dacă faci asta, o să ai un prieten pe viaţă în Tampa.

CAPITOLUL 15

Len Rivest îl conduse pe Sean prin Babbage Town. În spatele conacului se aflau o mulțime de clădiri de mărimi diferite. Sean observă că fiecare ușa era dotată cu un sistem de alarmă. Cea mai mare clădire se întindea pe un sfert de acru și era înconjurată de un gard înalt de peste doi metri. Lângă ea era o construcție care semăna cu un siloz pentru cereale.

— Ce e acolo? întrebă Sean.

— Apă. Au nevoie de apă să răcească echipamentul.

— Și în celelalte clădiri?

— Alte lucruri.

— Monk Turing unde a lucrat? Ce făcea acolo?

— Speram să eviți asemenea întrebări.

— Len, aveam impresia că tu ne-ai angajat ca să aflăm de ce a murit Monk. Dacă nu vrei să facem asta, spune așa, mă întorc acasă și nu mai irosesc timpul tuturor. Tocmai am stat și am ascultat o jumătate de oră vorbele goale ale lui Champ și nu vreau să pățesc același lucru și cu tine.

Rivest își vârî mâinile în buzunare.

— Îmi pare rău, Sean. Știu că ai lucrat cu Joan pentru Serviciul Secret și nu îmi place să mă joc de-a șoarecele și pisica așa cu un coleg de breaslă. Între noi fie vorba, cred că „stăpânirea” s-a răzgândit cu privire la prezența unui investigator privat aici.

— Și cine e „stăpânirea” asta?

— Dacă aș ști, ți-aș spune.

Sean rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că tu nu știi pentru cine lucrezi?

— Dacă cineva are suficienți bani, atunci își poate acoperi urma foarte ușor. Salariul meu e plătit de Babbage Town, LLC. Am fost curios o

dată și am vrut să văd cine deține compania aceasta și mi s-a atras atenția că, dacă mai fac ceva asemănător vreodată, voi fi dat afară. Am doi copii la facultate. Nu vreau să o dau în bară.

— Și de unde știi că s-au răzgândit?

— Pentru că am un schimb confidențial de informații prin intermediul mailului personal. Le-am spus că erai deja în avion și că trebuie să-ți acorde măcar o șansă. Pentru că s-ar putea să fie riscant.

— Din cauza implicării FBI-ului și a CIA-ului?

— Dintre toate locurile, tocmai la nenorocitul de Camp Peary. Dar, dacă reușești să rezolvi rapid cazul și să dovedești lumii că Babbage Town nu are nicio legătură cu moartea aceea, atunci poate dispar și problemele noastre.

— Și dacă are legătură cu Babbage Town?

— Atunci probabil că ar trebui să încep să-mi caut de lucru.

— Champ Pollion crede că are legătură cu o mare conspirație orchestrată de complexul militar-industrial.

Rivest mormăi.

— Te rog, am și așa suficiente probleme ca să-mi pierd timpul cu teoriile tocilarului ăluia, mormăi Rivest.

— Bine, să ne concentrăm pe lucrurile esențiale. Cum a murit Monk Turing?

— Împușcat în cap. Pistolul era lângă cadavru.

— Unde anume în Camp Peary a fost găsit?

— În partea cea mai de est a complexului din apropiere de râul York. Ai trecut pe lângă el când ai venit.

— Zona înconjurată de gard?

— Da, corpul i-a fost găsit înăuntru. Se pare că a încercat să sară gardul. Sunt sigur că zona e patrulată, dar nu douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore. Sunt mii de acri în proprietatea Camp Peary. Și nici CIA-ul nu are atâția bani să

supravegheze fiecare centimetru pătrat. Monk a intrat acolo cumva.

— Unde e corpul acum?

— La morga dintr-un orășel din vecinătate, White Feather. Un medic legist din Williamsburg i-a făcut autopsia. Nu există dubii legate de moartea lui. Am văzut corpul și raportul. Dar dacă dorești, poți și tu să arunci o privire.

— În regulă. Turing era căsătorit?

— Divorțat. Încercăm și acum s-o găsim pe fosta soție. Până acum n-am avut noroc.

— Copii?

— Unul. Viggie Turing, 11 ani.

— Unde se află acum?

— Aici, locuia cu tatăl ei în Babbage Town. Făcu semn din cap și arătă spre niște cabane. Oamenii care locuiesc aici lucrează tot aici. Unii locuiesc și în conacul cel mare.

— Viggie e o poreclă sau numele de familie?

— Cred că vine de la Vigenère sau, cel puțin, eu așa am auzit.

— După Blaise de Vigenère? se miră Sean.

— Cine?

— Nu contează. Turing avea vreun dușman?

— Avea cel puțin unul necunoscut.

— Și cum e cu teoria suicidului? Rană făcută de aproape, pistol găsit lângă cadavru?

— S-ar putea să fie, spuse Rivest în șoaptă, dar intuiția îmi spune altceva.

— Uneori intuiția greșeste.

— Pe mine nu m-a înșelat douăzeci și cinci de ani cât am lucrat pentru FBI. Și în cazul acesta îmi spune că ceva nu e în ordine.

— Aș vrea să vorbesc cu Viggie.

— Vei avea foarte mari probleme cu fetița aceea.

— De ce?

— Dacă nu e autistă, ceva asemănător tot are. Monk era singurul cu care putea comunica, nimeni altcineva nu a reușit.

— A aflat că tatăl ei e mort?

— Hai să zicem că nimeni nu știe cum să-i spună asta. Dar nu cred că va ieși prea frumos.

— De ce, e un copil violent?

Rivest scutură din cap.

— E tăcută și timidă, și o foarte bună pianistă.

— Și care e problema atunci?

— Trăiește în lumea ei, Sean. Vorbești cu ea și deodată parcă dispare. Nu comunică la același nivel la care comunicăm noi.

— A fost dusă la un specialist?

— Nu știu.

Sean se gândi la Horatio Barnes.

— Dacă se poate, am pe cineva care o poate ajuta. Cine are grijă de ea acum?

— Alicia Chadwick, printre alții.

— Cine e ea?

— Lucrează într-unul dintre departamentele de aici. Spuneam că Monk era singurul care putea vorbi cu ea, dar se pare că și Alicia reușește, chiar dacă mult mai puțin.

— Cine a găsit corpul lui Monk?

— Un gardian care patrula.

— S-au găsit ceva probe la fața locului care să ne ofere niște indicii?

— Nu, din câte știu eu.

— Pistolul?

— Era al lui Turing. Avea permis pentru el.

— Ampretele de pe pistol erau ale lui?

— Se pare că da.

— Se pare că da? Erau sau nu erau ale lui?

— Da, erau. De asemenea, nu există indicii cum că ar fi fost legat sau lovit. Rivest răbufni: Uite ce e, se prea poate ca un gardian din Camp Peary să-l fi împușcat.

— Cu pistolul lui Turing?

— Monk încălca o proprietate. Un gardian l-a împușcat și încearcă acum să-și acopere fapta.

Sean scutură din cap.

— Dacă încălcase proprietatea, atunci gardianul avea un motiv bun să-l împuște. Însă, dacă acoperi fapta, cineva până la urmă tot va săpa mai adânc, până găsește ce caută. Și nu ai folosi arma lui Monk ca să faci asta.

— Cine naiba poate ști, când e vorba de CIA? protestă Rivest.

— Al doilea motiv e și mai bun. Monk a fost omorât de la distanță mică. Dacă un gardian a fost atât de aproape de el, putea foarte bine să-l aresteze, nu să-l omoare.

— S-au luat la bătaie și arma s-a declanșat accidental? sugeră Rivest.

— Dar nu există semne de violență, ai spus.

Rivest suspină.

— Cine naiba mai știe care e adevărul?

— Și poziția CIA-ului care e?

— Că a sărit gardul și s-a împușcat.

— Dar tu nu crezi asta?

Rivest privi îngrijorat împrejur.

— Sunt mulți ochi pe aici.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că într-un loc ca ăsta pot fi spioni.

— Spioni? De ce ai crede asta?

— Nu am nicio dovadă. Doar intuiția, din nou.

— Sunt ceva dovezi printre lucrurile personale ale lui Turing? întrebă Sean.

— FBI-ul a luat toate lucrurile. Computerul, documentele, pașaportul etc.

— Cine a fost ultima persoană care l-a văzut pe Monk în viață?

— Cred că fiica lui, spuse Rivest.

— Biroul nu are experți care o pot ajuta?

Rivest se arăta încântat să schimbe subiectul.

— Au adus pe cineva, dar nu a ajuns la niciun rezultat cu copilul.

Sean se gândi din nou la prietenul lui, Horatio Barnes, iubitor de motociclete Harley, și se hotărî să-l sune mai târziu, deși, într-un fel, ar fi vrut ca el să se concentreze asupra lui Michelle.

— A fost văzut la cină în seara de dinainte de a i se fi descoperit cadavrul, continuă Rivest. Apoi, s-a dus să mai verifice ceva în biroul său.

— De unde știi asta? întrebă Sean brusc.

— Computerul arăta că a plecat la ora 8.30. Tot ce s-a întâmplat după aceea sunt doar speculații.

— Cum a ajuns la Camp Peary? A înotat sau a luat o barcă? Sau o mașină?

— Nu văd cum ar fi putut conduce. Nu poți ajunge în partea aceea a complexului decât trecând prin poarta principală. Și nu putem să ne dăm seama dacă a înotat pentru că plouase și hainele îi erau toate ude. Dar ar fi fost prea mare distanța, totuși.

— Dacă eliminăm și posibilitatea înotului, atunci înseamnă că a luat o barcă. S-au găsit bărci prin apropiere?

— Nu.

— Aveți bărci prin zonă?

— Oh, da. Sunt niște bărci cu vâsle și un caiac, câteva schifuri, o barcă mare de pescuit și două bărci cu motor deținute de Babbage Town.

— Deci o mulțime de ambarcațiuni disponibile, dar nu lipsește niciuna.

— Corect. Dar dacă l-a luat cineva și l-a dus acolo, ar fi putut să ducă barca la locul ei și nimeni să nu știe.

— Unde sunt păstrate bărcile? întrebă Sean.

— Într-un hangar pentru bărci, pe malul râului.

— A auzit cineva vreun motor de barcă în noaptea aceea?

Rivest scutură din cap.

— Dar hangarul respectiv e la o depărtare foarte mare, și mai există și o pădure. Se prea poate să nu se fi auzit nimic.

— Iarăși ne lovim de un zid.

— Vrei să luăm ceva de băut? întrebă Rivest.

— Crezi că aş avea nevoie?

— Nu, nu cred. Hai să luăm cina, să bem câteva pahare și mâine îți voi povesti mai multe decât ai fi

vrut să știi despre Babbage Town.

— Sincer, chiar merită să moară cineva pentru Babbage Town?

În lumina slabă a apusului de soare, Rivest privi lung peste umărul lui Sean și spuse:

— La naiba, Sean, merită să intri în războaie pentru el.

CAPITOLUL 16

Era deja ora unu când, în ciuda sforăitului ușor al lui Cheryl, Michelle auzi din nou pași pe coridor. Deja îmbrăcată, ieși pe hol doar în șosete și urmări persoana respectivă. Era sigură că era vorba de Barry.

Se opri brusc de îndată ce nu se mai auziră pașii. Se uită în jur. Se afla pe coridorul care ducea la salonul lui Sandy. Nu-l crezuse pe Barry când îi spusese că nu o cunoștea pe femeie. Explicația lui scârțâia. Când pașii se auziră din nou, ea își ciuli urechile.

Se puse din nou în mișcare, scrutând coridorul slab luminat. Auzi o ușă deschizându-se și apoi închizându-se. Michelle înaintă și aruncă o privire după colț. Un bec era aprins la capătul holului. Apoi cineva îl stinse. Se trase înapoi și se lipi de perete când altă ușă se deschise și se închise. După ce așteptă aproape cinci minute, Michelle auzi iarăși ușa deschizându-se și apoi închizându-se la loc. Pașii se îndreptau spre ea. Se uită repede în jur să găsească un loc unde să se ascundă. Intră într-o cameră goală și se piti după ușă. Când persoana trecu pe lângă ușă, Michelle aruncă o privire pe gemuleț. Nu era Barry. Acesta era prea scund. Nu-l recunoscuse pentru că avea pe cap o pălărie și gulerul de la haină ridicat. Când omul dispăru din raza ei vizuală, Michelle se întrebă dacă să se întoarcă în camera ei sau să meargă să-l urmărească. Optă pentru ultima variantă. Se furișă pe hol, luă colțul și merse mai departe.

La capătul coridorului se afla farmacia. Oare aceasta era ușa pe care o auzise deschizându-se și închizându-se mai devreme? Se uită în stânga ei. Aici era și camera lui Sandy, care părea să doarmă liniștită.

Michelle privi în jos și observă ceva. Se aplecă și luă o bucată dintr-o folie de plastic, din acelea care se folosesc pentru a împacheta obiectele fragile din cutii. O puse în buzunar, se uită încă o dată la Sandy care dormea și se furișă înapoi în salonul ei.

În dimineața următoare, Michelle se trezi devreme și porni pe coridoare. Trecu de camera lui Sandy chiar când femeia ieșea pe ușă. Sandy purta o șapcă Red Sox pe cap și un zâmbet generos pe față.

— Cum e migrena? întrebă Michelle.

— A dispărut. O noapte bună de somn de obicei ajută mult. Mulțumesc de întrebare.

— Când ai ședință la psihiatru?

— Prima e la ora 11. Apoi urmează o ședință de grup. Apoi îmi dau medicamentele. Apoi vine un consilier să mă vadă. După aceea, îmi iau pilulele fericirii și mă duc să trăncănesc cu alți străini. Le voi spune tot ce-și doresc să audă. De exemplu, că mama m-a alăptat până la balul de absolvire. Ei iau de bună tot ce le povestesc și scriu chiar și articole pe tema asta, în timp ce eu mă distrez pe seama lor.

— Nu cred că aș putea participa la ședința de grup, spuse Michelle.

Sandy se învârti în cerc cu scaunul său cu roțile.

— Oh, e ușor. Tot ce trebuie să faci e să te ridici în picioare, iar în cazul meu, să stau jos: „Bună, sunt Sandy și sunt cam sărită de pe fix, dar chiar vreau să mă fac bine. De aceea sunt aici”. Și apoi toată lumea bate din palme și îți spune cât de curajoasă ești. După care mi se dă un somnifer și nu mă mai ridic din pat ore întregi.

— Se pare că ți-ai făcut deja o rutină din asta.

— Oh, scumpa mea, sunt în punctul în care le pot deja prevedea întrebările. E ca jocul de-a șoarecele și pisica, numai că ei nu și-au dat seama că eu sunt de fapt pisica, și nu șoarecele.

— Ai încercat măcar să vorbești despre ce te face cu adevărat să te simți deprimată?

— Nu, că ar deveni prea complicat. Adevărul nu mă va elibera, ci mă va face să mă sinucid. Și până mă externează, dansez după cum îmi cântă ei, la figurat, bineînțeles, spuse ea și lovi roțile scaunului. Sandy face orice vor ei, doar atâta timp cât îmi vor da pilulele.

— Te doare tare?

— Când ți se spune că ai paralizat de la talie în jos, te gândești „OK, e o nenorocire, dar măcar nu voi mai simți nimic”. Greșit! Nu-ți vor spune cât de dureros e să fii paralizat. Glonțul care mi-a intrat în șira spinării e încă în corp. Doctorii mi-au spus că e prea aproape de coloană ca să riște să-l scoată. A fost o chestiune de câțiva milimetri. Și în fiecare an se deplasează puțin. Nu e o ironie a sorții? El se poate mișca, iar eu nu. Medicii spun că, dacă fac vreo mișcare mai bruscă, s-ar putea să cad moartă, pur și simplu, sau să devin o legumă. Nu-i așa că e prea mult să pot exprima în cuvinte?

— Îmi pare foarte rău, spuse Michelle. Problemele mele par atât de mărunte acum.

Sandy nu luă în seamă remarca aceasta.

— Hai să mergem să luăm micul dejun. Ouăle sunt stricate, iar carnea arată ca o bucată de cauciuc, dar măcar ne putem bucura de o cană bună de cafea. Haide, te întrec!

Sandy prinse viteză cu scaunul cu roțile, iar Michelle zâmbi și fugi după ea. Brusc, îi prinse mânerul scaunului cu roțile din mers și o împinse. Sandy chiui și râse tot drumul.

După micul dejun, Michelle se întâlni, ca de obicei, cu Horatio.

— Am vorbit cu Bill din nou.

— Ce mai face Bill?

— Bine. A zis că nu prea te-a văzut în ultima vreme. Nici restul familiei, de altfel.

— Suntem toți ocupați.

Îi întinse scrisoarea de la mama ei.

— Am fost în apartamentul tău și al lui Sean și am luat-o. Știu că nu ai văzut apartamentul până acum, dar e foarte frumos. Mă bucur că am apucat să-l văd înainte să-l faci praf, cum ai făcut cu mașina. Apropo, te-ai gândit vreodată să-ți cureți Toyota? Vreau să zic măcar ca să previi o epidemie de ciumă bubonică.

— Poate că e cam dezordine în mașină, dar știu unde se află fiecare lucru de care am nevoie.

— Da, și eu după ce mănânc mâncare mexicană știu ce e în colonul meu, dar asta nu înseamnă că și vreau să văd. Vrei să citești scrisoarea de la părinții tăi? Poate e ceva important.

— Dacă era așa important, probabil că ar fi dat de mine până acum.

— Țin legătura cu tine?

Michelle își încrucișă brațele.

— Deci azi vorbim despre părinți.

Horatio își luă carnetul și îi arată.

— Uite, scrie aici că trebuie să te întreb.

— Vorbesc cu ei.

— Dar aproape niciodată nu îi vizitezi. Și nu sunt la mare depărtare de tine.

— Mulți copii nu-și vizitează părinții. Nu înseamnă că nu-i iubesc.

— Adevărat. Ce părere ai despre faptul că ești singura fată, iar tatăl tău și frații tăi sunt toți polițiști?

— Prefer să mă gândesc că îmi dau o motivație sănătoasă.

— În regulă, dar îți place ideea că poți domina fizic orice bărbat care îți iese în cale?

— Îmi place să pot avea grijă de mine. Trăim într-o lume violentă.

— Și fiindcă ai lucrat în domeniu, ai văzut mai mult decât ai avut parte. Și bărbații sunt cei mai violenți, nu-i așa?

— Prea mulți bărbați se bazează mai mult pe mușchi decât pe creier.

— Încă mai vrei să-ți faci rău?

— Mă întrebi cele mai ciudate lucruri.

— Îmi place să cred că te vor trezi, în caz că moțăiai.

— Nu am vrut niciodată să-mi fac rău.

— Bine, atunci te cred. Dar care e problema după părerea ta? Și cum gândești că te pot ajuta?

Michelle privi nervoasă în altă direcție.

— Nu e o capcană, Michelle, chiar vreau să te faci bine. Simt că vrei asta. Deci cum dorești să te faci bine?

— Vorbim despre asta, nu e și acest lucru important?

— Este. Dar, în ritmul ăsta, eu voi fi demult mort până să ajungem la un consens. Nu e nevoie să opui atâta rezistență.

— Nu înțeleg ce vrei de la mine, Horatio! se răsti Michelle.

— Sinceritate, candoare, o dorință reală de a participa la acest exercițiu pe care-l numim introspecție, dar întrebările nu te pot ajuta dacă răspunsurile sunt vorbe goale.

— Încerc să fiu cât mai sinceră cu tine. Întreabă-mă.

— Îți iubești frații?

— Da!

— Îți iubești părinții?

Ea din nou răspunse cu da. Dar Horatio simți că nu era în totalitate sinceră.

— Vrei să-mi vorbești despre copilăria ta?

— Asta e tot ce poate un psiholog? Totul se reduce la ce ai făcut când ai fost copil? Să știi că nu mergi pe drumul cel bun.

— Atunci arată-mi-l tu. Totul e în capul tău. Știi că așa e, trebuie doar să ai curajul să-mi spui.

Michelle se ridică brusc, tremurând de mânie.

— Cum îndrăznești să-mi pui la îndoială curajul? Nu ai fi rezistat nici zece minute în locul meu!

— Nu mă îndoiesc. Dar răspunsul la problemele tale e creierul tău. Acolo, pe o suprafață de câțiva

centimetri, se află trilioane de gânduri și amintiri care fac din tine persoana care ești. Dacă am scoate la suprafață ceea ce ai îngropat acolo, atunci niciodată nu te vei mai lua la bătaie cu un bărbat.

— Îți spun că nu s-a întâmplat așa ceva!

— Și eu îți spun că mă minți.

Michelle își strânse pumnii și urlă:

— Vrei să te rănesc?!

— Tu vrei să mă rănești? i-o întoarse el.

Michelle rămase în picioare privindu-l lung. Apoi își desfăcu pumnii, se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă lăsând-o deschisă, poate simbolic, se gândi Horatio, sau măcar inconștient.

El rămase singur, reflectând în timp ce privea ușa: „Te trag eu după mine, Michelle, și cred că suntem deja aproape de asta”.

CAPITOLUL 17

După ce luară cina în sufrageria conacului, Sean și Rivest merseră în cabana lui Rivest să bea ceva. După niște vin și trei pahare de votcă martini, Len Rivest adormi în fotoliul din camera de zi, după ce îi promise lui Sean că aveau să se întâlnească a doua zi. Sean, care abia dacă gustase din ginul tonic, se ridică și se duse să se plimbe prin Babbage Town. Rivest îi dăduse o legitimație cu numele și fotografia sa. Aceasta nu-i dădea libertatea de a intra neînsoțit în orice clădire, ci doar în conac, dar îi era de folos pentru a nu fi reținut și încarcerat de forțele de ordine din complex.

Bungalow-ul lui Rivest se afla în partea de est, la fel ca toate celelalte reședințe. În apropierea locuinței lui Rivest se afla o clădire mare. Când Sean trecu pe lângă ea, observă semnul de pe una din cele două uși. „Baraca numărul 3”. Părea împărțită în două loturi egale. Sean se uită cum doi gardieni înarmați ieșiră pe ușa din stânga și plecară probabil să-și facă rondul. Erau foarte bine înarmați. Dar de ce?

Se întoarse pe unde venise și trecu pe lângă o curte cu o piscină de dimensiune olimpică, pe marginea căreia erau scaune, mese, umbrele și un grătar. Mai mulți oameni erau adunați în jurul grătarului, cu beri și pahare de vin în mână, vorbind încet. Câteva capete se întoarseră în direcția lui, dar nimeni nu se obosi să-l salute. Sean observă un tânăr care ținea în mână o bere. Se așeză lângă el și se prezentă.

Bărbatul privea foarte agitat în jos. Îl cunoscuse pe Monk și lucrase cu el.

— Care este domeniul tău?

— Fizica moleculară, cu o specializare în... Tânărul ezită să-i spună și luă o gură de bere. Ce crezi că i s-a întâmplat lui Monk?

— Încă nu știu. Ți-a vorbit vreodată despre ceva care i-ar fi putut amenința viața?

— Nu, niciodată. Muncea foarte mult, ca toți ceilalți. Are o fiică. E un pic mai specială. Foarte inteligentă, adică știe să facă multe calcule pe care nici măcar eu nu pot să le fac. Dar Viggie e foarte ciudată. Știi ce colecționează?

— Ce?

— Numere.

— Numere? Cum colecționezi numere?

— Are toate combinațiile de cifre în cap. Și se gândește într-una la altele noi. Le etichetează folosindu-se de litere. Dacă o întrebi de numărul „x” sau de numărul „zz”, îți dă de fiecare dată răspunsul corect. Am testat-o. E uimitoare. Nu am mai văzut așa ceva.

— Monk ți-a vorbit vreodată de Camp Peary? Poate că a mers acolo cu un motiv.

Bărbatul scutură din cap.

— Dar știai despre asta, nu?

— Nu prea poți să nu știi.

Câțiva oameni de lângă piscină le făcură semn. Băiatul se ridică numaidecât.

— Mă scuzați, trebuie să plec.

Sean își continuă plimbarea. Nimeni de aici nu părea dispus să vorbească. Totuși, dacă Monk s-ar fi sinucis, trebuia să fi avut un motiv. Dacă va continua să caute, la un moment dat, ceva tot va trebui să iasă la suprafață, Sean era sigur de asta.

Se opri în fața clădirii de lângă turnul de apă. Pe ea era o plăcuță pe care scria „Baraca numărul 2”. În timp ce se apropia de intrare, un gardian înarmat îl văzu și ridică mâna.

Sean scoase legitimația și îi explică cine era. Gardianul cercetă legitimația și apoi se uită lung la Sean.

— Auzisem că urma să trimită pe cineva.

— Îl cunoșteai pe Monk Turing? întrebă Sean.

— Nu. Adică știu cine era, dar nu avem voie să ne împrietenim cu „creierele” de aici.

— Ai observat vreun comportament ciudat la el? Gardianul râse.

— Omule, toți cei care lucrează aici mi se par puțin duși cu capul. Prea mult creier strică uneori, știi?

Sean porni încet spre clădire.

— Ce e „Baraca numărul 2”?

— Nu pot să-ți spun. Nu că aș ști mare lucru.

Sean mai încercă să afle câte ceva, dar, spre cîntea lui, gardianul se ținu ferm pe poziții.

— Știi cumva unde locuia Monk Turing? întrebă el în final. Gardianul îi arată o cărare străjuită de copaci.

— Prima pe dreapta, al doilea bungalow.

— Fiica lui locuiește tot aici?

Gardianul încuviință.

— Împreună cu cineva de la Asistență Socială. Și cu un gardian înarmat.

— Gardian înarmat?

— Tatăl ei a murit. Așa că au luat măsuri de precauție.

— De fapt, locul acesta pare destul de bine păzit, spuse Sean.

— La fel e și Camp Peary, dar cineva tot a reușit să-l omoare acolo pe Monk Turing.

— Deci crezi că a fost omorât? Nu s-a sinucis?

Acum gardianul părea nesigur pe el.

— Eu nu sunt detectiv.

— Cu FBI-ul și cu poliția locală ați vorbit?

— Toți am vorbit cu ei.

— Au ceva ipoteze?

— Chiar de ar avea, nu mi le-au împărtășit.

— Nu ați avut probleme de securitate cu Turing? Sau ceva străini prin zonă?

— Nimic de genul acesta, zise gardianul.

— Turing a murit împușcat cu propria arma. Știai că poseda o armă?

— Din câte știu eu, doar gardienii au voie să poarte arme aici.

Sean își continuă plimbarea și văzu șirurile de bungalow-uri în față. Primul nu avea nicio lumină aprinsă, iar al doilea, al lui Monk Turing, avea o luminiță la geamul din față. Toate aceste clădiri erau construite din cărămidă roșie și păreau să se întindă pe o suprafață de vreo șapte sute de metri pătrați. „Frumoase case”, își spuse Sean. Peluzele erau îngrijite, iar gardurile albe, frumos vopsite. Ghivece cu flori erau presărate pe trepte, până în fața ușii. Eră ca în acele picturi idilice care înfățișează viața exact așa cum ea nu era, de fapt. Deschise poarta și o luă pe aleea care ducea la ușă.

Observă o grămadă de echipament sportiv pe o băncuță din curte. Două mașinuțe de golf, o minge de baschet, o bătă de baseball și o mânășă de baseball puteau fi văzute. Sean ridică mânășa; mirosea a piele curățată. Lui Turing trebuie să-i fi plăcut sportul, după atâta muncă intelectuală.

Sean aruncă o privire prin ușa de plasă. O femeie rotofeie, în halat și papuci de casă, dormea pe canapea. Nu se zărea niciun gardian prin preajmă. În colțul celălalt al camerei, o fetiță cânta la pian. Avea părul blond și lung și tenul alb. În timp ce Sean stătea pironit și o asculta, fetița trecu de la muzică clasică, Rahmaninov, se gândi Sean, la Alicia Keys, fără să greșească nicio notă.

Brusc, Viggie Turing își ridică privirea și îl zări. Nu se sperie. Nici măcar nu se opri din cântat.

— Ce faci aici?

Vocea venea din spatele lui Sean. Se întoarse și o văzu pe femeie lângă el. Își scoase legitimația.

— Sunt Sean King, explică el. Sunt aici ca să investighez moartea lui Monk Turing.

— Știu asta, spuse femeia iritată. Te întrebam ce faci aici la ora aceasta?

Ea părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani și un metru șaiszeci și cinci. Părul roșcat, scurt, prins cu o bentiță. Lumina de la ușa era aprinsă,

așa ca putea să vadă că femeia avea pistrui și ochii verzi. Purta blugi, mocasini negri și o cămașă de catifea reiată. Buzele îi erau prea pline pentru fața subțire, umerii puțin prea largi, nasul nu foarte proporționat cu ochii și bărbia prea ascuțită. Și totuși, cu toată simetria aceea, era una dintre cele mai fermecătoare femei pe care le văzuse Sean.

— Mă plimbam și am auzit-o pe Viggie cântând la pian. Am presupus că ea e, așa că m-am apropiat să o ascult. Sean își închipui că explicația era suficientă. Tu cine ești?

— Alicia Chadwick.

— E o pianistă desăvârșită, comentă Sean.

Ochii verzi ai femeii îl scrutară.

— E o fetiță minunată din multe puncte de vedere. Îl trase de mânecă, îndepărtându-l de ușă. Haide să vorbim. Am o mulțime de lucruri să-ți spun.

Sean zâmbi.

— Ești prima persoană pe care am întâlnit-o aici și care vrea să vorbească.

— Nu te bucura până nu auzi ce am de zis.

CAPITOLUL 18

Cinci minute mai târziu, Alicia și Sean se îndreptau spre o casă cu șindrilă, cu acoperiș din lemn de cedru și cu o verandă mare la intrare. El o urmă înăuntru într-un birou ticsit cu cărți. În mijlocul încăperii se afla un birou cu un computer cu ecran plat. Îi arătă cu degetul un fotoliu din piele roasă, iar ea se așeză pe scaunul din spatele mesei de scris.

El privi cu interes cum ea își puse piciorul drept pe masă și își trase în sus manșeta de la pantaloni. Atunci, Sean putu să vadă că femeia avea un picior din metal. Ea îl privi.

— Sunt sigură că Emily Post ar spune că nu e bine că îți arăt piciorul meu din metal, mai ales că ești un străin, dar nu-mi pasă. Și cu toată tehnologia, doare foarte tare.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Sean în timp ce ea înghițea trei calmante cu un pahar cu apă. Îmi pare rău, nu cred că vrei să vorbești despre asta, adăugă el repede.

— Nu-mi place să-mi pierd timpul sau să fiu nepoliticoasă. Sunt matematician, dar lingvistă din pasiune. Tatăl meu a lucrat în diplomatie și am călătorit mult în Orientul Mijlociu când eram mică. Așa că vorbesc araba, farsi și alte dialecte pe care guvernul le-a condamnat de mult. Acum patru ani, am lucrat ca interpretă din partea Statelor Unite în Irak. Totul era în regulă, până când într-o zi, mergând într-un Humvee, o bombă ne-a explodat în față. Mi-am recăpătat cunoștința o săptămână mai târziu, în Germania, ca să aflu că mi-am pierdut șapte zile din viață și o mare parte din piciorul drept. Numai doi oameni au supraviețuit exploziei, eu și un alt bărbat care m-a tras afară din mașină. Oricum, țara mea m-a recompensat

oferindu-mi acest echipament, spuse ea și bătu cu mâna piciorul din metal.

— Îmi pare rău, spuse Sean.

Îi admira detașarea cu care putea vorbi despre un lucru atât de trist.

Alicia se lăsă pe spate în scaunul său și îl studie cu atenție pe Sean.

— Tot nu am nici cea mai vagă idee de ce te-au chemat aici.

— Pentru că e vorba de o moarte misterioasă și pentru că eu sunt detectiv.

— Asta înțeleg. Doar că au mișunat atâția polițiști pe aici, încât până și Jack Spintecătorul ar fi tremurat de fiică. Iar ei lucrează pentru guvern, tu ești la privat.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Adică ei nu te pot controla, nu-i așa?

— Nu știu, oare pot?

Ea nu-i răspunse.

— Parcă aveai multe lucruri să-mi spui.

— Tocmai ți-am spus unul dintre ele.

— În regulă, dar cine sunt ei? Adică patronii lui Babbage Town? Nimeni de aici nu pare nerăbdător să-mi spună. Unii nici măcar nu știu. Amândouă variantele mi se par incredibile.

— Aici nu pot să te ajut.

— FBI-ul a vorbit cu tine?

— Da, un bărbat pe nume Michael Ventris. Fără umor, dar eficient.

— În regulă, bine că mi-ai spus. Ce părere ai despre Champ Pollion? Lăsă-mă să ghicesc, a fost primul din clasa lui de la MIT.

— Nu, chiar a fost al doilea la Institutul Indian de Tehnologie, o școală pe care toți o consideră mai mult decât prestigioasă.

— Și el pare nerăbdător să afle ce i s-a întâmplat lui Monk.

— E om de știință. Ce poate ști el despre morți violente și investigații? Eu am văzut suficient sânge în Irak pentru o mie de ani, și totuși m-a

tulburat foarte mult moartea lui Monk. Cel puțin, în Irak știai cine te pândește să te omoare. Aici nu știi.

— Deci crezi că Monk a fost omorât?

— Nu știu. Tocmai asta e neliniștitor.

— A fost găsit pe teritoriul CIA-ului?

— Da. Dar crezi că dacă CIA-ul ar fi avut vreo legătură cu moartea lui, i-ar fi lăsat corpul acolo? Adică, ar fi putut să-l arunce pe undeva.

— Care este rolul tău în Babbage Town? Nu cred că ești o simplă funcționară.

— Cum ți-ai dat seama de asta?

— Casa ta e mai mare decât celelalte.

— Conduc un departament. Champ locuiește peste drum, lângă Baraca numărul 1.

— Ce se întâmplă acolo?

— Acolo e departamentul meu, de fapt. Champ conduce Numărul 2, lângă Numărul 1.

— Așadar, nu vrei să-mi spui cu ce te ocupi.

— Nu e nimic interesant. Lucrăm cu numere foarte mari sau, cel puțin, încercăm. Vânam ceva ce mulți oameni din domeniu nu cred că există. O scurtătură matematică.

Sean o privi sceptic.

— Ce înseamnă asta? Atunci cum se justifică gărzile și tot armamentul?

— Se justifică, pentru că, dacă găsim ce căutăm, o să revoluționăm lumea. Și nu suntem singuri. Îi avem de partea noastră pe cei de la Microsoft, NSA, Stanford University, Oxford și țări precum Franța, Japonia, China, India, Rusia sunt toate implicate în activități similare. Chiar și ceva organizații.

— Nu sunt sigur că aș vrea să fiu în competiție cu NSA.

— Poate din această cauză avem nevoie de gardă. Ca să ne protejeze de ei.

— Să înțeleg că tot Babbage Town este implicat în așa ceva?

— Nu, eu vorbeam despre mine și de mica mea operațiune din Baraca numărul 1. Și, sincer, mă simt de parcă aș fi sora vitregă a lui Champ. E clar că munca mea e doar un plan de acoperire pentru posibilele eșecuri ale lui. Totuși, răsplata ar putea fi imensă.

— Ca să revoluționezi lumea? spuse Sean, repetându-i vorbele. La ce te referi?

— Unele invenții, bunăoară, becul sau antibioticele, au ajutat omenirea. Alte invenții, cum ar fi armele nucleare, pot să distrugă lumea. Și totuși, lumea le cumpără și alții le inventează.

— De ce mă simt oare ca Alice în Țara Minunilor?

— Nu trebuie să ne înțelegi lumea, domnule King. Trebuie doar să afli ce i s-a întâmplat lui Turing.

— Spune-mi Sean. Monk lucra în departamentul tău?

— Nu, în cel al lui Champ. Monk era fizician, nu matematician. Dar îl cunoșteam.

— Și?

— Și petreceam timpul cu el și cu Viggie, dar nu pot să spun că am ajuns să-l cunosc prea bine. Era tăcut, metodic și retras. Nu vorbea niciodată despre viața personală. Acum, haide, întreabă-mă lucrurile cele mai evidente. A avut Monk dușmani? S-a implicat în lucruri care i-ar fi putut provoca moartea?

Sean zâmbi.

— Dacă tot ai pus întrebările, aștept și răspunsurile.

— Nu am niciunul. Dacă lua droguri, fura sau avea vreun comportament sexual deviant care să-i fi provocat moartea, se ascundea destul de bine.

— Știai că a murit împușcat cu propriul pistol și că au fost găsite doar amprentele lui?

— Deci s-a sinucis?

— Nu știm încă. Spui că nu l-ai cunoscut atât de bine, dar ți s-a părut vreodată deprimat?

— Nu, nimic de genul acesta.

— Se purta frumos cu Viggie?

Chipul Aliciei se însenină.

— Era un tată foarte bun. Se juca în fiecare zi cu ea în curte și a învățat să cânte la chitară doar ca să o poată acompania la pian.

— Deci ai petrecut suficient timp cu ei?

— Nu atât cu Monk, cât cu Viggie. Fiica pe care eu nu am avut-o.

— Și Monk a acceptat?

— El lucra foarte mult, nu că eu n-aș lucra. Dar aveam programe diferite, așa că se nimerea să pot să fiu liberă când el era la serviciu.

— Înțeleg. Și mama ei?

Alicia scutură din cap.

— Habar nu am. Nu am cunoscut-o.

Lui Sean îi veni brusc în minte o întrebare pe care ar fi vrut să i-o pună lui Rivest.

— A călătorit Monk pe undeva în ultimul timp?

— Nu, nu recent. Nu prea ai vacanță aici. Făcu o pauză. Dar cred că a fost în străinătate acum opt sau nouă luni.

Sean își ridică fruntea.

— Știi unde?

Ea făcu semn din cap că nu.

— Nu mi-a spus.

— Cum de știi că a ieșit din țară?

— Îmi amintesc că mi-a zis că are de gând să-și înnoiască pașaportul. Așa o să-ți dai seama unde a călătorit în străinătate. Văzându-i pașaportul.

„Care a ajuns în mâinile FBI-ului.”

— Cât timp a fost plecat?

— Aproape două săptămâni.

— Și cine a avut grijă de Viggie?

— Eu l-am ajutat. Și Babbage Town a angajat câțiva oameni să aibă grijă de ea.

— Și Viggie i-a acceptat pe acei străini pe lângă ea?

— Cred că Monk a vorbit cu ea. Dacă el i-a spus că e în regulă așa, probabil ea l-a crezut. Aveau o

relație apropiată.

— Poți să te înțelegi cu Viggie?

— Câteodată. De ce?

— Pentru că voi avea nevoie de ajutorul tău când voi vorbi cu ea.

— Ce ar putea Viggie să știe?

— Ar putea să știe câte ceva.

— Dacă vorbește cu tine, s-ar putea să nu vorbească pe limba ta.

Sean zâmbi.

— Voi avea un lingvist de talie mondială cu mine.

Ea răspunse condescendent:

— Nu-ți pasă dacă Monk Turing s-a sinucis sau a fost omorât. Oricum vei fi plătit.

— Greșești. Chiar îmi doresc să fie prins asasinul, dacă e vorba de un omor.

— De ce?

— Teoretic, sunt detectiv particular. Practic, sunt polițist, iar polițiștii așa gândesc. De aceea facem ceea ce majoritatea oamenilor nu pot face. Ai spus că ai multe lucruri să-mi spui. Despre ce e vorba?

Ea se uită lung la el.

— Sunt foarte obosită și vreau să mă culc. Sunt sigură că poți găsi singur ușa.

Se ridică și urcă încet scările.

Sean încuie ușa după el. Dacă într-adevăr un criminal se afla în libertate, niciodată nu poți fi prea grijuliu.

În timp ce se îndrepta spre camera lui din conac, Sean nu se gândi decât la un singur lucru: „În ce naiba m-am băgat?”

CAPITOLUL 19

După ce îl lăasă baltă pe Horatio, Michelle sări și peste masa de prânz. În schimb, munci atât de intens la sala de forță, încât, la final, transpirația îi curgea șiroaie. Se simțea mai bine. Se pare că endorfinele reușeau să facă tot ceea ce Horatio nu putea. Începea să se convingă că întâmplarea din bar fusese doar o clipă de pripeală după ce băuse un pahar în plus. În curând, avea să plece de aici și să se întoarcă la Sean ca să rezolve probleme mai importante.

Se duse în cameră să facă un duș. După ce-și pieptănă părul, se înfășură în prosop și ieși din baie. Se așeză pe pat și începu să-și ungă picioarele cu cremă. Apoi făcu o mișcare bruscă și prosopul se desfăcu și îi căzu pe podea.

Barry fusese acolo tot timpul, într-un colț al camerei. Zâmbind, făcu un pas în față ca ea să-l poată vedea.

— Ce dracului faci aici? urlă Michelle.

— Cheryl nu a venit la ședință. M-au trimis după ea, se repezi Barry, cu privirea ațintită asupra trupului gol al lui Michelle.

Ea smulse un cearșaf de pe pat și se înfășură cu el.

— Nu e aici, așa că ieși dracului afară!

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse Barry cu zâmbetul pe buze.

— O să te raportează pentru asta, nenorocitul! urlă ea furioasă. Știu exact ce ai de gând!

— Mi s-a spus să vin aici să caut o pacientă. Nu e vina mea că tu te plimbi goală. Nu ai citit ce scria în regulament când te-ai internat, că saloanele pacienților sunt considerate spații publice ziua și că personalul poate intra sau ieși oricând? Mai

spune și că pacienții ar trebui să se îmbrace în baie.

— Se pare că te-a interesat foarte mult partea aceasta, domnule pervers.

El se îndreptă cu spatele spre ușă, cu privirea ațintită la picioarele ei lungi.

— Și dacă ai de gând să depui o plângere, eu va trebui să mă apăr.

— Ce anume vrea să însemne asta? întrebă Michelle curioasă.

— Înseamnă că multe paciente încearcă să seducă personalul masculin pentru a primi tratamente speciale, cum ar fi droguri, țigări, dulciuri, mici favoruri, chiar și vibratoare. Adică, din punctul meu de vedere, tu ai fost cea care s-a dezbrăcat și s-a fâțâit goală prin fața mea. Ai nevoie de un vibrator, scumpo? Dar pentru că sunt un angajat model, nu am cum să te ajut. Îmi pare rău.

Michelle își încleștă pumnii de nervi.

— Nu te-am văzut, nenorocitul! Erai ascuns în colț!

— Tu spui că eu mă ascundeam, iar eu spun că nu mă ascundeam. O zi bună! El o mai privi o dată foarte insistent și apoi ieși pe ușă.

Michelle era atât de furioasă, încât tremura. Luă câteva guri de aer să se calmeze, își înșfăcă hainele și se ascunse în baie să se îmbrace. Ușa nu avea încuietori din motive evidente, așa că se sprijinea de ușă cu spatele pentru cazul în care bărbatul se întorcea pentru ceva mai mult decât să se holbeze la fundul și la sânii ei. Se simțea violată în propria intimitate. Nu se hotărâse încă dacă să depună sau nu o plângere împotriva lui Barry, când o asistentă intră în cameră.

— Am venit să te iau la ședința de grup, spuse femeia.

— Ce ședință? întrebă Michelle.

— Horatio Barnes te-a programat pentru o ședință de grup în după-amiaza aceasta.

— Nu mi-a pomenit nimic despre asta.
— Scrie în fișa ta. Așa că va trebui să vii cu mine.

Michelle ezită. „Să-l ia naiba”, se gândi.

— Câți oameni sunt în grup?

— Zece. Sunt sigură că te vei integra. Și durează doar o jumătate de oră.

— Bine, hai să terminăm odată și cu asta! se răsti Michelle.

— Asta nu-i cea mai bună atitudine, îi spuse femeia pe un ton muștrător.

— Doamnă, în clipa de față e singura atitudine pe care o am.

Ședința era condusă de un doctor pe care Michelle nu-l mai văzuse niciodată. Singurul lucru plăcut era prezența lui Sandy acolo. Se așeză lângă ea. Imediat după aceea, Barry își făcu apariția în încăpere și se sprijini cu spatele la perete. De fiecare dată când îi simțea privirea, i se făcea pielea ca de găină. Blestematul o văzuse goală. Lucrul ăsta o chinuia. Nici Sean nu o văzuse dezbrăcată.

În timp ce doctorul împărțea niște materiale, Sandy se uită la Michelle și îi remarcă expresia nefericită de pe chip.

— Ești în regulă?

— Nu, dar îți voi spune mai târziu despre ce e vorba. Ce se întâmplă la ședința asta? întrebă ea în șoaptă.

— Uită-te ce o să fac eu. O să fie bine. Psihiatrul ăsta e bun. E bine intenționat, dar habar nu are ce se întâmplă în lumea reală.

— Chestia asta chiar mă inspiră, zise Michelle ironică.

După încheierea ședinței, Michelle luă scaunul cu rotile al lui Sandy și îl împinse spre ușă. Barry le văzu, le ținu ușa deschisă și le spuse:

— Doamnelor, să aveți o zi bună!

— Du-te dracului! rosti Michelle suficient de tare cât să fie auzită de toată lumea.

Sandy se încruntă.

— Oh, Doamne, numai ce am mâncat și eu prânzul.

Lui Barry îi pieri zâmbetul de pe buze.

În drum spre camera lui Sandy, Michelle îi povesti totul.

— Am auzit că ascultă pe la uși să audă dușul mergând și intră peste femeile tinere și frumoase.

Michelle simți că se sufocă de indignare.

— Și de ce nu a fost dat afară până acum?

— Pentru că oamenilor de aici le e teamă să vorbească. Să fim serioși majoritatea suntem aici pentru că avem probleme cu capul, suntem vulnerabili. Nu suntem în măsură să ne apărăm, cine ne-ar crede pe noi?

— Mi-ar plăcea să-l prind odată singur pe tipul ăsta. I-aș stâlci mutra aia nesuferită.

— Ar fi cam greu.

Michelle o duse pe Sandy în salonul ei și înăuntru văzu un buchet mare de flori.

— Un admirator secret? întrebă Michelle.

— Ca toate femeile, zise Sandy mângâind petalele unui trandafir. Apropo de admiratori, cine era bărbatul acela superb cu care te-am văzut când ai venit aici?

— Sean King. E partenerul meu.

— Partener? Fără inel?

— Nu, suntem parteneri într-o agenție de detectivi.

— Ești detectiv?

— Și fostă agentă a Serviciului Secret.

— Nu aș fi bănuir că ești agent federal. De obicei știi să disting oamenii buni de cei răi.

— Ai atât de multă experiență?

— Să spunem că am avut perioada mea. O bătu ușor pe Michelle pe mână. Și e ceva între voi doi? În afara serviciului?

— Acum parcă ai fi psihiatrul meu.

— E atât de bun la suflet pe cât e de arătos?

— Chiar mai bun.

— Atunci, drăguță, cum de nu văd un inel la tine pe deget?

— Suntem parteneri de serviciu.

— Sunt multe feluri de a trăi cu cineva. Dar, din experiența mea, bărbații frumoși buni la suflet sunt extrem de rari. Când îl găsești, ține-l aproape.

Michelle se gândi că Sean și Joan lucrau chiar în acest moment împreună, în timp ce ea se lupta cu Horatio „Harley-Davidson”, și că era privită pe ascuns de idiotul de Barry.

— Nu e atât de simplu, spuse ea.

— Femeile își spun asta tot timpul. Din cauză că nimic nu e simplu pentru o femeie. Doar pentru bărbați e simplu, fiindcă ei nu văd foarte multe.

— Sean e diferit.

— Atunci nu faci decât să-mi dai dreptate. Dă-le încolo de lucruri complicate și rămâi cu cele simple. Un inel pe deget. Doar atât.

— Să spunem, de dragul conversației, că eu aș fi de acord. Poate că el nu vrea.

Sandy o măsură din priviri pe Michelle.

— Înseamnă că el ar trebui să fie internat aici, nu tu. Adică o fi el arătos, dar sper că e și bărbat.

— Atracția fizică nu ține pe termen lung.

— Bineînțeles că nu. Dar trebuie să te bazezi și pe aspectul fizic.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Da. Timp de zece minute.

— Un divorț rapid?

— Nu, am fost împușcată în ziua nunții mele. Cel care a fost soțul meu preț de zece minute nu a fost la fel de norocos ca mine.

— Dumnezeu, a fost ucis? În ziua nunții!

Sandy aprobă din cap.

— Organizatoarea a rămas șocată. Se agita cu crevetele și cu sculptura în gheață și nu-i venea să creadă.

— Cum s-a petrecut?

Sandy se ridică încet în mâini și se așeză pe pat. Purta un tricou și i se puteau vedea venele

îngroșate de la efort și mușchii tricepsului. Se întinse pe pat.

— S-a întâmplat acum mult timp. Am fost cu iubirea vieții mele timp de zece minute în mod oficial. Dar să știi că nu aș schimba asta pentru nimic în lume. Așa că gândește-te bine. Și dă-ți seama că nu va fi aici pentru totdeauna. Pentru că sunt o mulțime de femei acolo, în lume, cărora nu le pasă că lucrurile sunt complicate. Ele pur și simplu iau ce își doresc, drăguț. Pur și simplu iau ce își doresc.

CAPITOLUL 20

În prima noapte petrecută în Babbage Town Sean încercă să adoarmă și, cum nu reușea, se tot uita pe geam. Camera lui se afla la etajul doi al conacului și avea vedere spre vila lui Champ Pollion și Baraca numărul 1, condusă de femeia aceea aspră cu un singur picior, Alicia Chadwick. Decorațiunile conacului erau în stil european, și fiecare cameră de oaspeți era dotată cu propriul computer conectat la internet.

În jurul orei două noaptea, Sean observă mișcare în apropierea casei lui Champ. Se gândi că fizicianul era cel care urca treptele către ușa din față, dar lumina lunii era prea slabă ca să fie sigur. Apoi Sean auzi un zgomot care-l luă cu totul prin surprindere. Ridică fereastra și se uită cu atenție.

Era un avion care tocmai ateriza. Și nu orice avion, ci unul cu reacție, unul mare, judecând după zgomotul motoarelor.

Se aplecă în afară, însă pe cer nu văzu nicio lumină. Ciuli urechile să audă mai bine și își dădu seama că motoarele avionului tocmai fuseseră oprite după aterizare. Și totuși, unde aterizase avionul? La Camp Peary? La centrul de armament al marinei? Și ce putea să caute un avion de mari dimensiuni, fără lumini, în mijlocul nopții, aici?

După aproape două ore, se trezi din nou. Se duse la geam și văzu pe aleea pietruită doi gardieni înarmați discutând în timp ce-și beau cafeaua; le auzi până și pârâitul radiourilor portabile.

La ora cinci, Sean renunță să mai încerce să adoarmă, se duse să facă un duș și apoi coborî scările cu un rucsac în spinare. De pe hol simți mirosul cafelei, al ouălor prăjite și al șuncii. Își mănca micul dejun, iar cafeaua și-o luă cu el. În fața conacului, se opri la ghereta paznicului și îi

arăta bărbatului legitimația. Omul dădu aprobator din cap, luă legitimația și o trecu printr-o fantă de deasupra ecranului de la computerul său.

„Se pare că vor să știe unde e fiecare om în fiecare clipă, se gândi Sean. Până și detectivul pe care ei l-au angajat.”

— Ai auzit cumva avionul care a aterizat azi-noapte? îl întreabă el pe gardian.

Omul nu răspunse. Îi dădu lui Sean legitimația înapoi și se întoarse la monitorul computerului.

— Și mie îmi place de tine, murmură Sean.

Era încă întuneric și Sean rămase o clipă pe loc, chibzuind ce să facă. Alicia greșea; el chiar nu făcea asta doar pentru bani. Chiar dorea să afle ce i se întâmplase lui Monk. Orice copil are dreptul să știe ce i s-a întâmplat părintelui său. Și fiecare criminal trebuie pedepsit.

Monk ieșise din țară în urmă cu opt sau nouă luni. Oare unde se dusesese? Pe pașaport ar trebui să scrie asta. Dar dacă folosisse un alt nume sau zburase cu o companie de zbor străină? Oare era și spion? Oare se dusesese altundeva, pentru a vinde informații despre Babbage Town unei țări străine?

Trase o gură de aer în piept, un aer proaspăt, nu încărcat de noxe precum cel din Washington.

Apoi ciuli urechile când auzi pași grăbiți venind dinspre păduricea din apropiere. Probabil veverițe și cerbi, se gândi el; oamenii făceau cu totul altfel de zgomote când se deplasau. Sean fusese instruit să deducă intenția din spatele fiecărei mișcări pe care o făcea o persoană. Majoritatea oamenilor nu reușeau să-și ascundă motivul adevărat și să-și salveze viața, dacă era cazul. Dacă ar fi știut să facă asta, probabil că mai mult de patru președinți americani ar fi fost asasinați.

Sean avusese câțiva prieteni în FBI care se antrenaseră mai demult la Camp Peary împreună cu unitățile paramilitare ale CIA-ului. Oamenii din aceste unități călătoreau prin lume și făceau lucruri

de care nici CIA-ul, nici altcineva n-ar vrea să vorbească. Cu siguranță.

Sean nu ar dori să se intersecteze cu acești oameni. Dar oare Turing făcuse asta?

Sean merse mai departe, ajungând în cele din urmă la vila lui Len Rivest. Era încă foarte devreme, iar Rivest băuse zdravăn noaptea trecută. Se hotărî să-l lase să doarmă. Își aruncă paharul de cafea într-un coș de gunoi, trecu pe lângă sediul pazei și pe lângă clădirea scundă cu un nivel care semăna cu un garaj și o luă la stânga, unde văzu un semn pe care scria „Hangar pentru bărci”, îndreptat spre o alee pietruită. Sean se luă după acel semn și numaidecât se trezi în pădure.

După douăzeci de minute, ieși din pădure și ajunsese pe malul râului York și la hangar. Apa era liniștită și părea adâncă. Era o construcție lungă din scânduri de cedru vopsit în galben. Încercă ușa hangarului, dar aceasta era încuiată. Așa că aruncă un ochi pe geam și putu să deslușească formele bărcilor, apoi se duse pe docul de lângă hangar și văzu câteva caiace și două bărci cu vâsle. Una dintre ele nu era acoperită cu prelată. Dacă Monk folosisse o barcă să treacă râul la Camp Peary, oare cine o adusese înapoi? Morții nu sunt buni marinari.

Soarele începu să se arate pe cer și arunca fâșii de lumină pe suprafața plată a apei. Sean scoase un binoclu din rucsac. Razele soarelui jucau pe gardul din sârmă ghimpată de pe malul celălalt al râului York. Sean se apropie de firul apei până la marginea acoperită cu nisip și privi în zare. Nu vedea nimic interesant. Doar câteva bărci care pluteau. Marcatoarele se ridicau și ele din apă, iar un bătlan își căuta de mâncare în apa tulbure.

Sean merse mai departe, căutând locul unde ar fi putut ateriza avionul de azi-noapte. Când se uită la stânga, îl descoperi. Un loc defrișat, gol, probabil de unde începea pista.

Mai la stânga, brațele unor macarale se ridicau spre cer. Sean își aminti că în drum spre Babbage Town, văzuse o construcție care apăra centrul de armament naval. Locul acesta părea viu doar datorită prezenței unor gardieni înarmați.

Dintr-un motiv oarecare, lucrul acesta nu-l liniștea. O crenguță se rupse din copac și îi căzu în cap. Sean se aruncă la pământ, dar nu pentru că ramura îl lovise, ci pentru că altcineva aproape că o făcuse. Probabil că prin preajmă era cineva cu o carabină, iar glonțul atinsese ramura de deasupra capului său. Se așeză pe vine în iarba înaltă. Cine naiba îl ochise? După aproape un minut, privi dincolo de râu. Probabil că de acolo venise glonțul. Oare trăgătorul îl ratase intenționat, doar că să-l sperie? Când următorul glonț îi zbură pe la ureche, Sean își dădu imediat seama că cineva încerca să-l ucidă. Se lăsă mai jos, lipindu-se de pământ cât putu de mult. Așteptă vreo două minute. Când nu părea să mai fie vreun pericol, începu să se târască precum un șarpe prin iarbă. Ajunse la cărarea pe care venise. Se ridică brusc și se sprijini de un stejar gros. Apoi, începu să facă slalom printre ceilalți arbori, înapoindu-se în Babbage Town. Se duse țintă la bungalow-ul lui Rivest. Cum acesta nu-i deschise, împinse ușa și intra.

— Len, Len, cineva tocmai a încercat să mă omoare!

Nu era nimeni la parter. Urcă în goană câte două scări deodată și deschise prima ușă ce-i ieși în cale, respirând anevoios.

Len Rivest zăcea mort în cadă, dezbrăcat, cu ochii în tavan.

CAPITOLUL 21

Horatio Barnes stătea la biroul său studiind harta oraşului în care locuise Michelle pe când avea şase ani. Ştia de la Bill că Michelle era cu mulţi ani mai mică decât penultimul copil al familiei. Poate că Michelle fusese o întâmplare, se gândi el. Asta într-adevăr poate afecta grav un copil.

Horatio se interesă la Serviciul Secret şi află unele lucruri noi despre ea. În dosarul său erau trecute toate calităţile pe care şi el intuise că le posedă: mania controlului, exigenţa cu subalternii, dar o exigenţă şi mai mare cu sine însăşi, incoruptibilă, corectă, toate trăsăturile unui bun agent federal. Dar cumva, pe drum, îşi pierduse capacitatea de a-şi controla fricile, de a avea încredere în ceilalţi oameni, deşi cei doi agenţi cu care stătuse el de vorbă avuseseră păreri foarte asemănătoare despre ea. Amândoi afirmaseră că ar fi avut încredere să-şi lase viaţa în mâinile ei, doar că nu reuşiseră niciodată să o cunoască pe enigmatică persoană din spatele vestei antiglonţ şi a pistolului Glock.

Mai avusese pacienţi precum Michelle, dar cu ea era ceva deosebit. Voia neapărat să o scoată din această stare, poate din cauză că era suficient de curajoasă cât să-şi dea viaţa pentru ţara ei sau poate din cauză că era atât de apropiată de Sean King, un bărbat pe care îl respecta enorm. Sau poate din cauză că se simţea chinuită de o suferinţă cumplită pe care el ar fi vrut să i-o alunge.

Şi mai exista un motiv pentru care făcea asta, un motiv pe care nu-l mărturisise nimănui. Oamenii care încercau să se sinucidă, oricât de neîndemânatic o făceau, până la urmă, la a doua, a treia sau a şasea încercare, reuşeau. Şi nu voia să i

se întâmplă asta lui Michelle. Îl aștepta o săptămână de vacanță în care plănuia să meargă în California să facă scufundări cu niște prieteni. În schimb, își luă un bilet de avion către Nashville.

CAPITOLUL 22

Michelle auzi din nou pași, de data aceasta pe la ora unu noaptea. Se ridică și se furișă pe ușă afară. Prinse curaj pentru că voia neapărat să vadă cine era persoana care tot umbla pe holuri noaptea și spera să fie Barry. Înainta pe holul întunecat, măsurând fiecare pas pe care îl făcea persoana respectivă. Ajunse la capătul coridorului și se aplecă în față să vadă de unde venea lumina. Era farmacia. Cineva se afla înăuntru. Omul se apropie de fereastra ușii, și ea putu să vadă că nu era Barry. Era bărbatul pe care îl văzuse în ziua aceea scriind o rețetă. „E o oră destul de târzie pentru medicamente”, se gândi ea.

Deodată, o altă siluetă își făcu apariția pe hol, în dreptul ușii. Barry privi cu precauție în jur și apoi pași înăuntru, închizând ușa după el. Michelle se apropie și mai mult de locul cu pricina, încercând să vadă mai bine. Brusc, își aduse aminte. Barry lucrase în tura de zi, atunci ce căuta aici la ora aceasta? Știa că personalul lucra douăsprezece ore pe tură și se întorcea dimineața și seara la ora opt fix. Barry își terminase programul de patru ore. Oare făcea ore suplimentare?

Deodată, auzi ceva asemănător unui zgomot de roți pe linoleum, deși inițial crezuse că era încălțăminte vreunei asistente. Abia apoi văzu scaunul cu roțile. Era Sandy, îmbrăcată, cu mâinile pe roțile scaunului. Aceasta se opri și se uită în direcția lui Michelle, care se trase subit înapoi. Un minut mai târziu, când Michelle îndrăzni să privească din nou, Sandy dispăruse. Barry și celălalt bărbat părăsiră farmacia și o luară în direcția opusă. Ce o surprinse pe Michelle era că amândoi bărbații ieșiră de acolo cu mâinile goale.

După ce nu se mai auzi niciun zgomot de pași, Michelle se îndreptă spre camera lui Sandy. Femeia se prefăcea că doarme. Michelle se întrebă ce căutase ea pe coridor. Oare era părtașă la ce făceau cei doi? Nu putea elimina posibilitatea.

Michelle se întoarse în camera ei și încercă să adoarmă, dar nu reuși. Se foi în pat câteva ore, construind teorii legate de ceea ce văzuse, una mai neverosimilă decât alta.

Se trezi devreme și coborî la micul dejun. După ce mănă, participă la ședința de grup la care o înscrisese Horatio, apoi la întâlnirea cu unul dintre doctori, după care se duse ată către camera lui Sandy. Acolo însă o sperie mulțimea de oameni adunată, asistente și un gardian. Sandy era așezată pe pat și gemea.

— Te rog să te întorci în salonul tău chiar acum! îi ordonă o asistentă.

Gardianul o prinse de mână și repetă:

— Chiar acum!

Michelle ieși, dar nu se îndepărtă prea mult. După câteva minute, mulțimea se împrăștie și ea se apropie pe furiș de salonul lui Sandy, a cărei ușă era deschisă. O văzu pe femeie întinsă în pat, legată la o perfuzie. Părea că doarme. Era foarte neîngrijită, iar acest lucru i se păru ciudat, pentru că Sandy era întotdeauna foarte pedantă. Michelle așteptă să plece toată lumea și se grăbi să intre, închizând ușa în urma ei. Se simți puțin vinovată că trebuia să profite de boala lui Sandy ca să-i cerceteze camera.

Nu trecu mult până își dădu seama că femeia nu își adusese multe lucruri personale. Nu avea fotografii cu familia sau prietenii. Ce era drept, nici Michelle nu își adusese. Totuși, după felul în care vorbise despre soțul său, se aștepta să găsească măcar o fotografie de-a lui. Sau poate că nu mai dorea să-și amintească de momentul acela tragic. Apoi ochii îi căzură pe buchetul de flori. Observă un praf ciudat pe noptiera pe care era

vaza, la fel și pe podea. Asta o nedumerise la mâinile lui Sandy. Avea pământ pe ele. De parcă...

Michelle se duse repede în spatele ușii și se lipi de perete. Ușa se deschise încet și cineva intră. Era Barry. Michelle se strecură încet pe lângă ușă și țâșni afară, ducându-se direct la biroul asistentelor.

— Tocmai am văzut pe cineva intrând la Sandy în salon. Nu cred că ar trebui să fie acolo, se repezi ea.

Femeia se ridică imediat de pe scaun și alergă pe hol spre camera lui Sandy.

Michelle se îndrepta spre salonul ei când aproape că se ciocni de Cheryl; se bucură să nu fie singură în cazul în care Barry afla cine îl pârâse. Era convinsă că asistenta nu va putea să-și țină gura și îi va dezvălui identitatea, mai ales după ce avea să vadă că intrusul care se furișase în salonul lui Sandy făcea parte din personalul spitalului. Nenorocitul putea să facă orice voia.

— Cheryl, vrei să vorbim?

Femeia se opri o secundă din molfăit și se uită la Michelle de parcă ar fi văzut-o prima dată.

Michelle începu să turuie:

— Știi, suntem colege de salon și nici măcar nu știm mare lucru una despre cealaltă. Și cred că e indicat să comunicăm, e o formă de terapie. Să vorbim deschis, din suflet, una cu cealaltă.

Michelle nu părea deloc sinceră, iar Cheryl simți lucrul ăsta, așa că se întoarse cu spatele și începu să molfăie și mai abtîr paiul din mână.

Michelle intră în salonul ei și închise ușa, sprijinindu-se de ea. Trecură douăzeci de minute și nici urmă de Barry. Ei nu îi era frică de el fizic, pentru că îl măsurase și își dăduse seama că era genul de bătauș care ar rupe-o la fugă de îndată ce ar încasa o lovitură mai puternică decât cea pe care a dat-o. Dar putea să-i facă rău altfel, acuzând-o de diverse lucruri sau putea să-i strecoare droguri furate în pat. Iar dacă toată lumea l-ar crede pe el, oare ce s-ar întâmpla? Oare va fi ținută aici

împotriva voinței ei? Va ajunge la închisoare? Își plecă bărbia în piept și o depresie cumplită puse stăpânire pe ea.

„Sean, vino și salvează-mă de aici”, își spuse. Apoi avu o revelație: ea fusese cea care se internase de bunăvoie, deci putea să se externeze oricând. Putea pleca exact în acest moment. Ar merge la apartamentul ei și al lui Sean, ar sta câteva zile să-și revină și apoi s-ar duce direct la el, să-l ajute. Întotdeauna avea nevoie de ajutorul ei.

Țâșni afară pe ușă și aproape că dărmă o asistentă.

Michelle clipi și se dădu în spate.

— Da?

— Sandy vrea să te vadă.

— Este bine?

— Starea ei s-a stabilizat. Și vrea să-ți vorbească.

— Ce are?

— Din păcate, nu-ți pot spune.

— Bineînțeles că nu, bombăni Michelle în timp ce o urma pe asistentă.

Grăbi pașii. Voia s-o vadă neapărat pe Sandy. Chiar voia s-o vadă.

CAPITOLUL 23

Horatio Barnes închirie o mașină din aeroportul din Nashville. O oră mai târziu, se afla deja în zona rurală din Tennessee, căutând drumul către orașelul unde locuise Michelle Maxwell pe vremea când avea șase ani. După ce greși de câteva ori direcția și își pierduse timpul încercând să găsească drumul, se opri să întrebe. Transpira abundant fiindcă mașina nu avea aer condiționat.

Cartierul în care copilărise Michelle părea să fi cunoscut și zile mai bune. Casele erau vechi și neîngrijite, gardurile vii lăsate în voia sorții. Casa familiei Maxwell nu era la șosea. Avea o grădina mare în față, cu un stejar care părea să se fi uscat. De o creangă atârna un leagăn făcut dintr-un cauciuc. În curte, un Ford din anii '60 pus pe butuci.

Vopseaua de pe gard se scorojea, iar ușa de plasă de la intrare căzuse. Horatio nu-și dădea seama dacă mai locuia sau nu aici cineva. Era o fermă veche. Probabil că proprietarii inițiali o vânduseră unui dezvoltator imobiliar, iar cartierul răsărise în jurul acestei ferme.

Se întrebă cum ar fi fost dacă tânăra fată ar fi crescut aici doar cu părinții ei, fără frați. Și se întrebă încă o dată dacă Michelle fusese concepută dintr-un accident. Oare cum se purtaseră părinții cu ea? El știa din experiență că lucrul acesta avea avantajele și dezavantajele sale. Oare cum fusese în cazul ei?

Parcă mașina și ieși, ștergându-și fruntea de transpirație cu o batistă. Cartierul nu părea animat la ora aceea, căci nimeni nu-l băga în seamă. Probabil nici nu erau multe lucruri de furat pe aici.

Horatio o apucă pe aleea din pietriș. Într-un fel, aproape se aștepta să vadă vreun câine bătrân

ieșind de după vreun colț și arătându-și colții. Dar nici urmă de vreun animal sau ființă umană care să-l întâmpine sau să-l atace. Deschise poarta și aruncă o privire înăuntru. Locul părea abandonat sau poate proprietarii erau adepții vreunui nou curent minimalist.

— Vă pot ajuta cu ceva? se auzi o voce fermă.

Horatio se întoarse și dădu cu ochii de o tânără rotofeie la capătul aleii. Purta o rochie de plajă, avea părul negru și un copilaș grăsuț în brațe. Porni spre ea.

— Sper să mă puteți ajuta. Aș dori să știu cine a locuit aici mai demult.

Ea se uită peste umărul lui.

— Vă referiți la vagabonzi, drogați sau la prostituate?

— Oh, deci casa e pentru așa ceva?

— Mă rog Domnului să-i pedepsească pe păcătoșii aceștia.

— Presupun că păcătoșii ies doar noaptea afară.

— Nu există lege care să ne interzică să ieșim afară când se întunecă. Așa că vedem de fiecare dată răul de aici.

— Îmi pare rău pentru asta. Dar nu vorbeam despre răul acesta. Mă gândeam mai degrabă la familia care a locuit aici mai demult, familia Maxwell.

— Eu sunt aici de cinci ani, așa că nu am de unde să știu.

— Cunoașteți pe cineva care ar putea să mă lămurească?

Ea arată cu degetul casa din față.

— Din cauza răului de aici, nimeni nu vrea să rămână prea mult timp în casa aceasta.

Bebelușul sughiță și îi curse salivă din gură. Ea îi șterse gurița cu o batistă pe care o scosese din buzunar.

Horatio luă o carte de vizită și i-o întinse.

— Dacă vă amintiți de cineva care ar putea să mă ajute, vă rog să mă contactați la numărul

acesta.

— Ești psiholog?

— Ceva de genul acesta.

— Din Wash-ing-ton? Întrebă pe un ton batjocoritor. Aici e Tennessee!

— Trebuie să fac studiu de caz.

— De ce te interesează să afli despre familia aceasta?

— E confidențial, dar ce-ți pot spune e că încerc să-mi ajut un pacient.

— Și ție ce-ți iese?

— Credeam că nu îi cunoști.

— Cunoscut pe cineva care ar putea să te ajute. Bunica mea. Ne-a dat casa în care stăm când a fost dusă la sanatoriu. A locuit aici vreo patruzeci de ani. Bunicul e îngropat în curte.

— Ce drăguț!

— Și iarba de pe mormântul lui crește foarte bine, să știi.

— Sunt sigur de asta. Deci bunica ta e la azil? E aproape de aici?

— E un sanatoriu de stat. La o oră de mers. Nu și-a permis nimic spectaculos, așa că ne-a dat nouă casa ca s-o ajute statul. Nu voia să se știe că avea ceva avere.

— Cu care să-și plătească întreținerea la azil?

— Da. Guvernul își bate joc de toată lumea. A trebuit să ne luptăm ca să îi găsim locul acela la sanatoriu. Peste câțiva ani, mexicanii vor fi cei care vor conduce. Se uită la cer. Doamne, ia-mă până să văd că se întâmplă asta.

— Ai grijă ce-ți dorești. Crezi că ar putea bunica ta să stea de vorbă cu mine?

— Poate. Are zile bune și zile mai proaste. Dar am copii mulți și benzina e scumpă până acolo. Ea îl studiază atent. Deci cât de mult contează pentru tine treaba asta?

— Depinde ce îmi povestește. Horatio o privește lung. Să zicem că, dacă informația e utilă, o să-i dau o sută de dolari.

— S-o plătești pe ea? Ce să facă ea cu banii? Mă gândeam să mi-i dai mie.

Horatio zâmbi.

— În regulă, ți-i dau ție. Poți să aranjezi o întâlnire?

— Având în vedere că am stabilit ceva, o să merg cu tine. Nu vreau să pleci din oraș fără să-mi dai banii.

— Când putem merge?

— Bărbatul meu ajunge acasă pe la ora șase. Putem merge atunci. Așa o să ajungem după cină. Bătrânilor nu le place să-și întrerupă cina.

— În regulă. Cum o cheamă pe bunica ta și la ce azil e?

— Ți se pare că sunt proastă? Va trebui să mergi cu mine, te voi duce eu la ea.

— Bine. Spui că are zile bune și zile proaste. Ce înseamnă asta mai exact?

— Adică își pierde rațiunea. Cred că-l are pe dracu' în ea. Horatio mustăci la această remarcă, îngrijorat de faptul că tânăra părea să nu fie în toate mințile. Apoi își dădu seama la ce se referea.

— Vrei să spui că are demență?

— Exact. E imprevizibilă.

— Bun, îți mulțumesc pentru ajutor și pentru timpul acordat, doamnă...

— Linda Sue Buchannan. Prietenii îmi spun Lindy, dar tu nu ești prietenul meu, așa că deocamdată să-mi spui Linda Sue.

— Mie îmi poți spune Horatio.

— E un nume ciudat.

— Pentru că și eu sunt un tip ciudat. Ne vedem aici la ora șase. Și, apropo, micuțul tocmai a vomat pe pantoful tău.

O lăsă în urmă înjurând și ștergându-și pantoful de iarbă.

CAPITOLUL 24

Sandy stătea în capul oaselor pe pat și părea să se simtă mult mai bine. Asistenta le lăsă singure, iar Michelle se așeză pe scaun și o luă de mână pe Sandy.

— OK, ce naiba ți s-a întâmplat? întrebă Michelle imperativ.

Sandy zâmbi și flutură dintr-o mână, strângând-o în același timp cu cealaltă.

— Nimic, drăguță, mi se mai întâmplă din când în când. Nu trebuie să-ți faci griji. Mi-au dat un pic de sirop al fericirii și iată că sunt mai bine.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Credeam că ai fost operată.

— Acum vezi și tu de ce nu aș putea să am un serviciu stabil. Mi-ar fi plăcut să fiu pilot, știi? Sandy mimă gesturile unui pilot: „Doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul. Suntem pe punctul de a coborî în iad, iar pilotul avionului, adică eu, o să vă bage în sperieți! Țineți-vă bine, nenorociților, până încerc să aduc la sol minunăția asta”.

Râse ușor și îi dădu drumul mâinii lui Michelle.

— Îmi pare rău, Sandy, chiar îmi pare rău.

— Asta e. M-am obișnuit.

Michelle ezită un moment.

— Știi, am intrat mai devreme în salonul tău. Nu știu de ce, probabil avusesem un șoc. Apoi am auzit că venea cineva, așa că m-am ascuns în spatele ușii. Era Barry.

Sandy, auzind asta, se ridică mai sus.

— Te-a văzut?

— Nu, că m-am ascuns după ușă. Dar m-am dus să-i spun asistentei-șef. Probabil că acum își pune la cale răzbunarea.

Sandy se așeză la loc.

— Dar oare ce căuta aici?

Michelle ridică din umeri.

— Poate a vrut să vadă dacă e ceva valoros de furat.

Sandy expiră cu zgomot.

— Numai dacă merge la bancă să-mi ia bijuteriile, că eu nu mi-am adus nimic de valoare aici.

— Foarte bine ai făcut.

Sandy încercă să se ridice și să se tragă mai sus, iar Michelle îi veni în întâmpinare, ajutând-o.

— Ești puternică, remarcă Sandy.

— Și tu ai ceva masă musculară.

— În partea de sus a corpului, da. Dar picioarele îmi sunt ca niște spaghete. Sandy suspină. Să fi văzut ce picioare aveam cândva.

Michelle zâmbi.

— Sunt sigură.

Sandy avea într-adevăr picioarele foarte ofilite și subțiate. Michelle dădu la o parte pătura să se convingă. Ceva era în neregulă cu Sandy.

— Pari un om care gândește prea mult, spuse Sandy.

— E cam tot ce avem de făcut pe aici, nu-i așa?

Într-o oră, Michelle era deja la ședința de grup la care o înscrisese Horatio.

— Când se întoarce domnul motociclist? o întrebă Michelle pe o asistentă.

— Cine?

— Horatio Barnes.

— Nu a precizat. Dar are pe cineva foarte calificat care îi ține locul.

— Ce bine pentru el!

În drum spre salon, Michelle dădu peste Barry care venea din direcția opusă. Când îl văzu, se îndepărtă cât putu de mult.

— Ce face prietena ta, Sandy? o întrebă acesta.

Michelle știa că nu trebuia să cadă în capcana lui, dar ceva pur și simplu o făcea să nu se poată

abține.

— Se simte foarte bine. Ai găsit ceva de furat în salonul ei?

— Deci tu ești cea care m-a pârât?

— Ți-a luat cam mult timp să-ți dai seama. Ce ratat!

El rânji.

— Tu nu îți dai seama de realitate. Ești doar o nebună închisă aici.

— Exact. Sunt o nebună care o să-ți rupă gâtul!

Barry surâse batjocoritor.

— Auzi, fetițo, eu am crescut în cel mai dur cartier din Trenton. Tu nu știi ce înseamnă cuvântul dur. La dracu'!

În timp ce el vorbea, ea înfipse brusc un picior în perete, la câțiva milimetri de capul lui. Apoi și-l retrase încet, în timp ce el se ghemui cu mâinile pe cap.

— Dacă te mai iei de mine sau de Sandy, o să-ți zdrobesc capul. Dădu să plece, apoi se întoarse să se uite la gaura pe care o făcuse în perete. S-ar putea să trebuiască să cureți aici. Știi, regulile de igienă.

— O să te raportează că ai încercat să mă ataci!

— Bine, foarte bine. Iar eu o să iau semnăturile tuturor femeilor la care te-ai dat. Cu siguranță, abia așteaptă să te vadă la închisoare.

— Cine le-ar crede pe ele? Sunt nebune!

— O să fii surprins, Barry. Când e vorba de un număr mare de persoane, oricine va crede. Iar dacă cineva va avea răbdare să investigheze, o să ai probleme. Crede-mă, eu știu cum să fac asta.

Barry o înjură și plecă mai departe, cu pași apăsați. Michelle se întoarse în salonul ei și se gândi cum să-i vină de hac lui Barry. Își propuse să își dedice toată energia ca să realizeze acest lucru și știa și de unde să înceapă.

CAPITOLUL 25

Poliția locală și FBI-ul sosiră la locul crimei, FBI-ul fiind reprezentat de persoana lui Michael Ventris. Bărbatul abia dacă îi aruncă o privire lui Sean după ce acesta termină de explicat cum găsise cadavrul.

— Și de ce te-ai întors aici? întrebă Ventris.

— Pentru că am stabilit să ne vedem. Nu a răspuns nimeni la ușă, așa că am intrat.

Sean nu pomeni nimic despre faptul că cineva încercase să-l omoare și pe el. Intuiția îi spunea că era mai bine să tacă momentan.

— Am auzit că a fost trimis un detectiv aici. Tu ești?

— Da, eu sunt.

— Îți dau un sfat: să nu-mi stai în cale. Ai înțeles?

— Da, am înțeles.

Sean nu îndrăzni să întrebe de ce FBI-ul investiga moartea unui cetățean de rând. Monk măcar fusese găsit mort pe o proprietate federală.

Rivest avea să fie dus la aceeași morgă la care se afla și cadavrul lui Monk. Acum, șeriful stătea și privea cada goală unde fusese găsit trupul neînsuflețit al lui Rivest. Sean era și el tot acolo și amândoi se gândeau la aceleași lucruri, deși Sean considera că gândurile sale erau mult mai complexe decât ale șerifului.

Rivest fusese omorât după ce Sean îl lăsase singur în casă, în intervalul de șase ore și jumătate. Și i se păruse că îl văzuse pe Champ Pollion intrând în casa lui pe la ora două noaptea, dar nu era sigur de asta.

— Sunt șeriful Merkle Hayes, spuse bărbatul, întrerupând gândurile lui Sean. Tu ești detectivul?

— Exact.

— Ai lucrat în Serviciul Secret?

— Da.

Hayes avea 50 de ani, părul grizonant, umerii lați, puțină burtă și picioare groase. Era puțin adus de spate și asta îl făcea să pară mai scund decât în realitate.

— Ai vreo idee ce s-a întâmplat?

— Am fost la Len aseară. A băut câteva pahare, de fapt prea multe. L-am lăsat dormind pe canapea pe la miezul nopții.

— Și despre ce ați vorbit?

Sean era pregătit pentru întrebarea aceasta și se mira că Ventris nu-l întrebase același lucru.

— Despre mai multe. Despre moartea lui Monk Turing și despre Babbage Town.

— Crezi că a fost atât de beat încât să intre în cadă și să se înece?

— Nu știu dacă nu a fost suficient de beat să nu o facă.

Hayes tăcu și aprobă din cap.

— Ușa nu era încuiată când am ajuns, spuse Sean. Îmi amintesc că am încuiat-o azi-noapte.

— Deci ori el a descuiat-o, ori...

— Corect.

— Am început să interogăm oameni. Până acum, nimeni nu a văzut nimic. Bineînțeles că FBI-ul a preluat controlul.

— Și de ce e FBI-ul implicat aici? Rivest nu avea legătură cu FBI-ul, iar asta nu e proprietate federală.

— Ce-ar fi să facem o plimbare?

Locuința lui Rivest fusese sigilată cu o panglică galbenă standard, de parcă o crimă poate fi vreodată una standard. Ambulanța tocmai pleca, luând corpul lui Rivest. Sean se uită la grupul de oameni adunați în fața casei și îi zări pe Champ și pe Alicia sușotind.

Când Alicia îl observă, probabil spera că el li se va alătura, însă Sean își întoarse rapid privirea. Nu era încă pregătit să aibă de-a face cu ei.

Hayes îl conduse la mașină și se urcară.

— Ceea ce îți voi propune poate va părea neortodox, dar o să risc. Ce-ar fi dacă noi doi ne-am alia în cazul acesta?

Sean ridică dintr-o sprânceană.

— Să fim parteneri? Dar tu ești șerif districtual, iar eu detectiv particular.

— Nu oficial. Dar se pare că amândoi avem același scop, să-l găsim pe ucigașul lui Rivest.

— Și Turing?

— Nu este prima dată când o crimă este făcută să pară un suicid.

— Rivest credea la fel.

— Serios? Interesant. Ce a mai zis?

— Cam asta a fost tot. Dar își dorea să fie vorba mai degrabă de o crimă decât de un suicid, dacă înțelegi la ce mă refer. Nu că a vrea ceva ar face ca lucrul acela să și fie adevărat.

— Avem mult de lucru. Arma, amprente și se pare că Monk s-a dus de bunăvoie la Camp Peary.

— Turing nu părea să vrea să se sinucidă, din câte am înțeles.

— Nu toți arată asta, spuse Hayes. M-am uitat peste dosarul tău de la Serviciul Secret și am citit despre cazurile din Wrightsburg la care ai lucrat. Dacă vreau să rezolv cu FBI-ul, voi avea nevoie de ajutor.

— Îți voi da un răspuns după ce vorbesc cu superiorii mei.

— Dar ce-ar fi dacă ai zice „da”?

— Atunci facem așa: lucrez la caz oricum, la cazuri, mai bine zis. Dacă găsesc ceva interesant, te voi anunța. Îl privi pe Hayes. Dar asta e valabil și în cazul tău. Dacă dai peste ceva, mă anunți.

— În regulă. Sunt de acord.

Hayes și Sean bătură palma.

— Poți face ceva pentru mine acum?

— Ce anume?

— Vreau să văd corpul lui Monk.

CAPITOLUL 26

Morga se afla într-un birou mic din centrul orașelului White Feather. Acolo lucra un medic legist din Williamsburgh care nu părea deloc fericit că fusese nevoit să vină aici.

Monk nu fusese un bărbat frumos la viața lui, iar mort nici atât. Era scund și musculos, cu o incizie în Y de la gât până la pelvis. Sean încercă să găsească o asemănare între el și fiica lui, dar nu putu găsi niciuna. „Probabil o moștenește pe mamă”, se gândi el.

Medicul îi împărtăși lui Sean datele personale ale lui Monk. Monk Turing. Vârsta: 37. Înălțimea: 1,70 m. Greutatea: 77 de kilograme. Omul într-adevăr murise împușcat în tâmpla dreaptă.

— Monk era dreptaci, observă Sean. Se potrivește perfect cu teoria suicidului.

— Nu am ajuns la partea aceasta încă, spuse medicul. Cum ți-ai dat seama?

— Mâna dreaptă e mai umflată. Și am văzut o mânăușă de baseball la el acasă. Nu era pentru stângaci.

Hayes dădu aprobator din cap în timp ce medicul se uită peste notițele sale.

Sean privi mâinile lui Monk.

— Se pare că are ceva murdărie pe mâini.

— Urme de pământ pe palme și degete. Pământ roșiatic, preciză medicul.

Apoi luă o lupă și le arată pământul de pe mâinile acestuia.

— Se pare că are și rugină pe mâini. Se poate să fie de la gardul pe care s-a cățarat la Camp Peary, spuse Hayes.

— Hainele pe care le purta sunt aici? îl întreabă Sean pe legist.

O pereche de pantaloni negri, un tricou din bumbac albastru cu dungi, jachetă cu glugă, chiloți, ciorapi și pantofi.

Hayes îi dădu lui Sean o geantă din material impermeabil.

— A fost găsită lângă cadavru. Îi aparține lui Turing. Înăuntru erau o pătură și o lanternă.

— Probabil a folosit pătura să treacă peste sârma ghimpată, spuse Sean în timp ce pipăia rupturile din țesătură. Dar nu sunt sigur. Nu au fost găsite tăieturi pe corp?

Medicul negă.

— Ciudat că nu au fost găsite mănuși, spuse Hayes. Adică pentru a trece peste sârma ghimpată.

— Oricum, nu s-ar putea detecta amprente de pe mănuși. Se pare că s-a sinucis totuși, spuse Sean.

Medicul își ridică privirea din carnețel.

— Nu putem spune încă dacă e vorba de sinucidere sau nu.

— Raportul spune că a fost un glonț tras de aproape. Nu sunt semne că s-ar fi apărat. Cineva să se fi apropiat atât de mult de el și el să nu se apere? Nu e plauzibil.

— Poate a fost drogat înainte, spuse Hayes.

— S-a stabilit dacă luase droguri sau nu?

— Nu avem încă rezultatele analizelor.

— Deci nu putem încă renunța la teoria sinuciderii. Și dacă s-a sinucis, de ce pe proprietatea Camp Peary? Vreo legătură între el și CIA? A lucrat vreodată aici? Voia să lucreze, dar a fost respins?

Hayes scutură din cap.

— Nu am ajuns încă atât de departe cu cercetările. Apoi se întoarse către medic și întrebă: Ați aflat ora la care a murit Rivest?

— Nu a stat atât de mult în apă. Poate cinci, șase ore. Avea sânge în gură. Se pare că a murit înecat. După ce îi fac autopsia, o să pot spune cu siguranță.

Hayes se uită la ceas.

— Cinci, șase ore. Având în vedere când a fost găsit corpul, înseamnă că s-a petrecut pe la ora unu sau două noaptea.

— Nu la mult timp după ce am plecat eu, spuse Sean. „Și asta se potrivește cu ora la care l-am văzut pe Champ întorcându-se acasă”, se gândi Sean. Băuse mult, adăugă el. Cocktailuri și niște vin roșu.

Medicul trecu pe foaie informația.

— Mulțumesc.

— Se poate să fi fost pur și simplu prea beat și să se fi înecat în vană? întrebă Hayes. Apa care i-ar fi intrat în gură și în nas nu l-ar fi trezit?

Medicul scutură din cap.

— Dacă era inconștient de la consumul de alcool, apa nu l-ar fi putut trezi neapărat.

— Eu îl lăsasem aproape leșinat. Mă întreb de ce ar fi vrut să facă baie după ce și-a revenit? întrebă Sean.

— Poate a vomat și a vrut să se spele, spuse medicul.

— Când ești murdar de vomă, nu aștepti să se umple vana, pur și simplu te arunci în duș.

De îndată ce rosti cuvintele, lui Sean îi îngheță sângele în vine.

— Ai dreptate, adăugă Hayes, fără să vadă privirea lui Sean.

Când se înapoiară în mașină, Hayes întrebă:

— Acum unde mergem?

— Vreau să mai văd o dată vana. Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— Cum ar fi?

— Știu că Len Rivest a fost omorât.

CAPITOLUL 27

Când se întoarseră la casa lui Rivest, Sean o luă către baie și se opri în ușă.

— Am intrat aseară în baie pe la ora 11 să folosesc toaleta. Și asta e singura baie din casă.

— În regulă. Și?

— A luat cineva ceva din baie, subalternii tăi sau FBI-ul?

— Nu, nimeni nu s-a atins de nimic, în afară de corpul lui Rivest. De ce?

— Uită-te în jur. Ce lipsește?

Hayes studie interiorul băii.

— Nu știu, nu-mi dau seama. Ce lipsește?

— Nu sunt prosoape, nu mai e nici măcar covorașul. Când am intrat aseară, erau aici. Se duse în spatele comodei și spuse: Aici era o pompă de desfundat cu coadă de lemn. Nu mai este!

— Deci vrei să spui că...?

Sean se puse în genunchi și atinse cu vârful degetelor gresia de pe jos și peretele.

— E încă umed. Se ridică. Vreau să spun că trebuie să faci să dispară prosoapele dacă le-ai folosit pentru a șterge apa împrăscată pe jos. Cineva s-a luptat cu Rivest și l-a înecat.

— Și pompa de desfundat?

Sean mimă gestul prin care ar apuca pompa de desfundat.

— Uite, cu ea putea să-l țină sub apă pe Rivest fără să-și folosească mâinile. Dacă își folosea mâinile, puteau rămâne urme de ADN pe pielea victimei sau sub unghii. Dar dacă te folosești de o pompă de desfundat chiuvete cu mâner lung, poți să o faci fără să trebuiască să atingi victima.

— La naiba! exclamă Hayes.

— Dar făcând așa, a împrăscat în jur cu apă. Așa că a luat frumos prosoapele și covorașul,

pentru că altfel poliția, dacă le vedea ude, se gândea automat la crimă. Poate dacă nu s-ar fi îmbătat, ar mai fi fost în viață și acum.

— Deci dacă era băut și persoana a folosit o pompă de desfundat, nu putem elimina posibilitatea că ar fi fost vorba de o femeie.

— Corect! Sună-l pe medic și spune-i să caute o urmă circulară pe pieptul sau abdomenul lui Rivest. Se poate ca urma să se observe și acum la microscop. Și, de asemenea, să caute bucăți de lemn din mânerul pompei pe sub unghii.

Hayes își smulse telefonul din buzunar, în timp ce Sean își vârî nasul în continuare prin baie. După ce termină de vorbit cu medicul, Hayes spuse:

— Am știut eu că decizia de a colabora cu tine a fost înțeleaptă.

— Nu fi prea entuziasmat. E o diferență mare între a afla că un om a fost omorât și a afla cine l-a omorât. Acum va trebui să cercetăm zona ca să vedem dacă cineva a observat ceva mișcări prin preajma casei. Sunt gardieni peste tot. Cineva tot trebuie să fi văzut ceva. Mai ales dacă ipoteza mea e corectă și persoana a plecat cu prosoapele și cu pompa de desfundat.

— În regulă. Altceva?

Sean se gândi puțin și apoi spuse:

— Am fost de dimineață la râu, în jurul orei șase și jumătate. Voiam să văd hangarul unde se țin bărcile și să arunc o privire prin zonă. Și cineva a încercat să mă omoare, trăgând cu arma după mine. Asta am venit să-i spun lui Len.

Hayes se holbă la el.

— De unde veneau împușcăturile?

— Probabil de peste râu.

— Camp Peary?

Sean aprobă din cap.

— Și Monk a fost găsit mort tot pe proprietatea Camp Peary, spuse Hayes încet, dar Sean putea să-i citească gândurile dinainte.

Totuși, dacă Rivest fusese omorât de cei de peste râu, întrebarea era de ce. Și era o întrebare care-l intriga foarte tare pe Sean. Dar problema era dacă voia să-și riște viața ca să afle răspunsul.

— Și nu sunt sigur, dar cred că l-am zărit pe Champ Pollion întorcându-se acasă pe la ora două azi-noapte.

— Dar nu ești sigur?

Sean scutură din cap.

— Nu aș putea să depun mărturie. Era prea întuneric. Trebuie să mai verificăm unele lucruri. Oh, încă ceva. Am înțeles că Monk a călătorit la un moment dat în străinătate, acum vreo opt sau nouă luni. Trebuie să aflăm unde a fost.

— FBI-ul are toate lucrurile lui.

— Tu ești șeriful. Cere niște copii.

— Crezi că ar putea fi important?

— Acum orice ar putea fi important.

Sean ieși afară, în lumina soarelui. Se întreabă când avea viața lui să devină normală. Simți o bătaie ușoară pe umăr. Era Alicia Chadwick.

— Trebuie să vorbim. Acum!

— Și dacă nu vreau?

— Atunci o să-mi scot piciorul din metal și o să te bat măr cu el.

— Nu aș vrea să mă ai pe conștiință. Să mergem!

CAPITOLUL 28

Barry mergea pe hol cu o cutie din carton. La câțiva pași în spatele lui se afla Michelle, care-l pândea. Scrisorile și coletele care sosiseră azi-noapte erau chiar în fața ușii.

Barry deschise ușa principală cu cheia și intră. Michelle se luă după el tiptil. Pășii în foaier și se ascunse în spatele unei plante mari dintr-un ghiveci.

Când Barry descuie ușa, Michelle încremeni. Putea rămâne încuiată aici. Cu un ochi la Barry și cu unul la ușa care dădea să se închidă, țâșni afară pe vârfuri. Era la mai puțin de doi metri distanță în spatele lui, iar Barry nu auzea nimic, atât de silențios pășea ea. Când Barry dispăru după colț, Michelle își înfipse vârful piciorului între ușă și toc să nu se închidă. Își scoase pantoful și-l lăsă acolo. Dură doar un minut să găsească pachetul pe care-l lăsase Barry. Luă un creion și o foaie și notă adresa unde urma să fie trimis pachetul. Se uită și la numele expeditorului și nu fu prea surprinsă să vadă că nu era al lui Barry.

„Lola Martin”, își spuse ea citind numele expeditorului. Apoi se strecură înapoi pe hol, își luă pantoful și se furișă în sectorul ei de clădire. Reuși să-i distragă atenția unei asistente, suficient cât să poată trage cu ochiul la fișa pacientei Lola Martin. Aceasta se afla în Cuibul de Cuci, sectorul pentru psihotici. Apoi se infiltră în biroul centrului de informare al pacienților și dădu un telefon unui amic de-ai ei din poliție pentru a afla mai multe date.

— E importantă informația, Maxwell?

— Lucrez sub acoperire.

După o oră, Michelle se îndreptă spre salonul lui Sandy. Observă că florile se aflau tot acolo, dar

praful de pe podea fusese înlăturat. Probabil la fel și praful de pe mâinile lui Sandy, chiar și de sub unghii. Michelle nu-și făcuse manichiura niciodată, pur și simplu nu voia să-și bată cineva joc de degetele cu care trăgea.

După cinci minute, Michelle se întoarse în salon. După-masă, se duse la ședința de grup. Era atât de mulțumită de faptul că reușise să-l prindă pe Barry, încât se ridică singură în picioare și vorbi.

— Bună, sunt Michelle și vreau să mă fac bine. De fapt, cred că deja sunt mai bine.

Zâmbi și îi privi pe ceilalți, care dădeau aprobator din cap. Unii bătură ușor din palme în timp ce alții șopteau cuvinte de încurajare. Alții stăteau acolo și o priveau cu neîncredere.

Dacă lui Michelle i se păru vreun moment că singurul motiv pentru care credea că se însănătoșea era fiindcă fusese ocupată, cel puțin nu arăta că ar avea o asemenea dilemă. Trăia pentru adrenalină și nu pentru revelațiile adesea catastrofale ale introspecției. Se gândea doar la Barry și la Sandy. Și oricum, voia să plece cât mai repede, înainte ca ei să-și dea seama că locul ei era de fapt în Cuibul de Cuci.

CAPITOLUL 29

Sean se așeză în fața Aliciei, în biroul acesteia din Baraca numărul 1. Femeia îl târâse înăuntru cu o viteză atât de mare, încât el abia dacă apucase să vadă încăperea uriașă cu numeroase mese mici de lucru, la care robotea, fără îndoială, câte un geniu. Aproape că putea să simtă mirosul puterii minții indivizilor care munceau acolo, în zgomotul numeroaselor servere.

Arată către piciorul de metal al Aliciei și spuse pe un ton glumeț:

— Dacă mă vei ciomăgi cu chestia aia, te las baltă.

Fața ei rămase nemișcată.

— Cum a murit Len Rivest? Și nu-mi spune că s-a sinucis.

Abia acum Sean văzu că ochii ei erau roșii.

— Nu știu cum a murit.

— Cum se poate să nu știi?

— Numai criminalul știe. Și luând în considerație faptul că nu eu l-am ucis, pot doar specula.

— Bine, speculează.

— Nu pot să fac asta. Ancheta e în desfășurare.

Ea cedă nervos.

— Nu pot să cred că-mi vii cu asemenea prostii!

— Am fost polițist și eu cândva și știu ce înseamnă pentru anchetă să existe scurgeri de informații. Poliția consideră că e o moarte suspectă.

— Dar a murit accidental sau a fost omorât?

El zâmbi.

— Poate a murit din cauze naturale.

— Ai spus că cineva l-a ucis.

— Aș putea să mă înșel.

— Oh, îți mulțumesc pentru ajutor, spuse ea.

Sean se aplecă în față și rosti:

— Problema e că te cunosc doar de ieri. Din partea mea, și tu poți fi criminalul.

— Eu nu am ucis pe nimeni.

— Nu am cunoscut până acum un criminal care să spună altceva.

— Crezi că are vreo legătură cu moartea lui Monk?

— Cred că nu ai înțeles ce am spus mai devreme. Vrei să repet?

Alicia se trase mai aproape.

— Aseară a fost descoperit testamentul lui Monk Turing în casă. Mi s-a spus că m-a numit tutore pentru fetiță. Am de gând să-mi îndeplinesc perfect datoria. Vreau să știu dacă fata e în pericol.

— Monk te-a numit pe tine tutore? se miră el. Nu știam că erai atât de apropiați.

— Monk știa că eu țin la Viggie. Vreau să-i fie bine.

— Dar cu moartea lui Rivest, Babbage Town nu pare a mai fi un loc sigur.

Alicia își acoperi ochii și gemu:

— Bietul Len! Doamne, nu pot să cred că e mort!

Sean se lăsă pe spătar.

— Se pare că suferi după Len. Ai vreun motiv anume? Prieteni sau foarte buni prieteni?

— Asta nu e treaba ta!

— Dacă aveai o relație apropiată cu Rivest, oricum poliția te va interoga la un moment dat.

— Bine. Ne întâlnim din când în când.

— Ieșeați împreună? Ceva mai mult de atât? Planuri de nuntă?

— Îmi faci greață!

— Ești o persoană foarte inteligentă, dar nu cred că-ți dai seama că încerc să te pregătesc pentru ceea ce te vor întreba poliția și FBI-ul. Crezi că Ventris va fi politician? Omul e mort și avea o relație cu tine, vei fi principalul suspect.

— Nu l-am omorât eu! La naiba, chiar țineam la el. Era un om cumsecade. Cred că am fi avut un viitor împreună. Și acum?

Alicia își întoarse capul, în timp ce lacrimile îi curgeau pe față.

— Bine, Alicia, bine, spuse Sean amabil. Știu că e greu pentru tine. Făcu o pauză. Poți măcar să-mi spui dacă Len ți-a povestit vreodată despre cineva care voia să-i facă rău? Sau dacă știa că era în pericol? Legat de Babbage Town? Camp Peary?

Alicia trase aer adânc în piept de câteva ori înainte să-i răspundă:

— Camp Peary? Ce legătură are cu Len?

— Dacă moartea lui Monk are legătură cu Camp Peary, atunci poate are și cu Len.

— Dar credeam că ai zis că s-a sinucis.

— Nu știm asta încă. Te rog, răspunde-mi la întrebare.

— Nu mi-a spus niciodată că cineva voia să-i facă vreun rău. De ce?

— Pentru că mie mi-a zis ceva. Mai ai să-mi spui și altceva?

— A spus odată că oamenii de aici nu au habar în ce se bagă. Că la ce lucrăm noi avea să schimbe lumea întreagă. Dar nu în sensul bun. Încercă să zâmbească. Spunea că noi, tocilarii, nu avem habar despre cum stau lucrurile în lumea reală. Poate că avea dreptate.

— Mie mi-a spus că pentru ceea ce se face aici la Babbage Town merită chiar ca țările să intre în război. Nu poate fi vorba doar despre numere.

— Mi-e frică, Sean. Len era un om foarte capabil. Faptul că cineva ar fi putut să-l omoare așa, în casa lui, mă sperie îngrozitor.

Se cutremură de teamă și se lăsă pe spătarul scaunului.

Părea atât de nefericită, încât Sean se ridică și o luă în brațe.

— O să fie în regulă, Alicia.

— Nu mă compătimi! Mi-e teamă pentru Viggie. Ar putea fi în pericol acum.

— De ce? întrebă el.

— Tu să-mi spui. Tu ești expertul.

— Fata știe că tatăl ei e mort?

Alicia păru foarte stânjenită de întrebare.

— Încerc să pregătesc terenul ca să-i spun, dar nu mi-e ușor.

— Dacă într-adevăr îți pasă de ea, atunci scoate-o din Babbage Town.

— Nu pot să fac asta.

— Credeam că binele lui Viggie te interesează cel mai mult.

— Viggie e fericită aici. Nu pot pur și simplu să o scot de aici și s-o duc undeva printre străini. Ar putea să aibă probleme.

— Știu că nu prea ai soluții acum.

— Am altă propunere, spuse dintr-odată Alicia, strângându-l de mână. Rămânem aici, și tu ai grijă ca Viggie să fie în siguranță.

— Am deja o slujbă. „De fapt, am două slujbe”, se gândi Sean, aducându-și aminte de parteneriatul cu șeriful.

— E un copil. Are nevoie de ajutor. O să stai deoparte și o să refuzi să ajuți un copil vulnerabil care tocmai și-a pierdut tatăl?

Sean vru să spună ceva și apoi se opri. Într-un final, suspină.

— De fapt, cred că aș putea să o supraveghez.

Alicia începu iarăși să plângă.

— Îți mulțumesc.

— Cred că, dacă acum sunt bodyguardul ei neoficial, ar trebui să fac cunoștință cu tânăra domnișoară.

Alicia își aranjă hainele și se ridică.

— Tocmai a terminat de făcut niște exerciții pentru mine.

— Ce anume?

— Viggie are capacitatea de a face în minte calcule cu numere uriașe. Nu atât de mari cât să-mi

facă mie munca inutilă, dar cred că în mintea ei se
află cheia pentru ceea ce caut eu.

— Și fetița vulnerabilă va îngenunchea lumea?
Alicia zâmbi.

— Se spune că cei blânzi vor moșteni pământul.

CAPITOLUL 30

Sean se aștepta să găsească o fetiță timidă și retrasă. Copila însă deborda de energie, ochii ei păreau să capteze fiecare mișcare. Purta un tricou roșu aprins, niște pantaloni trei sferturi și era desculță. După ce Alicia i-l prezintă pe Sean, Viggie îl luă de mână și îl duse la pian.

— Stai jos.

El se așeză.

— Tu cânti? întrebă ea, uitându-se la el cu o privire intensă.

— Chitară bas. Nu foarte bine, dar având în vedere că zilnic pierd la slujbă milioane de neuroni, eu zic că e un lucru bun că mai pot să fac și asta.

Ea nu îi băgă în seamă gluma. Se așeză la pian și cântă o melodie pe care el n-o mai auzise până atunci.

— Mă uimești, spuse el. Cine a scris-o?

— Vigenère Turing, spuse fata. E compoziția mea.

El se uită impresionat la ea.

— Îți place?

El dădu din cap.

— Ești o muziciană foarte talentată.

Când ea zâmbi, el văzu în sfârșit în ea fetița de unsprezece ani, doritoare să intre în grațiile tuturor. Și asta îl sperie. Poate că va avea încredere în oameni în care n-ar trebui. „Sunt spioni aici” își aminti el că spusese Rivest.

— Viggie, tu...

Ea începu să cânte altă melodie. Când termină, se ridică și merse în bucătărie să se uite pe geam.

Sean se ridică.

— Viggie?

Sean se uită la Alicia și o văzu făcându-i semn să meargă să stea lângă ea pe canapea.

— Se retrage uneori în lumea ei, îi explică Alicia în șoaptă. Dacă avem răbdare, își revine repede.

— A fost consultată de specialiști? Ia medicamente?

— Nu știu ce să spun despre specialiști, dar nu ia niciun medicament. Acum că îi sunt tutore, o să mă interesez.

— Ce știi despre mama ei?

— Monk mi-a spus că au divorțat de ani de zile. El avea custodia.

— Așa mi-a spus și Rivest. Dar știi, Alicia, dacă mama lui Viggie apare și te dă în judecată, ar putea câștiga custodia, în afară de cazul în care e la închisoare sau are probleme grave de sănătate.

— Dar Monk m-a numit pe mine tutorele ei.

— Asta nu mai contează, dacă mai există un părinte la mijloc.

— Nu am de gând să-mi fac griji legate de acest lucru până nu se întâmplă.

— 18 313 și 22 307.

Se întoarseră amândoi să se uite la Viggie, care era acum lângă ei.

— Acestea sunt numerele prime ale lui 408 508 091, explică fata. Nu-i așa?

Alicia dădu din cap că da.

— Dacă înmulțești 18 313 cu 22 307, face 408 508 091.

Viggie bătu din palme fericită și chicoti.

— Abia acum o oră ți-am dat acest număr. Cum de ai calculat atât de repede?

— Le-am văzut în minte.

— Cum le-ai aliniat? Calculai în minte?

— Nu. Pur și simplu mi-au venit în cap. Nu trebuie să fac matematică.

— Oricum nu genul de matematică cu care sunt obișnuți oamenii de rând, spuse Alicia, căzând pe

gânduri. Viggie, cred că domnul Sean voia să te întrebe ceva.

— De fapt, voiam să-ți spun că voi veni des să te văd, spuse Sean. Ai vrea asta?

Viggie se uită la Alicia, care încuviință din cap.

— Cred că da, răspunse Viggie. Dar ar trebui să-l întreb pe Monk.

— Îi spui tatălui tău pe nume?

— Și el îmi spune pe nume. Nu așa se procedează?

— Cred că da. Nu l-am cunoscut pe tatăl tău, dar am auzit că e un tip de treabă.

— Este. A cântat într-o formație de rock în liceu. Viggie privi din nou pe geam și Sean crezu că va cădea din nou în starea ei, dar Viggie zise încet: Mi-aș dori să se întoarcă. Am atâtea lucruri să-i spun.

— Cum ar fi? întrebă Sean puțin prea repezit.

Viggie se ridică și merse la pian. Se așază și începu să cânte din nou, din ce în ce mai tare. Când ea se opri puțin, Sean spuse:

— Viggie, când a fost ultima oară când l-ai văzut pe tatăl tău?

Această întrebare o făcu să cânte și mai tare.

— Viggie! strigă Sean, dar Alicia îl luă de mână și îl trase spre ușă.

Viggie lovea clapele pianului cu tot mai multă ură, până când se opri brusc și o luă la goană în camera ei. O secundă mai târziu, femeia pe care Sean o văzuse dormind noaptea trecută pe canapea apăru în încăpere.

— Mă voi întoarce în câteva minute, doamnă Graham, spuse Alicia și îl conduse afară pe Sean.

— Acum înțeleg problema cu Viggie, spuse el scărpinându-se în cap.

— Cred că simte că ceva nu e în regulă cu tatăl ei. De fiecare dată când cineva vorbește despre el, ea se închide în sine.

Sean o zări pe Viggie privindu-i de la geamul camerei sale, dar într-o fracțiune de secundă,

dispăru.

— Numerele acelea, oare nu putea să fi folosit calculatorul?

— Ba da, dar i-ar fi luat toată ziua. 18 313 este al două miilea număr prim, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să ia la rând toate numerele ca să vadă dacă 408 508 091 se împarte la ele fără rest.

— Și de ce e asta atât de important?

— Sean..

— La naiba, Alicia, oamenii mor aici! Am fost de acord să am grijă de Viggie pentru că tu crezi că e în pericol. Ai putea măcar să-mi spui de ce crezi asta!

— Bine. Lumea se bazează pe informațiile trimise electronic. Cum să te miști dinspre A spre B. Asta e cheia civilizației. Când folosești cardul de credit să cumperi, când scoți bani din bancomat, când trimiți un e-mail sau cumperi lucruri online. Criptarea se bazează numai pe cifre și pe lungimea lor. Cel mai puternic sistem de criptare se bazează pe criptografia asimetrică. E singurul lucru care face posibilă transmiterea electronică de la guvern către persoane fizice sau juridice a informațiilor într-un mod viabil.

— Cred că am auzit despre asta. RSA, nu?

— Da. Acum, cheia standard pentru încriptare este un număr foarte mare, alcătuit din sute de cifre, care ar presupune utilizarea a sute de milioane de computere care să lucreze în paralel câteva mii de ani pentru a descifra cei doi factori. Deși toată lumea știe care e numărul cheie, sau cel puțin computerul tău îl știe, nu poți să citești o informație decât dacă folosești cele două chei private de decodificare. Doar software-ul computerului tău știe ce sunt. Ca să-ți dau un singur exemplu, numărul 35 poate fi cheia publică, iar șapte și cinci ar fi cheile private. Dacă știi că e vorba de numerele șapte și cinci, poți decodifica transmisiunea.

— Cum sunt numerele pe care ți le-a dat Viggie?

— Da. Având în vedere că toate computerele devin mai rapide, și codificarea se complică. Totuși, tot ce trebuie să faci este să mai adaugi câteva cifre la cheia publică de decodificare și timpul necesar pentru a le descoperi ajunge până la mii, dacă nu milioane de ani.

— Dar munca ta ar putea să dea greș.

— Comunitatea criptologilor nu crede că există vreo scurtătură deoarece nimeni nu a găsit vreuna în două mii de ani de căutări. Și totuși, Viggie reușește să facă asta din timp în timp. Dar poate oare să facă asta cu numere și mai mari? Dacă ar putea, atunci nimic în lume nu ar mai fi în siguranță.

— Ne întoarcem la mașini de scris, curieri și poștași?

— Ar cădea guverne și afaceri. Și generalii nu ar mai putea comunica ușor cu armatele lor. Puțină lume își dă seama că înainte de anii 1970, înainte de a se fi inventat criptografia cu chei publice, marile afaceri și guvernele trebuiau să trimită constant mii de curieri cu noi coduri și parole. Nimeni nu vrea să se întoarcă la zilele acelea.

— E incredibil cum întreaga noastră civilizație se bazează pe neputința noastră de a descompune rapid în factori, spuse el.

— Noi am vrut să ajungem aici.

— Cu siguranță, oamenii nu sunt conștienți de toate astea.

— Cred că ar speria lumea de moarte dacă s-ar întâmpla asta.

— Crezi că există vreo scurtătură?

— Viggie mă face să cred că da. Dar, în pofida acestui lucru, nu numerele mă interesează acum, ci siguranța lui Viggie. Nu pot permite să i se întâmple ceva.

— Crezi că cineva care îi cunoaște abilitățile lui Viggie ar fi în stare să-i facă rău?

— Ai zis că Len era convins că pe aici sunt spioni. Tatăl ei știa de abilitățile ei și acum e mort. Nu știu. Nu mai știu nimic.

Sean o luă din nou în brațe.

— Nu i se va întâmpla nimic rău. Peste tot sunt gardieni.

— Asta era valabil înainte să moară Len, sublinie ea.

— Dar acum am preluat eu cazul.

— Și cum crezi c-o poți proteja pe Viggie?

— Câte dormitoare ai acasă?

— Patru. De ce?

— Unul pentru Viggie, unul pentru tine, unul pentru mine și unul rămâne liber.

— Vrei să te muți cu mine?

— Dacă rămân la conac, nu voi putea să acționez la timp dacă se va întâmpla să fie atacată Viggie.

— Trebuie să obțin aprobarea lui Champ și să-i spun și lui Viggie. Măine ies de la lucru pe ia ora șase. Ce zici?

— De ce nu te muți în casa lui Viggie?

— Prea multe lucruri acolo îi amintesc de Monk. Am crezut că e mai bine dacă o iau de acolo.

— Cum îi vei explica lui Viggie?

— Mă gândesc eu la ceva.

Alicia plecă. Sean se uita lung după ea când îi sună telefonul. Văzu numărul lui Joan Dillinger și mormăi iritat. Cum îi va explica faptul că luase încă un caz? Nu răspunse la telefon.

Se întoarse la el în cameră și se gândi cum să iasă din încurcătura în care se afunda tot mai tare.

CAPITOLUL 31

Când Horatio se întoarse acasă la Linda Sue Buchanan în acea seară, soțul ei nu păru prea încântat de planul nevestei sale. Era un tip șleampăt, mare, cu un tricou unsuros care i se mula pe burta bombată și pe piept.

— Nici măcar nu-l cunoști pe tip, Lindy, răcni Daryl. Poate e vreun violator de sex!

— Dacă nu știai, majoritatea violatorilor violează pentru sex, spuse Horatio în glumă. De fapt, chiar am văzut câțiva în închisoare.

— Vezi? Ce ți-am spus? Tipul a fost la închisoare, zise Daryl răspicat.

— Nu, am vizitat câteva închisori federale ca să vorbesc cu deținuții. Dar, din fericire, eu puteam să plec la sfârșitul zilei acasă.

Linda Sue își scoase din geantă niște chei.

— Mergem cu mașini separate, Daryl, și am spray-ul paralizant cu mine, și ăsta.

Linda scoase un revolver.

Daryl păru ușurat când văzu arma.

— Dacă încearcă ceva, împușcă-l!

— Asta și intenționez să fac, spuse Linda, verificând gloanțele.

— Stați un pic, oameni buni, interveni Horatio. În primul rând, nimeni nu împușcă pe nimeni. Și în al doilea rând, ai permis pentru chestia aia?

Daryl răsuflă anevoie.

— Aici e Tennessee, nu ai nevoie de niciun permis.

— Cred că ai vrea să verifici treaba asta, spuse Horatio. Și vreau doar să vorbesc cu bunica Lindei Sue. I-am spus că poate doar să-mi zică unde e și mă duc singur.

Daryl se întoarse să se uite la ea.

— Chiar așa? Și de ce nu-l lași să se ducă singur?

— Mă duc ca să mă plătească, prostule! se răsti ea.

— Uite ce e, îți dau chiar acum cei o sută de dolari și tu poți rămâne aici, cu soțul tău, spuse Horatio în timp ce Daryl îi aruncă o privire confuză.

— În niciun caz! Înțelegerea era ca o sută de dolari să fie minimul. Dacă informațiile pe care ți le dă bunica sunt prețioase, atunci trebuie să-mi dai mai mult.

— Dar nu asta a fost înțelegerea.

— Vrei sau nu s-o vezi pe bunica?

— O sută de dolari! La naiba! țipă Daryl, dându-și în sfârșit seama despre ce era vorba.

— În regulă. Ai câștigat, hai să mergem! spuse Horatio.

— Știam eu că vei fi de acord, zise Linda cu un surâs șiret.

Daryl îi însoți până la poartă.

— Hei, Lindy, dacă trebuie să-l împuști, asigură-te dracului că mai întâi îi iei banii.

— Păi, dacă mă împușcă, ar putea foarte bine să ia toți banii, din moment ce nu aș fi în stare să mă apăr, spuse Horatio glumeț.

— Da, ai dreptate, răspunse Daryl entuziasmat.

Horatio ridică o mână.

— Dar, dacă ar face asta, ar intra la închisoare pe viață pentru jaf armat și crimă. De fapt, în bătrânul Tennessee fapta aceasta se pedepsește cu moartea. Și asta s-ar putea aplica și pentru complicitatea *dinainte* de săvârșirea faptei. Sper că îți recunoști implicarea.

Daryl se holbă la el fără să fie capabil să-i răspundă.

Horatio se întoarse către Linda și-i spuse:

— Ai grijă să nu te rănești.

— Nu, am pus piedica, se repezi ea.

— E și asta o chestie, din moment ce
revolverele nu au piedică.

— Oh, zise Sue.

— Da, exact, oh.

CAPITOLUL 32

Azilul se afla la aproape o oră de mers cu mașina. Când intră în incintă, duhoarea de urină și fecale îl izbi pe Horatio ca un baros. Mai fusese în stabilimente de stat, ca să-i trateze pe unii dintre cei internați de depresii. Dar, la naiba, cine nu ar fi deprimat într-un loc ca acesta? Bătrânii stăteau îngrămădiți în scaunele lor cu roțile. Din capătul holului, se auzi zgomotul unui televizor, însă acesta nu putea să acopere gemetele și mormăielile oamenilor abandonați între acești pereți de beton urât mirositori.

Cei doi se îndreptară spre recepție. Linda Sue o luă înainte cu pași repezi, ignorând cumva suferința umană ce o înconjură din toate părțile.

În două minute, cei doi se aflau deja în salonul buncii, un loc de trei metri pe trei, cu televizor propriu care nu părea să funcționeze. Persoana cu care împărțea camera nu era acolo, iar bunica zăcea într-un scaun cu roțile, îmbrăcată cu un halat în carouri, cu picioarele roșii și umflate vârate în niște papuci jerpeliți. Părul ei cenușiu, cât îi mai rămăsese, era turtit sub o plasă pe cap. Fața îi era flască, ridată, dinții îngălbeniți și cariați, dar ochii îi erau limpezi și pătrunzători. Îi privi când pe Horatio, când pe Linda Sue.

— Nu te-am mai văzut de ceva timp, Lindy, spuse femeia cu un accent sudist.

Pe Lindy o irită vizibil comentariul bătrânei.

— Sunt ocupată, am copii de crescut și un bărbat de satisfăcut.

— Pe care dintre bărbați? Pe cel care a ieșit din închisoare sau pe cel care urmează să intre?

Pe Horatio aproape îl pufni râsul. Se vedea clar că bunica nu suferea de demență.

— Omul ăsta vrea să știe niște treburi, spuse Lindy, arătându-i-l pe Horatio, despre niște oameni care au locuit în cartier pe vremea când și tu erai acolo.

Bătrâna îl țintui cu privirea. Horatio văzu curiozitatea în ochii aceia bătrâni. Probabil ar face orice ca să nu se mai gândească la locul acesta.

— Sunt Horatio Barnes, se prezintă el și îi întinse mâna. Mă bucur să vă cunosc și vă mulțumesc că vă faceți timp pentru mine.

— Hazel Rose, răspunse bătrâna. Și timpul este singurul lucru care nu-mi lipsește aici. Ce dorești să știi?

Îi spuse despre familia Maxwell.

— Îmi amintesc. Frank Maxwell arăta foarte bine în uniformă. Și îmi amintesc că aveau niște băieți. Toți erau frumoși.

— Și fata, Michelle?

— Da, mi-o amintesc și pe ea. Dar spune-mi de ce vrei să știi toate astea?

— Cred că v-ar plictisi dacă v-aș zice.

— Nu cred că există ceva pe lume mai plictisitor decât locul acesta, așa că te rog, fă-mi ziua mai frumoasă.

— Am fost angajat de familia ei să aflu ceva. Ceva ce s-a întâmplat când Michelle avea șase ani. Asta trebuie să se fi petrecut în urmă cu douăzeci și opt de ani.

— Ce s-a întâmplat? Cum adică?

— Ceva care i-ar fi putut schimba personalitatea.

Linda Sue răsuflă cu zgomot.

— La naiba, un copil de șase ani nu are personalitate.

— Dimpotrivă, personalitatea unui copil este în mare parte formată la vârsta de șase ani.

Linda Sue pufni din nou și începu să cotrobăie prin geantă, iar Horatio își întoarse atenția spre bătrână.

— Ați observat ceva neobișnuit pe atunci? Știu că s-a întâmplat acum mult timp, dar mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ați spune.

Hazel căzu pe gânduri.

Linda Sue sparse tăcerea:

— Mă duc să fumez. Îi arată degetul lui Horatio. Să nu crezi că poți ieși de aici, există o singură ieșire și nici să nu-ți treacă prin cap s-o ștergi fără să... știi tu ce.

Schiță ceea ce considera un zâmbet sincer în direcția bunicii și plecă.

— Cât ai promis că îi dai? întrebă Hazel de îndată ce nepoata nu-i mai putea auzi.

Horatio zâmbi, își trase un scaun și se așeză lângă ea.

— O sută. Mai bine vi i-aș da dumneavoastră.

Hazel flutură din mână.

— Nu mi-ar folosi la nimic. Dă-i lui Lindy. Are patru copii cu patru donatori de spermă diferiți. Scuză-mi limbajul. Și probabil va mai face încă patru cu alți patru bărbați. Femeia tăcu pentru câteva momente. Ce face Michelle? întrebă Hazel.

— A avut zile mai bune, spuse Horatio, sincer.

— I-am urmărit cariera, recunosc Hazel. Am citit despre ea în ziare.

— Da? De ce?

— Uite ce a reușit fata să facă. Campioană olimpică. Serviciul Secret. Se poate mândri cu ce-a realizat. Întotdeauna am știut că va face asta.

— Cum?

— Cum ai zis și tu. Îți poți da seama cum vor fi copiii la o vârstă fragedă. Fata asta era foarte ambițioasă și hotărâtă. Când o vedeam, îmi amintesc că mă gândeam că nu contează cât de mare e câinele care luptă, ci cât de mare e dorința lui de a lupta. Iar fata asta nu lăsa pe nimeni să-i stea în cale.

— Ați fi fost un psiholog bun.

— Am vrut să mă fac medic la un moment dat. Am absolvit colegiul a treia din anul meu.

— Și ce s-a întâmplat?

— Și fratele meu mai mare a vrut să fie medic. Și mai demult băieții aveau prioritate în fața fetelor. Așa că eu m-am retras, mi-am îngrijit părinții, apoi m-am măritat și am avut copii. Soțul meu a murit de infarct a doua zi după ce s-a pensionat, și iată-mă aici. Viața mea nu e spectaculoasă, dar e singura pe care o am.

— Să ai grijă de familie nu e puțin lucru.

— Nu spun că regret ceva, doar că am avut și eu visuri. Unii oameni, ca Michelle, luptă din răspuțeri pentru visurile lor.

— Ați observat vreo diferență la ea?

— Da. Nu aș putea să spun dacă asta se întâmpla când avea șase ani. Dintr-odată, fetița nu mă mai privea în ochi, deși eram prietene. Mergea la petreceri sau lucruri de genul acesta cu alți copii din cartier. Apoi a încetat. Orice o făcea să tresară sau să plângă. Am încercat să vorbesc cu mama ei, dar Sally Maxwell nici nu a vrut să audă. Oricum, după aceea s-au mutat.

— Și nu aveți nicio idee despre ce ar fi putut fi vorba?

— M-am tot gândit de-a lungul anilor, dar nimic nu mi-a venit în minte.

— Am înțeles că devenise brusc foarte dezordonată. Așa e și acum.

— Nu știu, nu prea m-au invitat la ei acasă. Sally era foarte ocupată, iar Frank muncea foarte mult.

— Credeam că la poliție au un program relativ fix.

— Da, dar pe Michelle au avut-o târziu. El muncea mult să întrețină familia. Voia să se mute la o secție de poliție dintr-un oraș mai mare. Muncea ziua, și seara mergea la colegiu ca să-și ia diploma de masterat în criminalistică.

— Ce bărbat ambițios! Ce altceva mai puteți să-mi spuneți?

— S-a întâmplat odată ceva care m-a tulburat. Probabil că nu are legătură cu ce te interesează.

— În momentul ăsta orice amănunt e important.

— Familia Maxwell avea un gard viu cu trandafiri în fața casei. Frank îl plantase într-un an de ziua lui Sally. Era foarte frumos și avea un parfum minunat. Uneori mă duceam până acolo doar ca să miros trandafirii.

— Nu mai e acolo.

— Tocmai. M-am dus într-o noapte la culcare și când m-am trezit a doua zi de dimineață, pur și simplu dispăruse.

— Ați aflat cine a fost autorul?

Femeia scutură din cap.

— Frank credea că fusese un băiat pe care îl prinsese beat la volan și-l arestase. Dar mă îndoiesc. Ce le pasă adolescenților de flori? De obicei, când băieții se răzbună, îți taie cauciucurile la mașină sau sparg geamurile.

— Mai țineți minte când a fost asta?

Hazel își pironi privirea în tavan și se gândi câteva secunde.

— Acum vreo treizeci de ani.

— Sau poate douăzeci și șapte sau douăzeci și opt?

— Da, se poate.

Horatio se ridică brusc și își scoase portofelul. Hazel făcu un semn cu mâna refuzându-l.

— Dă-i-i lui Lindy, că te va bate la cap până o să i-i dai.

Dar Horatio nu scoase bani din portofel, ci o carte de vizită.

— Acestea sunt numele și numărul de telefon ale unei femei care vă poate scoate de aici și să vă mute într-un loc mult mai bun. Lăsați-mă o zi să fac aranjamentele necesare, apoi sunați-o.

— Nu am bani pentru ceva mai bun.

— Nu e vorba de bani, e vorba de persoanele pe care le știi. Iar în locul acela se țin tot felul de

cursuri, inclusiv cursuri de medicină, dacă vă mai interesează.

Femeia luă cartea de vizită.

— Îți mulțumesc, spuse ea încet.

Horatio tocmai se întoarse să plece, când Hazel îi spuse:

— Când o vezi pe Michelle, transmite-i salutări din partea mea! Și că sunt foarte mândră de ea!

— E ca și făcut.

Horatio ieși pe hol, o găsi pe Lindy flirtând cu un îngrijitor solid, o plăti și ieși din iadul acela.

Se urcă în mașină, gândindu-se cum ar fi putut dispariția tufelor de trandafiri să-i distrugă viața lui Michelle Maxwell, după aproape treizeci de ani.

CAPITOLUL 33

Următoarea dimineață, Michelle lucră intens la sala de forță, se luă chiar și de o asistentă pe care o întrebă de absența nejustificată a lui Horatio Barnes, se întoarse în cameră și îi smulse paiul din gură lui Cheryl, nemaisuportând sunetele pe care le scotea.

Apoi auzi pe hol niște pași alergând și știi că sosise momentul. O luă pe Cheryl, care protesta în gura mare și o împinse în baie.

— Nu ieși până nu auzi un corp trântit la pământ! îi țipă ea în față.

Remarca asta o făcu pe Cheryl să înceteze să mai plângă după paiul ei.

Michelle trânti ușa de la baie, se întoarse cu față și își făcu puțin curaj. Ușa salonului fu brusc dată de perete de Barry care ținea în mână o țeavă de metal.

— Ticăloaso! răcni el.

— Dealer de droguri ce ești! urlă și ea. Deci lasă-mă să ghicesc. L-au prins pe prietenul tău de dimineață și te-a turnat.

— Ticăloaso! țipă el din nou.

Michelle îi făcu semn cu mâinile.

— Hai, prinde-mă, Barry, drăguțule. Știi că asta vrei și, după ce mă bați, poți să te și distrezi cu mine.

El se dădu înapoi și își luă avânt s-o lovească. Dar ea îi aplică o lovitură de picior direct în față. Nu așteptă ca el să-și revină. Îi dădu un pumn în stomac și un picior în maxilar care-l aruncă până în patul lui Cheryl. Barry se zbătu să-și revină, uimit de forța cu care fusese lovit. Aruncă țeava spre ea, ratându-i capul cu doar câțiva centimetri. Apoi luă un scaun și îl azvârli spre ea, dar Michelle era prea agilă. Sări peste pat și încercă să

o prindă, dar ea îi mai aplică o lovitură în rinichi, care îl lăasă fără vlagă.

Căzu în genunchi gemând, iar ea, ca să se asigure, îi mai aplică un ultim cot în ceafă. Barry se prăbuși lat pe podea.

— Aștept, Barry, dacă vrei să termini ce-ai început. Poliția trebuie să apară.

— Ticăloaso! mormăi el încet.

— Am mai auzit asta. Zi ceva nou!

El încercă să se ridice și ea vru să-l lovească din nou, însă pe ușă își făcură apariția polițiști cu armele scoase.

— El e cel pe care-l căutați, spuse Michelle arătându-l pe Barry cu degetul. Eu sunt Michelle Maxwell, cea care a sunat-o ieri pe doamna detectiv Richards.

Unul din polițiști, uitându-se prin camera devastată, întreabă:

— Sunteți bine, doamnă?

Barry gemu.

— Idiotule! Eu sunt cel care nu se simte bine. Am nevoie de un doctor. M-a atacat!

— Asta e camera mea. A intrat cu țeava de plumb pe-acolo, amprentele lui sunt peste tot, spuse Michelle. A încercat să se răzbune fiindcă i-am dat în vileag afacerea cu droguri pe care o aveau el și farmacistul. Cred că măsluiau fișierele cu inventarul de medicamente din computer, ca să nu se observe furtul, iar Barry, aici de față, scotea pachetele din clădire și le trimitea echipei lui de pe străzi, folosindu-i pe pacienți ca acoperire, pretinzând că sunt expediate de ei. Se uită la bărbatul căzut pe podea. Se pare însă că lucrurile nu i-au ieșit chiar cum a plănuit.

Polițiștii îl săltară pe Barry, în ciuda protestelor lui, cum că era grav rănit, îi puseră cătușele și îi citiră drepturile.

— Vom avea nevoie de declarația dumneavoastră, doamnă.

— O, abia aștept s-o dau!

Își pusese ră armele în tocuri și tocmai îl scoteau pe Barry din cameră, când toată lumea înlemni. În pragul ușii stătea Sandy, în scaunul ei cu roțile. Totuși, privirile erau concentrate nu asupra femeii, ci a pistolului din mână ei.

CAPITOLUL 34

Unul din polițiști își duse mâna la arma laterală, dar Sandy urlă:

— Oprește-te! Ținea arma cu ambele mâini. Oprește-te, spuse ea din nou. Nu vreau să te rănesc pe tine, ci pe el, adăugă ea, arătând cu pistolul spre Barry. Se întoarse din nou spre el și-i spuse: Nu mă recunoști, nu, nenorocitul? Nici n-ai avea de ce. Nu pe mine ai venit să mă omori în ziua aia; ai venit să-l omori pe cavalerul de onoare. Dar ai ratat și, în schimb, l-ai omorât pe mire. Pe soțul meu!

Barry trase aer în piept și Sandy zâmbi și mai larg.

— O, da, acum îți amintești. Scutură din cap. Ce trăgător prost ai fost! Mi-ai omorât soțul, pe mine m-ai lăsat paralizată și, pe deasupra, ți-ai ratat ținta. Șefii tăi mafioți trebuie să se fi enervat la culme.

Michelle făcu un pas înainte, iar pistolul se întoarse către ea.

— Michelle, nu face pe eroina, zise Sandy. Chiar nu vreau să te rănesc. Dar o s-o fac dacă încerci să mă împiedici să-i dau nenorocitului ăstuia ceea ce de mult ar fi trebuit să primească.

— Sandy, nu trebuie să faci asta! Barry este arestat pentru trafic de droguri. O să stea închis multă vreme.

— Nu, nu va sta, Michelle.

— Ba da, Sandy, avem toate dovezile, l-am prins!

— E în programul de protecție a martorilor. O să măsluiască totul, ca în trecut.

Michelle se întoarse spre Barry, apoi din nou spre Sandy.

— Programul de protecție a martorilor?

— Da, și-a turnat șefii mafioți și n-a fost închis nici măcar o zi pentru că l-a ucis pe omul pe care-l iubeam. Agenții federali au trecut cu vederea ce-a făcut, pentru că i-a ajutat să prindă o familie mafiotă importantă. Și vor face la fel și acum. Nu-i așa, Barry, sau să-ți spun pe numele tău real, Anthony Bender?

Barry zâmbi și spuse:

— Habar n-am despre ce vorbești. Și dacă încerci să mă împuști, te împușcă și ei pe tine.

— Crezi că-mi pasă? Mi-ai luat singurul lucru la care am ținut în viața mea.

— Mi se frânge sufletul pentru tine, domnișoară Schiloadă.

— Taci din gură, taci din gură! răcni Sandy, degetul alunecându-i spre trăgaci.

Polițiștii priveau fix la arma lui Sandy. Michelle își dădu seama, se răsuci și spuse ceva fiecăruia mișcându-și doar buzele. Apoi se puse între Barry și Sandy.

— Sandy, dă-mi pistolul. De data asta merge la închisoare, o să mă asigur eu de asta.

— Și mai ce? râse Barry.

Michelle se întoarse brusc spre el.

— Tu să taci din gură, idiotule! Apoi se răsuci din nou spre Sandy. Va merge la închisoare, ți-o jur. Acum dă-mi pistolul.

— Michelle, dă-te la o parte. Ani de zile l-am căutat pe nenorocitul ăsta și am de gând să termin cu el.

— Ți-a luat soțul și picioarele, nu-l lăsa să-ți ia și viața!

— Ce viață? Asta numești tu viață?

— Poți ajuta alți oameni, Sandy. Asta înseamnă atât de mult!

— Nu mă pot ajuta nici măcar pe mine însămi, cum i-aș putea ajuta pe alții?

— M-ai ajutat pe mine. Michelle mai făcu un pas înainte. M-ai ajutat pe mine, repetă ea, mai în

șoaptă. Nu ești o criminală. Nu ești o ucigașă. Ești o persoană bună, Sandy. Nu-l lăsa să-ți ia și asta.

Pistolul tremură pentru câteva secunde în mâna lui Sandy, dar apoi deveni rigid și vocea i se calmă.

— Îmi pare rău, Michelle. Ai dreptate. Nu-l pot omori pe nenorocitul ăsta, chiar dacă o merită.

— Așa e, Sandy. Acum dă-mi arma.

— La revedere, Michelle.

— Ce?

Sandy își duse arma la tâmplă și apăsă pe trăgaci. Pocnetul trăgaciului se auzi în toată încăperea. Sandy apăsă din nou pe trăgaci, și apoi din nou, dar niciun glonț nu ieși pe țevă ca să-i curme viața. Privi împietrită cum Michelle se apropie de ea și îi ia pistolul din mână.

— Am scos gloanțele mai devreme.

Sandy o privea uimită.

— Cum de-ai știut?

— Am văzut noroi pe degetele tale și pe podea. Oamenii nu scurmă de obicei în pământul din ghiveciul cu flori. Mi-am dat seama că trebuie să fie ceva în el.

— De ce nu i-ai luat pur și simplu pistolul, atunci? bombăni unul dintre polițiști. Dacă nu ne-ai fi zis mai înainte că pistolul e gol, poate c-am fi împușcat-o.

Michelle apucă mâna tremurândă a lui Sandy.

— M-am gândit că trebuie să facă asta, ca să treacă peste. Să vadă de ce-ar fi și de ce nu ar fi în stare. Michelle îi zâmbi blând femeii. Uneori, asta e cea mai bună terapie.

— Știai de Barry? întrebă ea.

— Nu știam că el ți-a împușcat soțul, dar am văzut cu ce interes îl priveai și mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Nu știam însă despre partea cu Programul de protecție a martorilor.

— Apropo, încep Barry încrezător, sună-l pe agentul federal care se ocupă de mine. Îl cheamă

Bobby Truman și lucrează în Biroul Șerifului chiar în D.C.

Michelle se însenină.

— Bobby Truman?

Barry îi aruncă o privire goală.

— Îl știi?

— Da. Am câștigat o medalie olimpică de argint împreună cu fiică-sa. Când o să-i spun ce s-a întâmplat, o să fii norocos dacă mai apuci să vezi lumina zilei înainte de 80 de ani. Cred că e ziua mea norocoasă.

Polițiștii îl luară pe Barry, care țipa și dădea din picioare. Polițiștii spuseră ceva despre a o acuza și pe Sandy, dar Michelle îi convinse în cele din urmă să n-o facă.

— Chiar vreți să completați rapoarte și despre asta? În plus, fiecare soție din America ar urla la voi că sunteți niște nenorociți, adăugă ea, uitându-se țintă la verigheta unuia din polițiști.

— Pistolul era gol, îi spuse polițistul respectiv partenerului lui.

— La naiba, n-am nevoie de probleme, răspunse celălalt. Dar confiscăm arma.

Michelle o duse pe Sandy înapoi în salonul ei și stătu puțin de vorbă cu ea. Când se întoarse în camera ei, Michelle auzi un plânset surd venind din baie. Deschise ușa și o găsi pe Cheryl aproape leșinată.

— Cheryl, îmi pare atât de rău! Am uitat de tine!

Michelle o duse pe femeia care tremura până la patul ei și se așeză lângă ea. Apoi observă paiul de pe podea, îl ridică și i-l dădu. Spre surprinderea ei, Cheryl nu începu să-l molfăie. În schimb, se agăță de umerii lui Michelle. Aceasta îi simți oasele ascuțite pe piele.

Michelle oftă, apoi zâmbi și o îmbrățișă la rândul ei pe femeie.

— Am auzit că azi are loc o ședință pentru cei cu tulburări de alimentație. Ce zici dacă am merge

împreună? După cină.

Cheryl șopti tremurând:

— Dar tu nu ai probleme de alimentație.

— Glumești, Cheryl? Am mâncat friptură Salisbury, porție dublă. Și chiar mi-a plăcut. Dacă asta nu e tulburare de alimentație, atunci nu știu ce e.

CAPITOLUL 35

În seara următoare, Sean împacheta, când cineva bătu la ușa dormitorului său.

— Intră.

Champ Pollion își vârî capul pe ușa.

— A vorbit Alicia cu tine? întrebă Sean.

— Despre mutarea ta? Da. Nu mă deranjează dacă vrei să ai grijă de Viggie. Te-aș sfătui doar să ai grijă să nu mori, adăugă el hotărât.

— Spiritul de supraviețuire a fost mereu în capul listei mele de priorități. Sean își închise geanta și o puse jos. Știi, n-am prea apucat să vorbim despre ce faci tu mai exact în Babbage Town.

Champ intră în cameră.

— Speram ca Len să-ți spună detaliile.

— Din moment ce Len nu poate face onorurile, vrei să-mi faci tu un tur? Am putea merge până la Baraca numărul 2 chiar acum.

— Deci știi despre Baraca numărul 2?

— Da, și sunt foarte curios și în legătură cu mașinăria aia a ta, care i-ar face pe oameni să uite de Edison și Bell.

— Lumea știe că uneori mai folosesc și hiperbole.

— De ce nu mă lași să văd singur despre ce e vorba?

— Uite ce e, nu vreau să fiu necooperant, începu Champ.

— Atunci nu fi, i-o tăie Sean.

— Există lucruri pe care nu le poți spune, adăugă Champ trufaș.

— Să-ți explic cum stau lucrurile, Champ. În primul rând, lucrez împreună cu șeriful Hayes la cazul acesta și el te poate obliga să-mi arăți despre ce e vorba, dacă insiști să facem lucrurile așa. În al

doilea rând, avem doi bărbați morți în Babbage Town. Nu cred că vrei să se ajungă la trei, mai ales dacă se întâmplă să fii tu al treilea.

— *Eu?* Crezi că *eu* sunt în pericol?

— Știu că *eu sunt* în pericol, așa că și tu trebuie să fii.

— Uite ce e, putem vorbi altă dată? Sunt foarte ocupat.

— Asta mi-a spus și Len Rivest. Și uite unde-a ajuns.

Champ își îndreaptă spatele, apoi se relaxă.

— Nu știu ce să spun. E foarte ciudat.

— Din experiența mea, oamenii care nu vor să coopereze au ceva de ascuns.

Champ roși.

— Eu n-am nimic de ascuns.

— Foarte bine, deci nu te deranjează să-mi spui unde erai între 24.00 și 2.00 în noaptea în care a murit Rivest?

— Atunci a fost ucis?

— Răspunde la întrebare.

— Nu trebuie să răspund la nimic, spuse el sfidător.

— Adevărat. Sună-ți avocatul, ține-ți gura și lasă FBI-ul să scormonească fiecare detaliu din trecutul tău, de la grădiniță până în prezent. Și te asigur că sunt minuțioși.

Champ căzu pe gânduri câteva momente.

— Nu puteam să dorm, așa că m-am dus în baraca mea să verific niște rezultate.

— Te-a văzut cineva?

— Bineînțeles. Tot timpul lucrează cineva acolo. Operăm 24 din 24.

— Și-ai fost acolo tot timpul? De la douăsprezece la două noaptea? Și mai târziu? Cu martori? Haide, Champ, spune-mi o minciună. Haide.

Broboane de transpirație apărură pe fruntea lui Sean.

— Din câte-mi amintesc, da. Nu poți să-mi ceri să-ți spun exact, fiecare minut.

— Eu nu, dar sunt alții care pot, și-o vor face. Să mergem să vedem baraca.

Pe drum, Sean întreabă:

— Aveți personal care face curățenie? Sau vă faceți singuri curat?

— Avem femei de serviciu care vin zilnic în câteva ture. Cam douăzeci și ceva de persoane odată. Arată în față, spre o femeie în uniformă de femeie de serviciu, care împingea un cărucior încărcat cu rufe pe trotuar. Clădirea spălătoriei se află într-o parte a Barăcii numărul 3, lângă sediul de securitate. Tot personalul de curățenie a fost vaccinat, poartă uniforme identice și dețin o legitimație nontransferabilă. E suficient?

— Nu, nu e. Ce detergent folosesc?

Champ se opri din mers și se holbă la el.

— Poftim?

— Glumeam, Champ, glumeam.

CAPITOLUL 36

Baraca numărul 2 era mult mai mare decât a Aliciei. Ca să treacă de ușa încuiată, Champ își introduse ecusonul de identificare într-o fantă, în timp ce un dispozitiv de pe perete îi scană amprenta. Interiorul adăpostului era format dintr-o zonă de lucru enormă în mijloc, cu încăperi separate în jurul ei. Prin ușile deschise ale unora dintre ele, Sean putu să vadă niște mașinării sofisticate și oameni care le mânuiau. Pe unul dintre pereți atârna o pancartă pe care scria: „ $P=NP$ ”.

Sean arătă spre el.

— Ce înseamnă?

Champ ezită o clipă, apoi îi spuse:

— E o ecuație, în care NP, timpul polinomial nedeterminat, care este egal cu P, adică timpul polinomial. Când ecuația va fi rezolvată, $E=ME^2$ va părea o joacă de copii.

— Cum așa?

— Timpul polinomial reprezintă problemele ușor de rezolvat, ei bine, relativ ușor. Problemele complete NP reprezintă cele mai dificile probleme din univers.

— Ca, de exemplu, cum să vindeci cancerul?

— Nu chiar. Deși, cine știe care vor fi aplicațiile sale. De fapt, avem un departament care se ocupă să descopere cum de proteinele nou create își asumă exact forma care le determină funcția în corp. Sunt trilioane de feluri în care s-ar putea plia, și totuși, majoritatea o fac exact cum trebuie.

Sean își dădu seama că bărbatul era mult mai vorbăreț și mai coerent când era vorba de domenii în care era expert și intenționează să profite de acest avantaj.

— Atunci, dacă de obicei găsesc soluția, de ce e important să înțelegem cum o fac?

— Pentru că nu o nimeresc mereu. Și, când nu o fac, poate fi catastrofal. Alzheimerul și boala vacii nebune sunt exemple de greșeli de pliere. Dar eu mă refer mai degrabă, de exemplu, la absolut cel mai bun mod de a fabrica o mașină sau de a dirija traficul aerian, nu unul dintre cele mai bune moduri, ci cel mai bun mod posibil, luând în considerație orice factor imaginabil. Cum să duci energia din punctul A oriunde altundeva cu o eficiență maximă; sau cum să-l pui pe proverbialul vânzător itinerant pe drum în cel mai bun mod posibil. Într-adevăr, cu doar cincisprezece orașe în itinerar, săracul vânzător are peste 650 de miliarde de posibilități pe care să le ia în considerație. Știi că niciun software din lume nu îți garantează că n-are bug-uri? Totuși, dacă putem rezolva problemele NP, am putea furniza software perfect de fiecare dată. Și șmecheria e că, ținând cont de felul în care e alcătuit universul, avem motive să credem că, dacă rezolvi o problemă NP, le-ai rezolvat pe toate dintr-o lovitură. Ar fi cea mai mare descoperire din istorie. Nici măcar Premiul Nobel n-ar fi suficient de bun pentru cel care ar descoperi soluția.

— Și cum de computerele n-o pot face acum?

— Computerele sunt mașinării deterministe, pe când, cum le spune și numele, NP sunt *nedeterministe*. Așa că avem nevoie de o tehnologie nedeterministă ca să le rezolvăm.

— La asta lucrezi aici?

— La asta și la factorizarea rapidă a numerelor mari.

— Alicia mi-a explicat conceptul. Încearcă să găsească o scurtătură, și, dacă o găsește, nimic nu va mai fi în siguranță, și lumea, așa cum o știm noi, va înceta. Și să oprești mersul lumii e o chestiune demnă de Premiul Nobel?

Champ ridică din umeri.

— E treaba politicianilor, nu a unor oameni de știință umili. Cercetările Aliciei sunt de perspectivă. Champ arată cu degetul prin cameră. Răspunsul e aici. Trebuie doar să-l găsim. Ezită un moment, apoi continuă: Uită-te la asta.

Îl duse entuziast pe Sean la o masă ovală acoperită cu sticlă. Sub sticlă era o mașinărie mică ciudată.

— Ce e asta? întrebă Sean.

— O mașină Turing, răspunse Champ, cu reverență.

— Turing. Adică numită după Monk Turing?

— Nu, după *Alan* Turing. Deși cred că erau rude, ca să vezi că și genetica are rolul ei. Alan Turing a fost un geniu care a salvat milioane de vieți în al Doilea Război Mondial.

— A fost doctor?

— Nu, Turing a fost matematician, deși e foarte puțin spus. A fost angajat în faimosul Bletchley Park, de lângă Londra. Ne-am numit clădirile barăci ca omagiu adus spărgătorilor de coduri care lucrau la Bletchley, pentru că e termenul pe care l-au folosit și ei pentru facilitățile lor de lucru. Pe scurt, Turing a inventat mașina care a descifrat unul dintre cele mai importante cifruri germane Enigma. Războiul din Europa s-a terminat cu cel puțin doi ani mai devreme datorită lui. De asemenea, era homosexual. Noroc că guvernul nu o știa atunci, pentru că l-ar fi marginalizat și Aliații ar fi putut pierde războiul, idioții! De fapt, după război s-a descoperit că era homosexual, cariera lui s-a încheiat și săracul s-a sinucis. Atâta talent irosit doar pentru că îi plăceau băieții și nu fetele.

— Și asta e o mașină Turing.

— Da. Turing a venit cu ipoteza unei mașini de gândit universale, din lipsa unei descrieri mai bune. Deși pare foarte simplă, te asigur că, cu instrucțiunile potrivite, o mașină Turing poate rezolva orice problemă. Toate computerele de azi sunt construite pe baza ei. Poți s-o consideri un

software foarte timpuriu. Nimeni nu poate inventa un calculator clasic care să fie conceptual mai bun sau mai puternic decât o mașină Turing. Poți doar să construiești una care parcurge etapele mai rapid decât cea clasică.

— Din nou cuvântul clasic.

Champ ridică un tub de sticlă lung și subțire.

— Și acesta este singurul dispozitiv din lume potențial mai puternic ca o mașină Turing.

— Mi-ai arătat chestia aia când ne-am întâlnit prima dată, dar nu mi-ai explicat ce e.

— Ți-aș putea spune, dar nu ai înțelege.

— Haide, nu sunt prost, zise Sean iritat.

— Nu e vorba despre asta, se răsti celălalt bărbat. Nu vei înțelege pentru că nici măcar eu nu înțeleg prea bine. Minte umană nu funcționează în plan subatomic. Orice fizician care îți spune că înțelege pe deplin lumea cuantică minte.

— Deci fizica cuantică? Despre asta e vorba?

— Particule subatomice specifice care au un potențial de putere de calcul pe care mintea umană nu îl poate înțelege.

— Nu pare mare lucru, spuse Sean, privind tubul.

Champ își trecu degetul peste tub.

— În domeniul computerelor, se spune că mărimea contează. În Laboratorul Național Los Alamos, există un supercomputer numit Blue Mountain. După cum știi, toate PC-urile din lume au un cip. Este creierul calculatorului și are milioane de întrerupătoare care vorbesc în 1-uri și 0-uri. Blue Mountain are peste șase mii de cipuri, ceea ce face din el un computer de trei teraop; asta înseamnă că poate executa trei trilioane de operații pe secundă. Îl folosesc pentru a simula efectele unei explozii nucleare, de când, slavă Domnului, SUA nu mai folosește explozii reale. Totuși, oricât de performantă ar fi o mașinărie teraop, când au încercat să reproducă doar a milioana parte dintr-o

secundă de explozie nucleară, i-a luat patru luni bătrânului Blue să mestece numerele.

— Nu are chiar o viteză amețitoare, spuse Sean.

— Se lucrează la un alt supercomputer care o să-l facă pe Blue să pară învechit, o mașină de treizeci de teraop, nume de cod Q, care va acoperi un acru de pământ. Va putea efectua mai multe calcule într-un minut decât ar face-o orice persoană umană cu un calculator într-un miliard de ani, și există planuri să se construiască altele și mai rapide. Totuși, toate computerele astea nu sunt mai bune ca mașinăria Turing; doar ocupă mai mult spațiu și costă mai mult. Iată tot ce-am putut face mai bun. Ridică tubul. Până acum.

— Vrei să spui că e un computer?

— În starea lui curentă e un dispozitiv rudimentar care poate face câteva calcule, dar nu asta e ideea. Un computer vorbește în limbaje de 1 și 0. Cu un computer clasic, ești ori 1, ori 0. Nu amândouă. În lumea cuantică, aceste legi limitative nu se aplică. De fapt, un atom poate fi și 1 și 0 în același timp, și în asta constă frumusețea întregului concept. Un computer clasic trece printr-o problemă în principiu în linie dreaptă, până ajunge la răspunsul corect. La un computer cuantic, fiecare atom în parte caută răspunsul corect în paralel. De exemplu, dacă vrei să afli rădăcina pătrată a tuturor numerelor de la 1 la 100 000, așezi toate numerele pe o linie de atomi, manipulezi atomii cu energie și apoi o restrângi foarte atent, pentru că, odată observată, toată treaba se destramă ca un castel de cărți de joc. Și voilă, ai toate răspunsurile corecte, în același timp, în câteva milisecunde.

— Nu înțeleg cum ar fi posibil una ca asta.

Fața lui Champ se întunecă.

— Normal că nu. *Nu* ești un geniu! Dar hai să punem problema în termeni pe care poți să-i înțelegi. Un supercomputer ca monstruosul Q se hrănește cu date în porții de 64 de biți. Deci haide

să legăm un șir de 64 de atomi. Nu uita, Q se întinde pe o suprafață de un acru; cei 64 de atomi sunt microscopici. Teoretic, un computer cuantic cu 64 de atomi poate opera 18 cvintilioane de calcule simultan, în comparație cu cele doar treizeci de trilioane pe secundă ale lui Q.

Sean rămase gură-cască.

— 18 cvintilioane? Țsta chiar e un număr?

— Să încerc să pun lucrurile într-un context. Pentru a egala puterea acelor 64 de biți microscopici de energie, supercomputerul Q ar avea nevoie de o suprafață de mărimea a 500 de sori, pentru a acumula toate cipurile necesare. Zâmbi răutăcios. Dacă ai rezolva cu căldura, evident. Sau poți folosi molecule. După cum vezi, acestea ocupă mult mai puțin spațiu. Și, cum ziceam, de aceea mărimea contează în lumea computerelor. Doar că mic e mult mai bun decât mare.

— Și Monk Turing știa toate astea? întrebă Sean.

— Da, a fost un fizician foarte înzestrat.

— Și ce știa el ar fi putut fi cumva vândut?

— Sigur sunt oameni gata să plătească pentru asta.

— Ți-a zis cineva că s-ar putea să existe spioni în Babbage Town?

Sean aruncă întrebarea doar ca să-i surprindă reacția.

— Cine ți-a spus asta?

— Deci știai că s-ar putea să existe spioni?

— Nu, adică, tot ce se poate, spuse Champ ezitant, cu fața foarte palidă.

— Bine, calmează-te și spune-mi adevărul.

Celălalt bărbat șovăi.

— Nu știu sigur dacă sunt sau nu spioni pe aici. Țsta e adevărul.

— Dar dacă ar fi, ce-ar urmări să afle?

— Avem în spate ani de date, de cercetări, de încercări și eșuări, de progres, de posibilități. Ne

apropiem de răspuns.

— Și e valoros?

— Foarte valoros.

— Merită să declari război pentru el?

Champ făcu ochii mari.

— Doamne, sper că nu, dar...

— Se pare că Monk Turing a ieșit din țară acum vreo nouă luni. Mai mult ca sigur i-ai aprobat ieșirea. Știi unde s-a dus?

— Nu, dar mi-a zis că erau treburi de familie. Nu crezi că Monk Turing era spion, nu-i așa?

Sean nu răspunse. Se uită la o muncitoare care ieșea din adăpost. Când trecu de ușă, un panou mic de lângă ușă clipi. Sean nu-l observase când intraseră.

— Ce e aia?

— Un scanner, spuse simplu Champ. Înregistrează automat cine și când pleacă.

— Așa e. Len Rivest mi-a spus despre înregistrările pe calculator. Așa au aflat ce făcuse Monk Turing. Așa că putem întreba calculatorul când ai venit tu azi-noapte și când ai plecat.

Champ fu pe punctul de a-i răspunde, când atenția amândurora se îndreptă spre ușă, care fu trântită de perete. Șeriful Hayes dădu buzna înăuntru, cu un gardian agitat în urma lui.

— Te-am căutat peste tot, îi spuse Hayes lui Sean, respirând greoi. Trebuie să mergem la o ședință, adăugă el. Acum. Cu Ian Whitfield. De fapt, invitația a fost pentru mine, dar vreau să mă însoțești.

— Cine naiba e Ian Whitfield? întrebă Sean, surprins.

— Conduce Camp Peary, îi răspunse Hayes. Am face bine s-o luăm din loc. Îi aruncă o privire ascuțită lui Sean. Vii, da?

— Vin.

CAPITOLUL 37

După suferința îndurată de a mânca o cină timpurie și de a participa la sesiunea despre tulburări de alimentație cu Cheryl, Michelle se externă din sanatoriu. Înainte să plece, trecu pe la Sandy.

— Am vorbit cu amicul meu, Bobby Truman. Mi-a zis că s-au săturat de porcăriile lui Barry. Îl scot din Programul de protecție a martorilor și le-a spus procurorilor să ceară pedeapsa maximă.

— Nu pot să-ți mulțumesc suficient pentru ce-ai făcut, Michelle. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă pistolul ar fi fost încărcat.

— Hei, la ce sunt buni prietenii psihopați, dacă nu pentru asta?

— Acum, nu-ți mai face griji pentru mine și du-te la bărbatul tău.

— Sandy, suntem doar amici.

— Dar te duci să-l vezi, nu?

— Da, la naiba, mi-e dor de el.

— Bun, atunci o să vezi dacă vreți să fiți în continuare doar amici.

În timp ce Michelle se îndrepta spre ușă, Sandy îi strigă:

— Nu uita să mă inviți la nuntă! Și, în locul tău, aș investi într-un detector de metale. Cu slujba ta, nu știi niciodată cine-o să apară la petrecere!

În drumul spre ieșire, Michelle îi lăasă asistentei-șef un mesaj pentru Horatio Barnes.

— Spuneți-i domnului Harley-Davidson că mă poate șterge de pe lista lui. M-am vindecat.

— Mă bucur că tratamentul nostru a fost eficient pentru dumneavoastră.

— O, n-are nicio legătură cu tratamentul vostru. Trebuia să-l prind pe vulpoiul ăla de Barry în

flagrant. Prefer oricând asta în locul „pilulelor de fericire”.

Spuse asta și ieși trântind ușa în urma ei.

Trase adânc în piept aerul proaspăt de seară și luă un taxi spre noul apartament. Folosind setul de chei pe care i-l lăsase Sean, intră înăuntru și începu să-și arunce lucrurile în toate părțile. Ba chiar și câteva de-ale lui Sean. Avea să le ridice el când se întorcea, bineînțeles, la cât de obsedat de curățenie era, dar avea măcar să-l forțeze să facă un efort.

Apoi aproape zbură spre camioneta ei și conduse aiurea o jumătate de oră, cu geamurile lăsate în jos, cu Aerosmith țipând din CD-player, și un sentiment de ușurare când simți toată mizeria ei la picioare. Avea nevoie doar de niște odihnă și relaxare, își spuse singură. Da, ședințele cu Barnes fuseseră cumplite, dar le supraviețuise. Într-un război al voințelor, nu se îndoiește de cine avea să câștige.

Apoi toate gândurile la Horatio Barnes se risipiră, pe măsură ce se concentrează pe următoarea mutare: să i se alăture lui Sean. Probabil c-ar fi trebuit să-l sune, să-i spună că vine. Totuși, Michelle rareori alegea să facă ceea ce se cuvenea. Și, chiar dacă nu voia s-o recunoască, o părticică din ea se temea că dacă l-ar fi sunat, Sean i-ar fi spus să nu vină.

După ce se întoarse în apartament, Michelle găsi ceea ce avea nevoie după ce scotoci rapid printre lucrurile lui Sean: copia unui dosar complet despre Babbage Town. Sean spusese că urma să ia un avion mic până acolo, fără îndoială, din bunăvoința domnișoarei Joan Pacoste. Michelle preferă să meargă cu mașina. Estimează că avea să dureze cam patru ore pentru șoferi normali, dar cu detectorul ei ilegal de radar și cu accelerația călcată la maximum, era sigură c-ar fi putut ajunge acolo în mai puțin de trei ore. Faptul că nu fusese angajată de compania lui Joan nu o împiedică deloc. Cazul conta. Și Michelle știa sigur un lucru:

ea și Sean împreună, odată porniți la vânătoare, erau aproape de neoprit. Despre asta era vorba de fapt. Nu despre ea. Ci despre ei.

Împachetă și o șterse, oprindu-se doar pentru o cafea tare și trei batoane energizante. Adrenalina îi alerga prin vene. Doamne, ce bine era să trăiești din nou. Și să fii liberă.

De la aeroport Horatio se duse direct la clinică, unde descoperi că pacienta lui principală plecase.

— A zis unde se duce? o întrebă el pe asistentașef.

— Nu, dar mi-a zis să vă transmit că e vindecată.

— Serios? Mai nou se ocupă și de autodiagnosticare?

— Nu știu, dar să vă spun ce-a făcut cât a stat pe-aici.

Asistenta îi explică rapid despre Barry și Sandy, Programul de protecție a martorilor și despre afacerea cu droguri.

— A făcut toate astea cât am fost eu plecat? La naiba, n-am lipsit chiar atât de mult.

— Nu crește iarba pe unde calcă femeia aia. Am auzit că l-a snopit în bătaie pe Barry. Știți, nu mi-a plăcut niciodată de el.

— Ca să vezi, bombăni Horatio în timp ce plecă.

— Noapte bună și dumneavoastră, domnule Harley-Davidson! bâigui asistenta.

Horatio se gândi. Trebuia să deducă ce avea să facă Michelle acum. De fapt, nu era chiar așa de greu. Mai mult ca sigur că voia să dea de Sean. Probabil că se îndrepta spre el chiar acum. Legal, nu putea face nimic ca s-o oprească. Dar știa și că femeia nu era vindecată. Incidentul de la bar putea să se repete, manifestându-se într-o manieră diferită și mai letală. Se gândea dacă să-l anunțe pe Sean, când îi sună telefonul.

— Vorbind de lup, chiar mă gândeam să te sun, spuse Horatio.

Sean chicoti.

— Ți-aș zice că mințile mari gândesc la fel, dar chiar sunt înconjurat de genii acum, așa c-o să sar peste. Mă duc să mă întâlnesc cu șeful de la Camp Peary, dar voiam să te întreb ceva.

— Camp Peary? Adică Ferma CIA?

— Exact. Trebuie să-mi faci o favoare. Îi povesti despre Viggie. Știu că ți-ar fi greu să vii până aici, pentru că ești ocupat cu Michelle și cu ceilalți pacienți.

Horatio îl întrerupse.

— De fapt, nu sunt. Pacienta mea favorita m-a lăsat baltă.

Îi povesti lui Sean atât despre aventura lui Michelle în clinică, cât și despre faptul că se externase.

— La naiba, dă de necazuri oriunde se duce, spuse Sean, dar în vocea lui se simți și o urmă de mândrie.

— Și bănuiesc că se îndreaptă spre tine.

— Spre mine? I-am zis puțin despre caz, dar nu și locul.

— Ai lăsat ceva în apartament care are legătură cu cazul?

Sean mormăi.

— O, la naiba, am lăsat o copie după dosar, pentru că n-am birou.

— Nu prea ai instincte organizatorice, prin urmare, probabil c-o să ajungă la tine dimineață, dacă nu chiar mai devreme.

— Joan o să facă urât, nu prea se înțeleg.

— De necrezut. Vin mâine. Există cazare pe-aproape?

— Probabil că te pot caza în Babbage Town. Deci, ce fac când apare Michelle?

— Poartă-te normal, ea cu siguranță va părea normală.

— Ai făcut progrese cu cazul ei?

— Am făcut o excursie interesantă în Tennessee, despre care o să-ți vorbesc când ne vedem. Trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai dat un caz atât de fascinant. Și Viggie pare un caz interesant.

— Horatio, tot locul ăsta e interesant. Și mai mult decât periculos acum, așa că, dacă vrei să refuzi respectuos, n-o să te condamn.

— O să mă fac că n-am auzit ce-ai spus.

— Michelle se simte mai bine?

— Trebuie s-o ajutăm să scape de ce-are pe suflet, Sean, ca să nu se mai teamă c-o să izbucnească din nou într-o criză. Și n-o s-o las în pace până nu ajungem în punctul ăla.

— O să fiu lângă tine, Horatio.

— Bine, pentru că, din ce-am văzut până acum, nu cred că există vreun bărbat care să-i poată face față de unul singur.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

CAPITOLUL 38

În timp ce treceau prin campusul universitar William and Mary, cu clădirile sale îngrijite din cărămizi roșietice, Sean îl privi pe Hayes. Șeriful era aplecat în față, strângând atât de tare de volan, încât încheieturile i se albiseră.

— Șerif Hayes, dacă rupi volanul în două, n-o să ne putem întoarce.

Fața lui Hayes se înroși și își slăbi strânsoarea.

— Spune-mi Merk, așa îmi spune toată lumea. Nu prea mă port ca un șerif adevărat, nu-i așa?

— Majoritatea polițiștilor nu sunt chemați să-l întâlnească pe lupul cel rău în mijlocul unei investigații.

— Ce crezi c-o să spună?

— Cred că nimic din ce-am vrea să auzim. Și pot să-ți spun de pe acum că nu cred că va coopera cu noi.

— Ziua asta devine din ce în ce mai interesantă! exclamă Hayes.

— Ai vorbit cu Alicia?

Hayes dădu din cap că da.

— După ce mi-ai spus că se vedea cu Rivest, a trebuit s-o fac.

— Aveau o relație serioasă?

— Ea părea să creadă că da.

Parcară în fața adresei pe care o primise Hayes. Era o clădire din cărămidă, cu trei etaje, care părea să fie alcătuită din mai multe unități rezidențiale. Un bărbat îmbrăcat într-un tricou cu guler și pantaloni kaki le ieși în întâmpinare în hol. Sean își dădu seama că era bodyguardul lui Whitfield. Nu era la fel de înalt ca Sean și nu era foarte musculos, dar nu avea niciun milimetru de grăsime pe corp, abdomenul lui lucrat se vedea prin tricou. Și, pentru ochiul format a lui Sean, bărbatul se

purta de parcă te-ar fi putut omorî în zece feluri diferite fără să transpire măcar.

Le verifică legitimațiile, apoi îi confiscă arma lui Hayes. După aceea îl percheziționă pe Sean, fără să spună o vorbă.

Luară liftul până la etajul trei și curând ședeau în niște scaune confortabile, în jurul unei mese ovale, într-una din camerele de pe colț. Domnul Abdomen-cu-Pătrățele dispăru pentru o clipă, apoi se întoarse cu un alt bărbat. Acesta purta la rândul lui un tricou cu guler și pantaloni kaki și era într-o condiție fizică aproape la fel de bună ca a celuilalt, chiar dacă avea păr des și cărunt și probabil că se apropia de șaizeci de ani. Totuși, Sean observă că omul șchiopăta. Avea ceva la piciorul drept.

Bărbatul îi aruncă o privire scurtă domnului Abdomen-cu-Pătrățele și un dosar apăru în mâinile lui Whitfield, pentru că bătrânul trebuia să fie Whitfield, presupuse Sean.

Urmară câteva momente de tăcere, în timp ce gazda citi metodic dosarul. Apoi, într-un final, se întoarse către cei doi.

— Au existat patru sinucideri confirmate în vecinătatea instituției noastre în ultimele 27 de luni, spuse Whitfield.

Sean nu se așteptase să înceapă așa și, evident, nici Hayes.

— Din cine știe ce motiv, continuă Whitfield, se pare că am devenit locul unde oamenii depresivi și sinucigași își pun capăt zilelor. Nu știu de ce, dar ar putea fi mai multe motive, inclusiv dorința de notorietate sau de a cauza probleme. Am început să mă cam satur de isprăvile astea.

— Moartea cuiva nu e o chiar o ispravă, nu-i așa? întrebă Sean, în timp ce Hayes păli. Circumstanțele morții lui Monk Turing încă n-au fost lămurite. Sinucidere, crimă, încă nu știm.

Whitfield lovi dosarul cu degetul.

— Toate dovezile indică sinucidere. Se uită la Hayes. Nu-i așa, șerif Hayes?

Hayes se bâlbâi.

— Bănuiesc c-am putea spune asta.

— Nu există dovezi care să arate că Monk ar fi fost destul de deprimat ca să se sinucidă, sublinie Sean.

— Nu toate geniile sunt depresive? răspunse Whitfield.

— De unde știi că era un geniu?

— Când oamenii se mută în cartierul meu, îmi place să-i cunosc mai bine.

— Ai fost în Babbage Town, nu-i așa? continuă Sean.

Whitfield se întoarce din nou către Hayes.

— Sunt sigur că mi-am făcut înțeleasă părerea. Patru sinucideri, și acum cinci. Răbdarea mea a ajuns la capăt.

— Un om a murit, replică Hayes, aparent prinzând curaj în fața tonului superior adoptat de celălalt.

— Oricine poate sări un gard să-și zboare creierii.

— Doar pentru că o spui tu, nu înseamnă că e adevărat, zise Sean.

Whitfield își aținti privirea asupra lui Hayes.

— Bănuiesc că bărbatul acesta ți-e cumva asociat.

Sean se ridică.

— Îmi pare rău, sunt Sean King. Am sărit peste prezentări. Sunt asociatul șerifului Hayes în această chestiune. Și noi presupunem că sunteți Ian Whitfield, șeful de aici, de la Camp Peary? Dacă nu, pierdem timp prețios.

— FBI-ul și-a terminat investigația și concluzia a fost sinucidere, spuse Whitfield.

— Ei bine, nu ar fi prima oară când Biroul trage concluzii pripite, nu-i așa? Și, bineînțeles, avem și uciderea lui Len Rivest, șeful securității din Babbage Town.

— Asta nu mă interesează, afirmă Whitfield.

— Ei bine, vă va interesa, dacă se află că moartea lui Turing are vreo legătură cu moartea lui.

— Mă îndoiesc că lucrurile stau așa.

— De aceea ne ocupăm noi, nu-i așa? Pentru că opinia dumneavoastră nu contează prea mult.

Ca răspuns, Whitfield privi spre ușă. În secunda următoare, domnul Abdomen-cu-Pătrățele îl prinse pe Sean de braț și îl conducea rapid spre ieșire. Sau poate pe acoperiș, să-i dea un brânci.

În hol, Hayes își primi arma înapoi, domnul Abdomen-cu-Pătrățele îl strânse mult prea tare de mână pe Sean, și ambii bărbați ieșiră în întuneric. Când ajunseră la mașină, Hayes spuse:

— Ești nebun de-i vorbești așa?

— Probabil.

— Haide, te-ai chinuit din greu ca să-l scoți din sărite. De ce?

— Pentru că-i un imbecil, de-aia.

— Are dreptate cu cele patru sinucideri, spuse Hayes.

— Asta nu înseamnă că Monk s-a sinucis. De fapt, e posibil ca acela care l-a ucis să facă să pară o sinucidere.

— E o idee bună.

— Mulțumesc. Încerc să am cel puțin una pe zi.

— Deci ne întoarcem în Babbage Town?

— Mai întâi vreau să verific ceva.

Sean se urcă la volan, în timp ce Hayes se așeză pe locul din dreapta.

— Nu sunt sigur că regulamentul îți permite să conduci mașina asta, spuse Hayes.

— Ce mai contează, spuse Sean, în timp ce băgă în marșarier, ieși și apoi se opri la oarecare distanță de intrarea în clădire.

— Ce facem mai exact aici? întrebă Hayes.

— Se numește supraveghere. Bănuiesc că știi ce înseamnă.

— Pe cine naiba crezi că supraveghezi? Pe șeful de la Camp Peary?

— Există o lege care să mă oprească?

— La naiba, probabil că da.

Un sfert de oră mai târziu, o mașină neagră trase în fața clădirii și o femeie de vreo treizeci și cinci de ani coborî din ea. Era înaltă, blondă, bronzată, cu picioare lungi și cu o siluetă care te făcea să întorci capul după ea de mai multe ori. Când se apropie de ușa principală, apărură Whitfield și umbra lui. Femeia vorbi cu Whitfield câteva momente, după care acesta porni șchiopătând împreună cu domnul Abdomen-cu-Pătrățele, se urcă într-un sedan negru și demară, lăsând-o pe femeie mai mult decât bosumflată.

— Interesant, spuse Sean. E ori soția lui, ori amanta.

— Sau poate iubita.

— Nu, nu, Whitfield avea verighetă.

În timp ce ei pălăvrăgeau, femeia urcă în mașina ei și plecă. Sean băgă în viteză și o porni pe urmele ei.

— Ce naiba faci? întrebă Hayes.

— O urmăresc.

— Sean, am putea avea probleme din cauza asta.

— Am deja probleme.

Hayes se lăsă în scaun, cu un aer de resemnare.

Sean zâmbi și-l întrebă:

— Te mai bucuri că te-ai hotărât să mă iei ca partener?

— Nu!

— Bun, asta înseamnă că începem să facem echipă bună.

Remarca aceasta îi aminti lui Sean că în câteva ore Michelle avea să fie acolo. În mod normal, ar fi fost bucuros să-și vadă partenera reală. Totuși, își tot amintea de cuvintele lui Horatio, cum că Michelle ar fi putut fi un pericol pentru ea însăși. N-ar fi trebuit să plece de la clinică. Nu era vindecată. Și venea spre el. Și cine naiba știa ce s-ar fi putut întâmpla?

CAPITOLUL 39

Michelle profită de călătorie și își sună o prietenă care lucrase la Național Intelligence Center după o perioadă scurtă în Serviciul Secret, unde Michelle o sprijinise în carieră. O sună pe femeie acasă, gândindu-se că telefonul de la serviciu era monitorizat.

După ce pălăvrăgică puțin, Michelle îi spuse:

— Nu mă interesează secrete de stat, Judy, dar ce poți să-mi spui despre Camp Peary?

— Vrei să zici Centrul de Antrenament al Forțelor Armate?

— Haide, Judy. Vorbim despre CIA.

— Bine, bine, scuză-mă pentru răspunsul oficial. Prietena ei îi dădu câteva date despre mărimea locului, istoria lui și misiunea oficială. Majoritatea instructajelor avansate se fac în Point, Carolina de Nord, continuă Judy. Dar rămâne centrul principal de spionaj al CIA. De fapt, Pentagonul se gândește să-și stabilească propria școală de spionaj și să formeze centre de spionaj operaționale peste tot în lume.

— Uneori, prea multă inteligență strică, constată Michelle nemulțumită.

Judy râse.

— Oficial, nu pot să comentez pe tema asta. În prezent, șeful rezervației Camp Peary este un bărbat pe nume Ian Whitfield. Fost militar, Delta Force, cred, erou de război în Vietnam. N-ai vrea să ai de-a face cu el. A intrat în CIA prin anii 1980. A stat în Orientul Mijlociu în ultimii ani. Acum, că s-a întors în Statele Unite, se zvonește că face tot ce-i stă în putință ca să reabiliteze faima complexului de la Camp Peary.

— Și cum face asta?

— De ce te interesează?

— Am o treabă acolo. Cineva a fost găsit mort pe proprietatea lor.

— Am citit despre asta în ziare. Credeam că s-a sinucis.

— S-ar putea. Vorbeam despre Whitfield?

— Păi, acum doi ani, Congresul a finanțat construirea unei noi clădiri acolo, se zice că un cămin.

— Se zice?

— Uite ce e, n-ai auzit asta de la mine.

— Judy, nici măcar n-am vorbit cu tine. Spune-mi tot ce știi.

— În anii 1990, au construit un cămin cu 105 camere pentru noua școală de instrucție. Așa că se zvonește că restul banilor ar fi fost alocați pentru un centru de interogare.

— De interogare? De ce ar fi atât de secret?

— Depinde pe cine interoghează și...

Michelle termină fraza pentru ea:

— Și cum interoghează.

— Exact.

— Teroriști?

— Știi că NSA probabil că ne ascultă conversația.

— N-au decât. N-au suficient personal ca să asculte toate conversațiile tipilor cu adevărat răi, darămite pe ale noastre? Deci aduc acolo oameni despre care probabil că nu știe nimeni și pe care e posibil să îi tortureze?

— Oficial? Categorie, nu. Neoficial, cine știe? Nu e ca și cum am țipa în gura mare că, vezi Doamne, în Tidewater, Virginia, s-a deschis o nouă cameră de tortură, la trei ore depărtare de capitala lumii libere. Nu îmi place ideea de a tortura prizonieri, dar e un război împotriva terorii. Nu prea putem lupta ca înainte.

— În regulă, cum îi duc acolo?

— Odată cu banii pentru „cămin”, s-au alocat și bani pentru o pistă nouă care să accepte și avioane mai mari.

— Cum ar fi cele capabile de zboruri intercontinentale?

— Exact.

Michelle tăcu pentru câteva clipe.

— Detașamentul paramilitar mai e în Camp Peary?

— Nu pot să-ți spun.

— Haide, Judy!

— Hai să-ți spun altfel: nu te duce acolo la picnic, s-ar putea să nu te mai întorci.

— Mulțumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Tu m-ai ajutat să supraviețuiesc în primul an în Serviciul Secret.

— Prietenele trebuie să se ajute.

— Lucrezi la asta cu Sean King?

— Da.

— Deci sunteți mai mult decât niște parteneri de afaceri, sau nu încă?

— De ce vrei să știi?

— Pentru că dacă nu te interesează, încerc eu. E superb.

— Ar trebui să-l vezi când e nervos.

— Crede-mă, îl vreau și nervos.

Michelle închise telefonul, hăpăi un baton energizant și își termină cafeaua. Se uită la ceas, apoi la GPS. 145 de kilometri pe oră și încă vreo 60 de minute. Dragul ei detector de radar vechi.

CAPITOLUL 40

Hayes și Sean o urmăriră pe femeie până în parcare a unui bar foarte popular, la vreo trei străzi distanță de campusul William and Mary. În timp ce aceasta intra în bar, Hayes și Sean se consultară rapid. Deciseră ca Sean să intre singur, lăsându-l pe Hayes, care era în uniformă, în mașina lui de poliție.

În timp ce Sean ieșea din mașină, Hayes ridică o mână, în semn de avertizare.

— Uite ce e, vreau să se consemneze că după mine, dacă femeia aia e nevasta lui Whitfield, faptul că te apropii la mai puțin de trei kilometri de ea e de rău.

— Dar, pe de altă parte, dacă moartea lui Monk are legătură cu Camp Peary și cu Ian Whitfield, atunci doamna s-ar putea să ne conducă spre o scurtătură. Și, ca bonus, poate afla și cine a încercat să mă omoare.

Localul era plin de un amestec interesant de studenți și de oameni care chiar munceau ca să-și câștige traiul. În spatele barului de modă veche, care părea desprins chiar de pe platourile de filmare ale serialului *Cheers*, doi tineri și un bărbat mai în vârstă umpleau pahare cu băuturi pe cât de repede le funcționau creierele și li se mișcau mâinile. Se știe că educația superioară provoacă o sete neobișnuită, reflectă Sean.

Iat-o în spate, la o masă înaltă, lângă mesele de biliard. Avea deja băutura comandată și încerca să reziste avansurilor unui tânăr care părea a fi membru al echipei de fotbal William and Mary, probabil înaintaș, judecând după statura lui. Nu că Sean l-ar fi învinovățit pe tip. Doamna avea fustă scurtă și picioare lungi, și felul în care părul blond îi cădea pe umeri, revărsându-se peste decolteul

adânc, și ochii aceia albaștri intenși, năucitori... La naiba, dacă ar fi fost student, ar fi făcut pe dracu-n patru ca s-o seducă. Hei, și-apoi ar fi avut cu ce să se laude în toți cei patru ani de școală.

Tipul scrisese ceva pe un șervețel și i-l înmână. Ea citi – probabil un număr de telefon sau descrierea vreunui act sexual pe care voia să-l aibă cu ea –, dădu din cap și îi făcu semn să plece.

Sean profită și se așează lângă ea. Femeia îi zâmbi recunoscătoare, fie datorită faptului că, fără îndoială, Sean părea suficient de matur ca să poată bea legal, fie pentru că o extenuase înaintașul.

— Nu te-am mai văzut pe aici, spuse ea.

— Asta pentru că n-am mai fost pe aici. Îi captă atenția unei ospătărițe. Aduceți-mi ce bea doamna.

Aceasta își ridică băutura.

— Și tu ești amator de Mojito?

— Acum, da.

Îi privi verigheta.

Ea observă.

— Nu cred că există o lege care să-i interzică unei femei măritate să iasă singură.

— Chiar deloc. Scuze. Eu sunt Sean Carter.

— Valerie Messaline.

Dacă era măritată cu Ian, înseamnă că nu i-a luat numele de familie.

Își strânseseră mâinile. Avea o strângere de mână puternică, plină de încredere. Se gândi la o strângere de mână la fel de viguroasă: a lui Michelle.

— Și ce te aduce prin sătucul nostru?

— Afaceri, răspunse Sean. Să înțeleg că ești din zonă?

— Nu, dar soțul meu are biroul prin zonă. De fapt, plănuiam să ies cu el în seara asta. Privi în jos, la pahar. Se pare că nu a fost posibil.

Asta explica scena din fața clădirii.

— Pot să întreb cum de soțul tău nu vede cât de norocos e, sau aș fi indiscret?

Ea râse.

— Întrebarea nu e indiscretă, dar răspunsul meu s-ar putea să fie. Sean își primi băutura și fiecare sorbi din a lui, iar el aruncă o privire prin bar. Încerca să observe dacă le acorda cineva mai multă atenție decât ar fi trebuit.

— Tu cu ce te ocupi, Sean?

— Rezolv probleme.

— O, perfect, pot să te angajez? spuse ea în glumă.

— Nu mă vând ieftin.

— Nu te-aș fi lăsat să stai lângă mine dacă aș fi crezut asta.

— Dar tu ce faci?

— Nu prea multe în ultimul timp.

— Copii?

— Nu, n-a fost să fie.

— Nici la mine.

Privi spre mâna lui.

— Nu mai ești însurat?

— Divorțat. N-am mai intrat încă o dată în joc.

— Și ce-ai făcut de-a divorțat de tine?

— Se pare că sforăi, și încă foarte tare.

— Există un tratament sigur pentru asta.

— Serios? Ce anume?

— Să-ți faci de cap.

El zâmbi.

— Fir-ar să fie, ar trebui să roșesc acum?

— Doar făceam un comentariu. Nu mă refeream neapărat la tine, deși ești un bărbat foarte atrăgător, dar nu cred că trebuie să-ți spun eu asta, nu-i așa?

Avea un ton direct, agresiv. Femeia nu flirta cu el. Cu siguranță era vorba de altceva.

Își privi ceasul. Michelle trebuia să ajungă. Și nu dorea să întindă coarda cu Valerie din prima.

— Îmi pare rău dacă te plictisesc, spuse ea iritată.

El își ridică privirea și o văzu uitându-se la el, jignită.

— Am o întâlnire la care trebuie să ajung.

— Atunci, grăbește-te. Așa îmi termin și eu băutura în liniște.

— Valerie, l-am văzut pe tipul ăla care se dădea la tine. Eu nu simt așa.

— Toți ziceți asta.

Își vârî mâna în buzunar, scoase o hârtie și scrisese ceva pe ea. I-o înmână.

— Trebuie să plec acum, dar ai aici numărul meu.

— De ce-aș vrea numărul tău?

— Să zicem că e doar un schimb prietenesc de informații.

O privi, așteptând o reacție.

— Nu trebuie să-mi dai numărul tău dacă nu vrei.

— Perfect, pentru că nu cred că vreau.

El își termină paharul de Mojito și se ridică.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Valerie.

Femeia nu-i răspunse, dar, cu fiecare pas pe care-l făcea, el îi simți privirea sfredelindu-i spatele. Afară, în mașină, îi povesti lui Hayes totul.

— Tu vrei neapărat să mori?! exclamă șeriful. Whitfield părea gata să te omoare doar pentru că i-ai pus o întrebare despre Camp Peary. Îți dai seama ce ți-ar face dacă află că te-ai dat la nevastă-sa?

— Doar am băut ceva cu doamna. La început a fost prietenoasă, după care brusc s-a schimbat. E unul dintre motivele pentru care-am bătut în retragere.

— Poate că e obișnuită ca oamenii să-i dea târcoale, să încerce să afle câte ceva despre soțul ei și să se folosească de ea pentru asta. Exact ca tine!

Conduseră înapoi spre Babbage Town în tăcere. După ce se dădu jos din mașină, Sean îi spuse:

— Am doi asociați care mi se vor alătura. Ai vrea să faci și cu ei aceleași aranjamente?

— Adică să colaborăm?

Sean dădu din cap.

— Nu știu, e ceva de capul lor?

— La fel de buni ca mine, dacă nu mai buni.

— Vedem, poate că da, ținând cont că probabil o să fii omorât curând de un soț gelos.

În timp ce Hayes ieșea pe porțile Babbage Town, Sean zări niște faruri clipind. Când camioneta se apropie, Sean trase adânc aer în piept. Sosise Michelle Maxwell.

CAPITOLUL 41

Sean se prefăcu surprins când o văzu pe Michelle, dar nu îi ceru prea multe explicații, concentrându-se pe găsirea unei modalități de a o duce înăuntru. Se lăsă cu o ceartă aprinsă cu agenții de pază de la poarta principală și cu un apel către Champ Pollion, care veni să rezolve disputa.

Când dădu cu ochii de Michelle, strălucitul fizician se transformă imediat într-un cățeluș care se gudură.

— Normal că poți rămâne, spuse Champ, fâstâcindu-se ușor în timp ce-i întinse mâna lui Michelle.

— Poate luăm cina în sala de mese, ca să discutăm cazul, zise Sean.

— În regulă, spuse Michelle, privindu-l pe Champ. Mulțumesc, domnule Pollion.

— Te rog, spune-mi Champ.

— Sunt sigură că te ridici la nivelul numelui, îl flată ea.

În timp ce se îndepărtau, Sean aruncă o privire în urmă și-l văzu pe Champ uitându-se cu jind după Michelle. „S-o crezi tu, amice.”

Sufrageria era destul de goală la ora aceea, dar, având în vedere programul non-stop, bucătarii din Babbage Town erau la datorie și, în niciun sfert de oră, aveau deja mâncare și cafea calde în față.

Sean îi povesti totul lui Michelle, inclusiv că fusese atacat, teoria lui despre uciderea lui Rivest și conversația scurtă cu Valerie Messaline. La rândul ei, Michelle îl puse la curent cu ce aflase de la Național Intelligence Center.

— Am auzit un avion aterizând pe la ora două dimineța în prima noapte petrecută aici. Unul mare. Chiar mă întrebam de ce n-am văzut farurile de poziție.

— Persoana mea de contact din NIC mi-a mai zis că Whitfield nu e un om cu care să te joci.

— Crede-mă, deja știam asta, spuse Sean.

— Deci ești partener cu șeriful ăsta, Hayes?

Sean își amestecă niște zahăr în cafea.

— Mi s-a părut o idee bună să aflu informații din interior.

— Și micuța Joanie e de acord?

— Micuța Joanie nu știe, pentru că nu i-am răspuns la apeluri.

— Știam eu de ce te ador.

— Nu te grăbi cu aplauzele; va trebui s-o informez la un moment dat.

— Și tipul ăsta, Hayes? E OK?

— Da, de treabă, chiar dacă puțin cam fricos. Crede că n-ar trebui să mă apropii de soția lui Whitfield.

— Și eu cred la fel.

— Dacă Monk a fost ucis de amicii din Camp Peary, ea s-ar putea să fie singura persoană care să ne fie de folos ca să aflăm ceva.

— Din ce mi-ai spus, cum i-a făcut vânt în seara asta, mă îndoiesc că îi dă raportul zilnic.

— S-ar putea să fi aflat ceva oricum. Femeia nu e proastă și nici nu e prea fericită cu soțiorul ei.

— Bine, să zicem că Whitfield a ordonat ca Monk Turing să fie ucis. De ce?

— A văzut ceva? Poate zborurile astea secrete? Oricum, e clar că se întâmplă ceva ciudat acolo. Cineva a încercat să mă împuște. Și poți să spui ce vrei despre CIA, dar de obicei nu atentează aiurea la viața cetățenilor americani.

— Poate că a văzut când a fost torturat cineva. Sau poate chiar ucis, adăugă Michelle.

— Oamenii zic că Turing a escaladat gardul și că apoi a murit chiar acolo. Dar dacă a mers mai departe? De fapt, dacă voia *să iasă* din Camp Peary când a fost ucis?

— Dar spuneai că toate dovezile arată că s-ar fi sinucis.

— Haide, de parcă CIA n-ar putea face o crimă să pară sinucidere?

— Sean, în definitiv, de ce s-ar fi furișat Monk Turing acolo?

— Din câte spune Whitfield, s-a sinucis fie ca să compromită CIA-ul, fie ca să se bucure după moarte de publicitate.

— Dar tu nu crezi așa ceva.

— Nu, dar poate că a văzut avioanele și, fiind un geniu curios, a decis să vadă despre ce era vorba.

— Și *geniul* ăsta nu și-a dat seama că asta însemna sinucidere curată? a zis ea sceptică.

— Deci poate avea un *alt* motiv pentru care se ducea acolo. Dar mai e o posibilitate. Poate spiona locul ăsta și își vindea secretele celui care plătea mai bine. Se pare că Rivest credea că sunt spioni pe-aici. Iar Turing a ieșit din țară.

— Asta nu explică modul cum a ajuns să moară pe o proprietate a CIA-ului. Și poate Turing nu spiona locul ăsta.

— Ce vrei să zici? întrebă Sean curios.

— Vreau să spun, la urma urmei, ce fac cei din Babbage Town? Se joacă cu cifre și cu niște computere mici, sau așa zic ei. Își coborî vocea. Cum știi că locul ăsta nu e un centru de spionaj? Chiar peste râu se află o instituție CIA ultrasecretă. Poate că toate treburile astea științifice sunt doar o acoperire pentru ceea ce fac de fapt: spionaj împotriva acestei țări.

Sean zâmbi.

— E o teorie superbă. Știam eu de ce mi-era dor de tine.

— De asta se numește parteneriat.

— Dar, dacă tot locul ăsta e un centru de spionaj, de ce ne-au chemat pe noi?

— Rivest ne-a chemat. Poate că nu era implicat în spionaj, dar zicea că șefii lui începeau să se răzgândească.

— Când îmi fac niscăi curaj ca să vorbesc cu Joan, o să-i cer mai multe detalii despre toate astea. Vreau mai ales să-i verific pe Champ, pe Alicia și pe Monk Turing.

— Computere cuantice, zici?

— Len Rivest spunea că merită ca țările să pornească un război pentru ele.

— Și crezi că moartea lui Rivest are legătură cu a lui Turing?

— Dacă nu, cel puțin are cu Babbage Town. Avea de gând să-mi spună totul despre locul ăsta. Apoi se duce să facă o baie și e ucis în cadă.

— Dar FBI-ul crede în continuare că a fost un accident?

— Ventris e tipul care se ocupă. Nu știu ce crede el. Mi-a dat foarte clar de înțeles c-o să mă strivească ca pe un gândac dacă îi stau în cale.

— E târziu. Ce-ai zice să mergem în noua noastră casă?

Sean luă bagajul și se îndreptară spre bungalow. Nicio lumină nu era aprinsă.

— Probabil că dorm. Sean descuie ușa cu cheia pe care i-o dăduse Alicia și o conduse pe Michelle înăuntru. Aprinse lumina din foaier și spuse: Eu stau într-unul dintre dormitoare de la etaj. E unul liber vizavi de-al meu. Îi explic eu Aliciei de dimineață.

O studie discret.

— Deci ești OK? Întrebă el încet.

— De fapt, mai mult decât OK. Trebuie să recunosc că mi-a prins bine puțină odihnă.

— Și treburile dubioase care ziceai că se petrec la clinică? Ceva interesant? Întrebă el nepăsător, știind deja răspunsul.

— Nimic interesant, minți ea. Trebuie să-ți mărturisesc că prietenul tău, Horatio, a fost o mare dezamăgire. După ce mi-a pus o grămadă de întrebări irelevante și insultătoare, pur și simplu a dispărut și nu l-am mai văzut pe rahatul ăla de atunci.

— Serios? Mă surprinde.

Sean preferă să nu-i spună că „rahatul” urma să ajungă acolo în câteva ore.

— În regulă, arată-mi unde e patul meu. Sunt pe punctul de-a mă prăbuși, spuse ea.

În secunda următoare, Michelle își scoase arma și o îndreptă spre locul de unde se auzeau niște sunete în întuneric.

CAPITOLUL 42

Sean o apucă pe Michelle de braț și spuse:

— Viggie? Viggie? Tu ești?

Sunetele deveniră mai clare acum. Cineva plângea.

Sean merse în camera de alături și găsi întrerupătorul. Viggie stătea ghemuită într-un scaun, lângă perete. Era în pijamale și părul îi era despletit pe umeri. Părea mai în vârstă decât cu codițe. Ochii îi erau roșii de plâns și părea să sufere foarte tare.

Michelle își vârî rapid pistolul în toc și se îndreptă cu pași repezi spre fată. Se aplecă spre ea și-i spuse încet:

— Scumpo, ești bine?

Poate datorită blândeții cu care îi vorbise Michelle, poate ca urmare a privirii îngrijorate de pe fața ei, Viggie îi întinse o mână, iar Michelle i-o strânse.

— Viggie, s-a întâmplat ceva? Alicia e aici? întrebă Sean.

Viggie nu spuse nimic, privind-o ținută pe Michelle.

— Stai cu ea, mă duc să văd ce face Alicia.

Sean urcă în fugă scările, iar Michelle se așeză pe podea și o mângâie pe Viggie pe mână.

— Va fi bine, Viggie. Eu sunt Michelle. Michelle Maxwell. Sunt prietenă cu Sean. Poți să-mi zici Michelle sau chiar Mick dacă vrei.

— Mick, spuse Viggie imediat și își șterse ochii cu mâna liberă.

— Vrei să-ți zic Viggie sau preferi domnișoara Turing?

Viggie scutură puternic din cap.

— Viggie, șopti ea.

— Viggie să fie atunci. E un nume mișto. Am întâlnit multe Michelle, dar niciodată o Viggie. Înseamnă că trebuie să fii foarte specială.

Viggie dădu din cap, ca și când ar fi fost de acord, dar o strânse și mai tare de mână pe Michelle.

— Mick, spuse ea din nou.

— Suntem prietene acum. OK?

Viggie încuviință încet din cap, căutând privirea lui Michelle, încercând parcă să găsească o urmă de îndoială, sau mai rău, de neadevăr în ochii ei.

Sean se întoarse, urmat de Alicia. Michelle observă ca femeia părea abia trezită din somn, apoi, coborând privirea, remarcă proteza pe sub pijamaua scurtă. Sean le prezentă scurt.

— Nu știam că a coborât, spuse Alicia. Se uită la Sean furioasă. Te-am așteptat până s-a făcut foarte târziu.

— Îmi pare rău, Alicia, am fost reținut.

— Atunci poate că ar trebui să regândim aranjamentul.

— Sunt aici, spuse Michelle ridicându-se de pe jos, dar ținând-o în continuare pe Viggie de mână. Sunt Michelle Maxwell, partenera lui Sean. Acum că suntem doi, ar trebui să ne ocupăm mai bine de tot.

Alicia îl privi lung pe Sean, apoi dădu din cap spre Michelle.

— Văd că tu și Viggie v-ați împrietenit deja.

Michelle îi zâmbi fetei.

— Cred că eu și Viggie vom fi prietene foarte bune.

Viggie sări brusc în picioare și fugi la pianul din cealaltă cameră. Din întuneric, se auzea melodia pe care o cânta. Michelle se întoarse spre Sean.

— Uau, e uimitor!

— E felul lui Viggie de a-ți arăta că te place, explică Alicia.

— De ce era atât de supărată? întrebă Sean.

— Idiotul ăla de agent FBI, Ventriss, a trecut pe aici. A început să vorbească despre moartea lui Monk. Iar Viggie l-a auzit.

— La naiba! exclamă Sean.

— S-o fi văzut acum câteva ore. Era devastată. A trebuit să-i spun adevărul. N-am putut s-o mint, nu când era în halul acela. În cele din urmă, l-am rugat pe medicul personalului să-i prescrie un sedativ. Adormise când m-am dus eu la culcare; dar se pare că medicamentele și-au pierdut efectul.

— Ce naiba căuta Ventriss aici, de ce-a vorbit cu tine?

— La început a vrut s-o interogheze pe Viggie, dar i-am interzis. Nu cred c-a vrut să-l audă, dar nici n-a rămas să m-ajute după aceea.

— Ce voia să știe? întrebă Michelle.

— Dacă aveam vreo idee ce căuta Monk în Camp Peary. Sau dacă mi-a pomenit vreodată că se va duce acolo.

Sean și Michelle schimbă niște expresii nedumerite.

— Mi s-a spus că, oficial, Biroul consideră că Monk s-a sinucis, zise Sean.

Alicia o trase pe Viggie de la pian, dar fetița refuză să se ducă la culcare până ce Michelle nu o luă de mână, o conduse sus și o băgă în pat.

După ce îi spuseră noapte bună Aliciei, Sean și Michelle se duseră în camerele lor. Sean intră în dormitorul lui Michelle și se așază pe pat în timp ce ea despacheta.

— Nu-ți face griji, n-o să dureze mult până o să întorci locul ăsta cu susu-n jos.

— Ce glumeț ești! Deci, ce a pățit Alicia la picior?

Sean îi povesti despre experiența ei în Irak și despre slujba ei în Babbage Town.

— O femeie incredibilă, adăugă Michelle. Cred c-a fost oribil pentru Viggie să afle în felul acesta ce i s-a întâmplat tatălui ei.

— Așa e, fu de acord Sean. Se auziră vibrații. El mormăi și se uită la telefon.

Michelle zâmbi și spuse:

— Lăsă-mă să ghicesc: domnișoara Joanie? O s-o ignori din nou?

— Nu, dacă nu-i răspund acum, probabil c-o să vină direct în Babbage Town.

— Uau, ar fi foarte distractiv! zise Michelle și își vârî pistolul sub pernă. Poate că n-ar trebui să răspunzi atunci. Dacă vine aici, aş putea s-o împuşc din greşeală, gândindu-mă că e un animal de pradă care caută carne proaspătă. Nu, stai, n-ar funcționa pentru că într-adevăr e un animal de pradă și dacă o împuşc, nu va fi un accident.

— Nu prea mă ajuți. Eu sunt cel care trebuie să vorbească cu ea.

— Fă-o. Dar, între timp, chiar mi-ar plăcea să te aud c-o pui la punct pe vrăjitoarea aia, o dată pentru totdeauna.

Sean se ridică.

— Vrăjitoarea aia ne semnează cecurile, sau cel puțin pe-al meu. Așa că lasă-mă să rezolv și treaba asta în tihnă în confortul propriei mele camere.

— Lașule. O să-i spui că sunt aici?

— Am zis să mă lași pe mine să rezolv, Michelle.

— Ce naiba au bărbații de evită confruntările? Femeile nu au nicio problemă să sară la jugulară.

După ce Sean plecă, Michelle se strecură pe hol și deschise ușa de la camera lui Viggie. Fata stătea în șezut pe pat, în întuneric.

— Sunt eu, Mick, spuse Michelle.

— Bună, Mick, îi răspunse Viggie în șoaptă.

— Vrei să stau puțin cu tine?

Viggie îi întinse mâna.

Michelle se așeză lângă copilul speriat, în întuneric. Când mâna copilei o atinse pe a ei, crâmpeie ale unor amintiri nedorite o făcură pe Michelle să tresară. O altă fetiță speriată stătea singură pe întuneric, încercând să înțeleagă ceva

de neînțeles. Imaginea dispăru într-o clipă, lăsându pe Michelle la fel de nedumerită, confuză și speriată ca fetița de lângă ea.

CAPITOLUL 43

Joan Dillinger urlă la el două minute întregi, deși lui i se păru că durase mai mult de-atât. Ba chiar încercă să-l facă să se simtă vinovat.

— Am făcut tot posibilul să-ți găsesc de lucru, și așa mă răsplătești?

— Nu ți-am răspuns la telefoane pentru că nu aveam nimic de raportat. Mare scofală!

— Hai să-ți zic eu de ce e așa de mare scofală. Șeful meu a fost sunat de nimeni altcineva decât de directorul adjunct pentru operațiuni speciale de la CIA, care i-a spus clar să ne retragem naibii din toată treaba, numindu-te pe tine ca principal vinovat. Directorul adjunct pentru operațiuni speciale în persoană, pentru numele lui Dumnezeu!

— Se pare că Ian Whitfield n-a pierdut deloc timpul. Mă întreb cum de știa că firma ta se ocupă de caz.

— Sunt CIA-ul, Sean, pot să afle lucruri! La naiba, jumătate din oamenii din firma mea au lucrat la un moment dat în Langley!

— Nu pot opri poliția să investigheze o crimă, Joan!

— O, da, să înțeleg că te-ai aliat cu poliția locală?

— Am acces unde altfel n-aș avea, ceea ce îmi sporește șansele de a afla adevărul. Nu asta ar trebui să fac?

— Sean, când ai fost angajat să te ocupi de cazul ăsta...

— Da, hai să lămurim asta chiar acum, o întrerupse Sean. Cine ne-a angajat?

— Len Rivest.

— Era doar șeful securității. Cineva trebuia să-l fi autorizat ca să-ți angajeze firma!

— Te-ai gândit să-l întrebi pe el?

— Nu mai contează acum. E mort.

— Ce?!

— A murit. Mă surprinde faptul că directorul adjunct pentru operațiuni speciale a uitat să menționeze acest detaliu insignifiant.

— Nu pot să cred! Len era un băiat bun! Ne cunoșteam de mult.

— Sunt sigur că îl cunoșteai de mult, spuse Sean. Totuși, statutul lui de băiat bun nu prea m-a convins.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea răstit.

— A fost ucis, Joan! Și, din experiență, știu că cineva e ucis dintr-unul dintre următoarele motive. Unu, pentru că cineva nu l-a plăcut foarte tare. Doi, pentru că cineva nu a vrut ca el să trăiască și să ciripească.

— Crezi că Len a fost implicat în moartea lui Monk Turing?

— Două morți atât de apropiate tind să aibă legătură.

— Nu s-a stabilit că Monk a fost ucis.

— Tehnic, nu s-a stabilit nici că Len ar fi fost, dar eu sunt sigur de asta. Și, apropo, cineva a încercat să mă omoare și pe mine. Cred că gloanțele au venit din apropiere de Camp Peary.

— Doamne, s-au întâmplat toate astea și nu m-ai sunat deloc?

— Am fost ocupat. Revin la întrebarea mea inițială: cine ne-a angajat?

— Nu știu!

— Joan, sunt obosit și extrem de supărat pe lume. Așa că nu te juca cu mine! Len Rivest mi-a spus că țările ar declara război pentru ce e aici.

— A spus asta?

— Și nu știai?

— Nu știam! Jur, Sean. Din puținul pe care-l știam despre caz, îmi imaginam c-o să stai acolo câteva zile, că vei ajunge la concluzia că Turing s-

a sinucis pe perimetrul Camp Peary. Nu e prima oară când se întâmplă!

— Da, Ian Whitfield m-a luminat în privința asta. Dar dinamica situației s-a schimbat odată cu moartea lui Rivest.

— *Dacă* au legătură una cu cealaltă.

— Instinctul îmi spune că au.

— Atunci îți trimit întăriri.

— Am deja pe cineva.

Se instalează o pauză mai lungă, după care Joan suieră:

— Vrei să-mi spui că ea e acolo, cu tine?!

— Cine, Mildred?

— Michelle-naiba-s-o-ia-Maxwell! urlă ea atât de tare că Sean trebui să-și îndepărteze telefonul de la ureche.

— Exact! răspunse el calm. Tocmai a ajuns și s-a prezentat la datorie.

— Ea nu lucrează pentru firma asta!

— Știu. O subcontractez și pe ea.

— Nu ai autoritatea să faci asta!

— De fapt, am. Sunt un contractor independent al firmei tale. În paragraful 15, subsecția d a contractului pe care l-am semnat, se specifică faptul că rămâne la latitudinea mea dacă mă consult cu persoane pe care le consider folositoare pentru caz, atâta timp cât le plătesc din onorariul meu.

— Tu chiar ai citit contractul?

— Întotdeauna citesc contractele, Joan. Așa că poate împreună o să îi putem da de capăt acestei chestiuni. De asemenea, mi-am chemat un alt prieten, un psiholog pe nume Horatio Barnes.

— De ce? Sau, potrivit contractului, nu pot să-ți pun la îndoială alegerile?

— Fetița lui Monk Turing, spuse el simplu. Cu puțin timp în urmă a aflat că tatăl ei a murit și a devenit isterică. Și nici în cele mai bune zile ale ei nu se poate comunica prea bine cu ea. Dar cred că Horatio ar putea s-o facă să se deschidă.

Joan păru să se resemneze în fața deciziilor luate de Sean și întrebă:

— Crezi că fata ar putea ști ceva legat de moartea tatălui ei?

— În momentul de față, e una dintre puținele piste pe care le avem.

— Sean, să-ți riști viața nu intră în fișa postului.

— O să țin minte asta.

— Pe de altă parte, spune-i lui Mildred că i-ar sta foarte bine dacă ar încasa un glonț de mare calibru pentru tine.

— Fără îndoială că deja cunoaște sentimentele pe care le nutrești față de ea.

Sean închise telefonul, se prăbuși pe pat, îmbrăcat cum era, și adormi. Acum nu-i mai păsa de siguranța lui. Echipa de șoc era chiar în dormitorul de vizavi. Probabil că era bine că nu putea să vadă cât de speriată și de confuză era echipa lui de șoc. Altfel, n-ar mai fi dormit atât de profund.

CAPITOLUL 44

Când Horatio Barnes ajunse a doua zi de dimineață, Champ nu mai fu la fel de binevoitor ca în cazul lui Michelle.

— Aici nu e o stațiune! explodă Champ.

— Dar cred că o poate ajuta pe Viggie, explică Sean.

— O poate face și de la distanță, la naiba! E o zonă de înaltă securitate, unde se fac cercetări ultrasecrete, și nici măcar nu știu cine e omul ăsta!

— Pot să garantez pentru el. Iar pe Michelle ai lăsat-o să stea, ripostă Sean. Nici pe ea n-o știi. Deci care ar fi diferența?

— Nu! se rătoi Champ și apoi plecă.

Horatio se cază la un motel într-un oraș din apropiere, White Feather. Din fericire, Michelle nu se trezise încă, așa că Sean împrumută o mașină și-l însoți pe Horatio până în White Feather. După ce acesta se cază, cei doi merseară în sala de mese să bea o cafea.

— Frumoase locuri, spuse Horatio. Dacă oamenii nu ar fi măcelăriți în zonă, poate chiar măș fi gândit să mă retrag aici la pensie.

— Spune-mi despre Tennessee, îl întrerupse Sean.

După ce Horatio îi povesti, Sean spuse:

— Care e legătura dintre distrugerea unui gard viu din tufe de trandafiri cu problemele lui Michelle?

— Nu știu dacă are vreo legătură. Îl studie pe Sean pe deasupra ceștii de cafea. Ce mai face fata noastră?

— Pare să fie într-o formă bună. Se simte tot mai bine.

— S-ar putea să nu dureze. Povestește-mi despre Viggie.

Sean îl puse la curent, iar Horatio se lăsă pe spate.

— Nu va fi ușor. Cum vrei să procedăm? Tipul ăsta, Champ, n-o să mă lase în Babbage Town.

— Pot s-o aduc aici pe Viggie. Alicia va fi de acord.. Chiar îi pasă de fată.

— Bine. I-ai spus lui Michelle că vin și eu?

— Nu, dar va afla curând. Când o să-i explic că e spre binele lui Viggie, va înțelege. Se pare că s-a apropiat foarte tare de ea.

— E revelator din anumite puncte de vedere, spuse Horatio gânditor. Poate pot împușca doi iepuri dintr-o lovitură.

Când Sean se întoarse în Babbage Town, o găsi pe Michelle în sufragerie, vorbind cu Champ. Viggie stătea la celălalt capăt al mesei, mestecând ceea ce păreau a fi niște cereale Cheerios. Când Champ îl observă pe Sean, se ridică de la masă.

— Sper că înțelegi de ce prietenul tău nu poate sta aici.

— Ce prieten? întrebă Michelle.

— Horatio Barnes, răspunse tăios Sean.

Când Champ observă reacția de uimire a lui Michelle, păru luat prin surprindere.

— Mă scuzați, se bâlbâi el și plecă.

După ce Champ dispăru, Michelle se răsti la Sean:

— Ce naiba caută Barnes aici?

— Pentru Viggie. Avem nevoie de cineva care să comunice cu ea.

— Și a trebuit să-l chemi pe tipul care m-a închis și dup-aia a dispărut? Nu pot să cred c-ai face una ca asta, Sean.

— Nu te-a închis. Te-ai dus de bunăvoie. Și nu te-a abandonat.

— Ce tot vorbești? Pur și simplu s-a evaporat.

— S-a dus în Tennessee.

Michelle îngheță. După aproape un minut de tăcere, întrebă în șoaptă:

— De ce s-ar duce în Tennessee?

— De ce crezi?

— Nu-mi place când te joci cu mine.

— Bine. S-a dus în Tennessee ca să vadă casa unde ai locuit și să afle ce ți s-a întâmplat când aveai șase ani.

— Nu-mi vine să cred! Ce porcărie!

Niciunul din ei nu observă că oamenii de la celelalte mese se întorseseră către ei când începuseră să ridice vocile.

— După spusele fratelui tău, în anul acela personalitatea ți s-a schimbat brusc.

— Eram un copil!

— Haide, Michelle, ce s-a întâmplat?

— Nimic! Tu ții minte ce ți s-a întâmplat când aveai șase ani?

Brusc, Sean realizează ce făcea. De fapt, o dădea în bară. Încălca nepermis „jurisdicția” lui Horatio, punându-i întrebări personale lui Michelle, într-o manieră lipsită de tact, de față cu niște străini.

— Nu, nu îmi amintesc, spuse el grăbit. Îmi pare rău.

Tonul lui spășit păru s-o mai înmoaie. Se uitară la Viggie, care îi privea speriată. Michelle se așeză imediat lângă ea și își puse brațul pe după umerii ei.

— E în regulă, Viggie, doar o ceartă mică, ne certăm tot timpul. Apoi îl întrebă tăios pe Sean: Nu-i așa?

Sean încuviință din cap.

— Da, tot timpul.

Viggie era îmbrăcată într-o salopetă de blugi și avea părul prins în codițe. Michelle observă că fata își rosese unghiile până la carne.

— Trebuie să meargă la ore, spuse Sean. Au o școală pentru copiii angajaților cu familii. E la capătul holului de la conac. Apoi își coborî vocea. Am aranjat să stea un gardian cu ea. Ne întoarcem înainte să termine cursurile.

— Ne întoarcem de unde?

— O să vezi.

CAPITOLUL 45

O lăsară pe Viggie la școală. Înainte să plece, Michelle și Sean vorbiră cu profesoara, o femeie de vârstă mijlocie.

— Un caz special, spuse învățătoarea despre Viggie. Dar, în zilele ei bune, e la fel de capabilă ca oricare alt elev.

— Alicia Chadwick spune că poate calcula numere mari din cap, zise Sean.

— Exact. Poți să-ți închipui cum e să vezi milioane, dacă nu chiar miliarde de numere frumos aliniate în mintea ta?

— Nu, nu pot. De fapt, eu am probleme să-mi amintesc și numărul meu de telefon.

O lăsară pe Viggie cu profesoara și gardianul și se îndreptară spre ușă. Pe hol, dădură peste Alicia Chadwick.

— E în siguranță aici, îi spuse Sean, apoi îi explică despre Horatio. Poate că o poate ajuta.

— Să treacă peste suferința provocată de moartea tatălui ei? îl întreabă Alicia și îi aruncă o privire tăioasă. Sau e vorba de altceva?

— Alicia, dacă știe ceva despre moartea lui Monk, trebuie să aflăm. Cu cât aflăm noi mai repede, cu atât Viggie devine mai puțin importantă pentru criminal.

— Bine, s-o facem și pe asta, zise Alicia.

În timp ce Sean și Michelle se îndepărtau de vilă, el îi spuse:

— Locul ăsta a fost construit de un tip care a făcut o avere vânzând conserve de carne de tot rahatul care probabil că au omorât o mulțime de oameni.

— Nu am văzut niciun indicator pe care să scrie Babbage Town.

— Ciudat, nici eu. Îi vorbi despre sistemul de barăci, apoi o puse la curent cu tot ce îi povestise Champ despre locul acela și despre computerele cuantice.

— Am rugat-o pe Joan să afle cine conduce locul ăsta. Poți spune ce vrei despre ea, dar e foarte bună în ceea ce face.

— Majoritatea animalelor de pradă sunt bune în ceea ce fac, i-o întoarse Michelle.

Ajunseră în cele din urmă în fața cabanei, acum nelocuite, a lui Monk Turing.

— Nesuferitul ăla de agent special FBI, Michael Ventris, a luat toate lucrurile, dar am pus-o pe Joan să verifice unde a călătorit Monk.

— Alicia parcă a spus că peste ocean.

— Da, dar nu știe unde.

Apoi o conduse la cabana lui Rivest.

— Ai verificat alibiul lui Champ în noaptea în care a murit Rivest? întrebă ea.

— Computerul spune că a ajuns în Baraca numărul 2 la ora 23.30 și a plecat pe la trei dimineța, așa că persoana pe care am văzut-o în preajma casei lui Rivest pe la două dimineța nu era el.

— Și cum se pare că Rivest era mort de vreo cinci ore când l-ai găsit, îl elimină ca suspect.

— Suspecții vin și se duc, zise Sean cu un suspin în glas.

Se îndreptară apoi spre debarcader. Michelle aruncă un ochi de profesionistă la ambarcațiuni.

— Nimic excepțional, mai degrabă de agrement, spuse ea. Arată spre o barcă Formula Bowrider de aproape 8 metri, ridicată pe o platformă. Unul dintre proprietarii de aici trebuie să fie newyorkez.

Sean se uită la numele inscripționat pe traversă: „The Big Apple”. Arată spre râu.

— Cât ți-ar trebui ca să treci râul? Nu pentru cineva ca tine, ci pentru un muritor de rând.

Ea se gândi puțin.

— Dacă nu cunoști curenții, aş zice 45 de minute. Întotdeauna pare mai aproape de la sol. Când vâslești prin apă, e mult mai departe.

— Deci dus și întors ți-ar lua vreo două ore, ținând cont c-ai vâsli mai încet la întoarcere.

— Exact.

O duse prin pădure, până la zona de unde putea să vadă Camp Peary. Michelle își scoase binoclul din rucsac și îl reglă. Soarele se reflecta în gardul strălucitor care înconjura proprietatea CIA.

— Te-a ținut destul de bine, spuse ea studiind distanța și traiectoria.

— Da, ar trebui să fiu recunoscător că n-a avut ținta prea bună, că altfel n-aș mai fi fost pe-aici.

Arată cu degetul în stânga, printre copaci.

— Pista?

— Da.

Apoi privi înspre macaralele din josul râului.

Sean dădu din cap.

— Unde i-au găsit corpul?

— Din ce mi-am dat eu seama, cam pe acolo. Arată spre un loc la vreo 450 de metri de pistă.

— Deci dacă Monk s-a dus acolo de bunăvoie, și nu ca să se sinucidă, atunci ori s-a dus să se întâlnească cu cineva, ori să spioneze locul și cineva l-a atacat, spuse ea.

— Exact, dar dacă s-a dus să spioneze, atunci CIA-ul avea tot dreptul să-l împuște. Așa că de ce să acopere crima și să o facă să pară sinucidere?

— Poate chiar s-a sinucis, spuse Michelle.

— Și Rivest? El cu siguranță a fost ucis.

— N-are legătură cu moartea lui Monk, zise ea.

Sean nu păru să fie atât de sigur.

— Poate.

Pe drumul de întoarcere, Sean îi spuse fără legătură cu discuția de dinainte:

— Uite ce e, îmi pare rău că nu ți-am pomenit nimic de Horatio. Voiam doar să ajut.

— Las-o baltă, făcu ea, dar pe un ton care îi dădu lui Sean de înțeles că ea nu avea să uite.

CAPITOLUL 46

Îndată ce urcară în camioneta lui Michelle, Sean lăsă în jos geamul și luă o gură de aer.

— Îmi amintesc că odată ai curățat mașina special pentru mine, să nu am nevoie de o mască de oxigen.

— Asta era odată, pe vremea când îmi plăcea de tine, spuse ea, băgând în viteză. Bine, încotro?

Merseră cu mașina de-a lungul râului. La fiecare 800 de metri treceau pe lângă o casă sau plantație părăsită; de cele mai multe ori, singurul lucru rămas în picioare din ele fiind coșurile de cărămidă.

— Al treilea porcușor avea dreptate, construiește-ți casa din cărămidă și-o să dureze, comentă Michelle.

În cele din urmă se opriră pe o proprietate și se dădură jos. Sean se duse spre alea năpădită de vegetație și Michelle îl urmă. Pe coloana de piatră înclinată de la intrare scria „Farleygate”, cu litere de bronz șterse.

— Există o carte despre istoria locală a Babbage Town, pe care am răsfoit-o, a spus Sean. Farleygate i-a aparținut fiului unui mare inventator.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Michelle.

— Ca mulți oameni bogați care moștenesc averi, a dat-o-n bară. Majoritatea conacelor de aici, cum ar fi Brandonfield sau Tuckergate, au ajuns niște ruine.

— Sau laboratoare secrete unde mor oameni, adăugă Michelle.

O pală rece de vânt trecu peste peluza din fața casei, care se pierdea în pădurea dimprejur.

— Pun pariu că era frumoasă când era nouă, spuse Michelle, încolăcindu-și brațele în jurul

umerilor și holbându-se la clădire. Spre deosebire de celelalte case părăsite, pereții conacului Farleygate încă rezistau, deși ușile mari de lemn de la intrare fuseseră roase de cari, majoritatea ferestrelor erau sparte, iar acoperișul de țigle era plin de găuri. Probabil că a fost un loc frumos în care să copilărești, adăugă ea melancolic.

Sean o privi surprins.

— Tu n-ai avut niciodată o casă a ta. Nu știam că te interesează bunurile.

— Nici măritată n-am fost. Dar nu înseamnă că nu pot să mă uit, să văd cum e, îi replică ea.

Din casa se auzi un zgomot.

— Parcă ar fi voci, spuse Michelle.

Își scoase arma și se îndreptă spre casă, urmată de Sean. Înăuntru, scotoci în rucsac după o lanternă, apoi luminează de jur împrejur.

Coridorul pe care se aflau era lung, podelele putrezite, bucăți din perete căzute pe jos. În aer se simțeau umezeala și mucegaiul, și Sean începu să tușească. Zgomotele se auziră din nou, ca niște șoapte precipitate. Apoi se auzi un țipăt în dreapta lor. Tresăriră amândoi și Michelle își îndreptă pistolul și lanterna în direcția aceea. Un zid alb le apără în față, și auziră un fel de bâzâit.

Îl privi pe Sean nedumerită.

— Un cuib de viespi? se miră ea.

El păru confuz și apoi făcu câțiva pași spre zid, ciocănind cu degetul în el. Zgomotul se opri brusc.

O privi și scutură din cap.

— Cuib de oameni.

Pipăi peretele până găsi ceea ce căuta: un inel mic de metal. Sean trase de el și peretele se deschise. Ceva îl lovi peste picioare și altceva peste piept. Căzu în fund și porțiunea de zid se deschise și mai tare. Se auziră zgomote de pași fugind pe hol.

În timp ce se ridica, Sean auzi și alte sunete: țipete și un hohot de râs. Se uită peste umăr. Țipetele veneau de la un băiețel de vreo opt ani, pe

care Michelle îl prinsese. Râsul venea de la Michelle și îi era clar adresat lui Sean.

După ce se scutură de praf, Michelle se prefăcu serioasă și îl întrebă pe băiat:

— Bine, nume, grad și numărul de identitate, domnule.

Băiatul o privea speriat și Michelle își dădu seama că uitase să-și pună pistolul în toc.

— Vai, scuze. Își băgă pistolul la loc și-i spuse: Haide, vorbește. Ce făceai aici?

— Ai putea să te rănești într-un loc ca ăsta, puștiule, zise Sean.

— Venim des pe aici, spuse copilul sfidător. Niciodată nu ne-am rănit.

Sean inspectă locul ascuns.

— O cameră secretă. Cum ai găsit-o?

— Fratele meu, Teddy. Venea des aici cu gașca lui, când era de vârsta mea. Acum e locul meu. Toate casele astea părăsite au camere secrete.

Sean își îndreptă spatele și o privi pe Michelle. Își scoase portofelul și îi dădu copilului zece dolari.

— Mulțumesc, fiule.

După ce copilul fugi, cei doi ieșiră și se așezară pe o bancă din piatră.

— Deci căutăm în Babbage Town o cameră secretă? întrebă Michelle.

— Mda.

— Pot să întreb de ce?

— Ca să avem o ocupație. Și dacă e un spion în Babbage Town...? Vocea lui scăzu în intensitate.

— Chiar crezi că un spion ar folosi o cameră secretă? Ce, crezi că se furișează noaptea pe acolo, când își face rondurile de trădător? Să fim serioși.

— Ce știi despre Camp Peary?

— Nimic în plus față de ce ți-am spus.

— Dacă îl cauți pe internet, nu găsești mai nimic. Apar doar aceleași câteva articole.

— Și te surprinde? întrebă ea.

— Tipul care m-a luat de la aeroport mi-a zis că locul ăsta a aparținut marinei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Antrenau aici batalioanele Seabees. Apoi au plecat, dar s-au întors prin anii 1950 și-au dat afară pe toată lumea.

— Pe toată lumea? Care toată lumea?

— Erau orașe acolo. Magruder și încă unul, al cărui nume nu mi-l amintesc. Se pare că au rămas casele și celelalte clădiri.

— Și ce legătură are asta cu investigația noastră?

— Nimic, îmi omor timpul până găsesc și eu ceva relevant, recunosc el.

— Apropo de relevanță, cât de bine îl cunoștea Rivest pe Monk Turing? întrebă Michelle.

— Din câte mi-a zis Rivest, nu foarte bine. Deși, când am băut împreună, s-a deschis puțin și mi-a zis ceva interesant.

— Ce?

— Mi-a spus că el și Monk au mers la pescuit împreună într-o zi, pe râul York. Erau într-o barcă mică și beau bere, aruncând undițele fără să se aștepte să prindă ceva.

— Și?

— Și Monk a zis la un moment dat, uitându-se spre Camp Peary: „Ce ironic că ei sunt cel mai mare depozit de secrete din lume”.

— De ce să fie ironic? întrebă Michelle.

— Din ce mi-a zis Rivest, Monk nu a mai vrut să comenteze remarca.

— Nu văd cum ne-ar putea ajuta asta.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Monk Turing, dar nu cred c-ar spune ceva fără motiv. Haide!

— Unde?

— Ții minte că ți-am zis că pe internet sunt doar câteva articole despre Camp Peary?

— Da, și?

— Ei bine, două dintre ele sunt scrise de un tip pe nume South Freeman care locuiește în apropiere, într-un orașel numit Arch. El conduce

ziarul local și e și istoricul regiunii. Mă gândesc că, dacă ne poate da cineva informații despre Camp Peary, el e acela.

Michelle se lovi peste pulpă când se ridică de pe bancă.

— South Freeman? Monk Turing? Champ Pollion? Ce naiba au cazul ăsta și numele astea dubioase?

CAPITOLUL 47

Arch era un orășel de câteva străzi, cu un singur semafor, cu câteva magazine de modă veche, niște șine de tren abandonate care traversau Main Street ca niște suturi și o clădire cu un singur etaj, care avea nevoie urgentă de reabilitare, unde se afla sediul *Magruder Gazete*. Un alt indicator ruginit spunea că tot acolo se afla și Societatea de Istorie Magruder.

— Dacă numele orașului e Arch, de ce nu îi spune *Arch Gazette*? întrebă Michelle în timp ce coborau din camionetă.

— Am eu bănuielile mele, dar îl putem întreba pe bătrânul South, răspunse Sean misterios.

Intrară în clădire și fură întâmpinați de un bărbat înalt de culoare, la vreo 60 de ani, cu o față cadaverică, barbă căruntă și cu o țigară între buzele crăpate și subțiri.

Făcură cunoștință.

— South Freeman, se prezentă el. Am primit apelul vostru. Deci vreți să știți câte ceva despre istoria zonei? Ați venit exact unde trebuia.

Sean aprobă din cap și South îi conduse într-o încăpere îngustă ce ținea loc de birou. Lângă perete erau dulapuri din metal pline cu dosare și niște mese destul de șubrede, deși pe una dintre ele se afla un computer nou-nouț. Pe ziduri erau agățate fotografii ale regiunii, inclusiv o imagine mare din satelit a ceea ce Sean recunoscuse a fi Camp Peary. Deasupra lor scria „Iadul pe Pământ”.

Sean arătă spre ea.

— Văd că ești un mare fan al serviciilor de securitate premium din țara ta.

South se uită la fotografie și ridică din umeri.

— Guvernul le-a luat casa părinților mei și ne-a dat pe toți afară. Cum ar trebui să mă simt?

— Vrei să zici marina, nu CIA, îl corectă Sean.

— Marina, armata, CIA, prefer să mă gândesc la toate ca la un imperiu colectiv al răului.

— Ți-am citit articolele despre Camp Peary, spuse el.

— N-ai prea avut de unde să alegi, așa-i?

South își stinse țigara și își aprinse imediat alta. Michelle dădu la o parte fumul cu mâna.

Privind-o pe Michelle, Sean spuse:

— Deci, să înțeleg c-ai locuit în Magruder? Mă gândeam că de asta i-ai dat acest nume ziarului.

Freeman încuviință din cap.

— Așa-i. Erau două orașele pe locul unde e acum Camp Peary: Bigler's Mill și Magruder, unde m-am născut eu. Acum sunt pe lista localităților care au dispărut pur și simplu de pe teritoriul Virginiei.

— Se păstrează date de genul acesta? întrebă Sean.

Ca răspuns, Freeman arată o listă prinsă pe un panou.

— Privește singur. Aici sunt toate districtele, orașele și alte localități care fie au fuzionat cu alte locuri, fie și-au schimbat numele, fie, ca Magruder, au dispărut de pe hartă, furate de guvern.

Sean privi lista și spuse:

— Am înțeles din articolele tale că locuințele sunt încă acolo, chiar cartiere întregi.

— Nu pot s-o confirm, bineînțeles, având în vedere că nu li se permite celor ca mine să se plimbe în voie pe acolo. Dar din ce-am vorbit cu oamenii care au fost pe-acolo, da, o mare parte din clădiri încă sunt acolo. Inclusiv locul în care m-am născut și crescut eu. De aceea ziarul meu se numește *Magruder Gazette*. E felul meu de-a ține orașul în viață.

— Bănuiesc că toată lumea a trebuit să facă sacrificii în timpul celui de al Doilea Război

Mondial, preciză Sean.

— Nu mă deranjează sacrificiul, atâta timp cât toți îl fac în mod egal.

— Cum adică? întrebă Sean.

— Magruder era o comunitate de muncitori afroamericani, sau de culoare, cum ni se spunea pe-atunci. N-am văzut marina măturând de pe fața pământului cartiere de albi bogați. A fost ca întotdeauna. Dați-i afară pe bieții negrotei, pentru că nimănui n-o să-i pese.

— Înțeleg, South, chiar înțeleg, spuse Sean. Dar am venit să vorbim despre Camp Peary și istoria locală.

— Asta mi-ai spus și la telefon, dar nu mi-ai zis de ce.

— Suntem detectivi particulari care au fost angajați de șefii din Babbage Town ca să investigheze moartea lui Monk Turing.

— Da, bărbatul pe care l-au găsit mort acolo. Am scris un articol despre asta. Nu l-am publicat încă, pentru că aștept finalul. Îi privi suspicios. Deci lucrați pentru cei din Babbage Town? Ce ziceți de-un schimb de informații? Eu vă spun despre Fermă, iar voi îmi spuneți despre ce se întâmplă de fapt în orașul geniilor.

— Mă tem că nu putem face asta. Trebuie să păstrăm confidențialitatea.

— Poate că și eu.

— Încercăm doar să descoperim adevărul despre moartea lui Monk, interveni Michelle.

— Și celălalt tip, cel care a fost omorât în Babbage Town? Se spune că a murit înecat în vană, accident. Sigur, și Lee Harvey Oswald, și James Earl Ray au acționat pe cont propriu. Apoi, o mână spală pe cealaltă. Nu puteți vorbi, nici eu nu pot. Ușa e acolo. La revedere.

— Și dacă reușim să aflăm adevărul despre moartea lui Monk Turing, continuă Michelle, s-ar putea să nu dea bine pentru Camp Peary. Poate chiar ar trebui să se mute.

Expresia de pe chipul lui South se schimbă imediat. Acum părea mai degrabă intrigat decât sfidător.

— Crezi c-ar fi posibil?

— Orice e posibil. Iar Monk Turing a fost găsit mort acolo.

— Dar toată mass-media progubernamentală spune că a fost sinucidere. Ca în cazul celorlalți oameni găsiți morți acolo în ultimii ani. Toți bloggerii de pe internet țipă în gura mare că e vorba de o conspirație a guvernului. Mă întreb cine-o fi având dreptate.

— Poate o să aflăm cu ajutorul tău, insistă Sean.

South își stinse țigara, luă un ziar de pe birou și păru să-l citească.

— Ce vrei să știi?

— Ce ne poți spune despre Camp Peary? Mă interesează mai mult evenimentele recente.

South îi aruncă o privire pe deasupra ziarului.

— Evenimente recente?

— Da, adică ce se mai aude.

— Ai observat avioanele? Bănuiesc că poți să le vezi din Babbage Town. Aterizează imediat după ce trec de râu. Am dreptate? Dar la ora două noaptea nu prea ai o vizibilitate bună, mai ales când luminile de poziție sunt stinse.

— Da, știu.

— Le-ai văzut? Întrebă Michelle.

— Da, afurisitul de guvern nu deține tot terenul de aici. Am fost la un picnic a-ntâia la Pierce, chiar mai jos de Orașul Groazei, și mă îndreptam peste râu spre casa unui prieten de-al meu. Am stat pe debarcaderul lui și l-am văzut aterizând, încărcat cu marfa despre care guvernul nu vrea să știe ceva. Să vă spun un lucru: știam că se întâmplă ceva înainte să înceapă Primul Război din Golf, din Afghanistan și Irak, pentru că blestemata aia de pistă din Peary părea aeroportul O'Hare din Chicago, cu tot traficul de pe ea. O dată pe săptămână mă duc cu mașina spre intrarea în

Camp Peary, văd acoperișurile verzi metalice ale garnizoanelor, toate avertismentele alea cu „Trecerea interzisă”, „Proprietatea SUA” și le zic: „Hei, nenorociților, aia e proprietatea mamei mele, dați-mi-o înapoi”. Bineînțeles, n-o zic destul de tare ca să mă audă, adăugă el chicotind. Apoi întorc spre locul special pe care l-au construit pentru cei care se rătăcesc sau sunt doar curioși. Întoarcerea ultimei reîntoarceri, cum îi spun ei. Mă face să mă simt mai bine.

South tăcu preț de câteva momente.

— Avioanele alea vin o dată pe săptămână, în fiecare sâmbătă. Mereu la aceeași oră. Și sunt avioane mari. Am un amic la Controlul Traficului Aerian, care are contacte la baza militară din Norfolk. Avioanele alea nu aterizează nicăieri în altă parte în țara asta decât în Camp Peary. Nu trec prin vamă, puncte de control militar, nimic.

— Dar sunt avioane militare? întrebă Michelle.

— Nu, din câte mi-a zis prietenul meu. Se pare că sunt înregistrate ca avioane particulare.

— Avioane particulare aparținând CIA-ului? întrebă Sean.

— La naiba, CIA-ul își are propria flotă. Doar nu crezi că trebuie să dea cuiva raportul pe ce anume cheltuiesc banii din impozitele noastre.

— Mă întreb oare ce încărcătură or fi transportând avioanele alea, zise Sean.

South îl privi tăios.

— Poate genul de încărcătură în viață, care respiră, care vorbește doar arabă sau persană?

— Deținuți străini?

— Nu îmi plac deloc teroriștii, dar și procesul contează, spuse South ferm. Și dacă CIA-ul decide pe cine să înșface și să aducă aici fără să fie urmăriți de vreo instanță? Nu sunt nici ei ușă de biserică atunci când vine vorba de lucruri din astea. Zâmbi. Acum, dacă într-adevăr se întâmplă astfel de lucruri jurnalistul care va dezvălui treaba asta va lua un Pulitzer.

— Da, *Magruder Gazette* ar da lovitura, zise Michelle cu sarcasm.

— Au lungit recent pista ca să aterizeze avioane și mai mari și au primit bani și pentru o nouă clădire, un cămin. Ce crezi despre asta?

South se ridică.

— Să-ți arăt ce cred despre asta.

Îi invită să meargă într-o altă încăpere. Sean rămase în urmă, iar când South ieși, se întoarse rapid și fotografie cu telefonul mobil harta din satelit a bazei Camp Peary, înainte să li se alăture în cealaltă cameră. În centru se afla o masă mare. Pe masă era întinsă o hartă la scară mare.

— Aceasta e porțiunea din Câmp Peary unde înainte erau Bigler's Mill și Magruder. Arată cu degetul diverse locuri de pe hartă. Vezi câte case sunt? Foarte solide. Ai străzi bune, acces la tot. Deci, ai tot acest spațiu la dispoziție, și totuși ai nevoie să mai construiești un cămin unde să cazezi oameni? Nu are sens.

— Poate clădirile s-au deteriorat sau au fost dărâmate? Își dădu cu părerea Michelle.

— Nu prea cred, răspunse South. Cum am spus, am vorbit cu oameni care au lucrat acolo. Și dacă dărâmi cartiere întregi, trebuie să scapi de moloz. Aș fi auzit despre așa ceva. Arată spre un alt loc pe hartă. Și Camp Peary mai adăpostește și singura proprietate din Registrul Național de Istorie care nu va fi niciodată deschisă publicului: Porto Bello. A fost casa ultimului guvernator regal al Virginiei, John Murray, al patrulea conte de Dunmore. Nici măcar CIA-ul nu se poate atinge de ea fără să dea de necazuri.

— Cum a ajuns un loc ca ăsta în Camp Peary?

— Dunmore l-a mutat din Williamsburg, unde era situat conacul guvernatorului, în Porto Bello, casa lui de vânătoare, când armata lui Washington s-a apropiat prea tare în timpul Războiului de Independență. Apoi lașul s-a furișat în timpul nopții pe un vapor britanic și s-a întors în Anglia.

Există o stradă în Norfolk care îi poartă numele. Nu în onoarea lui, ci pentru că se credea că a fost ultimul loc în America în care a pus piciorul imbecilul dracului. Dar ideea e că au suficient spațiu unde să-i cazeze pe oameni, deci de ce ar avea nevoie să construiască un cămin?

— Ai vreo persoană de contact în Camp Peary cu care ai putea lucra?

— Dacă aveam, aş fi lucrat deja. Uneori mai aflu lucruri mărunte. Nimeni nu o să-mi dea lista pasagerilor pentru zborurile alea, dacă la asta te referi. Arată spre alte zone de pe hartă. Au unități paramilitare care se antrenează cam tot timpul acolo. Înfricoșători. Exersează tot felul de tehnici de lupte, bănuiesc. Sau asasinate comandate de guvern. Cei din CIA știu să omoare mai bine decât oricine altcineva. Simulează că execută misiuni în întreaga lume. La naiba, au până și baloane enorme pe care le înalță ca să schimbe vremea. Fac să plouă sau să ningă, chestii de genu' ăsta. Și mașini mari de vânt. Sau mașini de încălzit enorme. Cel puțin, așa am auzit.

— Ca să simuleze lupte în deșert. Cum ar fi în Afghanistan, comentă Michelle.

Mai rămaseră câteva minute în compania lui South Freeman și apoi pleacă, cu promisiunea să-l țină la curent. În schimb, el le făgădui că avea să-i informeze dacă avea să descopere ceva interesant.

— Cine știe, spuse el înainte ca ei să plece, poate o să recuperez casa părinților mei. Asta da, treabă!

În timp ce urcau în camioneta lui Michelle, lui Sean îi sună telefonul mobil.

— King. Trase rapid o gură de aer și ascultă. La naiba!

Închise telefonul.

— A mai murit cineva?

— Da, și doi bărbați morți sunt acum și mai morți.

— Despre ce vorbești?

— Era șeriful Hayes. Morgia tocmai a sărit în aer.

CAPITOLUL 48

— Scurgere de gaze, îi informă șeriful Hayes, în timp ce se holbau la mormanul de moloz în care se transformase morga.

— Nu asta spun tot timpul? zise Michelle.

— Și-ai spus c-a murit și medicul legist? întrebă Sean.

Hayes încuviință din cap.

— Era înăuntru, examina rămășițele lui Rivest. N-a rămas nimic din el, nici cât să faci o autopsie.

— Și trupurile lui Rivest și Monk?

— Oase și cenușă.

— E mult prea convenabil, nu crezi? întrebă Sean.

— Parcă îți spusesem să nu-mi stai dracului în cale! bubui o voce.

Se întoarseră toți trei și-l văzură pe agentul special FBI Ventris îndreptându-se cu pași mari spre ei. Se opri la doar câțiva centimetri de Sean.

— Stai prost cu auzul?

— Lucrează cu mine, agent Ventris, spuse Hayes grăbit.

— Mă doare în cur! Ai putea să lucrezi chiar și cu Dumnezeu Atotputernicul! Ți-am zis să nu-mi stai în cale.

— Am venit aici pentru că m-a chemat șeriful Hayes, spuse Sean calm. Și îmi poți spune și mie cum de FBI-ul are jurisdicție asupra unui deces care nu are nicio legătură cu vreo chestiune sau persoană federală?

Ventris părea gata să-l pocnească pe Sean. Michelle se puse imediat între ei.

— Uite ce e, eu și Sean am lucrat pentru FBI, agent Ventris. Persoana principală de contact era Len Rivest, și acum e mort. Sean a descoperit cadavrul; e normal să vrem să fim informați despre

ce se întâmplă. Dar nu ne vom amesteca sub nicio formă într-o investigație federală. Vrem doar să descoperim adevărul, la fel ca tine.

Cuvintele ei parcă îi mai domoliră furia lui Ventris.

— Sean, interveni Hayes, poate ar fi bine să-i spui agentului Ventris teoria ta despre Rivest.

— N-aș vrea să pară că mă bag peste el, mormăi Sean.

— Spune-o! se răsti Ventris.

Sean îi povesti fără tragere de inimă despre absența prosoapelor, a covorașului din baie și a pompei de desfundat chiuveta și cum toate astea îl făceau să creadă că s-ar putea ca Rivest să fi fost ucis.

— L-am rugat pe medicul legist să verifice dacă există vreo urmă care să susțină ipoteza asta.

Ventris privi preț de câteva clipe în jos.

— Chiar am observat că nu erau prosoape, spuse el. Și covorașul, dar n-am știut despre pompă.

— Deci și tu crezi că e vorba de o crimă? întrebă Michelle.

— Întotdeauna cred asta, spuse Ventris. Aduc o echipă care să verifice totul.

— Și te interesează moartea lui Rivest pentru că ești de părere că are legătură cu moartea lui Monk Turing, care s-a petrecut pe o proprietate federală, zise Sean.

— Poate ar trebui să ne unim forțele, interveni Michelle.

— Nu se poate, spuse Ventris. Dacă aveți informații pe care vreți să mi le dați, în regulă, dar eu nu pot să fac la fel. Biroul are modul lui de-a lucra.

— Credeam că modul vostru de-a lucra include colaborarea cu poliția locală, spuse Sean.

— Iar eu mă potrivesc descrierii, adăugă Hayes.

— Dar ei nu, răspunse Ventris furios, uitându-se urât la Sean și la Michelle.

— Nu ar trebui să ne intereseze doar să-l prindem pe făptaș? spuse Michelle.

— Nu, mă interesează să-l prind eu! se răsti Ventrîs.

— O să-ți ușurez munca, începui Sean. O să facem din asta o competiție. Cine-l prinde primul primește laudele. Dar, doar ca să știi, o să te călcăm în picioare.

Se răsuci și se îndepărtă cu pași mari.

Ventrîs i se adresă lui Hayes:

— Dacă se amestecă cumva în investigațiile mele, o să te tragă și pe tine cu el, Hayes!

— Încerc doar să-mi fac treaba, îi replică șeriful.

— Nu, se pare că încerci să faci treaba mea.

Ventrîs observă că Michelle îl privea lung și zâmbea.

— La ce naiba te holbezi, doamnă?

— Ar fi trebuit să accepți oferta de colaborare, Ventrîs. Pentru că, atunci când o să-i dăm de cap, o să pari un idiot.

Se întoarse și plecă.

— Te-aș putea aresta pentru ce-ai spus! țipă Ventrîs în urma ei.

Michelle se răsuci spre el.

— Ba nu poți, e chestia aia care se numește libertate de exprimare. O zi bună!

Un minut mai târziu, Hayes li se alătură lui Sean și lui Michelle în fața camionetei ei.

— Minunat, am reușit să enervăm și CIA-ul, și FBI-ul, spuse Hayes. Cine urmează? DEA?

— Să presupunem că morga a fost aruncată în aer intenționat, zise Michelle, întrebarea e de ce.

— Iar răspunsul pare evident, remarcă Sean. Existau dovezi pe cadavrele alea pe care medicul legist le-ar fi descoperit și care ne-ar fi dus pe calea cea bună.

— Terminase deja autopsia lui Monk, preciză Hayes. Deci nu cred că-și făceau griji din cauza cadavrului lui Monk.

— Exact, spuse Sean. Ținând cont că trupul lui Rivest a ars, nu putem verifica dacă teoria mea legată de felul cum a fost ucis e corectă.

— Știm dacă medicul a verificat deja asta? întrebă Michelle.

— Dacă a făcut-o, n-a mai apucat să ne spună, răspunse Hayes rapid. L-am rugat să mă sune de îndată ce găsește ceva, și nu m-a sunat.

— Putem să urmărim o pistă pe care Ventriss n-o are, zise Sean încrezător.

Michelle îl privi.

— Și anume?

— Valerie Messaline.

— La naiba, mormăi Hayes. Mi-era teamă că o să zici asta.

CAPITOLUL 49

Horatio Barnes îi strânse mâna lui Viggie, în timp ce Alicia Chadwick privea agitată. Se aflau în salonul mic de la motelul unde era cazat Horatio.

Înainte ca Horatio să apuce să spună ceva, Viggie sări de pe scaun și se duse la pianul mic din colțul încăperii. Începu să cânte. Horatio se ridică și se așeză lângă ea pe bancă. În timp ce ea cânta, el spuse:

— Te superi dacă te acompaniez?

Ea scutură din cap, iar el așteptă un moment, ca să prindă ritmul, după care i se alătură. Cântară în duet cam cinci minute, apoi Viggie se opri brusc.

— Am terminat, zise ea.

Se duse înapoi la scaunul ei, iar Horatio își reluă și el locul, studiind-o cu atenție.

— Ești o pianistă excelentă, spuse Horatio. Și am auzit că ești bună și la matematică.

— Cifrele sunt amuzante, zise Viggie. Îmi plac pentru că, dacă aduni aceleași numere, îți dau mereu aceleași rezultate. Nu multe lucruri fac asta.

— Vrei să spui că viața e prea imprevizibilă? Da, aș fi de acord cu asta. Deci numerele ți se par sigure?

Viggie dădu din cap absentă și cercetă încăperea cu privirea.

Horatio continuă să o studieze în tot acest timp. În meseria lui, limbajul trupului era deseori la fel de important precum comunicarea verbală. Puse câteva întrebări preliminare despre viața ei în Babbage Town. Horatio intenționase să trateze cu delicatețe subiectul Monk Turing, dar următoarele cuvinte ale lui Viggie îi aruncară în aer toată strategia:

— Monk e mort. Știai asta? îl întrebă Viggie. Înainte ca el să-i poată răspunde, fetița adăugă: Era

tatăl meu.

— Știu, am aflat. Îmi pare foarte rău. Sunt sigur că l-ai iubit foarte tare.

Viggie încuviință din cap, luă un măr dintr-un bol de pe masă și începu să-l mănânce.

— Și mama ta?

Viggie se opri din mestecat.

— Nu am mamă.

— Toată lumea are o mamă. Vrei să zici că e moartă?

Viggie ridică din umeri.

— Vreau să spun că nu am mamă. Monk mi-ar fi spus.

Horatio o privi pe Alicia, pe care această conversație părea s-o întristeze. Ea scutură din cap neajutorată.

— Deci nu-ți amintești nimic despre ea?

— Despre cine?

— Despre mama ta.

— Nu mă ascuți. Eu nu am mamă.

— Bine, ce-ți plăcea să faci cu tatăl tău? Și el era bun la numere, nu-i așa? Poate vă jucați jocuri cu numere?

Viggie înghiți o bucată de măr și încuviință din cap.

— Tot timpul. Îmi spunea că eram mai deșteaptă ca el. Iar el știa despre fizica cuantică. Tu știi despre asta?

— IQ-ul meu nu e exact cât ar trebui să fie ca să înțeleagă domeniul ăla.

— Eu am înțeles-o. Înțeleg multe lucruri pe care oamenii cred că nu le înțeleg.

Horatio o privi din nou pe Alicia, care dădu din cap încurajator.

— Deci oamenii nu cred că înțelegi lucruri?

— Sunt un copil. Un copil, un copil, un copil, spuse ea cântând. Cel puțin așa cred ei.

— Pun pariu că Monk nu credea asta.

— Monk mă trata special.

— Cum anume?

— Avea încredere în mine.

— Foarte impresionant, un adult care să aibă încredere în cineva de vârsta ta. Cred că te-a făcut să te simți foarte bine.

Fata ridică din umeri indiferentă.

— Mai ții minte când l-ai văzut ultima oară pe Monk?

Ea ridică din nou din umeri.

— Cu o minte ca a ta, pun pariu că, dacă încerci, o să-ți amintești ușor.

— Cel mai mult îmi place să-mi amintesc numere. Numerele nu se schimbă niciodată. Unu e mereu unu și zece e mereu zece.

— Dar și numerele se schimbă, nu-i așa? Dacă le înmulțim, de exemplu? Sau dacă le adunăm, sau dacă le scădem, sau dacă le împărțim? Și zece poate fi zece sau zece mii. Și unu poate fi unu sau o sută. Corect?

Acum, Viggie se uită lung la el.

— Corect, spuse ea automat.

— Sau e greșit? Întrebă Horatio.

— E greșit, spuse Viggie. Greșit, greșit, greșit.

Mai mușcă o dată din măr.

Horatio se lăsă pe spate. „E ca o pasăre cântătoare.”

— Îți plac jocurile cu numere? Am învățat unul în facultate. Vrei să-l joci? E destul de greu.

Viggie lăsă mărul din mână și spuse nerăbdătoare:

— Pentru mine n-o să fie.

— Să zicem că sunt un bunic și că am un nepot care are atâtea zile câte săptămâni are fiul meu și nepotul meu are atâtea luni câți ani am eu. Fiul meu, nepotul meu și cu mine avem împreună 140 de ani. Câți ani am eu?

Horatio o privi pe Alicia, care încerca să rezolve problema pe o bucată de hârtie pe care o scosese din poșetă. Când se uită din nou la Viggie, o întrebă:

— Ai vrea niște hârtie și creion?

— Pentru ce?

— Ca să rezolvi problema?

— Am rezolvat-o deja. Ai 84 de ani, dar pari mai tânăr.

Un minut mai târziu, Alicia își ridică privirea. Pe bucata ei de hârtie se vedeau o serie de calcule, numărul 84 la sfârșit. Îi zâmbi lui Horatio și scutură obosită din cap.

— Clar noi două nu suntem făcute din același aluat.

Horatio o privi din nou pe Viggie, care stătea așteptând.

— Ai văzut toate numerele în minte? o întrebă, și ea dădu din cap că da, înainte să înceapă să muște din nou din măr.

Îi spuse două numere mari și o rugă să le înmulțească. Fetița o făcu în câteva secunde. Îi dădu o problemă de împărțire, pe care o rezolvă aproape instantaneu. Apoi o puse să extragă rădăcini pătrate. Viggie îi răspunse la toate problemele în câteva secunde și apoi păru plictisită, în timp ce Horatio mângălea ceva pe hârtie.

— Am o altă problemă la care vreau să te gândești, spuse el.

Ea își îndreptă spatele, deși părea în continuare plictisită.

„Nu ești o pasăre cântătoare. Mai degrabă un câine bine antrenat, nu-i așa, Viggie?”

— Să zicem că ai o prietenă foarte bună cu care faci totul. Și să zicem acum că această prietenă cea mai bună a ta s-ar muta și n-ai mai vedea-o niciodată. Cum te-ai simți?

Viggie clipi o dată, apoi încă o dată. Apoi începu să clipească atât de tare, încât toată fața i se schimonosi de la efort. Horatio avu senzația că privește un computer a cărui placă de bază se supraîncălzea.

— Cum te-ai simți, Viggie? întrebă el din nou.

— Nu există numere în problema asta, răspunse ea confuză.

— Știu, dar nu toate întrebările au de-a face cu numere. Te-ai simți fericită, tristă, ambivalentă?

— Ce înseamnă ambivalent?

— Că nu te simți, de fapt, în niciunul din aceste feluri.

— Da, răspunse ea automat.

— Sau poate tristă?

— Da, tristă, aș fi tristă.

— Dar nu fericită?

Viggie se uită la Alicia.

— Nu există cifre în problema asta.

— Știu, Viggie, doar dă tot ce poți tu mai bun.

Viggie ridică din umeri și începu din nou să muște din măr. Horatio își mai notă niște lucruri.

— Te-ai mai gândit la ultima oară când l-ai văzut pe tatăl tău?

— De ce n-aș fi fericită? întrebă ea brusc.

— Nu ai fi fericită pentru că prietena ta a plecat. Faci lucruri distractive cu prietenii tăi. Deci, dacă prietena ta cea mai bună a plecat, n-ați mai putea face lucruri distractive, explică Horatio. Așa cum sunt sigur că te-ai distrat cu tatăl tău înainte să plece. Ești tristă că tatăl tău a plecat, nu-i așa? Nu te mai poți distra cu el?

— Monk a plecat.

— Exact. Te-ai distrat cu el ultima dată când l-ai văzut?

— Da, mult.

— Cum te-ai distrat?

— Nu pot să-ți spun.

— O, e secret? Secretele sunt distractive. Aveai multe secrete cu Monk? insista el.

Viggie își coborî vocea și se apropie de Horatio.

— Totul era secret.

— Și nu mai poți spune nimănui, așa-i?

— Așa-i.

— Dar ai putea, dacă ai vrea.

— Da, dacă aș vrea.

— Vrei s-o faci? Pun pariu că vrei.
Pentru prima dată, ea păru că ezită la îndemnul lui.

— Ar trebuie să o spun într-un fel secret.
— Cum ar fi într-un cod? Mă tem că nu sunt foarte bun la coduri.

— Monk iubea codurile. Iubea codurile secrete. Îl făceau sângeros. Așa mi-a zis.

Horatio o privi întrebător pe Alicia, care păru la fel de nedumerită ca el.

— Îl făceau sângeros, Viggie? se miră Horatio. Ce vrei să spui cu asta?

Ea zâmbi.

— Ce vrei tu să spui cu asta? vru să știe fetița.

— Te întreb la ce se referea Monk când zicea că codurile îl făceau sângeros?

— Exact asta a spus, codurile îl făceau sângeros. Coduri și sânge, asta zicea.

Horatio se lăsă pe spătarul scaunului.

— Monk a devenit sângeros ultima dată când te-a văzut?

— Da, spuse ea veselă.

— Deci ți-a spus un secret.

Ea încuviință din nou din cap.

— Ne poți spune ce era?

Zâmbetul îi pieri și scutură încet din cap.

— De ce nu? Era un supersecret?

Alicia interveni cu blândețe:

— Viggie, dacă știi ceva, este foarte important să ne spui.

— Nu cred că-mi place de el, zise Viggie arătând cu degetul spre Horatio. Trebuie să plec acum. Se ridică și ieși din cameră.

Horatio o privi pe Alicia, care părea să-și fi ținut respirația.

— Ți-am zis că e dificilă. Ai aflat ceva folositor?

— O cunosc mai bine decât acum o oră, zise el. E ceva.

— Ei bine, data viitoare când o vezi, s-ar putea să fie complet diferită, îi atrase ea atenția.

După ce Alicia ieși cu Viggie, Horatio îl sună pe Sean și-i povesti despre întâlnirea cu fetița.

— Deci Viggie are autism? întrebă Sean.

— Autismul e un termen foarte general, răspunse Horatio. Dar chiar și așa, nu cred.

— Atunci?

— Cred că, în anumite privințe, e cu mult mai deșteaptă ca noi și din pricina asta nu poate relaționa. În alte privințe, nu e foarte inteligentă, sau, mai bine zis, matură. S-ar putea să fie o problemă de percepție. Din partea noastră. Ne așteptăm ca abilitățile ei emoționale să fie pe măsura celor intelectuale, dar ea e încă o fetiță. Și am simțit câteva chestii ciudate în legătură cu tatăl ei.

— Ce anume?

— Se pare că Monk o trata ca pe un adult, cel puțin câteodată. Dar alteori o trata ca pe... ei bine, ca pe o mașină.

— O mașină?

— Știu că nu sunt foarte coerent. Aș fi vrut să știu ceva despre mama ei. Se pare că Viggie nici măcar nu crede că a avut vreodată o mamă.

— Deci ce înseamnă asta pentru noi? întrebă Sean.

— Nu prea mult, mă tem.

— Ei bine, cel puțin rezultatele noastre sunt remarcabile. Adică zero.

— Și ce ai de gând să faci?

— Păi, o să bat mingea și-o să văd dacă reușesc să ajung la bază.

CAPITOLUL 50

Din moment ce femeia nu îi dăduse numărul ei, Sean caută în cartea de telefon și pe internet, dar fără succes. În cele din urmă, hotărî să se întoarcă în Williamsburg în seara aceea, în același bar în care o întâlnise în seara dinainte. Michelle vru să-l însoțească, dar Sean se opuse în timp ce stăteau în camera lui din cabana Aliciei.

— Nu cred că Valerie ar aprecia prezența ta la fel de mult ca mine.

— Sean, gândește-te puțin, un tip că Ian Whitfield n-o să-și lase nevasta să-și facă de cap. Probabil că a pus pe cineva s-o urmărească douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Dacă e așa, atunci m-au văzut deja cu ea. Și dacă mă văd a doua oară, poate că încep să se agite și fac o greșală care să-i dea de gol.

— E puțin probabil, nu crezi?

— Nu avem multe alte opțiuni. Cadavrele s-au făcut scrum, Ventris ne pune la zid, nimeni din Babbage Town nu știe nimic și singura persoană care ne-ar putea ajuta, Viggie, nu vorbește limba noastră.

— Credeam că Horatio s-a întâlnit cu ea.

— Așa a și făcut.

Sean îi povesti pe scurt ceea ce-i spusese Horatio despre întâlnirea cu Viggie.

— Deci se pare că Monk chiar i-a zis ceva fiicei lui, dar e codificat.

— Dacă e s-o credem. Coduri și sânge. Ce vrea să însemne asta?

Michelle ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Tocmai asta e problema cu cazul ăsta. Avem câteva piste, dar tot dispar. Și nu sunt semne să apară altele în loc.

— Apropo de asta, ai mai vorbit cu pitbullul ăla în fustă?

Sean își scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Monk a călătorit în Anglia. Joan a reușit să-i refacă itinerarul. A vizitat câteva orașe. Londra, Cambridge, Manchester și un loc numit Wilmslow, din Cheshire. Și încă un loc care le dă un sens tuturor celorlalte.

— Și anume? întrebă ea.

— Bletchley Park, răspuse el. Acolo a lucrat ruda lui, Alan Turing, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și, după spusele lui Champ Pollion, a salvat lumea.

— Și care e legătura cu celelalte locuri?

— Cu excepția a trei ani în Princeton, practic, a mers pe urmele lui Alan Turing. S-a născut în Paddington, Londra, a făcut facultatea la Cambridge, și-a dat doctoratul la Princeton în SUA, s-a întors la Cambridge, apoi în Bletchley Park, apoi la Universitatea Manchester după război, după care, în 1954, s-a sinucis în Wilmslow, Cheshire.

— Deci tipul era un strămoș al lui Monk, iar el s-a decis să facă o mică plimbare înapoi în istorie, spuse Michelle. Sau poate că e mai mult de-atât.

— Posibil.

— Și, în timp ce tu te întâlnești cu o femeie măritată, ce vrei să fac eu?

— În seara asta ai grijă de Viggie, dar, înainte de asta, Horatio vrea să discute cu tine. Și, dacă ai timp și de asta, ai putea să cauți o cameră secretă în conac.

— Și dacă nu vreau să vorbesc cu Horatio?

— Nu te forțez să faci nimic. Dar, sincer, el chiar vrea să te ajute.

— Adică vorbind pe la spatele meu cu familia mea și băgându-și nasul în trecutul meu?

— Uite adresa la care stă.

— Și tu ce vrei să faci între timp?

— Mă pregătesc pentru întâlnire.

Ea se încruntă.

— Uneori chiar mă calci pe nervi.

— Serios? Chiar nu știu cum e să simți asta.

CAPITOLUL 51

Michelle își petrecu următoarea oră căutând la etajul principal al conacului cât mai metodic și mai discret cu putință. Cercetă sala de biliard, biblioteca vastă, fumoarul, camera cu arme – carabine și puști vechi ferecate în spatele unor grilaje de fier, salonul și o cameră cu trofee, cu obligatoriile capete de animal pe pereți. Totuși, nu observă nimic neobișnuit. Sătulă de lambriuri mâncate de viermi, de covoare persane, de mirosul de praf dintr-un alt secol care-i puna la încercare nervii din secolul XXI și extenuată de lipsa de progrese, ieși să-și cântărească opțiunile.

Era prea devreme s-o ia pe Viggie, și totuși mai dură o jumătate de oră până să se urce în camionetă și să se ducă să-l vadă pe Horatio.

— Fac asta doar pentru Sean, spuse ea, când se așezară în aceeași cameră în care Horatio se întâlnise mai devreme cu Viggie.

— Eu mă bucur că ești aici, indiferent de motivele tale. Le-ai lăsat o impresie foarte puternică celor din clinică. Ai prins un răufăcător și practic i-ai salvat viața femeii ăleia. Trebuie că te simți bine.

— Da, mă simțeam foarte bine, până când Sean mi-a zis că vrei să vorbești cu mine.

— Încerc să-mi fac și eu treaba.

— Bine, hai să nu ne mai învârtim după deget. Am fost la ședințe, mi-am făcut exercițiile, ți-am răspuns la întrebările jignitoare, mi-am vărsat amarul, am prins un traficant de droguri și, cum ai spus tu, am salvat o femeie de la moarte. Cred că putem concluziona că m-am vindecat, ca să nu mai cheltuim aiurea banii lui Sean, OK? Acum mă întorc la slujba mea. Și tu de ce nu te întorci la a

ta, oricare ar fi ea, că nu mi-a fost niciodată prea clar. Se ridică.

Vocea lui tună și ea tresări.

— Nu te-ai vindecat! Nici măcar pe departe! Ești total dezechilibrată, cucoană. Lucrurile vor merge din rău în mai rău și va veni ziua în care, fiind la slujbă, te vor apuca pandaliile și-o să mori, tu și poate și Sean, din cauza asta. Dacă ție îți convine, atunci du-te și urcă-te în groapa aia de gunoi căreia tu îi spui mașină și condu spre iadul care te așteaptă. Dar nu sta aici și nu te gândeai măcar vreo secundă că ai fi vindecată, pentru că ar fi cea mai mare minciună pe care am auzit-o. Oamenii care vor să se facă bine se străduiesc să se facă bine. Nu se simt singuri și nu-i mint pe ceilalți. Nu stau pe loc, afundându-se tot mai mult într-o existență jalnică și negând că ar fi ceva în neregulă cu ei. Sunt plini de curaj, nu de rahat! Iar eu m-am cam săturat de reacțiile tale.

Michelle simți cum o furie oarbă pune stăpânire pe ea. Pumnii i se încleștară, corpul i se tensionă, gata de atac.

— Vezi câtă furie ai în tine chiar acum? continuă el calm. Vezi cât de ușor se clădește, Mick? Doar din cauza unor cuvinte. Cuvinte adevărate, apropo, și totuși doar niște cuvinte. Asta înseamnă să-ți pierzi stăpânirea de sine. Vrei să mă omori, nu-i așa? Știu că vrei. Pot să văd asta în fiecare moleculă din tine. Așa cum ai vrut să-l omori pe nătângul ăla de la bar. Singura diferență e că la bar a trebuit să te faci mai întâi praf, înainte ca furia ta să crească atât de mult încât a trebuit pur și simplu să te descarci pe o altă ființă umană. De data asta ești trează și furia asta pune stăpânire pe tine, de-ți vine să-mi iei gâtul. La asta m-am referit când am zis că toate lucrurile vor merge din rău în mai rău. Ce urmează? Oare te vei înfuria de cum te privește un străin pe stradă? Sau de cum se ciocnește de tine la metrou? Sau poate doar din cauza mirosului cuiva? Totul se reduce la furia aia

interioară, Michelle. Și tu trebuie să te-ocupi de-a ta chiar acum.

— Și dacă n-o fac? spuse Michelle absentă.

— Tu pierzi. Și demonii câștigă. E alegerea ta.

Încet, cu mișcări aproape imperceptibile, Michelle se așeză înapoi pe scaun. Horatio n-o scăpa din ochi. Ea privea în podea, simțind cum îi zvâcnește un mușchi de la gât.

— Nu înțeleg ce vrei de la mine, zise cu glas tremurând.

— Aș putea să fiu slobod la gură și să-ți spun adevărul, dar nu așa funcționează mintea. Vreau să discutăm, Michelle, atâta tot. Vreau să-ți pun niște întrebări, să-ți ascult răspunsurile, dar, în mare, vreau doar să vorbim despre tine. Atât. Crezi că poți să faci față?

Trecu un minut întreg, în timp ce ea apucă scaunul atât de tare, că încheieturile degetelor i se albiră.

— OK, spuse ea în cele din urmă, atât de încet, încât el de-abia o auzi.

— Am fost în casa în care ai locuit pe vremea când aveai șase ani. Sean ți-a spus deja.

— Da.

— Am întâlnit o bătrână pe nume Hazel Rose. Ți-o amintești?

Michelle încuviință din cap.

— Hazel, cu siguranță, își aduce aminte de tine. Mi-a spus să-ți transmit că e foarte mândră de tine. Horatio așteaptă câteva clipe, dar Michelle nu avu nicio reacție. Hazel mi-a spus că obișnuiai să mergi la ea acasă la un ceai cu alți copii din cartier. Îți mai amintești de asta?

— Nu.

Horatio continuă să o privească atent. Nu existau manuale care să-ți spună ce să faci în situații precum aceasta. În general, Horatio interpreta limbajul trupului pacientului și spera să o fi făcut corect.

— Hazel mi-a zis că ai avut un minunat gard viu din tufe de trandafiri în fața casei.

În clipa în care rosti cuvintele, tot corpul lui Michelle se înmuie. La început, el crezu că o să leșine. Apoi ea se adună și se îndreptă în scaun.

— Tata a plantat gardul acela de trandafiri, spuse ea pe un ton automat.

— Da. Un cadou aniversar. Dar cineva l-a tăiat.

— Niște copii, supărați pe tata.

— Asta e o teorie.

Ea își îndreptă corpul din nou, dar nu-l privi în ochi.

— Hazel a observat că și tu te-ai schimbat atunci. Îți amintești de ce?

— Aveam șase ani, cum să-mi amintesc?

— Păi, ți-ai amintit de gardul de trandafiri, ți-ai amintit că tatăl tău l-a plantat și că cineva l-a tăiat.

— Poate c-am omorât pe cineva când aveam șase ani și acum reprim amintirea, zise ea pe un ton răstit. Asta ți-ar satisface curiozitatea?

— Iarăși faci pe deșteaptă? Speram să te abții măcar zece minute, după muștruluiala mea. Nu obișnuiesc prea des să fac lucrul ăsta.

Acum îl privi, curioasă, flămândă.

— Și în cazul meu de ce ai făcut-o?

— Pentru că mi-am dat seama că te pierzi, Michelle, spuse el în șoaptă. Și nu vreau să ajungi în punctul ăla din care nu te mai poți întoarce.

— La naiba, Horatio, sunt chiar aici, lucrez, gândesc, îi ajut pe Sean și pe o fetiță care are nevoie de cineva acum. Cât de grav poate să fie? Spune-mi? Cât de grav poate să fie?

— E o întrebare la care numai tu poți răspunde.

Pentru câteva clipe, lui Horatio i se păru că ochii femeii se umeziseră, după care deveniră duri și uscați.

— Știu că încerci să mă ajuți. Sean la fel. Știu și că am probleme. Și încerc să mă descurc cu ele, să fiu utilă.

— Toate bune și frumoase. Dar, în timp ce tu încerci să fii utilă, nu te ocupi de problemele alea. Mai mult, le ignori, Michelle.

Tonul ei deveni sfidător.

— Spui că m-am schimbat la vârsta de șase ani? Ei bine, lucrurile n-au ieșit chiar atât de rău. Tu ai concurat vreodată la olimpiadă? Sau ai fost polițist? L-ai păzit vreodată pe președinte? Eu, da. Ai salvat vreodată viața altcuiva? Eu, da. De mai multe ori.

— Nu spun că n-ai avut o viață exemplară, ceea ce ai reușit să faci a fost extraordinar. Eu vorbesc despre viitor. Vorbesc despre un comportament autodistructiv. Încerc să-ți spun că odată și odată va trebui să-ți faci bilanțul.

Ea se ridică.

— Vrei să-mi spui că tot ce am făcut în viața asta are legătură cu ceva care e posibil să se fi întâmplat pe când eram copil? urlă ea. Asta încerci să-mi spui *mie*?

Practic, urlă ultimul cuvânt.

— Nu, n-am spus eu asta, *tu* ai spus-o.

Ca și Viggie, Michelle dispăru într-o fracțiune de secundă. Îi auzi camioneta pornind și improșcând pietriș în timp ce demara în forță.

Horatio își frecă tâmpla, ieși, se urcă pe Harley și-o urmări. De data aceasta, n-avea s-o lase să scape.

CAPITOLUL 52

— Cred c-ar trebui să mă lași cel puțin să-ți păzesc spatele, Sean, spuse șeriful Hayes.

Bărbații se aflau în mașina personală a lui Hayes, în drum spre Williamsburg.

— N-o să funcționeze, pentru că Whitfield știe cum arăți.

— Atunci unul dintre subalternii mei. Whitfield nu e genul de tip care să te lase pur și simplu să-ți faci de cap cu soția lui.

— Nu pare să-l deranjeze că soția lui iese singură prin baruri și că alții încearcă s-o agațe. Nu era prima oară când mergea acolo.

— Dar te cunoaște și pe tine. Dacă te vede cu ea, o să creadă că încerci să-l spionezi.

— Dar nu știe că știu că ea e nevastă-sa. Dacă se întâmplă să apară, el sau domnul Abdomen-cu-Pătrățele, o să par surprins și o să-mi vād de drum.

— Chiar crezi că un tip ca Whitfield o să înghită treaba asta?

— Probabil că nu, dar, dacă ai tu o pistă mai bună, te ascult? La naiba, nici măcar nu știu dacă va fi în bar în seara asta. S-ar putea să fie o goană după cai verzi pe pereți.

— Și chiar dacă Messaline știe ceva, de ce ți-ar spune ție?

— Poate pentru că nu sunt chiar un novice când vine vorba să aflu informații?

— Dar ai zis că te-a refuzat prima dată.

— Aia a fost prima dată.

— Și chiar crezi că Whitfield are legătură cu moartea lui Monk și-a lui Len?

— Monk a murit pe o proprietate CIA. Whitfield a subliniat faptul că nu mai vrea să ne ocupăm de caz. L-a pus chiar și pe directorul adjunct pentru operațiuni să-mi transmită să mă

potolesc. Și, de pe același petic de pământ, cineva a tras în mine. Unde mai pui că niște avioane care zboară fără lumini aterizează acolo noaptea.

— Avioane? se miră Hayes.

— Da, trec chiar pe deasupra Babbage Town. Și sunt avioane mari, capabile de zboruri intercontinentale. Nimeni nu știe cine vine în avioanele alea. Și Congresul a finanțat construirea unui alt așa-zis cămin pentru agenții instruiți în Câmp, chiar dacă au deja suficient spațiu de cazare acolo.

— Ce vrei să spui prin „așa-zis”?

— O clădire poate adăposti multe lucruri. Chiar și un centru de interogare. Chiar și o cameră de tortură.

Hayes aproape că ieși cu mașina de pe șosea.

— Ai înnebunit de tot!? Asta e absolut ilegal în țara noastră!

— Poate că Monk a văzut prizonieri despre care nu știe nimeni, gădilați cu niște curent electric. Ce motiv mai bun ca să-l omori?

— Nu pot să cred asta. Și Len Rivest?

— I-o fi spus Monk, sau poate bănuia el ceva, sau poate a aflat cumva. Whitfield a descoperit asta și s-a terminat cu Rivest.

— Dar, dacă știa ceva, de ce nu s-a dus Len la poliție? Era fost agent FBI, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poate că nu voia să se pună cu CIA-ul și cu Ian Whitfield. Poate că sunt oameni și mai suspuși în guvern care știu ce se întâmplă la Camp Peary. Sau poate că a spus cuiva, cui nu trebuia.

— Acum o dai în teorii conspiraționiste.

— Și ce dacă? Se întâmplă în fiecare zi. Dacă mizele sunt suficient de mari, conspirațiile tind să se dezvolte destul de mult, pe măsura lor. Și, apropo, în D.C. nu se numesc conspirații, ci *politici*.

— Treaba asta începe să mă depășească, Sean, nu te supăra că-ți spun, zise agitat Hayes. Sunt

doar un polițist mărunț, care vrea să se pensioneze peste câțiva ani.

— Merk, poți oricând să mă lași de capul meu, fără să te uiți măcar în urmă. Parteneriatul nostru poate fi dizolvat fără resentimente, dar eu n-o să las baltă toată treaba asta.

Hayes reflectă preț de un minut.

— Ce naiba, spuse el într-un final. Dacă e să mi se întâmple ceva, măcar să fie pentru ceva important. Dar tot cred că cineva ar trebui să te urmărească în seara asta.

Dacă unul din ei și-ar fi întors capul, ar fi văzut că cineva îi urmărea deja în seara aceasta.

CAPITOLUL 53

Horatio opri motocicleta lângă mașina lui Michelle. Femeia ieșise de pe drumul principal și parcase sub niște copaci, în apropiere de râu. Nu era în camionetă și Horatio o luă pe o cărare care ducea spre apă, unde o găsi stând pe un copac căzut care se apleca parțial peste apă. Ea nu-l băgă în seamă când el se așeză la capătul celălalt al trunchiului.

— E o seară frumoasă, spuse Horatio și aruncă o pietricică în apele repezi ale râului York, care căra moloz dislocat de o furtună de mai devreme spre Chesapeake Bay.

Ea tăcu vreme de câteva minute, holbându-se doar la apă, până când Horatio începu să se teamă că ea avea să sară în râu.

Primele ei cuvinte îi captară atenția.

— Mi-am curățat camioneta odată, spuse ea. Am făcut-o de dragul lui Sean.

— De ce?

— Pentru că îmi plăcea de el și el trecea printr-o perioadă proastă.

— A fost greu – să-ți cureți camioneta?

— Mai greu decât ar fi trebuit. Totul părea să cântărească o tonă. Dar e doar o camionetă, nu? Se răsuci pe spate, până ajunse cu fața spre el. E doar o camionetă, spuse ea.

— Camionetă, dormitor, stil de viață. Îmi imaginez că a fost foarte greu.

— Nu am putut să păstrez curățenia. Am încercat. De fapt, nu chiar. Pur și simplu n-am putut. După o zi, am pus totul înapoi.

— Sean spune că barca ta e imaculată. Că poți mânca de pe carenă.

Ea zâmbi.

— O spune așa, deși are și el fixațiile lui. Adică, ai mai văzut pe cineva atât de îngrijit și de ordonat ca el? Să fim serioși.

Rupse o crenguță din copacul căzut și o aruncă în apă. În timp ce o privea cum plutește, zise:

— Nu știu de ce m-am schimbat, Horatio. Chiar nu știu. Sincer, nici măcar nu-mi amintesc să mă fi schimbat, dar atât de multă lume susține că am făcut-o, încât bănuiesc că trebuie să accept asta.

— Bine, este un lucru bun. Un pas înainte, Michelle. Totuși, când am menționat gardul de trandafiri, ai reacționat. De ce?

Ea ridică din nou din umeri. Mai trecură câteva minute. Michelle se uita la trunchiul de copac pe care stătea; Horatio o privea țintă. Nu spuse nimic, de teamă să nu zădărnicească posibilitatea unui prim progres real de când începuse. Răbdarea lui fu răsplătită din plin.

— Îți poate fi frică de ceva și nici măcar să nu știi de ce anume? întrebă ea.

— Da, poate fi îngropat atât de adânc în mintea ta, încât conștientizezi doar frica, fără să îți dai seama de sursa ei. Reprimarea în subconștient a unor evenimente trecute cu mare impact la momentul respectiv este un mecanism fals de siguranță al creierului, ca să ne protejeze. Pur și simplu îl blocăm.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu. În cele din urmă, daunele ajung să fie atât de grave, încât întreaga fundație a casei este amenințată de apa care începe să pătrundă prin locuri neașteptate, locuri pe care nici măcar nu le vezi până răul nu e făcut.

— Deci sunt o casă care putrezește?

— Iar eu sunt cel mai bun zidar peste care ai putea da.

— Dar dacă nici măcar nu-mi amintesc de ce sunt atât de speriată, cum mă poți ajuta?

— Există o metodă verificată: hipnoza.

Michelle scutură din cap.

— Nu cred în prostiile alea. Nimeni nu mă poate hipnotiza.

— De obicei, cei care sunt siguri că nu pot fi hipnotizați sunt cel mai ușor de hipnotizat, de fapt.

— Dar trebuie să vrei să fii hipnotizat, nu?

— Asta ajută, da. Dar vrei să te faci bine, nu-i așa?

— Altfel n-aș sta aici, vorbind cu tine despre tot felul de lucruri. Nu am mai discutat cu nimeni despre asta, niciodată.

— O s-o iau ca pe un compliment. Mă lași să te hipnotizez?

— Nu-mi place să pierd controlul, Horatio. Și dacă îți spun ceva ce nu pot controla? Dacă e chiar atât de rău?

— De-aia am fost prin atâtea școli și am toate diplomele alea pe pereți. Eu sunt profesionistul aici. Lasă-mă să-mi fac meseria. Atât îți cer.

— Îmi ceri mult. Poate prea mult, spuse ea sincer.

— Măcar o să te gândești la asta?

Ea se ridică și pași amorțită pe trunchi, apoi sări de pe copac. Când trecu pe lângă Horatio, îi strigă peste umăr:

— O să mă gândesc.

Horatio o privi exasperat.

— Unde mergi acum?

— Să am grijă de Viggie.

CAPITOLUL 54

Sean avu noroc, pentru că o găsi pe Valerie la aceeași masă ca data trecută. Și, la fel ca data trecută, încerca să scape de un alt Don Juan.

De data aceasta, Valerie era îmbrăcată mai puțin provocator, cu pantaloni și cu o bluză din cașmir. Părul îi era prins într-o coadă franțuzească, iar rujul, discret.

Când îl văzu pe Sean îndreptându-se spre ea, Valerie își întoarse rapid privirea în altă parte. Când se așează în fața ei, ea tot nu îl privi.

— Văd că încă ești foarte populară pe-aici, spuse el.

— Și eu văd că nici tu nu înțelegi ce-nseamnă „lasă-mă-n pace”.

— Seara asta e o aventură nouă.

— Eu n-aș zice asta.

— Vrei să mâncăm ceva?

— Trebuie să chem agentul de pază ca să scap de tine?

— Lasă-mă să reflectez la asta în timp ce tu te gândești unde vrei să mâncăm.

Ea aproape că zâmbi. El observă imediat.

— OK, există o mică speranță, dar mă mulțumesc cu orice.

— Și de ce crezi c-aș vrea să iau cina cu tine?

— Bine, acum că ți-am captat toată atenția, o să-ți spun. Făcu o pauză, apoi continuă: Vreau doar să vorbesc cu cineva. Călătoriile de unul singur te îmbătrânesc rapid. Nu caut altceva decât o conversație plăcută la un pahar de vin bun. Și putem împărți nota de plată, fără favoruri de nicio parte.

— Și tu presupui că pot să fiu un interlocutor plăcut? Și că îmi place vinul?

— Conversația cred că e un fapt dat. Radarul meu vechi funcționează destul de bine. Nu a scos un sunet de când te-am cunoscut. Cât despre vin, sunt flexibil, deși am trecut pe lângă un restaurant pe drum, care are un cabernet pe care vreau neapărat să-l încerc.

— Știi câte ceva despre soiuri?

— Obișnuiam să colecționez vinuri.

— Obișnuiai?

— Da, până când cineva mi-a dat foc la casă și la pivnița cu vinuri. Sean se ridică de pe scaun. Mergem?

Așezați la o masă cu vederea spre stradă și savurând o sticlă de cabernet, Sean privi încă o dată la verigheta lui Valerie. O făcu astfel încât ea să observe acest lucru.

— Te întrebi de ce iau cina cu tine dacă se întâmplă să fiu căsătorită? spuse ea.

— Mă gândeam că, dacă eram soțul tău, nu te lăsam singură prin baruri.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Mie mi-ar fi teamă că s-ar putea să-ți cadă cu tronc unul dintre domnii pe care-i întâlnești.

— Și crezi că mi-ai picat cu tronc?

— Cred că te întrebi dacă într-adevăr sunt sincer sau dacă sunt doar alt ciudat gata de atac.

— Și ce ești?

— Ei bine, dacă aș fi un ciudat, ți-aș spune că sunt sincer.

— Și asta ce înseamnă?

— Că trebuie să hotărăști tu, în funcție de ce observi. Sună rezonabil?

— Și despre ce să vorbim, ca să încep să observ lucruri?

— Biografiile sunt un protocol acceptat. Încep eu. Cum am spus, sunt divorțat, nu am copii. Ți-am spus că rezolv probleme, și asta fac. Sunt avocat, dar să nu folosești asta împotriva mea. Am venit să rezolv necazurile unui client de-al meu

care s-a îmbârligat într-o afacere destul de urâtă. Tu?

— Sunt măritată, nu am copii, cum ți-am spus. Am avut și eu o carieră. Acum stau acasă sau mai ies din când în când. Cam atât.

— Fără soțul tău? Adică, nu vede cât de frumoasă și de inteligentă ești?

Ea ridică un deget în semn de avertizare.

— Vezi că începi să întreci limita.

— Îmi pare rău, mă voi retrage într-o poziție respectuoasă. Ce faci ca să te distrezi?

— Nu fac nimic ca să mă distrez. Cred că am avut partea mea de distracție la viața mea. Acum totul merge în jos.

— Haide, nu poți să zici că ești cu un picior în groapă.

— Nu?

— Ești bolnavă sau ceva?

— Nu în sensul la care te gândești tu, nu.

El se așează confortabil și învârti vinul în pahar.

— În regulă, intri în topul celor mai interesante trei femei pe care le-am cunoscut. Doar ca să-ți formezi o idee, fosta mea n-a intrat nici măcar în top zece.

— Ceea ce spune că nu te pricepi la oameni.

— Am devenit mai bun.

— Soțul meu ar intra în top cinci al oricui. E foarte interesant. Sau cel puțin ce face e interesant.

— Și ce face?

Ea scutură din cap.

— Limbile slobode scufundă corăbii, să știi.

Sean se arată nedumerit.

— Scufundă corăbii? E în armată? Știu că au o bază aici.

— Lucrează pentru guvern, dar nu în branșa aceea; deși a lucrat și acolo. Vietnam.

— Vietnam? Dar nu ești atât de bătrână.

— A așteptat foarte mult timp până să se însoare. De ce a ales să se însoare după atâția ani de celibat, nu știu să-ți spun.

— Atunci ce? FBI? Am niște prieteni din armată care au intrat dup-aia în FBI.

— Ai auzit vreodată de Camp Peary?

Sean scutură încet din cap.

— Dar îmi sună cunoscut. E un soi de tabără pentru copii?

Ea zâmbi.

— Într-un fel, doar că e vorba de copii mari cu jucării pe măsură.

— Despre ce vorbești?

— Camp Peary e un centru de antrenament pentru o agenție guvernamentală ale cărei inițiale încep cu C și se termină cu A.

— CIA! Soțul tău lucrează pentru CIA? spuse el într-o șoaptă furioasă.

Ea îl privi suspicioasă.

— Sigur n-ai auzit de Camp Peary?

— Sunt din Ohio. O fi faimoasă pe aici, dar cu siguranță n-a ajuns până în Dayton. Îmi pare rău.

— Ei bine, soțul meu conduce locul ăla. De fapt, nu e chiar un secret de stat.

Sean se prefăcu surprins.

— Valerie, permite-mi să-ți pun o întrebare simplă. Cum se poate ca un bărbat ca soțul tău să-și lase soția să meargă singură prin baruri și să ia cina cu bărbați străini?

— Păi, permite-mi să-ți dau un răspuns simplu: Nu îi pasă ce fac. Uneori nici nu mai înțeleg de ce s-a însurat cu mine. De fapt, știu. Fac o impresie foarte bună. Dar, pe Ian, lucrul ăsta a început să-l lase rece.

— Atunci, dacă Ian merge pe drumul lui, iar tu pe al tău, de ce nu divorțați pur și simplu?

Ea ridică din umeri.

— Divorțurile sunt de obicei urâte și consumă prea multă energie. Ai spus că ești divorțat. Nu e așa?

— Foarte adevărat, recunosc el. Bănuiesc că e foarte ocupat. Cu războiul împotriva terorismului și toate cele.

— Sau poate pur și simplu nu sunt destul de interesantă, spuse ea.

Sean se lăsă pe spate și păru gânditor.

— Pentru mine și soția mea, a fost dragoste la prima vedere. Dar apoi ea s-a schimbat, sau eu m-am schimbat, cine dracu' mai știe. Nu-i prea plăceau avocații. Cred că relația a fost sortită eșecului de la bun început.

— Poate asta mi s-a întâmplat și mie.

— De ce, cum v-ați întâlnit tu și Ian?

— Lucram cu un contractor privat care colabora cu CIA-ul. Domeniul meu este sau a fost bioterorismul, cu mult înainte să devină atât de popular. Eu și Ian ne-am întâlnit la o conferință în Australia. A fost înainte ca el să fie promovat ca șef al Camp Peary, bineînțeles. Chiar vizitasem locul înainte să-l cunosc pe Ian. Dar m-am săturat și-am plecat. El încă trăiește în lumea aia. Asta e diferența dintre el și mine. Și a devenit o diferență majoră.

— Stai puțin. De-asta îmi suna cunoscut. N-au găsit un cadavru în Camp Peary?

Valerie dădu din cap încet.

— Se pare că tipul a sărit gardul și s-a împușcat.

— La naiba, de ce-ar face cineva una ca asta?

— Toată lumea are necazuri, probleme.

— Pare că vorbești din experiență.

— Toți vorbim din experiență, Sean.

După ce terminară cina, făcură o plimbare împreună.

— A fost o seară minunată, Valerie. Îți mulțumesc.

— A fost o seară deprimantă, în mare parte din cauza mea.

Sean tăcu, pur și simplu nu avea ce să-i răspundă la asta. În cele din urmă, spuse:

— O să rămân în oraș cam o săptămână. Ai vrea să ne vedem din nou?

— Nu cred că e o idee bună, zise ea.

— Îmi dai măcar numărul tău de telefon?

— De ce?

— E ceva rău în a vorbi?

— E ceva rău în orice.

Cu toate acestea, își vârî mâna în poșetă, scoase un pix și o bucată de hârtie, notă un număr și i-l dădu.

— Poți lăsa un mesaj aici. Dacă nu te sun înapoi, ei bine, îmi pare rău. Îți mulțumesc că m-ai salvat de la o altă noapte în barul acela. La revedere.

Îl atinse pe braț, apoi plecă, lăsându-l pe Sean foarte încurcat.

Valerie Messaline era probabil ceea ce părea să fie: o femeie singuratică așteptând să se întâmple ceva. Singura lui pistă validă spre Camp Peary tocmai dispăruse. Acum unde ar trebui să înceapă să caute?

Răspunsul îi veni aproape la fel de repede ca întrebarea. Problema era dacă avea suficient curaj sau, mai bine zis, suficientă nebunie ca s-o facă.

CAPITOLUL 55

Michelle decise să combine responsabilitatea de a sta cu Viggie cu o mișcare tactică îndrăzneță. Era încă lumină, așa că o duse pe fetiță la hangarul pentru bărci, după ce îi ceru voie Aliciei. Acolo îi puse o vestă de salvare doar după ce se convinsese că fata știa să înoate destul de bine. Scoaseră un caiac și în curând pluteau pe apă, Viggie în față, cu o vâslă, Michelle ghidând ambarcațiunea din spate, în timp ce o învăța pe Viggie cum să vâslească.

Fetița prinse repede mișcarea corectă și, curând, vâslea lin și eficient prin apă. Viggie era cu siguranță mai puternică decât părea, decise Michelle.

— E amuzant, spuse Viggie, în timp ce vântul îi flutura părul.

— Mie îmi place la nebunie, zise Michelle.

Avu nevoie de doar două mișcări din vâslă ca să-și între iarăși în mână. Când, pus cap la cap, ai vâslit sute de mii de kilometri prin apă, lucrul ăsta ți se întipărește în memorie.

După cum plănuise Michelle, ajunseră în porțiunea de pe râu din dreptul rezervației Camp Peary. Se opri din vâslit și îi zise lui Viggie să facă la fel. În timp ce curentul le purta pe apă, Michelle se lăsă pe spate și privi discret facilitatea CIA. Gardul care o înconjura lucea. Nu se vedea niciun gardian prin preajmă, dar al șaselea simț al lui Michelle îi spunea că erau urmărite.

— Ți-a spus Camp Peary! exclamă deodată Viggie. Acolo a murit Monk, explică ea.

— Știi de Camp Peary?

Viggie dădu din cap.

— Ți-a vorbit vreodată Monk despre asta?

Viggie dădu din nou din cap.

— Ce ți-a zis?

— Chestii.

— Coduri și sânge?

Viggie se întoarse spre ea și o privi lung.

— Ai vorbit cu bărbatul ăla?

— Horatio Barnes, da. E un prieten. Michelle își mușcă buza după acest ultim comentariu.

— Nu-mi place de el.

— Ei bine, uneori lasă o impresie proastă. Deci coduri și sânge? Sună foarte interesant.

Ceea ce era foarte bine în faptul că se aflau într-un caiac, pe apă, era că Viggie nu se putea ridica pur și simplu să plece, unul dintre motivele pentru care Michelle o adusese acolo.

— Lui Monk îi plăceau codurile. M-a învățat despre ele. Era rudă cu un om de știință foarte renumit.

— Și tu ești rudă cu el, bineînțeles.

Viggie confirmă, cu o expresie mândră pe față.

— Alan Turing a fost homosexual. Și oamenii de atunci nu au fost de acord cu asta, așa că a mâncat un măr otrăvit și a murit.

Michelle nu mai avu ce să spună când conversația o luă în direcția aia. Monk chiar o trata ca pe un adult.

— E foarte trist, zise ea într-un final.

— Eu sper să nu trebuiască să mănânc vreodată un măr otrăvit când lumea se supără pe mine.

— Sunt sigură că n-o s-o faci, Viggie, spuse Michelle ferm. Să-ți iei singură viața nu e niciodată răspunsul corect.

Michelle simți o undă de remușcare când rosti asta.

— E ca regina aia rea din Albă-ca-Zăpada. S-a transformat într-o cotoroanță, s-a urcat într-o barcă veche și-a plutit pe râu până la căsuța din pădure. Apoi a păcălit-o pe Albă-ca-Zăpada să mănânce un măr otrăvit. Nu a murit, dar a adormit. A trebuit să vină un prinț s-o sărute ca să-și revină. Bleah!

— Nu e prea deștept să te bazezi pe prinți arătoși ca să-ți facă viața mai bună. Nu-i așa?

— Corect, dar ne mai spune și că oricine are mărul e destul de puternic.

Michelle decise să schimbe subiectul.

— Viggie, ai auzit vreodată de o cameră secretă în conac?

Viggie se răsuci.

— O cameră secretă?

— Da. Am vizitat o altă casă din zonă și-am găsit niște copii care se ascundeau într-o cameră secretă. Unul dintre ei ne-a zis că multe dintre casele din zonă au camere secrete.

— N-am auzit niciodată despre vreuna în Babbage Town, spuse Viggie.

— OK. Michelle așteaptă o clipă, după care adăugă: Că tot veni vorba de lucruri secrete, mă înveți și pe mine niște coduri?

— Sunt multe tipuri de coduri. Poți să le și inventezi.

— Tu și Monk le inventați?

— O, da, de multe ori.

— Cred că voia să țină multe lucruri secrete față de alți oameni. Știi față de cine voia Monk să se ascundă?

— De toată lumea, spuse Viggie. Apoi se întoarce și îi aruncă un rânjel șiret lui Michelle. Inclusiv de tine.

Michelle își dădu brusc seama că fata știa foarte bine ce încerca ea să facă și se distra pe seama ei. Hotărî să fie mai directă. Era riscant, dar nu prea aveau multe opțiuni.

— Viggie, noi încercăm să aflăm cine l-a luat pe Monk de lângă tine, înțelegeți asta? E singurul motiv pentru care suntem aici.

Michelle privi cum umerii lui Viggie se lăsară. Neștiind cum să interpreteze gestul, Michelle continuă:

— Dacă se temea de cineva, sau avea secrete, ne-ar ajuta foarte mult să știm de cine se ferea. Încercăm doar să ajutăm.

— Oamenii care spun că vor să ajute au alte motive.

— Nu și noi, Viggie, crede-mă.

Viggie se răsuci și se uită lung la ea.

— Sunteți plătiți ca să ajutați?

Întrebarea o luă pe Michelle pe nepregătite, dar simți că n-ar fi fost bine s-o mintă pe față.

— E treaba mea să ajut oamenii. Așa îmi câștig traiul.

— Deci ești plătită. De-aia îți petreci timpul cu mine. Altfel n-ai vrea să fii cu mine. Pun pariu că ți-ai dori să fii cu prietenii tăi adevărați.

— Viggie, eu nu am mulți prieteni adevărați. De fapt, în afară de Sean, nu pot să spun că am vreunul.

— Pun pariu că nu e adevărat.

— De ce crezi că toți au prieteni, în afară de tine? Și sunt și alți copii în Babbage Town, la școală.

— Niciunul nu mă place. Toți cred că sunt ciudată.

— Fiecare e ciudat în felul lui. Dacă te-ai urca în camioneta mea, ai ști că am dreptate. E o groapă de gunoi de care nu pot să scap oricât aș încerca.

Viggie se holbă la ea.

— De asta l-au adus pe domnul acela Barnes aici. Pentru că sunt atât de ciudată.

Michelle înghiți în sec.

— De fapt, domnul Barnes mă ajută și pe mine. Să trec peste niște probleme pe care le am... de pe vremea când eram fetiță.

— Serios?

Michelle încuviință din cap.

— Sigur? N-o spui doar așa.

— Sigur. Săracul, mă tot ridicam și plecam în timp ce el îmi puneă întrebări, încercând să mă ajute să mă fac mai bine.

Viggie spuse în șoaptă:

— Și eu am făcut asta. Tu de ce ai plecat?

Michelle ezită. Nu pentru că n-ar fi știut răspunsul la întrebare, ci pentru că îi era greu să recunoască.

— Pentru că mi-era teamă.

— Teamă de ce? vru să știe Viggie, uitându-se cu respirația tăiată la Michelle.

— Teamă că se apropia prea tare de adevăr și că n-aș fi putut să controlez ce se întâmplă.

Viggie își apucă vâsla. Spuse cu o voce foarte joasă:

— Și eu.

— Vezi tu, nu îmi amintesc exact ce s-a întâmplat cu mine. De-aia vrea să mă hipnotizeze, să mă ajute să-mi amintesc.

— O să-l lași?

— Nu știu, tu ce crezi?

— Vrei părerea mea?

— Da. Ești foarte deșteaptă. S-o fac sau nu? Adică, aș putea pur și simplu să merg mai departe, fără să știu ce se întâmplă. Uneori, adevărul nu e prea plăcut.

— Cred c-ar trebui să-l lași s-o facă, spuse Viggie hotărât.

— Serios? De ce?

— Întotdeauna e mai bine să știi, nu-i așa?

Michelle nu răspunse imediat.

— Cred că ai dreptate. E mai bine să știi.

— Putem să ne întoarcem acum? întrebă Viggie, începând să vâslească.

— Sigur, sper că te-ai distrat.

Viggie dădu din cap, dar nu spuse nimic. În timp ce vâsleau, un bărbat ieși șchiopătând din pădurea de pe malul pe care se afla Camp Peary. Ian Whitfield își coborî binoclul, dar continuă să privească mica ambarcațiune cu cele două persoane. Unul dintre oamenii lui îl informase despre prezența acestora. Scoase un telefon din tocul de la centură și formă nervos un număr. Era negru la față în timp ce vorbea. După câteva

minute, apăru bodyguardul lui, domnul Abdomen-cu-Pătrățele.

— Au lucrat pentru Serviciul Secret? Și ea, și Sean King? spuse Ian Whitfield.

— Exact. Michelle Maxwell a venit să investigheze moartea lui Turing și a lui Rivest, pentru cei din Babbage Town.

Whitfield spuse:

— Fata lui Turing era în caiac.

— Ce vreți să faceți, domnule?

Whitfield nu răspunse, rămase doar locului, privind prin gardul cu zăbrele la apă. În cele din urmă se întoarse spre domnul Abdomen-cu-Pătrățele.

— Uneori slujba asta nu-mi aduce nicio satisfacție, fiule.

Whitfield se răsuci și merse șchiopătând înapoi spre pădure.

La hangarul pentru bărci, Michelle și Viggie puseră la loc caiacul și echipamentul. În drum spre Babbage Town, Viggie o luă de mână pe Michelle și o strânse.

— Sper ca domnul Barnes să te ajute să-ți amintești, spuse ea.

— Mulțumesc, Viggie. Apreciez că mă ajuți să mă hotărăsc.

Când ajunseră la cabană, Viggie fugi la pian și începu să cânte.

Când termină cântecul, o privi pe Michelle.

— Îmi place de tine, Michelle.

— Și mie îmi place de tine, Viggie.

Fetița sări de la pian și urcă în goană scările. Când ajunse sus, se opri și se întoarse brusc.

— Coduri și sânge! strigă ea, apoi fugi pe hol, spre camera ei, lăsând-o pe Michelle cu gura căscată.

CAPITOLUL 56

Sean închinase o mașină în Williamsburg și se îndrepta spre Babbage Town după cina cu Valerie. Traversase podul peste York și tocmai trecea de Gloucester Point, când mașina care îl urmărise toată seara îl ajunse din urmă și-l forță să iasă de pe carosabil. Înainte ca Sean să apuce să coboare din mașină, un bărbat se postase deja lângă fereastra șoferului.

— Dă-te jos din mașină! urlă el la Sean, fluturându-și legitimația.

Agentul special FBI Michael Ventriss nu părea prea prietenos.

— Pot să întreb de ce? întrebă Sean politicos.

— Taci dracului din gură și intră în mașina mea! Acum!

Sean îl urmă la cruiserul lui federal. Se urcă pe scaunul din dreapta, în timp ce Ventriss se așeză la volan. După ce portierele se închiseră zgomotos, Ventriss se răsuci spre el și se răsti:

— Ce dracu' crezi că faci, idiotule?

— Conduceam înapoi spre Babbage Town când m-ai scos de pe șosea, răspunse calm Sean. Crezi c-ar trebui să-ți împrăpătezi cunoștințele de condus la Birou sau o faci doar de distracție?

— Nu o mai face pe deșteptul. Mai întâi te-ai dus la Ian Whitfield.

— De fapt, el ne-a chemat pe mine și pe șeriful Hayes.

— Dup-aia, te-ai văzut cu soția lui la bar.

— Nu, ne-am întâlnit întâmplător.

— Și ați ieșit la cină.

— Nu e nicio crimă, din câte știu eu.

— Care este mai exact natura relației cu Valerie Messaline?

— Ne-a apropiat pasiunea pentru Mojito.

Ventris îl împunse cu degetul în piept.

— Sunt pe punctul de-a te aresta.

— Pot să întreb pentru ce?

— Pot să te arestez pentru 48 de ore fără să am vreun motiv. Între timp, probabil c-aș putea găsi ceva.

— Sunt aici ca să muncesc, exact ca tine. Încerc să aflu cine i-a omorât pe Monk Turing și pe Len Rivest. Îți amintești micul nostru concurs?

— Și eu ți-am zis să nu-mi stai în cale.

— Nu știam că a mă întâlni cu Valerie Messaline înseamnă să-ți stau în cale.

— Nu are nicio legătură cu cazul, și nici Ian Whitfield. Omul are lucruri mai importante de rezolvat decât să-și facă griji în legătură cu un detectiv particular de rahat care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Sean îl privi neîncrezător.

— De când e Biroul cățelușul CIA-ului?

— Îți spun pentru binele tău să nu te mai bagi. Sunt lucruri mult mai importante aici decât cele două crime.

— Vrei să-mi spui ce anume?

— Coboară din mașină. Și dacă ne vom întâlni din nou, chiar că n-o să-ți placă.

Sean se dădu jos din mașină și apoi îi bătu în geam.

— Apropo, ai mai aflat ceva despre scurgerea de gaz de la morgă?

Ventris aproape că-l călcă peste picioare când mașina demară în trombă.

Deși se purtase sfidător cu Ventris, Sean nu zâmbea când se îndreptă cu pași apăsați spre mașină. Se adâncea tot mai mult în chestiunea asta și nimic nu părea să aibă sens. În timp ce conducea înapoi spre Babbage Town, își dădu seama ce avea de făcut.

— Doar nu vorbești serios, Sean, spuse Horatio.

Cei trei stăteau lângă camioneta lui Michelle și Harley-ul lui Horatio, care erau parcate pe marginea unui drum de țară, la un kilometru și jumătate de Babbage Town.

— Monk Turing a sărit gardul de la Camp Peary și uite ce i s-a întâmplat, continuă Horatio.

— Crede-mă, nu vreau să sar gardul ăla, dar nu am alte opțiuni, răspunse Sean pe un ton calm.

Michelle se sprijini cu spatele de camioneta ei și își studie partenerul.

— Când vrei să mergem?

Horatio căscă ochii la ea.

— Ai de gând să mergi cu nebunul ăsta?

Sean o privi pe Michelle.

— Mă duc singur.

— Nici să nu te gândești. Dacă mergi tu, merg și eu.

— Dacă ne prind, am încurcat-o rău de tot, îi spuse el. Chiar rău de tot.

— Nu mă plictisești niciodată, trebuie să recunosc, răspunse ea.

— Voi doi vă auziți? îi apostrofa Horatio. E vorba de CIA, pentru numele lui Dumnezeu! Ați putea fi executați pentru trădare.

— Mergem sâmbătă, spuse Sean, ca răspuns la întrebarea anterioară a lui Michelle. Asta dacă nu apar alte piste până atunci.

— Următorul zbor programat? zise ea.

Sean dădu din cap.

— Nu știu dacă ai observat pe harta din biroul lui South Freeman, dar...

Ea îi luă vorba din gură:

— Pista e de cealaltă parte a șirului de copaci, unde a fost găsit corpul lui Monk. Deci mergem în recunoaștere?

— Cel puțin ar fi interesant să vedem cine sau ce vine cu blestematul ăla de avion.

— OK, începi să mă sperii foarte tare, Sean, spuse Horatio. Știți că nu pot să vă las să faceți asta.

— Dacă nu vrei să sărim gardul ăla, ripostă Sean, vino tu cu o idee mai bună ca să ajungem la adevăr. Te pricepi de minune să scormonești după adevăr, nu? Ai lucrat cu Viggie și cu Michelle încercând s-o faci, nu-i așa?

— E diferit.

— Pentru mine nu este. Trei oameni au fost uciși. Instinctul îmi spune că Câmp Peary e în centrul afacerii. Cineva de acolo a încercat să mă omoare. Nu pot să trec asta cu vederea.

— Atunci du-te la autorități.

— Șeriful Hayes ar face atac cerebral dacă ar ști ce plănuim. Ventrîs m-ar împușca direct și ar pretinde că i s-a descărcat arma din greșeală. I-am zis lui Hayes despre cina cu Valerie și despre confruntarea cu Ventrîs, dar asta e tot. Ție ți-am spus despre asta pentru că am încredere în tine. Și nu ți-aș face nimic rău.

— Despre ce vorbești? întrebă Horatio agitat.

— Dacă ne prind, poliția o să îi caute pe toți cei care cred că au legătură cu noi. Adică pe tine. Deci, asta e șansa ta să pleci acasă, chiar acum. Eu și Michelle vom jura că nu știai nimic despre asta.

Horatio se rezemă de camionetă.

— Trebuie să recunosc că majoritatea delincvenților cu care am lucrat nu sunt nici pe departe la fel de atenți ca voi.

— Și dacă trecem de asta cu bine, poți să te mai întâlnești cu Michelle. Sean își prive partenera. Numai dacă ea vrea, se grăbi să adauge.

Michelle tăcu.

— Și dacă aleg să rămân? întrebă Horatio.

— Nu e nicio problemă dacă nu ne prind. Dar dacă da, s-ar putea ca poliția să-și bage nasul, în cazul în care mai ești încă prin zonă. Nu pot să-ți garantez că nu vei deveni o țintă pentru ei.

— Dacă sunteți prinși, vă pot ajuta să vă construiți apărarea pe motiv de nebunie.

Sean zâmbi.

— E frumos să ai opțiuni.

— Dar îți riști viața, Sean, spuse Horatio.

— Și? De când am devenit adult tot fac asta.

— După o vreme, o faci aproape din instinct, știi, adăugă Michelle.

Horatio se uită la cei doi, care se priviră cu subînțeles, așa cum numai doi oameni care își riscau zilnic viața ar fi putut s-o facă.

— Viggie știe ceva. Coduri și sânge. Dacă am afla ce înseamnă, s-ar putea să elucidăm totul, fără ca voi doi să săriți blestematul ăla de gard.

— Orice detectiv bun urmărește mai multe piste, pentru că majoritatea se înfundă. E un joc al cifrelor. Dar, momentan, mă concentrez pe terenul acela de peste râu.

— Între timp, spuse Michelle, aș putea să discut cu Champ.

— Iar eu aș putea să vorbesc cu Alicia, zise Sean.

— Care e prognoza meteo pentru sâmbătă noaptea? întrebă Michelle.

— Vreme rece și cer înnorat.

— Cel puțin, vom avea timp să ne pregătim. Vom avea nevoie de câteva lucruri.

— Deja am sunat să fac rost de ele.

— Deci Joan n-a pus întrebări?

— N-am folosit-o pe Joan, pentru că n-am încredere în ea. Cel puțin, nu în treaba asta.

— Nu vreau să mai aud nimic, spuse Horatio, prefăcându-se că-și acoperă urechile. Oricum, deja sunt complice.

— Nu-ți face griji. Cum am spus, dacă ne prind, nu te dăm în gât. Rânji. Doar dacă am ajunge la o înțelegere bună te turnăm.

— Nu știu ce-am făcut ca să merit prieteni ca voi.

— Horatio, spuse Sean, trebuie să continuăm cu Viggie. Coduri și sânge. Ai dreptate, trebuie să însemne ceva.

— Pot să mă mai întâlnesc cu ea, propuse Horatio.

— M-am apropiat destul de mult de ea, zise Michelle. Lasă-mă să încerc.

Horatio o privi.

— Ți-a zis că îi place de tine?

— Da, și mi-a mai zis că nu-i place de tine.

— Am remarcat satisfacția cu care mi-ai comunicat asta, comentă calm psihologul.

— Mai e un lucru care nu-mi dă pace, interveni Sean. Dacă am dreptate și Rivest a fost omorât, nimeni n-a văzut pe nimeni ieșind din cabana lui. Locuia pe strada principală. Cineva tot trebuia să vadă ceva.

— Ești sigur că șeriful tău le pune întrebările potrivite persoanelor potrivite? întrebă Horatio.

— Presupuneam că da. Poate că m-am înșelat. Poate că ar trebui s-o facem chiar noi.

— Și eu ce fac în timp ce voi doi vă pregătiți să fiți măcelăriți?

— Asta înseamnă că... începu Sean, dar Horatio îl întrerupse.

— Da, rămân. Probabil că sunt la fel de nebun că voi. Vestea bună e că o să am timp mai mult decât suficient pentru consiliere la mititica, după ce ne prind. Dă-mi ceva de făcut înainte să-mi vin în fire, să sar pe Harley și să plec naibii de lângă voi, nebunilor.

— Ai putea să te duci să vorbești cu un tip pe nume South Freeman, din Arch, Virginia. Conduce ziarul local de acolo și știe multe despre istoria locală. Spune-i că noi te-am trimis. Învață tot ce poți despre zonă de la el.

Când ședința se încheie, Horatio îi șopti lui Michelle:

— Te-ai mai gândit la hipnoză?

— Fac o înțelegere cu tine. Dacă mă întorc vie, o să te las să mă hipnotizezi.

— Pentru simplul fapt că vă gândiți să faceți asta, sunteți amândoi buni de internat. Știi asta, nu?

— Urează-mi noroc, Horatio.

După ce ea închise ușa de la camionetă, el
mormăi:

— Noroc bun.

CAPITOLUL 57

Devreme în dimineața următoare, Michelle o luă pe Viggie la o plimbare, ajungând în cele din urmă pe malul râului, unde se așezară pe doc și își vârâră picioarele în apă. Încercă de câteva ori să îndrepte discuția spre coduri și sânge, dar Viggie reuși foarte abil să ocolească răspunsurile.

— Mai ieșim cu caiacul? întrebă Viggie.

— Sigur, vrei acum?

— Nu, doar întrebam. Arată peste râu. Nu-mi place locul ăla.

— Camp Peary? De ce? Din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Monk acolo?

— Nu doar de asta, spuse ea pe un ton firesc.

— Atunci de ce?

— Monk a fost plecat mult timp, zise ea, schimbând subiectul. M-a lăsat singură pentru mult timp.

— Când? Vrei să zici când a plecat din țară?

Viggie încuviință din cap. Michelle nu putu să creadă că nu-i trecuse prin minte s-o întrebe mai demult pe fată despre asta.

— Știi de ce-a plecat din țară? De ce a vizitat locurile alea?

— A vorbit mult despre Alan Turing când s-a întors. N-a fost prima dată când s-a dus acolo. Îi plăcea mult de Alan, chiar dacă era mort.

— Când s-a dus prima dată acolo?

— Înainte să venim aici. Când stăteam în celălalt loc.

— Care loc?

— În New York City. Nu-mi plăcea acolo. Locuiam într-un bloc de apartamente. Erau numai oameni bătrâni. Nu-mi plăceau pentru că miroseau ciudat. Toți, în afară de unul. Un bătrân. Pe el îl

plăceam. Și Monk îl plăcea. Vorbeau mult. Dar vorbea ciudat. Era greu să-l înțelegi.

— Ții minte despre ce discutau? Michelle nu credea că era ceva important, dar voia s-o facă pe Viggie să vorbească.

— Nu prea. Discutau despre lucruri de demult.

— Înțeleg.

— Eu doar cântam la pian foarte tare când ei vorbeau.

— Dar ai zis că-ți plăcea de bătrânul ăsta.

— Da, era de treabă, dar vorbea numai despre chestii de demult și nu prea înțelegeam.

— Ei bine, uneori, oamenilor în vârstă le place să facă asta, să-și amintească despre trecutul lor. Și, pesemne, și lui Monk i se părea interesant.

— Bătrânul știa multe despre matematică și știință. Și i-a arătat lui Monk niște hărți vechi și o dată l-am văzut scriind niște litere pe o hârtie și l-a întrebat pe tatăl meu dacă le înțelege.

— Un fel de cod?

— Așa bănuiesc.

— Ai zis că erau litere. Credeam că Monk folosea cifre.

— Monk spunea că istoria e plină de numere, de numere importante. Alan Turing a folosit numere cu mult timp în urmă ca să pună capăt unui război mare. Monk îmi povestea despre asta. Dar au folosit și litere din alfabet.

— Despre asta vorbeau el și bătrânul? Despre Alan Turing și ce-a făcut el în al Doilea Război Mondial?

— Uneori.

Lui Michelle, nerăbdătoare din fire, îi venea să urle din toți rărunchii: „Termină odată cu prostiile și spune-mi adevărul, scârbă mică!“ În schimb, spuse cât putu de calmă:

— Atunci despre ce vorbeau de obicei?

Viggie se ridică în picioare.

— Să vedem cine ajunge prima acasă.

Se întoarse și-o rupse la fugă.

După cinci pași, Michelle o prinse din urmă, dar apoi rămase în spatele ei, de parcă ar fi obosit. Prefăcându-se că nu mai poate respira, îi spuse:

— Uite ce e, Viggie, dacă te întrec până să ajungem acasă, trebuie să-mi spui care e treaba cu codurile și sângele. Dacă mă întreci tu, îți promit să nu te mai întreb niciodată despre asta. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles! În clipa următoare, Viggie schimbă viteza și goni pe cărare, spre cabana Aliciei, lăsând-o în urmă pe Michelle.

Când ajunse la ultima cotitură și văzu cabana în fața ei, țipă de fericire și mări viteza. Mai avea vreo trei metri până la scările de la intrare, când o privi uimită pe Michelle, care rămăsese intenționat în urmă, cum gonește pe lângă ea, urcă în fugă scările și se așază pe treapta de sus. Viggie se opri brusc și se uită șocată la ea.

— Ai trișat, spuse ea.

— Și cum anume am făcut asta? Tu ai fugit, eu am fugit. Eu am câștigat. Plătește.

— Îmi place de tine, Michelle.

— Bine, Viggie, zise Michelle precaută. Dar cum rămâne cu înțelegerea noastră?

Viggie trecu în fugă pe lângă ea și intră în casă. Michelle o urmă rapid. Când ajunse ea, Viggie era deja așezată la pian. Începu să cante frenetic, lovind clapele cu buricele degetelor. Ritmul deveni atât de alert, că Michelle nu mai putu urmări muzica.

— Viggie, te rog oprește-te! Oprește-te! VIGGIE!

În clipa următoare, Viggie se opri, sări în picioare și fugi pe scări. Se opri, se răsuci spre Michelle și strigă:

— Coduri și sânge!

Apoi o tuli pe scări. O clipă mai târziu, ușa de la dormitorul ei se închise cu zgomot.

În câteva momente, Alicia Chadwick, pe jumătate dezbrăcată, coborî în goană pe scări.

— Dumnezeu, ce se întâmplă? strigă ea.

Michelle își luă mâinile de pe urechi și se întoarse spre ea.

— Să fiu a naibii dacă știu. A luat-o razna cu pianul.

— Nu face asta decât dacă o supără ceva sau cineva, zise Alicia pe un ton acuzator.

— De data asta, a fost doar vina ei.

Michelle o bătu pe umăr pe Alicia.

— Te-am prins! E rândul tău. Am nevoie de o pauză cu fetița asta.

Ieși cu pași mari și repezi pe ușă, trântind-o în urma ei.

Michelle îi spuse mai târziu lui Sean că, pentru moment, Viggie era o fundătură.

— Asta înseamnă că e și mai important să intrăm în Camp Peary, zise el. Echipamentul comandat ajunge mâine.

— Bine, te sun mai târziu, promise Michelle.

— Unde te duci?

— Am dat-o în bară cu Viggie. Mă duc să văd dacă am mai mult noroc cu Champ. Dar mai întâi mă duc să mă îmbrac în ceva mai... știi tu.

— Michelle, sunt impresionat de cât de departe ești dispusă să mergi ca să afli adevărul.

— O să fii și mai impresionat când o să-ți trag un picior în gură.

— Și în timp ce tu seduci cea mai mare minte a lumii, eu merg să stau de vorbă cu oamenii din Babbage Town, să văd dacă a văzut careva ceva la casa lui Rivest în noaptea în care a fost ucis. Și apoi mă duc să caut vreo cameră secretă.

— Ți-am spus c-am făcut-o deja.

— Nu strică niciodată să verifici de două ori.

Două ore mai târziu, Sean terminase treaba. Nimeni nu văzuse nicio persoană dubioasă, pe nimeni care n-ar fi trebuit să fie acolo. Sean se îndreptă nedumerit spre conac să ia prânzul în sufrageria de acolo. O văzu pe Viggie mâncând cu alți copii, în timp ce Alicia stătea singură în

celălalt capăt al încăperii, ospătarii mișunând grăbiți să hrănească toate acele genii flămânde. Se așează lângă Alicia, își comandă mâncarea și spuse:

— Ai mai calculat divizorul comun al unor numere mari?

Alicia se încruntă.

— Mă bucur să văd cât de ușor te amuzi singur. Unde ți-e partenera? A lăsat-o complet bulversată pe Viggie în dimineața asta. Nu asta aveam în gând când te-am angajat.

Sean se aplecă spre ea.

— Ei bine, Alicia, ideea e că nu tu ne-ai angajat. Lucrăm pentru o firmă contractată de proprietarii Babbage Town, oricine ar fi ei, ca să aflăm cine l-a ucis pe Monk Turing.

— Sarcină pe care, până acum, nu ați dus-o la îndeplinire.

— Oamenii care ucid alți oameni de obicei încearcă din răspuțeri să se asigure că nu sunt prinși.

— Foarte liniștitor.

— Am înțeles că ședința lui Horatio cu Viggie a mers bine.

— Dacă asta înseamnă că Viggie a ieșit în mijlocul ședinței, da.

— Și „coduri și sânge”? Asta a zis Viggie, nu-i așa?

Alicia se jucă agitată cu cana de cafea.

— N-am mai auzit-o spunând asta. De fapt, felul în care a spus-o a fost puțin înfricoșător.

— Și n-ai idee la ce se referea?

— Nu. I-am zis deja lui Barnes.

— Haide, Alicia, ai o minte analitică, folosește-o.

Ea suspină adânc.

— Sunt multe tipuri de coduri. A învățat-o Monk pe Viggie cum să creeze un cod? Poate. Comunicați prin coduri? Posibil. Cum poți descifra un cod dacă nici măcar nu știi ce tip de cod este? Dă-mi o mostră și poate te pot ajuta.

— Cum rămâne cu cuvântul „sânge”?

— Suficient de sângeros e felul în care a murit Monk.

— Corect, dar să presupunem că Monk nu era mort când a vorbit cu ea despre asta.

— Viggie e o fetiță foarte labilă, emotivă, cu schimbări de dispoziție severe și care exagerează. Nu cred că e prea înțelept să îți bazezi întreaga anchetă pe ceva ce a spus ea.

— Dacă îți mai vine vreo idee, te ascult.

— Și eu am o slujbă, să știi.

— Champ știe cine deține Babbage Town?

— Habar n-am. Știu că pleacă o dată pe lună pentru câteva zile. Poate că se întâlnește cu ei atunci.

— Interesant. Merge cu mașina sau cu avionul?

— Cu avionul particular.

— Serios? Unde îl ține?

— La un terminal privat, la vreo opt kilometri de aici. Am zburat o dată cu el.

— Minunat să îți permiți propriul avion.

— Ei bine, nu știu dacă e chiar al lui.

Sean tăcu brusc. În timp ce privi o chelneriță în uniformă trecând pe lângă el cu o tavă cu mâncare, îi pică fisa. Pusese întrebarea greșită. Se ridică și fugi afară, lăsând-o pe Alicia holbându-se după el.

CAPITOLUL 58

Michelle alege o pereche de blugi negri strâmți, niște sandale decupate în față și o bluză albă largă, cu primii doi nasturi desfăcuți. Nu avea o fustă mini, și pantofii cu toc înalt nici nu intrau în discuție. Îl găsi pe Champ în biroul lui, și bărbatul aproape că pică de pe scaun când o văzu intrând, neanunțată. La cererea ei, o însoți prin Baraca numărul 2, iar ea făcu remarci apreciative și laudă munca „importantă” pe care o făcea el. În timp ce îi arăta modelul pentru mașina Turing, ea se aplecă să privească mai atent și își puse o mână pe spatele lui, chipurile, ca să se sprijine. Îl simți pe bietul om tremurând violent. Rânji în sinea ei. Bărbații erau atât de simpli! Și de proști. Chiar și geniile.

Luară prânzul într-o mică încăpere privată din conac, aparent rezervată pentru șeful Babbage Town.

— Conduci o operațiune pe cinste, spuse Michelle. Cum de-ai ajuns aici?

— Nu cred că te-ar interesa, zise el, privind-o.

— Dacă nu mă interesa, nu întrebam.

— Am făcut niște descoperiri importante în domeniu, mai întâi la Stanford și, mai apoi, la MIT, care au avut ca rezultat obținerea mai multor brevete. Și teza mea de doctorat a fost din domeniul mecanicii cuantice și a fost considerată o revelație. Cred că ele mi-au asigurat numirea în postul ăsta.

— Sean mi-a spus că e secret cine sunt proprietarii Babbage Town.

— Foarte secret. Și plătesc bine pentru confidențialitatea asta.

— Generozitatea e o modalitate grozavă ca să creezi loialitate.

— Au fost mai mult decât generoși. Mi-au dat chiar și un avion particular.

— Serios? Nu pilotez, dar am zburat foarte des. Îmi place la nebunie.

— Te-aș putea lua cu mine o dată. Priveliștea e excepțională.

— Ar fi grozav! Atâta timp cât eviți zona aeriană de deasupra Camp Peary.

— Nu-ți face probleme, parametrii aceia sunt programați în computerul de zbor. Făcu o pauză. Pari să îmi acorzi multă atenție.

— Ești o persoană interesantă.

— Și un posibil suspect.

— Am înțeles că ai un alibi pentru când a murit Len Rivest.

— Da, lucram.

— Și cum merge treaba?

— Cu puțin noroc, vom avea un prototip rudimentar la începutul anului viitor.

— Și atunci lumea se va sfârși, sau cel puțin asta zice Sean că i s-a spus.

— Nu chiar. Nu, computerul acela va putea face doar calculele elementare. Suntem încă la ani de zile distanță de ceva ce ar șoca lumea.

— E mult de așteptat.

— De fapt, în lumea fizicii, e destul de puțin. Își termină vinul. Și cu Viggie cum merge?

— E o fată bună. Îmi place de ea. Dar o și compătimesc, având în vedere ce s-a întâmplat. Sigur nu e ușor.

— Nici Monk nu era ușor de citit. Cum spun britanicii, nu lăsa să se citească prea multe.

— Apropo de britanici, am înțeles că a călătorit de curând în Anglia.

— Da, a spus că trebuie să se ocupe de niște chestiuni de familie.

— Ți-a spus ceva când s-a întors? Despre ce alte țări a vizitat?

— Nu chiar. Bănuiesc că, dacă aveți pașaportul lui, o să vedeți pe unde a călătorit. Champ pocni

din degete. Stai puțin! Nu pot să cred că nu mi-am amintit mai repede! Mi-a adus un cadou. A fost o mișcare inteligentă din partea lui, pentru că plecase într-un moment mai puțin convenabil.

— Cadou. De unde, din Anglia?

— Nu, era o halbă de bere din Germania.

— Germania? Ești sigur?

— O am în cabană, dacă vrei să vezi cu ochii tăi.

Cabana lui Champ nu era la fel de dezordonată ca biroul său, dar nu era nici la standardele lui Sean King. Îi dădu puncte în plus pentru dezordine. El o conduse într-un birouaș ticsit cu cărți. Pe o etajeră se afla o halbă de bere albastră complicat decorată.

— Iat-o. Destul de frumoasă, deși nu sunt mare băutor de bere.

Michelle examinează îndeaproape halba. Avea un capac din cositor, cu balama, pe care erau pictate în relief locuri renumite din mari orașe germane. O întoarse și se uită.

— Nu zice de unde e, spune doar că e făcută în Germania.

— Da. Bănuiesc că poate să fie de oriunde.

— Pot s-o păstrez eu?

— Te rog, dacă ne apropie de adevăr. Aș vrea să pot să vă ajut cumva.

— Ai putea face ceva, îi spuse ea.

El o privi așteptând.

— Ai putea să-l lași pe Horatio Barnes să stea în Babbage Town.

Champ păru luat prin surprindere și Michelle adăugă repede:

— Doar o cameră și masă. Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Bănuiesc că n-ar fi o problemă, spuse el încet.

— Mulțumesc, Champ, apreciez. Apropo, am văzut costumul de arte marțiale pe ușa de la birou. Ce anume?

— Taekwondo. Centura neagră. Tu?

— Eu nu, minți ea.

În timp ce ieșiră din casă în lumina soarelui, Champ spuse:

— Pot să te iau poimâine, pe la nouă, dacă vremea e bună. Își aranjă ochelarii. Ă, și pentru întoarcere știu un restaurant micuț unde se mănâncă destul de bine.

Michelle îl măsură din ochi pe omul înalt și deșirat din fața ei. Cu siguranță ar fi avut forța necesară să-l ucidă pe Rivist, folosind un desfundător cu care să-l țină pe bărbatul beat sub apă până s-a înecat. Dar, cum o spusese și Sean, Champ avea un alibi pentru ora crimei. Sau poate nu avea?

CAPITOLUL 59

— Se pare că ești expertul local în Camp Peary, spuse Horatio.

Stătea în biroul lui South Freeman, față în față cu acesta.

— Da, dar în zilele noastre, nimeni nu vrea să asculte, zise South amărât. CIA-ul n-are decât să facă ce vrea. Mai nou, îmi țin capul plecat, înainte să mi-l zboare careva.

— Ei bine, majoritatea americanilor vor să fie în siguranță prin orice mijloace posibile.

— Mda? Nu mă face să comentez unde duce logica asta, că n-o să fie prea frumos.

Horatio recapitulă pe scurt ce îi spusese Sean că se întâmplase când el și Michelle îl vizitaseră pe South Freeman.

— Ar vrea să știe dacă sunt și alte povești, mai puțin cunoscute, despre locul acesta.

— Pe tip îl interesează moartea lui Monk Turing, nu-i așa?

Horatio încuviință.

— Și pe mine. Și dacă vă spun ceva care vă ajută să rezolvați cazul, vreau exclusivitate. Și vorbesc serios când zic exclusivitate. Ziarul meu zdrențuit ar fi din nou în top, pe bune de nu.

— Nu știu sigur dacă pot să vorbesc în numele lui Sean în această privință.

Freeman se încruntă imediat.

— Atunci poți să ieși naibii de aici. Nu fac favoruri pe gratis, e împotriva principiilor mele.

Horatio ezită un moment.

— Bine, iau o decizie executivă. Dacă rezolvăm cazul cu ajutorul vreunei informații primite de la tine, vei fi primul căruia îi spunem povestea. Dacă vrei, îți dau în scris.

— Scrisul nu înseamnă nimic, mai ales când e plin de avocați vicleni prin jur. South îi întinse mâna lui Horatio. Îmi place să mă uit în ochii omului și să batem palma. Dacă mai încolo mă păcălești, o să vezi tu.

— Ce drăguț ești!

— Deci, ce vă interesează mai exact? întrebă South.

— Păi, de ce să n-o luăm cronologic. Știu câte ceva despre CIA și Camp Peary, dar cum rămâne cu ce-a fost înainte de asta? Am înțeles că marina a antrenat soldați acolo, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar se mai întâmpla și altceva?

— O, da, s-au întâmplat multe. Așa cum le-am zis și prietenilor tăi, erau două orașe acolo, Magruder și Bigler's Mill. Magruder a fost numit după ce altceva decât un general confederat; se pare că era o modă pe aici. Pufni. Părinții mei au avut evident alte motive când m-au botezat South.

— South *Freeman*^[3], spuse Horatio. Inteligent.

— Mda. În fine, Bigler's Mill a fost construit pe locul unui fost spital din timpul Războiului Civil. Așa că scena era deja pregătită când a venit marina.

— Mă întreb de ce a ales armata zona asta?

— Adică, în afară de faptul că zona era populată de oameni de culoare, care n-aveau niciun drept de apel? Ei bine, ai o grămadă de teren ieftin, apă în apropiere – la urma urmei, e vorba de marină, și căile ferate au construit o ramificație din Williamsburg și stația Magruder.

— De ce-au făcut asta? Ca să aducă marinari și provizii?

— Da. Majoritatea oamenilor nu își dau seama că, în trecut, majoritatea soldaților foloseau trenul. Dar au avut și-un alt motiv pentru ramificația ferată.

— Care anume?

— Când marina conducea locul, exista și o palisadă militară.

— O palisadă? Adică o închisoare pentru soldații americani care au comis infracțiuni?

— Nu. Era pentru prizonierii de război *germani*.

— Germani?

— Majoritatea erau marinari. De pe submarine și nave scufundate pe Coasta de Est. Nebunul de Hitler a crezut că fuseseră uciși, bineînțeles. De aceea toată discreția. Guvernul nu voia să se știe că nemții ăia sunt ținuți aici.

— De ce? Ce era așa mare lucru? întrebă Horatio.

South arată înspre el cu degetul și rânji.

— Asta-i întrebarea de 1 000 de puncte, nu-i așa?

— Este evident că tu te-ai gândit deja la asta. Tu ce crezi?

— E evident. Dacă îi făceam pe băieții ăia să vorbească, să toarne secrete sau dacă-i prindeam cu cărțile de coduri Enigma pe care le folosea marina germană, atunci Hitler și nebunii lui ar fi făcut pe dracu-n patru ca să-i omoare. Și fii sigur că erau foarte mulți spioni și asasini germani pe aici la vremea respectivă. Într-o oarecare măsură, se pare că situația războiului din Atlantic a luat o nouă turnură cam în același timp când au apărut prizonierii aceia de război la Camp Peary, așa că bănuiesc că ai noștri i-au făcut să vorbească despre codul Enigma.

— Ce s-a întâmplat cu prizonierii când războiul s-a încheiat?

— Bănuiesc că unii dintre ei s-au întors în Germania. Vreau să spun că, după război, ce sens avea să-i mai țină aici? Dar nu cred că s-au întors toți în Germania. Ce îi aștepta acolo, în afară de praf, moloz și haos? Și oricum familiile lor îi credeau morți. Așa că presupun că unii dintre ei au rămas în America.

În timp ce Horatio digera informațiile, South își continuă povestea:

— Războiul s-a terminat, marina a plecat și pământul a fost transformat în ocol silvic și rezervație cinegetică. Apoi marina s-a întors, în 1951, a închis-o și de atunci a rămas închisă pentru public.

— CIA-ul a preluat terenul în iunie 1961, chiar dacă încă apărea ca bază militară. Destul de ironic, dacă stai să te gândești. La dată mă refeream.

Horatio tresări. Sean îi spusese că Monk Turing pomenise ceva de „ironie“ când pescuise împreună cu Len Rivest pe râu.

— Ironic? În ce sens?

— Pentru că toate astea se întâmplau la două luni după fiascoul CIA-ului din Golful Porcilor, Cuba. La vremea respectivă, marina a anunțat că avea să deschidă oficial o altă facilitate, în locul a ceea ce ei numeau o bază Seamaster. Și au transferat o parte din instructaj, cum ar fi demolări și arme neconvenționale, la o altă facilitate. Dar totul a fost o mascaradă. Sunt sigur că în iunie 1961 Camp Peary a devenit principala școală de spionaj a CIA. Le-a fost rușine după eșecul din Golful Porcilor și, într-adevăr, ar fi trebuit să le fie. Dar asta nu e singura ironie.

— Ce mai e?

— Ți-am spus că orașul a fost numit după un general confederat. Ei bine, Generalul „Prince John“ Magruder a fost unul dintre marii maeștri ai înșelăciunii în timpul războiului. Acum, orașul care i-a purtat numele este populat de oameni care își câștigă traiul mințind.

— Înțeleg ce vrei să spui. Chiar e ironic, fu de acord Horatio. Deși nu vedea ce legătură aveau toate astea cu ceea ce-i spusese Monk lui Rivest în ziua aceea. Mai e ceva?

South Freeman se uită în jur, chiar dacă erau singuri.

— Am început să le spun asta prietenilor tăi, dar pe urmă am decis să nu o fac. Dar, la naiba, de ce nu? E o parte din Camp Peary despre care

majoritatea oamenilor nu știu nimic. Nici măcar unii dintre cei care lucrează acolo.

— Și tu cum de știi?

— Oamenii ăștia trebuie să mănânce și cineva trebuie să facă curat, nu-i așa? Păi, eu cunosc o mulțime de oameni de serviciu și bucătari. La fel ca înainte, mulți de aceeași culoare ca mine, ce zici de asta?

— OK, continuă, îl încurajă Horatio.

— Ei bine, tabăra are o zonă neagră. Și nu mă refer la oameni de aceeași rasă cu mine. E vorba de zona unde se desfășoară partea secretă a diplomației SUA.

— Diplomație secretă?

— Da. Tot timpul se întâmplă câte ceva. Lideri ai altor țări, agenți, rebeli, dictatori, chiar și *teroriști* care se întâmplă să fie de partea noastră, cel puțin momentan, vin cu unele dintre avioanele alea pe care le vezi că aterizează la două noaptea. Nu trebuie să treacă de vamă sau chestii de genu' ăsta. Și, oficial, întâlnirile astea n-au avut loc niciodată. Înainte să invadăm Irakul, o grupare de lideri kurzi a fost adusă la Fermă ca să discute despre cum să-l răstoarne pe Saddam din interior.

Foarte impresionat, Horatio exclamă:

— Deci cum de știi tu toate astea?

Freeman păru jignit.

— Omule, sunt un jurnalist al naibii de bun!

Horatio se lăsă pe spate, părând îngrijorat.

Freeman rânji malițios.

— O treabă înfricoșătoare.

— O treabă înfricoșătoare, fu de acord Horatio.

CAPITOLUL 60

Când Sean și Michelle se întâlniră mai târziu, acesta îi spuse:

— N-am apucat să mă uit după vreo cameră secretă mai devreme, vrei să încercăm împreună?

Câteva minute mai târziu, se aflau în holul principal al conacului. După ce așteptară să nu mai fie nimeni prin preajmă, începură să-și facă rondul. Cercetară vreo douăsprezece camere, și tocmai terminaseră cu biblioteca, când o voce îi sperie la ieșire:

— N-o faceți cum trebuie.

Se întoarseră și o văzură pe Viggie, cu o expresie superioară, cocoțată pe o canapea decorată, sprijinită de un perete din sala principală.

— N-ar trebui să fii la școală? întrebă Michelle.

— Sunt bolnavă.

— Nu pari bolnavă.

— Mi-am terminat deja toată treaba, inclusiv tema pentru acasă. Și v-am văzut dând târcoale pe aici.

— Nu dăm târcoale, spuse Sean.

— Căutați camera aia secretă de care m-ai întrebat, dar nu o faceți cum trebuie.

— OK, și cum ai face-o tu? vru să știe Sean.

Ca răspuns, Viggie ridică niște foi pe care erau scrise numere și ecuații.

— Am rezolvat deja. Imediat după ce m-ai întrebat, am măsurat fiecare dimensiune exterioară și interioară a casei și am comparat-o cu configurația ei fizică.

— Serios? se miră Sean. Ai doar 11 ani.

Viggie ignoră comentariul.

— Și am descoperit ceva foarte interesant.

— Ce anume? întrebă Michelle.

— Există un spațiu de aproximativ 3,65 metri pătrați care nu se justifică. Le arată hârtiile, prea complicate pentru Michelle sau Sean.

— OK, domnișoară Einstein, spuse Sean. Unde e?

— Al treilea etaj, coridorul de vest, lângă ultimul dormitor de pe dreapta.

Sean reflectă.

— E exact lângă dormitorul în care stăteam eu!

Viggie își puse mâinile în șolduri și îl sfredeli cu privirea.

— Hm, te-ai fi așteptat să observi, nu, domnule Einstein?

Sean urcă pe scări. Michelle și Viggie îl urmară numaidecât.

Un minut mai târziu, se aflau la etajul trei, uitându-se lung la ceea ce părea a fi un perete gol.

— Tu ține de șase, o rugă Sean, examinând holul cu privirea. Începu să pipăie peretele cu degetele, încercând să găsească o crăpătură în lemn sau un cârlig ascuns, ca la cealaltă casă. Zece minute mai târziu, se dădu bătut.

— Nu găsesc nimic, vrei să încerci tu? o întreabă Sean pe Michelle.

După alte zece minute, aceasta zise:

— Nimic.

— Viggie, ești sigură că ăsta e locul?

— Absolut, spuse ea scurt.

— Atunci, sau e doar spațiu irosit și nu există o cameră secretă, sau există o altă modalitate de a deschide ușa.

— Sean, ai spus că e lângă fostul tău dormitor? întreabă Michelle. Să încercăm pe dinăuntru.

— Exact! Le duse în dormitor și începu să bată în perete. Sună a gol, constată el.

Apoi căută un mâner sau ceva asemănător, dar nu găsi nimic. Se duseră spre camera de cealaltă parte a peretelui gol, dar ușa era ferecată.

— OK, și-acum, ce facem? Nu prea poți să faci o gaură în perete fără să observe cineva, zise

Michelle. Și ce dacă e un loc secret? Probabil e gol, ca acela din cealaltă cameră.

— Michelle, am vorbit despre asta. Dacă Rivest avea dreptate și sunt spioni pe aici, ar putea folosi camera aceea.

— Spioni! exclamă Viggie.

— Nu mai spune la nimeni, o avertiză Sean.

— Și pentru ce anume ar folosi spionii camera asta? întrebă Michelle.

— Dacă aș ști asta, n-aș mai încerca să intru în ea, sări Sean.

— Ei bine, se pare că oricum n-o s-o facem acum. Se întoarse către Viggie. Mulțumesc de ajutor. Eu și Sean mai mult ca sigur nu ne-am fi dat seama de asta.

Fața lui Viggie strălucea.

CAPITOLUL 61

Horatio îi mulțumi lui Freeman și se întoarse la motelul său. Când ajunse acolo, își verifică mesajele de la serviciu. Avea destul de multe, dar numai unul îl entuziasmă cu adevărat. O sună imediat înapoi.

— Alo?

— Doamnă Rose? Hazel Rose?

— Numai puțin, vă rog, e în patul de lângă mine.

Horatio așteaptă câteva momente, auzind cum telefonul era dat mai departe. Apoi o voce cu un profund accent sudist vorbește în receptor.

— Alo? Cine este?

— Doamnă Rose. Sunt Horatio Barnes. Tocmai am primit mesajul dumneavoastră.

— O, da. Domnule Barnes, voiam să vă mulțumesc pentru ce ați făcut. Mă transferă la instituția aceea despre care mi-ați vorbit. Nu îmi vine să cred. Chiar au o bibliotecă plină cu cărți adevărate, nu doar reviste.

Entuziasmul lui Horatio dispăru. El crezuse că Hazel își amintise ceva despre copilăria lui Michelle.

— Da, categoric. Mă bucur că s-au rezolvat toate. Știu că o să fiți mult mai fericită acolo. Vă mulțumesc pentru telefon.

— Stai așa. Nu e singurul motiv pentru care am sunat.

Horatio încremeni imediat.

— Nu e?

— Mi-am mai amintit ceva. Nu știu dacă vă va ajuta, dar am zis să vă spun oricum.

— În momentul de față, doamnă Rose, accept orice.

Vocea lui Hazel Rose deveni o șoaptă, probabil ca să nu fie auzită de colega de cameră.

— Țineți minte că v-am spus că Frank Maxwell mergea la cursuri serale ca să-și dea masteratul, ca să obțină un post mai bun în poliție?

— Da, îmi amintesc. Cum frații ei erau deja mari și plecați de-acasă, sunt sigur că Michelle trebuie să se fi simțit foarte singură.

— Ei bine, nu cred că Michelle era singura care se simțea singură în casă.

— Cum adică?

— Nu ați auzit asta de la mine.

— Vă jur. Acum spuneți-mi, vă rog.

Urmă un oftat lung, apoi femeia zise:

— Cam o dată pe săptămână în perioada despre care vorbim, vedeam o mașină parcată mai în jos de casa familiei Maxwell.

— O mașină?

— Nu i-am dat prea mare atenție, sinceră să fiu. Și nu era niciodată acolo dimineața, când soțul meu pleca la lucru. Știu, pentru că mă trezeam să-i pregătesc micul dejun.

— Știți a cui era mașina?

— Nu, dar o dată am văzut mașina și în alt loc. Era parcată în fața unui magazin Dairy Queen.

— Ați văzut cine o conducea?

— Da, un bărbat arătos. Purta uniformă.

— Ce fel de uniformă?

— De armată.

— Era o bază militară în zonă?

— Nu, dar exista un centru de recrutare în oraș.

— Credeți că lucra acolo?

— Poate. Nu m-am interesat, pentru că nu era treaba mea.

— Dar de ce credeți că mașina avea legătură cu casa lui Maxwell?

— Pentru că pe atunci era singura casă după a mea în partea aceea de stradă. Și în toate celelalte case de pe stradă locuiau femei ai căror bărbați erau acasă seara.

— Și Frank Maxwell nu era?

— Exact. Și în nopțile în care era el acasă, mașina nu era acolo.

— Sunteți sigură?

— Absolut.

— Și tocmai v-ați gândit la asta? spuse el sceptic.

— M-am gândit la asta și când ați fost aici. Dar de ce să scormonim prin gunoaie? Ce-ar fi ieșit bine din toate astea?

— Și ce v-a făcut să vă răzgândiți?

— Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât cred că adevărul, oricare ar fi el, s-ar putea s-o ajute cumva pe Michelle. Era doar o fetiță. Orice i s-ar fi întâmplat atunci, n-a fost din vina ei.

— Și dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat, doamnă Rose?

— Domnule Barnes, asta nu pot să vă spun. De aici încolo, e treaba dumneavoastră. Sper să vă ajute. I-ați transmis lui Michelle salutările mele?

— Da, și și-a amintit de dumneavoastră.

Vocea lui Hazel Rose tremură ușor.

— Îi doresc tot binele din lume acestei fete.

Horatio îi mulțumi, închise telefonul și se prăbuși pe scaun. Conversația pusese totul într-o lumină nouă care nu-i plăcea deloc psihologului.

CAPITOLUL 62

Mai târziu în seara aceea, Horatio se instalează într-o cameră goală din conacul din Babbage Town, după ce Michelle îi spusese că Champ autorizase mutarea.

— Mă surprinde, zise el.

— Până și geniile se răzgândesc, îi atrase ea atenția.

— Nu, mă surprinde că tu l-ai rugat.

— De unde știi că l-am rugat *eu*?

— Eu sunt doctorul de capete aici, bine? Pur și simplu știu.

După ce despachetă, Horatio îl rugă pe Sean să vină în camera lui. Apoi îl puse la curent cu tot ce îi povestise South despre Camp Peary și despre prizonierii de război germani deținuți acolo. Și, de asemenea, despre convorbirea telefonică pe care o avusese cu Hazel Rose. Sean medită la ultima.

— Ce crezi că înseamnă asta? întrebă el.

— Ce cred? Cred că mama lui Michelle avea o aventură cu tipul acela din armată.

— Da, mi-am dat și eu seama de asta. Dar ce legătură are asta cu schimbarea de personalitate a lui Michelle?

— Nu sunt sigur, recunosc Horatio.

— Ți-a zis Hazel când a încetat tipul ăla din armată să mai treacă pe la ei?

— Nu. De fapt, nici n-am întrebat-o.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

— Crezi că Michelle a văzut ceva, nu-i așa?

Horatio dădu încet din cap.

— Cum ar fi?

— E doar o speculație, dar cred că... ceva rău. Poate pe mama ei în pat cu tipul ăsta. Dar la ce mă gândesc de fapt e și mai rău. Fratele ei, Bill, nu

credea c-ar fi cazul, dar mă gândesc că poate a abuzat-o sexual pe Michelle.

Sean îl privi plin de scepticism.

— Și mama ei ar fi lăsat pur și simplu să se întâmple asta? Să fim serioși!

— Crede-mă c-am văzut de toate. Și poate că mama ei nu știa, sau nu voia să știe despre asta, atâta timp cât tipul continua să vină s-o vadă.

— Și cum ar afecta-o toate astea pe o fetiță de șase ani?

— S-o vadă pe mama ei în pat cu un străin? La vârsta aia s-ar putea să nu înțeleagă mai mult decât că un străin e cu mami. Și dacă mama i-a explicat rapid situația? Dar abuzul sexual? Asta ar putea fi devastator. Mai ales dacă mama ei l-a consimțit tacit.

— Nu pot să cred asta, Horatio. Michelle a avut multe succese în viață. Ar fi putut să realizeze toate astea ducând o asemenea povară?

— Uneori, abuzul îl face pe un om incredibil de ambițios, iar ambiția asta îi permite să realizeze multe. Dar dincolo de succes, zace ceva complet diferit. Un dezechilibru cumplit în viață. Și, la un moment dat, datorită acelui dezechilibru, se poate prăbuși totul.

— Seamănă cu ce i s-a întâmplat lui Michelle, zise Sean.

— Știu.

Sean privi pe fereastră.

— Dacă Michelle a văzut-o pe mama ei în pat cu un străin sau a fost abuzată de tipul ăla, și apoi i-a spus tatălui despre asta?

Horatio suspină adânc, tulburat.

— Atunci ai intra pe un teritoriu mintal foarte periculos. Hazel a spus că tipul din armată n-a mai trecut brusc pe acolo. Poate că n-a mai venit pentru că era mort.

— Stai așa! exclamă Sean. Un soldat! Bărbatul pe care l-a bătut în bar. Era îmbrăcat în haine de militar când l-am văzut!

— Atunci are o logică, spuse Horatio încet.

— Cum adică are o logică?

— Am vorbit cu oameni care au lucrat cu Michelle de-a lungul anilor, cu prieteni, sportivi. Unii dintre ei mi-au povestit despre bătăile în care se băga.

— Lăsă-mă să ghicesc. Toți erau din armată?

— Da, din câte am înțeles.

— Horatio, trebuie să aflăm dacă i s-a întâmplat ceva tipului ăluia din armată.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, zise Horatio.

— De când adevărul nu e o idee bună?

— Nu e o anchetă de-a ta, Sean. E vorba de mintea unei persoane. Uneori, adevărul poate să facă mai mult rău decât bine.

— Cel puțin trebuie să aflăm ca să hotărâști ce să faci cu Michelle. A spus că vrea s-o hipnotizezi. Dacă faci asta și începi să-i pui întrebări, s-ar putea să ajungi la chestii la care n-ai vrea să ajungi. Mai bine să ai toate datele înainte s-o faci.

— De fapt, ai dreptate, admise Horatio. Dar cum aflu?

— Sunt sigur că South Freeman știe pe cineva care știe pe altcineva care ne-ar putea ajuta în Tennessee.

— Îi dau un telefon.

O bătaie în ușă îi întrerupse. Era Michelle. Le observă imediat privirile abătute.

— Voi doi aveți o față de parcă v-ați pregăti de o înmormântare și de plecat la război în același timp, spuse ea.

— Horatio mă pune la curent cu ce a aflat de la South Freeman, zise repede Sean. Se pare că avioanele alea secrete aduc niște oameni care, oficial, n-au fost niciodată acolo. Au o zonă neagră pentru servicii de diplomatie secretă.

— Și acest lucru i-a fost fatal lui Monk Turing, dacă a fost martor la așa ceva, comentă Michelle.

— Și asta nu e tot, continuă Sean. Înainte să existe Camp Peary, marina ținea prizonieri de

război germani acolo.

— Prizonieri de război germani? se miră Michelle. Ciudat. Champ mi-a arătat o halbă de bere din Germania pe care spune că Monk i-a adus-o.

Sean se ridică pe scaun.

— Monk Turing a fost în Germania?

— Ei bine, nu pot fi sută la sută sigură. Dar a adus halba cu el din călătoria aia de peste ocean, în timp ce lucra aici. Pot să încerc să aflu dacă Monk chiar s-a dus în Germania, de la șeriful Hayes. Poate l-a convins pe Ventris să-l lase să arunce un ochi pe pașaportul lui Monk.

— Germani în Camp Peary și Monk în vizită în Germania, repetă Sean gânditor.

— Ce ți-a mai spus Champ? întrebă Horatio.

Le povesti ce discutase cu Champ și adăugă:

— Și se pare că s-a îndrăgostit lulea de mine.

— Să-l lovești bine dacă încearcă ceva, spuse Sean ferm, făcându-l pe Horatio să-l privească cu interes.

— Mda, s-ar putea să nu fie chiar așa de ușor. Are centura neagră în Taekwondo.

— Și propriul avion. Mi-a zis Alicia.

— De fapt, nu e al lui. E al celor care dețin Babbage Town. Chiar o să zbor cu el poimâine.

— Nu sunt sigur că-mi place ideea de a fi singură cu tipul ăla, la patru mii de metri în aer.

— Nu mă interesează să fac sex cu el în avion, dacă asta sugerezi.

— Știu că are un alibi pentru noaptea în care a fost ucis Rivest, spuse Sean.

— S-ar putea să nu aibă.

— Cum adică? Am verificat înregistrările de pe computer. A fost în Baraca numărul 2 până la trei dimineața.

— Posibil ca Champ să aibă privilegii de acces la sistemul de securitate. Plus că e un supercreier. Vrei să-mi spui că un geniu ca el nu ar ști să

manipuleze informațiile de pe un amărât de computer?

Sean păru să se întristeze.

— Nu m-am gândit la asta.

— Ai vorbit cu vreo persoană care a fost acolo în noaptea aia, ca să confirme informațiile de pe computer? întrebă Michelle.

— Nu, dar o să corectez greșeala asta chiar acum. Bine gândit, Michelle.

— Am și eu momentele mele.

— Acum chiar că nu-mi place ideea de a te urca în avion cu tipul ăla.

— Știu, dar o să-ți treacă.

— Și eu am mai aflat ceva, spuse el. Știi că i-am întrebat pe oameni dacă au văzut ceva ieșit din comun în noaptea în care a murit Rivest?

— Și nimeni n-a văzut nimic, răspunse Michelle.

— Ei bine, m-am întors și am pus întrebarea puțin diferit, am întrebat dacă au văzut pe cineva în jurul cabanei lui Rivest, inclusiv oameni care ar fi trebuit să fie acolo.

— M-ai pierdut, recunosc Horatio.

— Vrea să spună alți oameni de știință, paznici etc., explică Michelle Maxwell.

— Oameni care fac curat. Și unul dintre paznici a văzut un om de serviciu în uniformă, împingând un coș cu rufe murdare spre Baraca numărul 3 pe la ora unu noaptea.

Amândoi se uitară la Sean.

— Nu vă dați seama? Care e metoda cea mai bună de a scoate prosoape umede, covorașe din baie și o pompă de desfundat, dacă nu într-un coș de rufe murdare?

Michelle sări prima.

— Asta e cea mai bună metodă. Foarte bine gândit, Sean.

— Deci un om de serviciu l-a omorât pe Rivest? întrebă Horatio în șoaptă.

— Nu, mai degrabă cineva îmbrăcat așa. Și-am verificat spălătoria. N-au apărut prosoape umede, covorașe de baie sau vreo pompă pe acolo.

— În cazul ăsta, înseamnă că o femeie l-a omorât pe Rivest, spuse Horatio. Adică, i-ar fi mult mai ușor unei femei să se deghizeze în femeie, nu-i așa?

Sean scutură din cap.

— N-am spus că era o femeie. De fapt, paznicul a zis că era un bărbat. Am verificat cu supraveghetorul departamentului de curățenie și au un număr aproape egal de angajați bărbați și femei. Dar și o femeie ar putea să se îmbrace cu o pereche de pantaloni și să pretindă că e bărbat.

— Deci trebuie să aflăm cine era de serviciu în-noaptea aceea, spuse Michelle.

— Da și nu, răspunse Sean. Cu siguranță, o să facem rost de listă și-o să verificăm, dar mă gândesc că ar putea fi vorba de un intrus deghizat în om sau femeie de serviciu. Dacă apari într-o uniformă, cu o legitimație care pare autentică, cine-o să te ia la întrebări?

— Sau ar putea fi cineva care lucrează în Babbage Town, deghizat în om de serviciu, adăugă Michelle.

— Asta s-ar putea să ne dea și mai multă bătaie de cap.

Sean se întoarse să plece.

— Unde te duci? întrebă Michelle.

— Să aflu dacă geniul nostru local, Champ Pollion, a fost de fapt în Baraca numărul 2 sau poate împingând un cărucior cu rufe murdare plin cu dovezi după ce l-a înecat pe Len Rivest.

CAPITOLUL 63

Sean nu găsi pe nimeni care să-l fi văzut pe Champ la Baraca numărul 2 în noaptea în care fusese ucis Len Rivest, până pe la trei dimineața. Prin urmare, Champ fu pus din nou pe lista de suspecti. În timp ce se îndrepta înapoi spre cabana Aliciei, îi telefonă Joan.

— Tocmai am primit un comunicat de la proprietarii Babbage Town, începu ea.

— Cine sunt? întrebă Sean repede.

— Nu știu.

— Și de unde știi că e valid?

— Există parole și s-a creat un canal secret sigur. Ei sunt. Oricum, de când a fost ucis Rivest, au început să se răzgândească cu privire la prezența noastră. Acum, dacă ai da dovadă de un progres...

— Joan, mă dau peste cap să rezolv treaba asta. N-ai văzut pietre mai greu de mutat din loc ca astea de-aici. Și nici măcar nu știm cine e clientul nostru.

— Ce anume ai aflat?

Sean ezită, apoi îi povestește despre prizonierii de război germani.

— Chiar crezi că asta ar avea vreo legătură cu moartea lui Monk Turing? întrebă ea.

— E posibil. Dacă ai putea să dai de o listă a prizonierilor de război ținută în Camp Peary în timpul războiului și să afli ce li s-a întâmplat ar fi de mare ajutor. Și dacă ai reușit să descoperi pe unde-a fost Monk în Anglia, crezi c-ai putea să faci la fel și pentru Germania? Aș putea să încerc și eu să arunc un ochi pe pașaportul lui, dacă aș reuși să-l scot din mâinile lacome ale Biroului.

— Să văd ce pot face. Ai vreo idee unde anume în Germania?

— Nu.

— Văd că ai cerut fonduri pentru niște echipamente.

— Exact.

— Dar ai uitat să precizezi pentru ce echipament mai exact.

— Nimic ieșit din comun, te asigur.

— Atunci n-o să te deranjeze să-mi spui ce anume.

— Joan, dacă nu vrei să aprobi fondurile, spune-mi direct. Am făcut rost de echipament la un preț bun și unele chestii sunt doar închiriate.

— Nu dezbat costurile.

— Atunci ce mare scofală?

— Pur și simplu mă simt exclusă din toată treaba asta.

— Când voi avea ceva de raportat, o să-ți spun.

— Ce face nebuna de parteneră a ta?

El se încordă.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Am și eu sursele mele, zise Joan secretoasă.

— E foarte bine.

— Sunt sigură. Dar dacă vrei sfatul meu, nu cred că ai nevoie de o persoană instabilă care să-ți acopere spatele într-o situație de criză.

— Spatele meu e în siguranță.

— Știu, la fel și alte părți din corpul tău. Dar, vorbind serios, Sean, prietenia e una, dar ți-ai risca viața pentru ea? Trei oameni au fost deja uciși. Nu vreau să fii tu al patrulea.

Sean încheie conversația urându-se pentru faptul că dintr-odată se îndoia de Michelle, dar nu putea să evite asta. Dacă avea să cedeze pe teritoriul CIA? Dacă făcea ceva care avea să-i omoare pe amândoi?

CAPITOLUL 64

În după-amiaza următoare, Michelle încerca s-o găsească pe Viggie, numai că nimeni nu știa unde era fata. Alicia lucra în cabana ei, iar agentul de pază care trebuia să aibă grijă de Viggie o pierduse cumva din vedere. Totuși, Michelle își aminti ceva ce spusese Viggie mai devreme și o luă la goană spre râu.

Cinci minute mai târziu se afla deja la hangarul pentru bărci și observă imediat că unul dintre caiace lipsea. Privi râul. Se apropia o furtună, vântul se întetea și curentul era rapid. Auzi un tunet în depărtare și simți brusc mirosul ploii care se apropia cu repeziciune. Următorul sunet pe care-l auzi o făcu să încremenească.

— Ajutor, ajutor!

Michelle apucă un caiac de două persoane și o vâslă din suportul de lângă hangarul pentru bărci, aruncă o frânghie în ea și se grăbi spre capătul docului. Câteva clipe mai târziu era în caiac, spintecând râul înspumat cu fiecare mișcare.

— Ajutor!

Văzu pata roșie din depărtare. Pe măsură ce Michelle se apropie, observă că barca lui Viggie se răsturnase. Fata se agăța de ea, dar era luată de curenții de apă tot mai puternici. Michelle își dublă efortul și caiacul zbură prin apă. Michelle nu mai vâslise atât de tare de luni bune și, chiar și pentru ea, ritmul era crunt. O clipă mai târziu fu mai motivată ca oricând. Un fulger lovi de cealaltă parte a râului cu atâta forță, că pământul se cutremură. Acesta fu urmat de un tunet asurzitor. Țipetele lui Viggie deveniră și mai stridente. Michelle nu-și luă privirea de la fată, lăsând ca mușchii brațelor, spatelui și picioarelor să facă restul. După cinci minute și câteva tunete

înfrorătoare urmate de fulgere, Michelle ajunse lângă fată. Când își întinse vâsla pentru ca Viggie să se agațe de ea, cerurile se deschiseră și ploaia începu să se reverse cu atâta forță, că picăturile le înțepau fețele și brațele.

Viggie nici măcar nu încercă să apuce vâsla; se ținea strâns de marginea caiacului ei răsturnat.

Michelle îi spuse cât de calm putu:

— Viggie, te-am prins. O să fii bine. Înțelegi?

Fata scutură din cap, după care zise cu o voce tremurătoare:

— O să mă înec, nu am o vestă de salvare.

— Nu o să te îneci. Apucă vâsla cu mâna liberă.

— Nu pot.

— Ba da, poți, Viggie.

Un fulger lovi atât de aproape de ele, încât lui Michelle i se zbârli părul de pe ceafă.

— Viggie, apucă vâsla. Acum!

Viggie nu se mișcă, dar curentul, da. Îi smulse caiacul din mână și îl duse cu el, învârtindu-l. Ea țipă și începu să se scufunde. Michelle își legă funia pe care o luase cu ea în jurul unei glezne și agăță celălalt capăt de inelul bărcii.

— Ajută-mă! țipă Viggie, zbatându-se în apă și apoi scufundându-se.

Michelle se aruncă după ea. Apa era murdară și Michelle căuta mai mult cu mâinile, decât cu ochii. În cele din urmă o simți. Apucând-o pe fată de păr, o scoase la suprafață. Viggie lovea din picioare, țipa și scuipa apa murdară. Michelle privi în jur. Caiacul ei era la 18 metri depărtare și se deplasa rapid. Frânghia legată de piciorul ei aproape că se terminase. O forță pe Viggie să se lase pe spate, își puse brațul peste pieptul fetei și spuse cât putu de calm:

— Te-am prins, scumpo. Ești bine. O să te duc la caiac și atunci o să fim bine, OK? Trebuie doar să te relaxezi. Dacă te împotrivești, o să fie mai greu. Relaxează-te. Te-am prins.

Viggie observă că nu se scufunda, așa că se liniști. Dar Michelle își dădu seama că nu erau încă în afara pericolului, deoarece caiacul se îndepărta rapid și le trăgea și pe ele. Avea două opțiuni. Fie să scape de frânghie și să înoate cu Viggie până la mal, fie să încerce să tragă caiacul spre ea cu un braț și să încerce să se urce în el. Niciuna din opțiuni nu era lipsită de complicații. Între timp, furtuna se tot întetea.

Michelle era o înotătoare foarte puternică, dar simțea că obosește. Și mai era mult până la mal. Putea să înoate în direcția curentului, dar, la un moment dat, tot trebuia s-o ia perpendicular, spre mal. Până atunci s-ar putea să nu mai aibă suficientă forță pentru asta. Însă nu avea de gând să se salveze pe sine, și nu pe Viggie. Din clipa în care sărise în apă, Michelle se hotărâse că avea să fie ori amândouă, ori niciuna. Funia legată de piciorul ei era atât de întinsă acum, încât îi era imposibil să o țină bine pe Viggie. În cele din urmă, își scoase funia de pe picior și caiacul se îndepărta de ele. Michelle aruncă o privire în spate. Trebuia să ajungă la mal, și încă repede. O prinse mai bine pe Viggie cu un braț, dădu tare din picioare și se împinse împotriva curentului cu brațul liber. Degeaba. Pur și simplu nu putea înota împotriva curentului în timp ce o ținea și pe Viggie. Furtuna era chiar deasupra lor acum. Tot ce putea auzi erau bubuiturile tunetului, vâjâitul vântului și geamătul copacilor care se aplecau înapoi și încolo. Viggie începu să se agite, simțind probabil panica din membrele tensionate ale lui Michelle.

Nu auzi deloc sunetul motorului până nu se află chiar în dreptul lor. Niște mâini puternice se aplecară, o prinseră pe Viggie și o traseră. Apoi pe Michelle. În timp ce se cocoță pe unul dintre scaune, cu brațele în jurul lui Viggie care plângea, Michelle își ridică privirea spre Champ Pollion,

care pilota barca. Acesta stabili un curs direct spre docul din Babbage Town.

După ce se asigură că Viggie era în regulă, Michelle se ridică și se apropie de el.

— Mersi. Începuse să fie o nebunie acolo.

— ieșisem la o plimbare; am văzut-o pe Viggie răsturnându-se, apoi pe tine cum te-ai dus s-o salvezi. Atunci am dat fuga după barca cu motor. M-am gândit că cel mai bine era să vă scot pe amândouă de acolo cât mai repede.

Ancoră lin și o ajută pe Michelle să o dea pe Viggie jos din barcă. Fata încă era aproape leșinată.

— Sigur e în regulă? întrebă Champ agitat.

— Da, doar speriată.

— Nu pot s-o învinovățesc pentru asta.

Michelle o apucă ușor pe Viggie de umăr și o conduse pe cărarea spre Babbage Town. Champ le însoți până la cabana Aliciei.

— Dacă pilotezi avioanele la fel de bine ca bărcile, mâine ar trebui să fie un zbor foarte plăcut, spuse Michelle.

— Ă, te superi dacă amânăm cu o zi? A intervenit ceva.

— E în regulă. Când poți tu.

Champ zâmbi timid, mormăi ceva neinteligibil și plecă grăbit.

— Mi-ai salvat viața, Mick, spuse Viggie, după ce se schimbară amândouă în haine uscate.

— Domnul Champ își are partea lui de merit, zise ea. Și ce căutai singură pe râu? întrebă ea pe un ton muștrător.

Viggie își privi mâinile, întunecându-se la față.

— A... voiam să fiu singură.

— Sunt destule modalități de a fi singur fără să-ți pui viața în pericol.

— Mulțumesc că mi-ai salvat viața, repetă Viggie.

— Mă bucur c-am fost prin preajmă.

Viggie se ridică, se duse la pian și începu să cânte. Ușor, nu nebunește ca ultima dată. Ritmul era lent, aproape trist. O privi pe Michelle în timp ce cânta, cu o expresie impenetrabilă.

După ce termină, Michelle spuse:

— Mulțumesc, Viggie, a fost foarte frumos. Ce a fost?

Viggie nu-i răspunse. Se răsuci și urcă scările. O clipă mai târziu, ușa de la dormitorul ei se închise.

Pe râul York, o barcă RIB, o barcă gonflabilă rigidă, mijlocul de transport principal al echipelor militare de atac pe apă, naviga prin zonă cu Ian Whitfield la cârmă. Bărbatul părea să nu ia în seamă furtuna care se dezlănțuia în jurul lui. Pe puntea bărcii RIB se afla caiacul lui Michelle, cu frânghia încă prinsă de inel. Lovi accelerația și ambarcațiunea sprintă spre malul râului pe care se afla Babbage Town. Ancoră barca, sări afară din ea și trase caiacul pe debarcader. Făcu o grimasă când sări înapoi în barca sa. Purta un impermeabil galben și pantaloni scurți kaki. Gambele îi erau musculoase și puternic bronzate. Ce-i drept însă, erau și pline de cicatrice. Ploaia rece îl făcea întotdeauna să tremure.

Lovi accelerația și barca RIB săltă înainte; se înclină la 45 de grade, călărind valurile ca niște ziduri. Într-un minut, barca RIB și șeful Camp Peary erau doar o pată pe râu, în timp ce furtuna continua să biciuiască zona.

CAPITOLUL 65

Până în dimineața următoare, vremea rea trecuse, iar Sean și Michelle se întâlniră în același loc izolat cam la un kilometru și jumătate distanță de Babbage Town. Când vorbiseră în ziua dinainte, Michelle îi povestise despre experiența ei pe râu. La rândul lui, el îi spusese că Champ nu avea un alibi. Se întâlneau în dimineața aceasta ca să discute totul mai în detaliu, departe de privirile curioase din Babbage Town.

— Mai spune-mi o dată: ce căuta Viggie pe apă, într-un caiac, singură-singurică?

— Păi, mi-a zis că voia să fie singură.

— Sau poate că voia să mai arunce o privire la Camp Peary.

— De ce? întrebă ea.

— Nu știu.

— Tu ai găsit ceva?

Sean dădu din cap.

— Am vorbit cu Hayes. A verificat pașaportul lui Monk și apare că, într-adevăr, a călătorit în Germania.

— Știm unde?

— A intrat prin Frankfurt. Asta e tot ce-a putut să-mi spună Hayes. Am sunat-o pe Joan și încercă să verifice mai exact ce și cum.

Desfăcu o bucată mare de hârtie și o întinse pe capota camionetei lui Michelle.

— Am făcut o poză a hărții din satelit a rezervației Camp Peary pe care o avea Freeman în birou și-am mărit-o.

Îi arată diferite secțiuni.

— Am auzit mai multe versiuni, dar eu cred că locul are vreo zece mii de acri, cea mai mare parte neconstruită. După cum știu deja, pista este destul de aproape de locul unde a fost descoperit trupul

lui Monk. Un pic mai la sud par a fi o serie de buncăre. Mai în jos este un doc pentru bărci. Urmări alte secțiuni cu degetul, care aveau denumiri imprimate. Astea par unele dintre cartierele menționate de Freeman. Iazul din Bigler's Mill e aici, casa Porto Bello aici, Queen's Lake în spate, iar Magruder acolo. Complexul principal este îngrădit la vest de Autostrada 64 și la sud de Parcul Istoric Național Colonial. Și Anexa Cheatham de Aprovizionare Navală e aici, adăugă el, lovind hârtia cu degetul arătător.

— Există un canal al râului York la sud de pistă și care te duce adânc în perimetrul Camp Peary, sublinie Michelle.

— Și putem fi siguri că totul e bine păzit, spuse Sean. Cel puțin pe uscat, iar din câte știu eu, au minat canalul.

— Atunci, sărim gardul? A ajuns echipamentul?

— Da, tot. Deodată, se sprijini cu spatele de camionetă. Michelle, nu vreau să sărim gardul, e o nebunie. Și dacă nu ne omoară nimeni, nu vreau să-mi petrec restul zilelor în închisoare și n-o să te las nici pe tine s-o faci.

— Dar dacă mergi, nu vreau să mergi singur.

— Poate nu va trebui, dacă Joan află unde a fost Monk în Germania.

— Care s-ar putea să nu aibă legătură cu ce se întâmplă aici.

— Dar Viggie? Coduri și sânge?

Michelle clătină din cap.

— Nimic nou. A fost ascultătoare când ne-am întors de la râu, ceea ce e de înțeles. A cântat foarte calm, ceea ce e neobișnuit. În mod normal, spune „Michelle, îmi place de tine”, apoi cântă ca o zână prevestitoare de moarte, țipă „Coduri și sânge”, apoi fuge sus în camera ei. Nu și de data asta. Doar mi-a mulțumit că i-am salvat viața, apoi a cântat încet și frumos, calm și liniștit. A fost chiar foarte emoționant... Michelle tăcu și se uită la Sean. Te

gândești la ce mă gândesc și eu? spuse ea aproape în șoaptă.

— Da, și mă gândesc și cât de idiot sunt că nu mi-am dat seama până acum. Săriră în camionetă.

El își verifică ceasul.

— Cum rămâne cu zborul cu Champ?

— Amânat până mâine.

— Perfect, poate până atunci te răzgândești. Sună-l pe Horatio și spune-i să ne întâlnim la cabana Aliciei.

— De ce?

— Pentru că el știe să cânte la pian, de-aia.

CAPITOLUL 66

— După ce i s-a întâmplat pe râu, n-au mai trimis-o pe Viggie la școală azi, spuse Michelle, în timp ce Horatio și Sean o urmau pe cărarea spre cabana Aliciei. Dar cred că va cânta numai pentru mine.

— Horatio și-a adus reportofonul, îi zise Sean. O să stăm deoparte, dar tot vom auzi cântecul.

— Și apoi ce? întrebă Michelle.

— Apoi, dacă e un cod, putem cere ajutor ca să-l descifrăm. Cunoscm cel puțin un geniu pe aici.

Horatio își puse reportofonul lângă pian, dar ascuns în spatele unor cărți. Apoi, el și Sean se furișară afară, în spatele ușii de plasă, pe verandă. Puteau auzi melodia de acolo, printr-o fereastră deschisă.

Michelle merse sus, o chemă pe Viggie și o rugă să-i cante din nou melodia. Fata făcu întocmai și apoi se întoarse în camera ei. Michelle luă reportofonul și li se alătură lui Horatio și Sean.

— I-am telefonat Aliciei la lucru, spuse Sean. Vine imediat. Horatio, între timp, ai putea transcrie notele muzicale ale cântecului doar ascultându-l?

— N-ar trebui să fie o problemă.

— Stai puțin, n-ai recunoscut melodia, nu-i așa? Dacă ai recunoaște cântecul, am putea căuta partiturile. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

— Îmi pare rău, e puțin prea dulceag pentru mine, recunosc Horatio. Eu sunt mai mult cu rockul clasic.

Când Alicia ajunsese acasă, Horatio transcrisese deja notele pe hârtie, iar Sean i le arătă.

— Deci crezi că astea formează un cod, cumva? întrebă ea.

— Exact, spuse Sean.

— Problema cu notele muzicale este că nu-ți oferă prea multe posibilități.

Horatio încuviință din cap.

— De, re, mi, fa, sol, la, și, de și, bineînțeles, diez, bemol etc.

— E suficient pentru tine, Alicia?

— Nu voi ști până nu voi ști, spuse ea. Aveți vreo idee despre ce e vorba?

Sean o privi pe Michelle, dar rămase tăcut. Alicia, care îl urmărise, explodă:

— La naiba, dacă n-ai destulă încredere în mine ca să-mi spui ce cauți, găsește pe altcineva care să te ajute.

— Bine, bine. Luă o gură de aer. Gândește-te la chestii de genul Camp Peary, prizonieri de război germani și zboruri secrete.

Alicia căscă ochii.

— Doar ca să știi, sunt lingvistă și matematiciană, nu specialistă în criptanaliză.

— Dar unii dintre cei mai buni spărgători de coduri au fost matematicieni și lingviști, ripostă Sean.

— Ei bine, ar fi drăguț dacă aș avea mai multe date cu care să lucrez. Monk Turing a fost un bărbat foarte inteligent. Mă îndoiesc că e ceva simplu.

— Turing! Coduri și sânge. Asta trebuie să fie! strigă Sean.

— Ce anume? îl întrebă Michelle foarte mirată.

— Monk Turing era rudă de sânge cu Alan Turing. Recent, a vizitat Anglia și a refăcut traseul geografic al vieții lui Turing. Alan a spart aproape de unul singur unul dintre codurile nemțești Enigma. Trebuie să aibă legătură cu asta.

Alicia răsfoi paginile.

— Ei bine, asta chiar mă ajută. Am cărți despre Alan Turing și munca sa. Când vrei să știi ceva?

— Cât de repede posibil.

CAPITOLUL 67

Michelle, mereu atrasă de apă, se decise să iasă cu caiacul. O ajuta să gândească mai bine și voia să treacă din nou pe lângă malul pe care se afla Camp Peary. Dacă chiar aveau să pătrundă în Camp Peary la un moment dat, nu le-ar fi stricat puțină recunoaștere a zonei. Când ajunse la hangarul pentru bărci, își văzu caiacul tras pe doc.

„Cum a ajuns aici?“ se întrebă ea.

Preț de o jumătate de oră studie zona din diverse unghiuri. Gardul de sârmă n-ar fi chiar atât de greu de sărit, dar după aceea? Pentru prima dată, se gândi cu adevărat la ce îi aștepta dacă aveau să fie prinși. Și la ce se puteau aștepta să găsească pe o suprafață de mii de acri, dintre care majoritatea de teren forestier, sălbatic? Era suficient ca să-și riște viața? Și, chiar dacă părea că Sean se răzgândea, dacă se răzgândea din nou și hotăra să meargă până la capăt cu planul? Avea să fie alături de el sau să facă un lucru logic, și anume să refuze? Și dacă se ducea singur și avea să fie ucis, când poate că prezența ei acolo ar fi schimbat lucrurile? Ar fi putut oare să trăiască știind asta?

Gândurile acestea îi fură brusc întrerupte de un claxon de barcă. Privi în jur. Ambarcațiunea RIB se apropia de ea din spate. La cârmă se afla Ian Whitfield, în pantaloni și cu un tricou alb, care lăsa să i se vadă trupul frumos lucrat. Pe cap purta o șapcă Yankees, iar pe față o expresie prietenoasă.

Își trase expert barca lângă a ei, apoi o scoase din viteză, în timp ce ea își trecu vâsla prin copastia bărcii RIB, ca să-și stabilizeze ambarcațiunea.

— Ian Whitfield, anunță el, ridicând o mână în semn de salut.

Michelle încercă să își ascundă surprinderea.

— E mai frumos azi decât ieri, nu-i așa? spuse el vesel.

— Ați ieșit pe furtună? întrebă ea.

— Puțin. Am găsit caiacul în care ești acum plutind în jos pe apă. S-a întâmplat ceva?

— O prietenă de-ale mele s-a răsturnat. Am scos-o, într-un final.

— Foarte bine. Curentul Yorkului poate fi destul de înșelător, domnișoară...

— Michelle Maxwell. Poți să-mi spui Michelle. Privi spre celălalt mal al râului. Și cum e pe partea cealaltă a Yorkului?

— Nu-mi amintesc să fi spus că sunt de pe vreo parte a râului.

— Auzi tot felul de lucruri. Și eu aud mai mult ca majoritatea. Am lucrat pentru Serviciul Secret. Dar sunt sigură că știați deja.

El continuă să privească apa.

— Visul meu era să joc pentru echipa Yankees, însă talentul n-a fost pe măsura visului. Să-mi slujesc țara n-a fost o a doua alegere prea proastă, totuși.

Pe Michelle o surprinse recunoașterea tacită a slujbei sale.

— Să zbor cu Air Force One și să-l protejez pe El a fost una dintre cele mai mari onoruri din viața mea. Se opri și adăugă: Știam niște băieți în Delta care au fost în Vietnam.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Cum v-am zis, aud mai multe ca majoritatea.

El ridică din umeri.

— Asta a fost demult.

— Dar nu uiți niciodată.

— Unii uită, eu n-am făcut-o niciodată. Arată cu degetul spre Babbage Town. Și pe partea ta de râu cum merge treaba?

— Încet.

— M-am tot întrebat de ce s-au așezat chiar aici.

— Adică vizavi de voi?

— Ai un partener? spuse el, ignorându-i întrebarea.

— Da.

— Moartea lui Monk Turing a fost nefericită, dar nu a fost o crimă.

— I-ai spus partenerului meu că s-a sinucis.

— Nu, i-am spus că au fost patru alte sinucideri în interiorul și în jurul rezervației Camp Peary. Și i-am mai spus că FBI-ul a ajuns la concluzia că Turing s-a sinucis.

— Nu sunt sigură că încă mai cred asta. Și mai e și moartea lui Len Rivest.

— Ziarele locale au spus că a băut foarte mult și că a fost găsit înecat în cadă. Nu pare chiar atât de sinistru.

— Două morți într-un timp atât de scurt?

— Oamenii mor tot timpul, în toate felurile, Michelle.

Părea, se gândi Michelle, că știa despre ce vorbește.

— Asta aproape a sunat ca o avertizare, spuse ea.

— Nu pot să controlez felul în care îmi interpretezi cuvintele. Arată înspre malul râului. E un centru federal important aici, iar asta include și marina. Oameni care își servesc țara, făcând lucruri periculoase, riscându-și viețile. Ar trebui să înțelegi asta. Și tu ți-ai riscat viața pentru țara ta.

— Înțeleg foarte bine, spuse Michelle. Și unde anume duce conversația asta?

— Reține doar că partea asta a râului York poate fi foarte periculoasă. Orice-ai face, nu uita asta. Să ai o zi frumoasă!

Michelle își trase vâsla, în timp ce Whitfield băgă în viteză, viră și se îndepărtă încet. Michelle își manevră caiacul în așa fel încât să îl poată vedea în timp ce se deplasa în aval spre docul din Camp Peary. Omul nu privi nici măcar o singură dată înapoi. Când dispăru, Michelle se îndepărtă încet. Ian Whitfield îi dăduse suficiente subiecte la

care să reflecteze, dar și un motiv în plus ca să se teamă.

CAPITOLUL 68

La o cafea, în sufrageria conacului, Michelle îi povesti lui Sean ce vorbise cu Ian Whitfield.

— Nu mi se pare genul de bărbat care face amenințări doar de dragul de a le face.

— Am avut pielea de găină tot timpul cât am stat de vorbă cu el.

— Acum mă gândesc și mai mult dacă să sărim gardul ăla.

— Atunci trebuie să găsim alte piste, spuse ea. Doar că nu-mi prea dau seama care ar putea fi.

— Să recapitulăm ce știm. Monk s-a dus în Germania și-a murit în Camp Peary. În Camp Peary au fost ținuți prizonieri germani în timpul războiului. Len Rivest a vrut să-mi vorbească despre Babbage Town și acum e mort. Credea că există spioni aici. Alicia Chadwick avea o aventură cu Rivest și e tutorele lui Viggie. Champ nu are un alibi pentru noaptea morții lui Len, dar nu avem nicio dovadă că ar avea vreo legătură cu moartea lui. Ian Whitfield m-a amenințat pe mine, apoi pe tine, iar soția lui e o fundătură. Morga a explodat. Ca să distrugă dovezile că Rivest a fost ucis?

— Stai puțin, zise Michelle. Ai ajuns la concluzia că Rivest a fost ucis din cauză că lipseau prosoapele, covorașul din baie și pompa de desfundat.

— Exact. I-am spus lui Hayes, iar el l-a rugat pe medicul legist să caute urme de la pompă pe corp.

— Și?

— Și n-am mai auzit nimic despre asta înainte să moară medicul legist.

— Dacă morga a explodat din cauză că cineva știa ce suspiciuni aveai, cum de au aflat de ele?

— Poate că Hayes i-a spus cuiva din greșeală.

— Sau în mod deliberat, sugerează Michelle.

— De ce-ar face asta?

— Să facă pe avocatul diavolului. Ce știi de fapt despre el?

— E un șerif districtual.

— Dar nu știm cui îi e fidel de fapt.

— Devii paranoică?

— Când Babbage Town și Camp Peary sunt vizavi una de cealaltă, aș spune că ai fi picat în cap să nu fii paranoic.

Sean încuviință.

— Tot ce putem face e să ne continuăm treaba. Vezi dacă Alicia descoperă ceva. Verifică și pista cu nemții. Nu mai văd altă alternativă acum.

— Și poate că tot ar trebui să sărim gardul ăla, spuse ea.

După ce Michelle plecă, Sean scoase o bucată de hârtie cu un număr de telefon pe ea. Formă numărul și, după bip, spuse: „Valerie, sunt Sean Carter. Pot să te văd?”

În timp ce Michelle se îndrepta spre cabană, văzu ceva în față care o făcu să o ia la goană.

— Ce dracu' faci? țipă ea.

Viggie se opri și se holbă la ea, zâmbetul larg de pe fața ei pâlind, când dădu drumul sacului de gunoi pe care îl ținea. Michelle se uită în camioneta ei – era curată ca lacrima. Se întoarse spre fată.

— Cum de îndrăznești să te bagi în lucrurile mele? E camioneta mea! Cine ți-a dat voie să intri în ea și să te-atingi de lucrurile mele? Cine?

Viggie făcu un pas în spate.

— Eu... Mi-ai zis că nu poți să faci curat, oricât ai încerca. Mă gândeam că o să fii fericită.

Michelle îi smulse sacul de gunoi și începu să scoată lucruri din el și să le arunce înapoi în camionetă.

— Astea nu sunt gunoaie. Pleacă naibii de lângă mașina mea! Viggie se întoarse și fugi plângând spre casă. Michelle nu păru să observe. Era

ocupată să scoată lucrurile din sacul de gunoi și să umple din nou podelele camionetei cu ele.

— Te-am prins într-un moment nepotrivit?

Se întoarse și îl văzu pe Horatio holbându-se la ea, și mormăi în sinea ei.

— Doar o neînțelegere, spuse ea repede.

— Nu, cred că e clar ca bună ziua.

— Lasă-mă dracului în pace!

— Deci o lăsăm pe Viggie în casă, să plângă până crapă? Michelle se uită spre casă; vaietele lui Viggie erau ușor de auzit.

Michelle se rezemă cu spatele de camionetă, scăpând pantoful sport și coaja de banană pe care le ținea în mână. O lacrimă i se scurse pe obraz. Se așeză pe scara camionetei și privi la iarbă.

— Îmi pare rău, spuse Michelle încet. Dar și-a băgat nasul în lucrurile mele. N-avea niciun drept s-o facă.

Horatio se aproprie de camionetă.

— Ei bine, într-un fel, ai perfectă dreptate. Oamenii n-ar trebui să-și vâre nasul în lucrurile altora, dar cred că Viggie încerca doar să te ajute, sau cel puțin așa credea. Îți dai seama de asta, nu-i așa?

Michelle dădu scurt din cap.

— Te-ai mai gândit la hipnoză?

— Ți-am zis, dacă mă întorc vie...

— Bine, o întrerupse el, dar hai să lăsăm tot histrionismul ăsta la o parte, pentru că nu cred că mai ai atâta timp la dispoziție.

Ea își ridică încet capul și se uită lung la el.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Exact ce am zis.

Femeia se ridică și aruncă tot gunoiul înapoi în camionetă.

— Ce bine ar putea să-mi facă? Evident, sunt prea dusă cu pluta.

CAPITOLUL 69

Se plimbau de-a lungul plajei. Valerie își ținea sandalele în mâini, în timp ce Sean mergea gârbovit lângă ea, cu capul plecat, mocasinii lui umplându-se numaidecât cu nisip. O sunase pe Valerie pentru că nu-i venise în minte altă pistă mai bună, dar și ca urmare a conversației dintre soțul ei și Michelle. Ea se năpusti asupra lui cum ieși din mașină. Știa totul despre Sean Carter, inclusiv faptul că numele lui real era Sean King.

— Să înțeleg c-ai vorbit cu soțul tău? spuse el.

— O, da! Dacă e ceva de capul bătrânului Ian, să știi că se pricepe să afle lucruri. Ai lucrat în Serviciul Secret și acum investighezi crimele din Babbage Town. Nu pot să cred că ți-am înghițit gogoșile. Chiar nu pot să cred!

— Valerie, nu a fost chiar așa.

Ea se răsuci către el.

— Negi faptul că te-ai folosit de mine că să încerci să obții informații despre soțul meu? Negi că m-ai urmărit la bar după ce Ian ți-a spus să stai deoparte?

— Nu, nu neg asta, dar...

— Atunci nu există niciun „dar“.

— Da, căutam informații, dar îmi făceam doar treaba.

— Ce-ai făcut e de neiertat.

— Valerie, îmi pare rău dacă te-am rănit. Dar când încerci să afli cum au fost uciși niște oameni... Dacă aș fi avut altă modalitate de-a obține informații, aș fi ales-o.

Ea se uită lung la el, cu brațele încrucișate peste piept; sandalele zăceau în nisip, unde le aruncase. Briza oceanică îi flutura pantalonii largi. Încet, furia de pe chipul ei păli.

— Cred că nu m-am așteptat să mi se întâmple mie. Nu m-am așteptat să fiu păcălită. Nu după Ian, oricum.

— Cum adică?

— Credeam că s-a însurat cu mine pentru că mă iubea. Evident, m-am înșelat.

— Atunci de ce?

— Cine naiba știe? Apoi apari tu și, pentru prima dată de când sunt căsătorită, m-am gândit oare cum ar fi fost cu un alt bărbat. Nenorociture!

Sean o privi stânjenit.

— Valerie, pot doar să mărturisesc că mi-a fost foarte greu să păstrez o distanță profesională.

— Distanță profesională! Oh, mă simt atât de iubită.

Lacrimi i se prelingeau pe obraji și ea și le șterse nervoasă.

— Îmi pare rău, Valerie. Chiar îmi pare rău.

— Păstrează-ți minciunile pentru altcineva. Nu vreau să le mai aud.

Se opri, se aplecă, luă o scoică și o aruncă furioasă într-un val.

Se răsuci și îl apucă de haină.

— Și vrei să știi care-i ironia?

Expresia feței lui Sean spunea că nu, chiar nu voia să afle. Totuși, zise:

— Spune-mi, o merit.

— Poate că nu o meriți.

— Valerie, dacă aș putea să repar ceva, aș face-o, dar nu pot. Așa că spune-mi.

În cele din urmă, ea își mută privirea de la el, dar numai pentru o secundă.

— Nici nu știi cât îmi doresc să mă culc cu tine. După toată porcăria asta. După tot ce mi-ai făcut, după ce m-ai folosit, m-ai trădat. Cât de proastă pot să fiu? Cât? Pentru că vreau să ți-o trag până crăpi. Ce naiba spune asta despre mine, Sean?

Ea începu să plângă. Sean dădu s-o ia în brațe, dar ea îl împinse. El încercă din nou, iar ea îl lăsă de data asta.

Trecură câteva minute în care perechea rămase acolo, legănându-se împreună în nisip. În cele din urmă, Valerie se smulse din brațele lui, scoase o batistă din buzunar și-și șterse ochii.

— Uite ce e, am putea merge undeva mai intim. Adică... Respiră adânc. Ar trebui să te urăsc, dar nu e așa. În seara aceea la bar, când ți-am făcut vânt, am plecat de-acolo gândindu-mă că eram cea mai mare idioată din lume, pentru că simțisem că e ceva special la tine. Adăugă în șoaptă: Mult mai special decât am văzut vreodată în căsnicia mea. Așa că, te rog, am putea merge undeva?

— Sigur, putem merge undeva, Valerie, spuse Sean. O luă de mână. Dar nu poate fi mai mult decât. Și știu că sună nebunește, dar cred că nici tu nu vrei să fie mai mult decât.

— De ce?

— Pentru că eu cred că încă îți iubești soțul.

— Ce frumos! spuse o voce. Ce special!

Amândoi își ridicară privirea spre bărbatul care se apropia de ei.

— Dumnezeuule, șopti Valerie.

Ian Whitfield se îndreptă schiopătând spre ei.

Sean păși în fața lui Valerie.

— Nu e ceea ce pare, Whitfield.

Acesta se opri chiar în fața lui Sean.

— Nu cred că vrei s-o apuci pe drumul ăsta, nu? Pentru că minciunile de doi bani s-ar putea să mă supere și mai tare. Și asta da, realizare!

— Ian, nu! zise Valerie disperată.

Nici măcar nu se sinchisi să se uite la ea.

— Ai băut cu soția mea, ai luat cina cu ea și acum vă plimbați de mână pe plajă? Ești sinucigaș sau doar prost?

— Și dacă știai toate astea, de ce sunt încă aici? De ce nu le-ai cerut gorilelor tale să mă căsăpească după paharul de Mojito din bar?

Sean făcu un pas înapoi și se pregăti, Ian părând gata să-l lovească.

— Nu sunt mafia, King. Nu pun oameni să căsăpească alți oameni. Sunt doar un funcționar public care lucrează pentru poporul american.

— Bine, domnule funcționar public, muncește mai puțin și stai mai mult timp cu soția ta. Poporul american va înțelege.

Whitfield o privi pe Valerie, care se trase înapoi.

— Acum ești și consilier marital? Credeam că ești doar un detectiv particular incompetent.

— Îmi fac și eu treaba cum pot.

— Și treaba ta presupune să-mi seduci soția?

— Nu ți-am sedus soția. Și soția ta îmi tot face vânt pentru că eu cred că te iubește. De ce mai exact, nu știu. Așa că, poate, în loc să faci pe durul cu mine, mai bine ați merge undeva să stați de vorbă.

Whitfield făcu un pas înapoi. Sean se uită la Valerie.

— Vrei să rămân?

Ea scutură din cap și rosti mut „nu”.

Sean îl privi din nou pe Whitfield.

— N-o da în bară!

Sean plecă de pe plajă lăsându-i pe Whitfield și pe Valerie privindu-se, în timp ce vântul vuia în jurul lor.

CAPITOLUL 70

Michelle se așeză pe treptele verandei din fața cabanei Aliciei. Horatio plecase, iar plânsul lui Viggie încă se putea auzi din casă. În cele din urmă, Michelle se ridică, intră în casă și așteaptă cam un minut, lovind clapele de la pian. Plânsetele se opriră în sfârșit. Michelle luă o gură de aer și se îndreptă spre scări.

Nu se obosi să bată la ușa lui Viggie, ci păși pur și simplu înăuntru. Viggie stătea pe burtă în pat, cu capul sub o pernă. Trupul încă i se zguduia de suspine. Michelle ridică încet perna. O auzi pe Viggie recitând șiruri de numere, de numere foarte mari.

Michelle se gândi: „Și-a pierdut tatăl și eu am tratat-o ca pe-un rahat. Nici măcar nu m-am chinuit să înțeleg cât de tare suferă”.

Se așeză pe pat, își întinse o mână și o puse pe spatele lui Viggie. Fetița se încordă brusc.

— Viggie, îmi pare atât de rău pentru ce-am făcut. N-aveam niciun drept s-o fac. Sper să mă poți ierta. Eu, ei bine, în ultima vreme eu nu m-am simțit prea bine. Am niște probleme, cum ți-am spus deja. Unele zile, ei bine, unele zile sunt mai bune ca altele. Cred că azi a fost o zi proastă. Dar n-ar fi trebuit să mă descarc pe tine. Știu că doar încercai să mă ajuți.

Michelle privea peretele din fața ei, și nu observase că Viggie se răsucise și se uita la ea. Când în sfârșit o văzu, Michelle se întinse spre ea și o strânse pe fetiță în brațe, plângând aproape la fel de tare ca Viggie înainte.

— E în regulă, Mick. Și eu am zile proaste. Uneori... o iau razna. Pare că nu înțeleg nimic, și asta mă înfurie așa de tare.

Michelle plânse și mai tare, și Viggie o apucă și mai strâns.

— E OK. Nu sunt supărată pe tine. Chiar... îmi place de tine. Ești prietena mea.

Michelle o strânse pe Viggie și șopti printre suspine:

— Și tu ești prietena mea, Viggie. Aș face orice pentru tine. Nu te voi mai răni niciodată. Promit. Promit, șopti Michelle printre suspine.

Când Sean se întoarse acasă, o găsi pe Michelle roșie la față, stând în camera de zi a cabanei.

— Ești OK? întrebă el rapid. S-a întâmplat ceva cu Viggie?

— E în regulă. Și eu sunt în regulă.

— Ești sigură? spuse el bănuitor.

Ea dădu din cap, ca și când, ca să vorbească, ar fi fost nevoie de o energie pe care pur și simplu nu o avea. Sean se așeză lângă ea.

— Ei bine, eu nu sunt în regulă.

Îi povesti ce se întâmplase pe plajă.

— Doamne, Sean, ar fi putut să te omoare.

— Încă ar putea.

— Ce facem acum?

— Du-te să dormi. Ceva îmi spune că mâine va fi o zi plină și că un somn bun ne-ar prinde bine la amândoi.

Din păcate, niciunul din ei nu avea să doarmă.

Michelle, care întotdeauna dormea iepurește, își vârî mâna sub pernă și apucă pistolul când ușa de la camera ei se crăpă încet. Își întredeschise ochii, până văzu cine se apropia de ea. Viggie purta un tricou lung, care-i trecea de genunchi. Ținea ceva în mână.

Stătu o clipă lângă pat și apoi puse încet obiectul pe cuvertură. Câteva secunde mai târziu, Michelle auzi ușa închizându-se. După câteva clipe, Michelle auzi ușa lui Viggie închizându-se.

Se ridică imediat în capul oaselor și aprinse lumina de pe noptieră. Apucând obiectul pe care i-l lăsase Viggie, văzu că era un plic mare de manila. În el erau două lucruri: o scrisoare într-un plic normal și o fotografie. Fu atât de entuziasmată, încât țâșni pe ușă doar în hainele în care dormea, chiloți și un maiou strâmt. Bătu încet la ușa dormitorului lui Sean. Niciun răspuns. Bătu din nou, puțin mai tare. Își lipi buzele de ușă.

— Sean? Sean?

În cele din urmă auzi un mormăit, niște bombăneli și scârțâitul saltelei. Apoi se aprinse o lumină, niște pași se îndreptară spre ea și ușa se deschise.

Sean era adormit și în pijamale în dungii.

— Ce-i? întrebă el poruncitor.

Michelle zâmbi.

— Dormi în pijamale? spuse ea, holbându-se la el. Pe bune?

El nu zise nimic pentru o clipă, pe măsură ce privirea i se limpezi și i se concentra pe corpul ei pe jumătate gol.

— Iar tu dormi aproape goală? Pe bune?

Ea păru speriată, se privi și își puse rapid o mână peste piept, acoperindu-și zonele mai intime cu plicul.

Acum Sean zâmbea.

— În ce mă privește, stai liniștită, Mick. Tocmai am fost trezit dintr-un somn adânc, așa că mi-e greu să mă concentrez pe chestii cum ar fi sâni și... privi în jos spre plicul de manila. Mă rog, înțelegi tu. Când ea nu spuse nimic și doar stătu acolo, încremenită, el adăugă: Voiai ceva sau doar să îmi ridiculizezi ținuta?

Michelle se strecură pe lângă el, intră în camera lui, se așeză pe pat și-i făcu semn să i se alăture.

— Grăbește-te, am ceva să-ți arăt.

— Văd!

— Nu sunt în călduri, bine? E vorba de altceva. E important.

El suspină, merse după ea și se trânti pe pat.

— Ce e?

Ea îi spuse despre vizita lui Viggie și îi arătă lucrurile.

Lui Sean îi dispăru oboseala. Studie scrisoarea și apoi fotografia.

— De unde le are Viggie?

— Trebuie să fie de la tatăl ei. Nu?

— Deci Viggie ți le-a dat ție. Mai întâi muzica, apoi asta. De ce?

— Îi place de mine. I-am salvat viața. Are încredere în mine.

Sean o privi curios.

— Cred că ai nimerit-o, Michelle. Are încredere în tine. Puse lucrurile înapoi în plicul de manila. Trebuie să te duci să vorbești cu Viggie, chiar acum. Scrisoarea ne spune și altceva, o informație nouă de care avem nevoie ca să înțelegem ce se întâmplă aici! Dacă ți-a dat asta, o să-ți dea și restul.

— O să încerc.

Michelle se întoarse în dormitorul ei, își puse un halat de baie și se duse în camera lui Viggie. Zece minute mai târziu se întoarse la Sean, părând dezamăgită.

— Nu numai că nu vrea să-mi spună nimic altceva, dar nici măcar nu recunoaște că mi-a dat ceva.

Petrecură o oră încercând să descifreze scrisoarea și fotografia. În cele din urmă, Sean spuse:

— Nu că m-ar deranja să am o femeie aproape goală în patul meu, dar trebuie să te îmbraci.

— Ce? zise Michelle, luată prin surprindere.

— Tu m-ai trezit pe mine, acum o să-l trezim pe Horatio. Am nevoie de părerea lui.

După ce ea se ridică și părăsi camera, Sean se uită la plic. Poate că asta era în sfârșit cheia de care aveau nevoie. Spera din tot sufletul să fie așa, pentru că nu le mai rămâneau opțiuni. Și nu voia

ca singura lor opțiune validă să fie aceea de a sări
gardul în Camp Peary.

CAPITOLUL 71

Soarele începea deja să răsară când Sean și Michelle merseară să-l vadă pe Horatio în camera lui din conac. Se înregistrară la gardianul de la biroul de securitate și o porniră pe scări.

Sean îl sunase înainte și Horatio le deschise imediat. Psihologul era deja îmbrăcat, deși nu-și mai prinse părul în coadă cum făcea de obicei, așa că i se cârlionțase în sus, ca un val gata să se lovească de plajă.

Vru să spună ceva.

— Nu aici, zise Sean. Hai să mergem undeva.

Peste 20 de minute, se aflau lângă camioneta lui Michelle, parcată sub niște copaci de pe malul râului York. Lumina soarelui se furișa peste suprafața apei, în timp ce Sean și Michelle îl urmăriră pe Horatio studiind scrisoarea și fotografia.

— În regulă, adresa expeditorului de pe scrisoare e Wiesbaden, Germania. Bine că e în engleză, deși scrisul e al unei persoane foarte în vârstă, a cărui limbă maternă nu e engleza. Și îi e adresată lui Monk Turing de...

Horatio își miji ochii și își potrivi ochelarii de citit.

— Henry Fox, îl ajută Michelle.

— Practic, Fox îi mulțumește lui Monk că l-a ajutat să se întoarcă în Germania.

Horatio privi partea de sus a scrisorii.

— E datată cu aproape un an în urmă. Deci înainte că Monk să meargă în Anglia și Germania.

— Cel puțin, ultima oară când a fost. Uită-te la ultimele două rânduri din scrisoare, spuse Sean.

— „Acum că tu m-ai ajutat pe mine, așa cum am convenit, o să-ți întorc favoarea. O am. Și ți-o voi da când vei veni în vizită“, citi Horatio și

ridică privirea. Deci Fox avea ceva pe care voia să i-l dea lui Monk Turing pentru că l-a ajutat să se întoarcă acasă?

— Așa se pare, spuse Michelle. Iar Monk s-a dus în Germania ca să-l ia. Și, în aceeași călătorie, s-a gândit să se intereseze și de istoria familiei lui, mai ales despre Alan Turing, în Anglia.

— Și ce-a luat Monk de la Fox?

— Nu știm încă, recunosc Michelle.

— Deci Monk l-a ajutat pe Fox să se întoarcă în țara lui, spuse Horatio, dar Henry Fox nu pare un nume nemțesc.

— Am o teorie legată de acest lucru, zise Sean misterios. Dar trebuie să aștept o confirmare. Luă fotografia. În ea erau trei oameni pe niște trepte în fața unei clădiri mari. Unul dintre ei era Monk Turing; o Viggie mai mică stătea lângă el. Cea de-a treia persoană era un bărbat mărunțel, foarte în vârstă, cu o barbă albă și cu ochi albaștri mijiți. În josul fotografiei era o dată.

— Poza a fost făcută acum mai bine de trei ani, zise Michelle. Viggie mi-a spus că pe atunci ea și tatăl ei locuiau într-un apartament din New York. Mi-a mai spus că nu aveau niciun prieten, în afară de un bătrân care vorbea cu tatăl ei despre lucruri din trecut. A mai spus și că omul vorbea ciudat.

— Probabil că voia să spună cu accent, cu un accent nemțesc, completă Sean.

— Deci, presupunem că omul din poză e Henry Fox?

— Exact, zise Sean. Ne explică multe, dar nu ne spune ce i-a dat Fox lui Monk.

— Viggie mi-a spus că bătrânul scria litere pe hârtie și îl provoca pe Monk Turing să le... ei bine, cred că să le descifreze, adăugă Michelle.

— Stai puțin, interveni Horatio. South Freeman spunea că unul dintre motivele pentru care armata ținea secretă prezența prizonierilor de război germani era pentru că unii dintre ei puteau să aibă cunoștințe despre codul Enigma. Am citit puțină

istorie după ce am vorbit cu South. Fiecare departament al armatei militare folosea o rețea diferită a codului Enigma. Codul naval era considerat cel mai dificil dintre toate. Cei din Bletchley Park, inclusiv Alan Turing, n-au putut nici măcar „să-l ciobească”. Iar nemții și submarinele lor îi măcelăreau pe Aliați în Bătălia de pe Atlantic. Asta până când Aliații au obținut niște cărți de coduri navale. Având informațiile respective, cei din Bletchley Park și-au făcut treaba și lucrurile au început să se schimbe.

— Cu ce ne ajută asta? întrebă Michelle.

— South mi-a mai spus că războiul de pe Atlantic a început să se întoarcă în favoarea Aliaților după ce prizonierii aceia germani au fost duși în Camp Peary. Iar aceștia proveneau de pe vapoare și submarine care fuseseră scufundate. Asta înseamnă că e posibil ca prizonierii din Camp Peary să fi deținut cărți ale codului Enigma naval și alte informații secrete pe care Aliații le-ar fi putut folosi.

— Deci crezi că acest Henry Fox e posibil să fi fost unul dintre prizonierii de război? întrebă Michelle încet.

— Are vârsta potrivită, se presupune că vorbește cu un accent german, scrie coduri pe hârtie și povestește despre război. Da, cred că probabilitatea înclină înspre asta.

— Și de-asta am vrut să vorbesc cu tine, spuse Sean. Pentru că trebuie să aflăm ce i-a dat Fox lui Monk Turing, lucrul despre care vorbește în scrisoare.

Horatio părea nedumerit.

— Eu? De unde să știu eu ce i-a dat Fox?

— Viggie i-a strecurat scrisoarea și fotografia lui Michelle, pe când dormea. Cred c-a făcut-o pentru că are încredere în Michelle.

— În regulă, dar ce rol am eu în toate astea?

— Crezi că Turing i-a lăsat toate aceste indicii lui Viggie și i-a spus să i le dea doar cuiva în care

avea încredere?

Horatio dădu din cap.

— Este absolut plauzibil. Viggie este foarte inteligentă, dar destul de ușor de manipulat. Uneori îți va da orice răspuns pe care i-l insinuezi. Am văzut asta destul de clar când am vorbit cu ea.

— Dar Michelle a vorbit cu ea după ce Viggie i-a dat lucrurile și pur și simplu s-a închis în sine. Nici măcar n-a recunoscut că i-ar fi dat ceva lui Michelle. De ce ar face asta?

Horatio rămase tăcut câteva momente. Când vorbi, cuvintele îi ieșiră încet.

— Oricât de dubios ar suna, cred că Monk Turing nu și-a manipulat pur și simplu fiica, ci a programat-o.

— A programat-o?! exclamă Michelle.

— Am suspectat asta mai demult, dar ce-mi spuneți acum mă face să cred că sunt mai aproape de adevăr decât credeam. Cred că tatăl genial i-a dat fiicei sale geniale, dar naive, informații și a antrenat-o să le divulge doar în anumite circumstanțe. Viggie i-a cântat cântecul lui Michelle pentru că Michelle s-a purtat frumos cu ea și Viggie a simțit că poate avea încredere în ea. Apoi Michelle și-a riscat viața ca s-o salveze pe Viggie, așa că Viggie a mers mai departe și i-a mai dat niște informații. Horatio o privi. E ciudat totuși că ți-a dat plicul după treaba cu camioneta.

— Treaba cu camioneta? Despre ce vorbiți? întrebă Sean.

— Eu și Viggie ne-am împăcat, spuse Michelle în grabă, fără să-l privească pe Sean, care se holba la ea întrebător. Nu cred c-o să-i mai salvez viața, cel puțin sper că nu va trebui s-o fac. Deci ce altceva trebuie să fac ca să-mi dea și restul de informații?

— Nu știu ce să-ți zic.

Sean se gândi la asta.

— Deci momentan ne-am blocat, până ne spune Joan ceva sau până când Alicia decodează

cântecul. Puse cele două obiecte în buzunar, se întinse și căscă. Dacă tot ne-am trezit atât de devreme, am putea să mergem să mâncăm.

Michelle își verifică ceasul.

— Repede. Champ mă ia la ora nouă, ca să mergem să zburăm cu avionul.

— Deci te duci? întrebă Sean pe un ton aspru.

— Da, mă duc.

— Dar n-are un alibi pentru când a fost ucis Rivest.

— Mă îndoiesc că vom obține informații bune de la oameni nevinovați. Așa că ar trebui să ne concentrăm pe cei care par vinovați.

— Instinctul îmi spune să-l lăsăm în pace pe tipul ăsta.

— Mda, zise Michelle. Ei bine, eu cred că nu ne permitem asta.

Horatio îl privi pe Sean.

— E rândul tău, sau vrei să cedezi în fața doamnei?

— Taci naibii din gură, izbucni Sean în timp ce se urca în camionetă.

Horatio se întoarse spre Michelle.

— Doamne, ar putea să fie mai evident de-atât?

— Mai evident? spuse ea, nedumerită.

Horatio își dădu ochii peste cap, suspină adânc și se urcă în camionetă.

CAPITOLUL 72

Horatio îl sună pe South Freeman mai târziu în dimineața aceea, din două motive. În primul rând, ca să-l întrebe dacă avea vreo listă cu prizonierii germani ținuti în Camp Peary în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Bărbatul îi răsă în nas.

— O, da, o am chiar pe birou. Pentagonul n-a vrut să mi-o dea, așa că m-am dus la CIA și agenții secreți mi-au imprimat o copie nou-nouță, după care m-au întrebat dacă aș mai dori și alte chestii secrete.

— Să înțeleg că vrei să spui nu, la naiba, zise Horatio. Apoi îl întreabă pe Freeman dacă știa pe cineva care deținea ziare în Tennessee, în zona în care crescuse Michelle. Aici, Horatio avu noroc.

— Un bărbat pe nume Toby Rucker are un ziar săptămânal într-un orașel la o oră spre sud de Nashville.

Când Freeman îi spuse numele orașului, Horatio aproape că sări de pe scaun de fericire. Era chiar orașelul în care locuise Michelle.

— De ce vrei să știi? întreabă Freeman.

— Am niște întrebări legate de dispariția unei persoane de-acolo, acum vreo treizeci de ani.

— Păi, Toby e acolo de peste patruzeci de ani, așa că, dacă a apărut în ziare, cu siguranță va ști. Freeman îi dădu lui Horatio numărul de telefon și adăugă: O să-l sun chiar acum să-i spun că-l vei căuta.

— Apreciez, South. Chiar apreciez.

— Ai face bine! Și să nu uiți înțelegerea noastră! Exclusivitate! Sau te strangulez.

— Bine.

Horatio puse telefonul în furcă, așteptă douăzeci de minute, apoi formă numărul.

Un bărbat care se prezentă drept Toby Rucker răspunse la al doilea apel. Tocmai vorbise cu South Freeman, îi spusese acesta. Horatio îi explică pe scurt ce voia și Rucker îi promise că va încerca să afle ceva.

Când Horatio închise telefonul, se auzi un zgomot de deasupra. Scoase capul pe geamul dormitorului. Era un elicopter care huruia. Pe măsură ce se îndepărta, Horatio se gândi la Michelle, care era la mii de metri în aer cu un bărbat în care Sean King evident nu avea încredere. Atât de evident, că îi ceruse o favoare specială lui Horatio, pe care acesta i-o acordă.

— Întoarce-te vie, Michelle, murmură el pe sub mustață. Mai avem atâtea de vorbit.

Decolaseră frumos și lin. Cessna Grand Caravan era foarte spațios și luxos, cu un singur culoar, cu paisprezece locuri, inclusiv al pilotului și copilotului. De asemenea, avea toate butonașele de navigare și comunicare posibile, o asigurase Champ.

— Când zbori, iei mulți oameni cu tine?

— Sunt genul mai singuratic. Adăugă grăbit: Îmi place să gândesc aici, în aer.

Michelle se uită înapoi, la scaunele libere.

— Pare o risipă, cu atâta spațiu disponibil.

— Cine știe, dacă lucrurile merg foarte bine, poate îmi cumpăr avionul meu personal.

— Nu mi se pare că ești chiar așa de materialist.

El ridică din umeri.

— Nici nu sunt. M-am apucat de știință pentru că îmi place să descifrez lucruri. Dar devine complicat, și nu mă refer la știință.

Tăcu brusc.

— Haide, Champ, vorbește-mi.

El se uită pe geamul avionului.

— Computerele cuantice au un potențial enorm de-a face bine, dar și rău lumii.

— Sunt sigură că și cel care a inventat bomba atomică își făcea aceleași griji.

Champ se cutremură.

— Putem schimba subiectul, te rog?

— Bine, arată-mi ce poate să facă avionușul ăsta vechi.

Champ urcă abrupt, avionul descurcându-se ușor. Apoi ghidă avionul Cessna în picaje controlate, făcând manevre din scurt și chiar se dădu peste cap. Niciuna dintre aceste scamatorii nu o deranjă pe Michelle; zburase cu aproape orice vehicul cu două aripi, în cele mai dure condiții.

El arătă cu degetul prin fereastra avionului.

— Infamul Camp Peary. Cam până aici ne putem apropia fără să fim doborâți.

— Am putea măcar să coborâm puțin?

Coborî avionul la șase sute de metri și întoarse. Michelle privi topografia, asimilând orice detaliu posibil.

— Deci mai aproape de atât nu se poate?

— Depinde cât de mult te ferești de riscuri.

— Nu prea mult. Dar bănuiesc că tu da.

— Ciudat, nu și de când te-am cunoscut.

Trase maneta spre stânga și reduse viteza. Avionul zbură în linie dreaptă, urmând contururile râului York.

— Mai jos de-atât nu se poate fără să încasăm o rachetă, spuse el.

Michelle văzu docul pentru bărci pe care presupunea că Ian Whitfield îl folosisese ca să-și lanseze barca RIB. Lângă acesta păreau a fi buncărele pe care Sean i le arătase pe harta din satelit. Din aer arătau ca niște blocuri de beton aliniate. La nord de acestea era brațul acela al râului York, care părea să împartă în două Camp Peary. Și mai la nord de asta văzu pista uriașă. Apoi observă cartierele vechi pe care le descrisese South Freeman, apoi o casă veche din cărămidă și un iaz mic. Și la sud de Camp Peary se aflau

Centrul Naval de Aprovizionare și Centrul de Armament.

— Se pare că agenții au ferecat zona asta, spuse ea.

— Da, într-adevăr. Se înclină spre dreapta, zbură spre est peste râul York, rămânând la șase sute de metri, și apoi trecu pe deasupra uneia dintre cele mai frumoase panorame pe care le văzuse Michelle vreodată.

— E frumos.

— Da, este, zise Champ, holbându-se la ea.

Apoi, brusc, se uită în altă parte.

— Haide, Champ, fata ar trebui să se înroșească.

El privi pe geam.

— L-am luat o dată pe Monk.

— Serios? A vrut să vadă ceva în particular?

— Nu chiar, deși a vrut să zboare foarte jos pe deasupra râului.

Michelle își spuse: „Ca să meargă în recunoaștere. Exact ca mine“.

— Hm, ai vrea să preiei comanda avionului?

Ea trase de manetă înspre ea și înclină avionul spre stânga, apoi spre dreapta.

— Putem urca puțin?

— Poți urca până la 2 500 de metri. Doar fă-o încet și lin.

Ridică nasul avionului și se menținu la 2 500 de metri.

— Ce zici de un picaj controlat, cum ai făcut tu?

El o privi puțin agitat.

— Cum? OK, în regulă.

Ea împinse maneta în față și botul avionului se înclină. Apoi și mai mult. Michelle vedea pământul apropiindu-se de ei îngrozitor de repede. Și totuși, menținu maneta în jos. Deodată, prin fața ochilor îi trecură crâmpie din coșmarurile care o bântuiau de aproape trei decenii. Un copil înmărmurit, dar cine era copilul? Ea? Nu putea fi sigură. Și totuși, teroarea pe care o simțea era foarte reală.

Plonjau aproape drept în jos. Cu toate acestea, Michelle nu părea să observe altimetrul scăzând vertiginos sau să audă claxonul de avertizare în carlingă. De asemenea, nu păru să-l vadă pe Champ, care trăgea frenetic de manetă, ținând la ea să-i dea drumul; că avea să prăbușească avionul. Dar ea nu putea să-și ia mâinile de pe manetă. Era ca și cum ar fi fost electrocutată. Pentru a doua oară se auzi spunând: „La revedere, Sean“.

În cele din urmă, ca prin ceață, auzi:

— Dă-i drumul!

Michelle privi într-o parte și îl văzu pe Champ, alb ca varul, forțându-se din răspuțuri să tragă înapoi de manetă, ca să scape din acea spirală a morții. Michelle își smulse mâinile de pe manetă. Champ reuși să îndrepte avionul și apoi ateriză cu hurducăituri, cauciucurile ricoșând pe pistă de două ori, înainte să se stabilizeze.

În sfârșit se opriră. Câteva minute, fiecare auzi doar respirația încordată a celuilalt. În cele din urmă, Champ o privi.

— Ești în regulă?

Ea simți gustul de acid urcându-i din gât.

— Ținând cont că era aproape să murim amândoi, da, sunt bine.

— Știam că alții încremenesc când preiau manetele. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te las să preiei comanda.

— Champ, n-ai făcut nimic greșit. Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

Tocmai se îndreptau spre Mercedesul lui Champ, când o motocicletă se apropie de ei. Era Harley-ul lui Horatio Barnes. Bărbatul care o conducea își trase casca, și Sean King spuse:

— O zi frumoasă pentru zbor, nu-i așa?

— Ce cauți aici? întrebă ea iritată.

El îi aruncă o cască de rezervă.

— Să mergem.

— Mersi pentru lecția de zbor, Champ. Mă tem că nu prea am starea necesară să iau prânzul acum.

Se cocoță pe motocicletă, în spatele lui Sean.

După ce părăsiră terminalul aerian privat și erau deja de câteva minute pe drum, Michelle îi spuse lui Sean să tragă pe dreapta.

— Ce s-a întâmplat?

— Doar fă-o, îi ceru ea.

El trase pe dreapta și Michelle fugi după niște copaci și vomită.

Reveni un minut mai târziu, albă ca varul și ștergându-se la gură. Se urcă încet înapoi pe motocicletă.

— Cerul n-a fost prea prietenos cu tine? întrebă el.

— Nu, să zicem că a fost o eroare de pilotaj, spuse ea încet. Deci, ce cauți pe Harley-ul drag al lui Horatio?

— Am ieșit să dau o tură.

— Și s-a întâmplat să ajungi chiar la terminalul aerian, chiar când am aterizat noi?

Se răsuca și spuse furios:

— Aia numești tu aterizare? Veneți direct cu botul în jos. Am crezut că v-a murit nenorocitul de motor. Aproape că m-am sinucis încercând să ajung la pistă, chiar și dacă ar fi fost doar ca să te răzuiesc de pe asfalt! Ce naiba s-a întâmplat acolo sus?

— Ceva problemă la motor. Champ a corectat-o. Se simți îngrozitor pentru că-l mințea, dar s-ar fi simțit și mai rău dacă i-ar fi spus adevărul. Și care era adevărul? Că înmărmurise, cât pe ce să se omoare pe ea și încă o persoană nevinovată?

— Parcă tocmai ai spus că a fost o eroare de pilotaj.

— Las-o baltă, zise ea. Orice aterizare în urma căreia pleci pe propriile picioare este una minunată.

— Iartă-mă pentru că-mi pasă.

— Deci ai umblat cu motocicletă prin toată zona, privindu-ne cum zburăm?

— Ți-am spus că nu voiam să mergi acolo sus cu tipul ăsta.

— Nu crezi că mă descurc și singură?

— Ei, pe dracu', nu încerca porcăria aia cu mine. Eu voiam doar să...

Ea îl pocni peste cască.

— Sean?

— Da?

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Își continuă drumul cu motocicletă.

Michelle se agăță strâns de haina lui Sean. Nu voia să-i dea drumul, pentru nimic în lume. Niciodată nu fusese mai îngrozită în viața ei. Iar de data aceasta nu se temea din cauza vreunui dușman extern. Ci de ea însăși.

CAPITOLUL 73

Sean opri la motelul unde se cazase inițial Horatio.

— Joan îmi trimite niște informații prin fax, explică el.

Primiră documentele și conduseră spre un restaurant din zonă.

Stomacul lui Michelle se liniștise suficient ca să comande sandviciuri și cafea. Îi spuse lui Sean că Monk zburase cu avionul.

În timp ce mâncau, se uitară peste paginile pe care le trimisese Joan prin fax.

— Monk Turing chiar a fost la Wiesbaden, spuse Sean.

— Cum de-au aflat asta așa de iute?

— Firma lui Joan are o companie afiliată în Frankfurt. L-au urmărit prin intermediul chitanțelor de la cardul de credit. Printre altele, a cumpărat halba aceea de bere pe care i-a dat-o lui Champ. Apoi se uită peste niște foi de hârtie. E lista pe care-am cerut-o cu prizonieri de război reținuți în Camp Peary în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Bine, cum naiba a făcut Joan rost de ea atât de repede?

— Unul dintre directorii executivi este un fost contraamiral și a condus cândva NSA-ul. A putut să treacă de linia roșie. Și, oricum, chestiile astea nu mai sunt secrete. Doar putrezesc într-un birou din Pentagon.

Trecură prin lista cu soldați germani. Lângă fiecare nume erau trecute data capturării, rangul și ce se întâmplase cu el.

— Din câte văd, zise Sean, majoritatea au fost eliberați la sfârșitul războiului sau au murit în captivitate. Dar nu văd niciun Henry Fox pe listă.

— Stai puțin. Ia uită-te la tipul ăsta. Degetul lui Michelle arată înspre un spațiu gol. Nu spune ce s-a întâmplat cu el. Ea cercetă paginile. Și e singurul.

Sean citi numele bărbatului:

— Heinrich Fuchs.

— Heinrich Fuchs, repetă Michelle încet. Varianta în engleză ar fi Henry Fox.

Sean se holbă la ea.

— Cred că ai dreptate, și există și un motiv.

— Adică?

— Adică pariez tot ce am, oricât ar fi de puțin, că Heinrich Fuchs era un operator naval german și că a fost și singurul care a evadat din palisada navală care e acum Camp Peary-ul CIA-ului. De-aia nu scrie ce s-a întâmplat cu el. Marina nu avea să recunoască faptul că a scăpat vreunul.

Michelle trase adânc aer în piept.

— A evadat și și-a schimbat numele în Henry Fox?

— Și s-a mutat la New York, și-a construit o nouă viață, a îmbătrânit și a ajuns să locuiască în aceeași clădire de apartamente ca Monk și Viggie Turing. Sări în picioare. Haide. Trebuie s-o vedem pe Viggie.

— De ce?

— Horatio spune c-a fost programată. Ei bine, numele Heinrich Fuchs s-ar putea să fie cheia de care are nevoie ca să ne spună mai multe. Sau chiar totul.

Conduseră spre Babbage Town și se grăbiră spre sala de clasă unde învăța Viggie. Doar că Viggie nu era acolo.

— A anunțat că e bolnavă, zise învățătoarea.

— V-a spus în persoană? întrebă Sean.

— Nu, a trimis un bilețel. Era pe biroul meu azi-dimineață, când am ajuns.

Câteva minute mai târziu, Sean și Michelle urcau în goană treptele de la intrarea în cabana Aliciei. Dădură buzna pe ușă și Michelle strigă:

— Viggie? Viggie!

Se repezi pe scări și deschise ușa de la dormitorul lui Viggie. Camera era goală și coborî tropotind înapoi la parter. Ea și Sean căutară în restul cabanei.

— Nici urmă de ea, zise el, cu vocea ușor panicată.

— Unde naiba e gardianul ei? întrebă Michelle aspru.

Ușa de la cabană se deschise și Alicia își făcu apariția. Căra un teanc de hârtii și părea foarte obosită. Păru surprinsă să-i vadă acolo și apoi le spuse pe un ton dojenitor:

— Bine, am rulat toate combinațiile posibile ale notelor ăstora nenorocite prin cele mai puternice programe computerizate pe care le avem și de fiecare dată mi-au rezultat doar bolboroseli. Deci, fie codul depășește capacitatea noastră de a-l descifra, fie nu e deloc un cod, cea de-a doua fiind concluzia spre care mă îndrept vertiginos. Dar am descoperit numele cântecului. E *Shenandoah*, din secolul al XIX-lea. Oricum, ca să vezi, are versuri, nu prea multe, nimic spectaculos, dar are cuvinte. Așa că mi-a venit ideea genială că poate versurile sunt cheia codului. Le-am analizat cu tot ce avem, în orice combinație imaginabilă. Și știți ce? Tot aiureli erau și alea.

Ei stăteau doar locului, holbându-se la ea.

— Ce e? spuse ea bănuitoare.

— Unde e Viggie? întrebă Michelle încet.

Alicia se uită la ceas.

— E la școală. E la școală de la opt dimineața.

— Nu e acolo, Alicia, zise Sean. Învățătoarea a spus că cineva i-a lăsat un bilet pe birou în dimineața aceasta, anunțând că Viggie era bolnavă.

Îi privi pe amândoi pătrunzător.

— Am stat trează toată noaptea, încercând să-i dau de cap porcăriei ăsteia. Voi trebuia să aveți grijă de ea.

— Era bine dis-de-dimineată, explică Michelle. A venit la mine puțin înainte de răsăritul soarelui. După care s-a întors în camera ei.

— Și dup-aia? vru să știe Alicia.

Sean și Michelle se priviră unul pe celălalt. Sean spuse pe un ton încurcat:

— Apoi ne-am dus să verificăm niște piste.

— Și-ați lăsat-o singură!? exclamă Alicia. Ați lăsat-o pe Viggie singură? Din nou!

— Am crezut că ești aici, explică Michelle.

Alicia azvârli hârtiile în aer.

— Ați crezut că sunt aici? Cum naiba să fiu aici, când mi-ați dat mizeria asta să mă ocup de ea? Trase adânc aer în piept de câteva ori. Gardianul ei trebuia s-o însoțească la școală. Am cerut altul imediat după ce prostul ălălalt a lăsat-o pe Viggie să se îndepărteze și aproape să se înece.

Sean o privi curioasă.

— De la cine ai cerut gardianul?

— De la Champ.

— Champ m-a luat la nouă să mergem la avion, zise Michelle.

— Despre ce vorbiți, ce avion? întrebă Alicia furioasă.

— Liniștește-te, Alicia. S-ar putea ca Viggie să fi plecat de una singură, spuse Sean.

— Uite ce s-a întâmplat ultima dată când a făcut asta!

— Are dreptate, Sean. O să verific lângă râu.

— O să cer o echipă de securitate care să înceapă să caute pe aici, spuse el.

Plecară amândoi, lăsând-o pe Alicia Chadwick holbându-se neajutorată la teancul de hârtii.

CAPITOLUL 74

Viggie nu era pe râu. Toate ambarcațiunile se aflau la locul lor. Căutară prin Babbage Town și n-o găsiră. Biletul lăsat învățătoarei fusese scris pe un computer. Nimeni nu văzuse cine livrase biletul.

Gardianul care fusese însărcinat s-o păzească pe Viggie povesti că se dusese la cabană în dimineața aceea, cu câteva minute înainte de ora opt, dar găsisese un bilet pe ușă, care spunea că Viggie era bolnavă și nu avea să meargă la școală în ziua aceea. Așa că plecase. Le arată biletul.

Ca și celălalt, fusese scris pe calculator și era de nelocalizat.

— Deci oricine ar fi putut s-o facă, constată Sean.

El, Michelle și Horatio nu se aflau în Babbage Town. Psihologul li se alăturase și o căuta pe Viggie împreună cu ei. Tocmai scotociseră zona împreună cu șeriful Hayes și un grup de voluntari și nu găsiră nici măcar un indiciu referitor la ce i se întâmplase fetei.

În timp ce stăteau acolo, un sedan negru trase lângă ei.

— O, la naiba! exclamă Sean. Nu el. Nu acum.

Agentul special Ventriss se dădu jos din mașină și se îndreptă spre ei.

— Am înțeles că ați pierdut-o pe fată. Din nou!

— Ce vrei, Ventriss? întrebă Sean aspru.

— Vreau să plecați de aici. Prezența voastră aici este contra-productivă.

— Și ce anume ai produs tu? În afară de confuzie?

Michelle își puse o mână pe umărul lui Sean, temperându-l.

— Păstrează-ți calmul, Sean, la urma urmei, e un agent federal, murmură ea.

— Mai bine ți-ai asculta prietena, spuse Ventriss, care îi auzise avertizarea.

— Dacă fata a fost răpită, o s-o găsim. Este una dintre îndatoririle Biroului Federal.

— Moartă sau vie? rosti Sean cu amărăciune.

Ventriss se urcă din nou în mașină și plecă, în vreme ce Sean se uita mânios după el.

— Nenorocitul! strigă el în urma agentului FBI care pleca.

— Bine, cred că trebuie să ne calmăm cu toții, propuse Horatio.

— Nu vreau să mă calmez, urlă Sean. Vreau să-l snopesc în bătaie pe nenorocitul de agent special Ventriss.

— Bine, gândurile violente pot fi pozitive, spuse Horatio stânjenit.

Toți trei își întoarseră capetele spre șosea, pe măsură ce un șir de autocare huruiau înspre ei, oprindu-se la poarta principală și primind apoi permisiunea să intre.

Sean și Michelle se grăbiră spre gardianul de acolo.

— Ce se întâmplă?

— Evacuăm Babbage Town, cel puțin pentru moment.

— De ce? întrebă Michelle.

— Două morți misterioase și acum dispariția unei fete. Oamenii care muncesc aici și familiile lor sunt speriați. Sunt transportați la Williamsburg până se clarifică lucrurile.

— Cine-a ordonat asta? întrebă Sean.

— De fapt, eu am ordonat asta, răspunse o voce. Se întoarseră cu toții spre Champ Pollion, care venea cu pași mari spre ei. Mă puteți învinovăți?

— Putem rămâne? întrebă Sean.

— Nu! Nu voi fi responsabil pentru alte persoane rănite.

Se răsuci ca să plece.

— Unde te duci? întrebă Michelle.

— Și eu plec. Nici măcar descoperirea computerelor cuantice nu merită să plătesc cu viața.

CAPITOLUL 75

Două ore mai târziu, Babbage Town era gol, cu excepția câtorva gardieni. Michelle și Sean continuară să verifice incinta, căutând vreun indiciu referitor la dispariția lui Viggie, în timp ce Horatio se duse în camera lui să-și strângă lucrurile.

Pe când Sean și Michelle erau în cabana Aliciei, împachetând de plecare, Merkle Hayes îl sună pe Sean cu vești care nu-i surprinseră aproape deloc.

— E ca și cum fetița a dispărut de pe fața pământului. Apoi Hayes făcu un comentariu la care Sean aproape că scăpă telefonul. Chiar și CIA-ul s-a implicat, dar nici ei n-au putut s-o găsească pe fată.

— CIA-ul!

— Aha. Ian Whitfield a spus că a auzit că Viggie a dispărut și s-a oferit să trimită resurse ca să ne ajute s-o căutăm. Dar n-au găsit nimic.

— Uau, cine și-ar fi închipuit că CIA-ul are o inimă așa de mare! spuse Sean.

Închise și își aruncă telefonul pe pat, dezgustat. Se duse în camera lui Michelle și îi povesti ce vorbise cu Hayes.

— Trebuie să-l luăm pe Horatio și s-o ștergem de aici, îi aminti ea. Drept răspuns, Sean se răsuci și plecă. Unde te duci?

— La doc. Să gândesc. Haide. O să-l luăm pe Horatio imediat.

Străbătură cărare prin pădure spre hangarul de bărci și se așezară pe doc.

— Unde ar putea să fie Viggie? întrebă Michelle cu tristețe în glas. Unde?

Sean privi peste râu.

— Cred că e acolo, spuse el, arătând spre Camp Peary. Cred că e în același loc unde a fost ucis tatăl

ei.

— Și Whitfield s-a oferit să ne ajute doar de fațadă?

El încuviință din cap.

— Deci crezi că e moartă?

— Nu sună prea frumos.

— Dar de ce, Sean? De ce Viggie?

— Pentru că tatăl ei i-a spus anumite lucruri, Michelle. Ea ne-a spus nouă anumite lucruri și cineva a aflat. Și n-au vrut să ne mai spună și altceva.

— Dar cum de știau?

— Se pare că niciun secret nu e sigur în Babbage Town și Camp Peary.

Ea se uită peste râul calm. Calm cel puțin pentru moment.

— Știu că sunt de la CIA, Sean. Știu asta. Dar să ucidă o fetiță?

— Glumești, nu? În interesul securității naționale și-ar ucide propriile bunici.

— Oare ce-a aflat Monk Turing, de CIA-ul a vrut să-l omoare? Întrebă ea. Și apoi s-o răpească pe Viggie?

— Nu știu destule și se pare că nu sunt nici suficient de deștept ca să îmi dau seama de asta din puținul pe care chiar îl cunosc. Dar sunt sigur de un lucru: Monk a fost ucis, la fel și Len Rivest. Nu cunosc încă motivele, și s-ar putea să fi fost uciși de persoane sau organizații diferite și din motive diferite, dar, cu siguranță, au fost uciși. Și Monk Turing cunoștea un bătrân care probabil că a fost prizonier acolo și care i-a povestit ceva despre locul ăla. Ceva care l-a făcut pe Monk să meargă acolo. Și să moară.

— Deci Henry Fox a evadat de acolo, dar Monk, nu. Ce ironic.

— Așa se pare, spuse Sean trist.

— Și acum, Viggie.

Michelle încercă să se abțină să nu plângă. Sean își puse un braț pe după umerii ei.

— Îmi pare rău, Michelle. De data asta chiar am dat-o în bară.

— Amândoi am lăsat-o singură, Sean, spuse ea. Amândoi.

Sean păru gânditor.

— Am plecat de la cabană azi-dimineață pe la șase. Încă era destul de întuneric. Alicia era în Baraca numărul 1, lucrând la cod. Așa că, practic, oricine ar fi putut să vină și s-o ia pe Viggie după aceea. Într-o barcă rapidă poți trece râul spre Camp Peary în câteva minute.

Lacrimile se rostogoliră pe obrazii lui Michelle în timp ce el vorbea.

El îi dădu batista și ea își șterse ochii.

— Și-acum ce facem? întrebă ea.

El se uită peste râu.

— Acum sar gardul.

Ea se trase de lângă el.

— Ce?

— Este singura soluție, Michelle. Am dat-o în bară și-am lăsat-o pe Viggie fără protecție. Nu pot să stau cu mâinile în sân, fără să nu fac nimic. Trebuie să încerc s-o salvez.

— Bine, când vrei să mergem?

— Tu nu mergi.

— Atunci, nici tu.

— Michelle, nu pot să te las s-o faci. La dracu', s-ar putea să mă înșel. Nu te pot lăsa să-ți distrugi toată viața.

— Ce viață, Sean? Uneori, nici măcar nu mai știu cine sunt. Singura viață de care-mi pasă acum e cea a lui Viggie Turing. Așa că, dacă ai de gând să sari nenorocitul ăla de gard, la fel o să fac și eu.

El se holbă la ea, într-un fel mândru de faptul că ea nu voia să-l abandoneze. Și, într-un fel, temător, pe măsură ce-și amintea avertizările lui Joan și ale lui Horatio.

— Sean, spuse ea, zborul CIA ajunge mâine-noapte. Crezi că s-ar putea să încerce s-o scoată pe

Viggie de acolo cu avionul? Poate c-o vor ține în viață până atunci.

El nu-i răspunse. Sean privi râul. Oare chiar voia să aibă de-a face cu cei ca Ian Whitfield? Oare chiar voia să se pună cu tipul ăsta? Răspunsul era nu. Și, bineînțeles, da.

Îi veni brusc o idee. Sări în picioare.

— Haide!

CAPITOLUL 76

Toby Rucker îl sună pe Horatio în timp ce acesta împacheta. Reușise, îi spusese el psihologului.

— Cam în perioada care te interesează pe tine, s-a găsit o mașină abandonată la vreo oră distanță de aici, în Smoky Mountains. Pe atunci eram doar un reporter independent, dar după ce-am citit povestea din arhive, mi-o amintesc destul de bine.

— Pe numele cui era înregistrată mașina?

— Un anume William Joyner, sergent în armată. A fost trimis la biroul de recrutare pe care îl aveau aici. Asta se întâmpla prin anii 1970.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— Nimeni nu știe, spusese Rucker. Au găsit mașina, dar nu și pe el. Poliția locală a investigat, și armata și-a trimis și ea oamenii ei, dar n-au descoperit nimic.

— Joyner era căsătorit?

— Nu. Avea aproape 30 de ani. S-a înrolat în armată la 18. A luptat în Vietnam, a rămas în armată și se întorsese în Statele Unite cam de șase ani când a dispărut.

— Vreo relație romantică? întrebă șovăind Horatio. Vreo iubită?

— Nimic în arhive. De ce, știi tu altceva?

— Nu, zise Horatio rapid.

— Pot să te întreb de ce te interesează? South nu mi-a spus.

— Să zicem că sunt curios. Deci investigația pur și simplu s-a înfundat?

— Așa se întâmplă deseori, dacă nu găsești cadavrul. Poate că Joyner s-a săturat de armată și a găsit o oportunitate mai bună altundeva și s-a decis să dezerteze. Se întâmplă.

Horatio îi mulțumi bărbatului și închise. Se părea că William Joyner chiar avusese o aventură

cu soția lui Frank Maxwell și că apoi dispăruse. Corpul lui, presupunând că era mort, nu fusese găsit niciodată. Oare ce văzuse Michelle cu atâția ani în urmă care s-o fi afectat atât de grav? Horatio știa că singura persoană de la care putea să obțină aceste răspunsuri era chiar Michelle. Chiar dacă ea îngropase cu mult timp în urmă amintirea, mai știa și că subconștientul ei nu avea s-o uite niciodată.

Sean și Michelle luară niște unelte din garaj și le ascuseră într-o geantă. Merseră la conac și îi explicară gardianului că veniseră după Horatio.

— Trebuie să evacuăm locul, cum a spus Champ.

Gardianul îi lăsa să treacă, iar Michelle și Sean urcară în goană scările spre ultimul etaj și apoi pe hol înspre camera în care stătuse inițial Sean. Pătrunseră în cameră și se opriră în fața peretelui unde Viggie calculase că se afla camera secretă, dacă într-adevăr exista.

— Trebuie să existe o ușă pe undeva, dar n-avem timp s-o găsim, spuse Sean.

Izbind peretele cu uneltele, decupară metodic o gaură mare în el. Luminând cu lanterna, Sean se uită înăuntru.

— La naiba!

— Ce e?

— O să vezi, îi răspunse el. Repede!

Sparseră peretele cu și mai multă vigoare. În curând, treceau printr-o gaură mare și se holbau la pereți plini de dispozitive electronice. Pe partea cealaltă a zidului, părea să fie o ușă. Sean arătă spre ea.

— Accesul e din camera cealaltă, cea care a fost ferecată.

O serie de ecrane TV de pe un perete arătau imagini din interiorul tuturor cabanelor.

— Uite Baraca numărul 1, spuse Sean, arătând spre unul dintre ecrane.

— Și Baraca numărul 2 a lui Champ, adăugă Michelle, arătând spre un alt ecran.

Indică spre niște monitoare de pe alt perete. Șiruri de numere se derulau pe toate.

— Înregistrează secret toate informațiile din computerele din baraca lui Champ! exclamă Sean.

— Deci Len Rivest avea dreptate. Există un spion în Babbage Town, unul electronic, spuse Michelle. Se uită la o lumină roșie care clipea pe un dispozitiv de pe perete. O, la dracu', asta e ceea ce cred eu că e? țipă ea.

Plonjară prin gaură și alergară spre scări, în timp ce alarma silențioasă se înroșise.

— Cum rămâne cu Horatio? strigă Michelle.

Sean se opri brusc, se întoarse și alergă spre un alt coridor. Bătu cu pumnii în ușa lui Horatio. Când acesta îi deschise, Sean îl apucă și îl împinse pe coridor.

— De ce alergăm? pufni Horatio.

— Ca să scăpăm de moarte! se răsti Michelle.

Auzind asta, micul psiholog alergă cu o viteză de invidiat.

— Cum ieșim de aici? întrebă Michelle. Intrarea din față e păzită.

— Cu barca, răspunse Sean. Haide!

Cei trei se grăbiră spre hangarul pentru bărci, văzând doar vreo doi agenți de pază pe drum și niciunul dintre ei nepărând să știe că descoperiseră camera secretă.

— Sigur alarma aia silențioasă funcționa? spuse Michelle.

— Ar trebui să-l sunăm pe șeriful Hayes? sugeră Horatio.

— N-am încredere în nimeni deocamdată, răspunse Sean ferm.

Ajunseră la hangarul pentru bărci și Sean sparse ușa, smulse cheile de la barca Formula, coborî liftul și în curând pluteau pe apă, în jos pe York, încet, cu luminile stinse.

— Stai cu ochii-n patru, avertiză Sean.

Michelle părea nedumerită.

— Ce e? întrebă Sean, privind-o de pe locul căpitanului.

— De ce-a venit Viggie la hangarul pentru bărci, s-a urcat într-un caiac și a vâslit pe râu?

— Ai zis că n-a spus de ce.

— Am mai fost aici o dată și-am ieșit împreună cu caiacul. A spus că s-a simțit foarte bine. Apoi am făcut pariu cine ajunge acasă prima. Dacă eu câștigam, trebuia să-mi vorbească despre „coduri și sânge”. Am câștigat, s-a enervat puțin și a început să cânte cam furioasă melodia la pian, dar a cântat-o.

— Și?

— Deci de ce s-a întors la râu? întrebă ea din nou.

— E puțin periculos să încercăm să ne dăm seama ce gândea Viggie, Michelle, îi avertiză Horatio.

— De ce am impresia că încerca să-mi spună ceva? De ce am impresia că încerca să mă facă să cobor la doc? Michelle rămase locului, privind peste râu, la Camp Peary. Și-a mai făcut ceva ciudat. Mi-a spus o poveste ciudată.

— Ce poveste?

— Că știa că Alan Turing se sinucisese mâncând un măr otrăvit. Mi-a spus că-i amintea de povestea cu Albă-ca-Zăpada. Știi că regina cea rea se deghizează într-o bătrână, se duce cu barca pe râu și-o păcălește pe Albă-ca-Zăpada să mănânce din mărul otrăvit și Albă-ca-Zăpada aproape că moare. Așa cum Viggie aproape c-a murit pe râu. Spunea ceva de genul că acela care ține mărul este puternic. De ce mi-ar spune asta?

— Nu știu, dar cum ne ajută asta? vru să afle Sean.

Michelle exclamă brusc:

— Doamne! Barcă? Măr? Fugi spre pupa bărcii Formula, se aplecă și se holbă la numele de pe tronson: „The Big Apple”^[4], citi ea.

— The Big Apple, adică New York, spuse Sean.

— Nu, adică mărul din Albă-ca-Zăpada, îl corectă Michelle. Haide, trebuie să întoarcem barca asta cu susul în jos.

— De ce? întrebă Horatio.

— Tu ajută-mă! Ajută-mă.

O oră mai târziu, toți trei stăteau pe scaunele de la pupă holbându-se la ea. Hârtia rulată fusese ascunsă în capătul închis al bărcii, în spatele unor roluri de hârtie igienică de rezervă, într-un compartiment de depozitare.

— Cu siguranță c-a venit aici în ziua aia ca să ascundă documentul, zise Michelle. Probabil că voia să-mi dea un alt indiciu sau să-mi aducă documentul, cum a făcut cu celelalte, dacă aş fi rostit cuvintele magice. Doar că n-a mai apucat.

— Și faptul că a crezut că are nevoie de o ascunzătoare sugerează că îi era frică, adăugă Horatio.

— Ei bine, temerile ei s-au dovedit fondate, nu-i așa? zise Michelle amărâtă.

— E veche, spuse Sean, ținând documentul. Din al Doilea Război Mondial. Asta trebuie să-i fi dat Henry Fox, adică Heinrich Fuchs, lui Monk Turing când l-a vizitat în Germania.

— E o hartă, spuse Horatio, studiind-o.

— A proprietății Camp Peary sau a ceea ce a fost aceasta când era condusă de marină. Recunosc topografia de pe harta din biroul lui South Freeman, explică Michelle.

Sean arată spre o linie care mergea de lângă malul râului până în inima facilității.

— Singura chestiune e că nu e niciun canal acolo. Probabil că e greșită.

— Nu e greșită, dacă linia nu delimitează un canal de apă, contracara Michelle.

— Atunci, un drum.

Întoarse documentul pe cealaltă parte. Acolo erau scrise inițialele „H.F“.

— Heinrich Fuchs, spuse Horatio.

— Și e ceva scris aici, dar e în germană.

— Priviți acolo, zise Sean, arătând spre alte însemnări făcute cu un alt scris.

— E în engleză, observă Michelle. Poate e scrisul lui Monk Turing. Uite, coordonate, instrucțiuni, de toate.

— Corect, dar spre ce?

Michelle întoarse harta din nou pe față.

— Trebuie să fie spre linia aia. Stai puțin. Sean, dacă ai dreptate, Fuchs a evadat din Camp Peary.

— OK.

— Deci, cum a făcut-o?

— Nu știu. Bănuiesc că cel mai bine era să ajungă la râu. Dacă mergea pe drum sau chiar doar prin câmpuri și păduri, câinii puteau să îi ia urma după miros. Pe apă aproape întotdeauna reușești să evadezi, dar trebuie să ajungi mai întâi la ea. Și sunt sigur că aveau o mulțime de gardieni pe atunci.

— Sunt sigură că da, deasupra, spuse ea.

— Deasupra?

— Sean, s-ar putea ca linia aia să fie un tunel, chiar înspre Camp Peary. Sau, în cazul lui Heinrich Fuchs, un tunel prin care se ieșea din Camp Peary, spre libertate. Tunelele sunt o modalitate destul de populară de a scăpa dintr-o închisoare.

— Dar de ce s-ar chinui Monk atâta ca să obțină o hartă a unui tunel care duce în Camp Peary? A fost ucis.

— Nu l-au ucis în tunel. Trebuie să-l fi prins după ce a ieșit din tunel. S-ar putea ca ei să nu știe nimic despre el.

— Asta nu ne spune de ce ar risca să meargă în tunel.

— Poate că Fuchs i-a spus despre ceva ce e acolo, interveni Horatio. Ceva care se află în Camp Peary. Ceva, nu știu, poate ceva valoros.

— Totul pare o nebunie, Michelle, dar faptul că am descoperit harta ne oferă o soluție: o modalitate de a intra în Camp Peary.

- Deci chiar crezi că Viggie e acolo?
- Chiar și dacă nu e, s-ar putea să găsim ceva important. Destul de important ca să-l dăm la schimb pentru Viggie.
- Și dacă mă înșel, și ei știu despre tunel?
- Sean îi privi solemn pe ceilalți doi în timp ce împacheta cu grijă harta.
- Atunci, mă tem că suntem morți.

CAPITOLUL 77

Hotărâra să meargă cu barca să ia echipamentul pe care Sean îl comandase pentru asaltul lor asupra Camp Peary. După aceea, Sean îi duse să-l vadă pe South Freeman. Arch, Virginia, nu era pe malul râului, așa că trebuia să ancoreze barca într-un debarcader vechi și să parcurgă cam opt sute de metri pe sol. Sean folosi celularul lui Michelle ca să sune dinainte și, deși era târziu, îl găsiră pe South la biroul lui, fumând o țigară, ca de obicei, degetele zburându-i pe tastatură.

— Fată dispărută în Babbage Town. E peste tot. Chestii fierbinți. Și mai bine, e vorba de fiica lui Monk Turing. O să scot o ediție specială. Faceți-mi viața mai frumoasă și spuneți-mi că are ceva de-a face cu agenții secrete de peste râu.

— Are ceva de-a face cu o fetiță care s-ar putea să fie *moartă*, zise Michelle pe un ton sever. Voi, jurnaliștii, vă opriți vreodată să reflectați la asta?

El se opri din tastat, se întoarse pe scaun și se încruntă la ea.

— Hei, nu am nimic cu copilul ăla. Mă rog s-o găsească teafără și să facă bine să-l aresteze pe cel care a răpit-o. Dar știrile sunt știri.

Michelle privi în altă parte dezgustată.

— South, zise Sean, ai auzit vreodată cum că ar exista ceva de valoare la Camp Peary? Vreau să spun, mai demult, pe vremea când marina se afla acolo, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial?

— De valoare? Nu, din câte îmi amintesc eu. Cu excepția vechilor cartiere și a facilităților CIA, sunt doar păduri și niște iazuri. De ce?

Sean părea dezamăgit.

— Speram să spui că e vreo comoară îngropată pe-acolo, știi tu, dintr-o navă scufundată sau ceva

de genu' ăsta.

Freeman zâmbi ușor.

— Ei bine, există o legendă despre asta, dar, crede-mă, sunt doar vrăjeli.

— Spune-ne despre asta, South, îl îndemnă Horatio.

— De ce? Mai mult ca sigur nu puteți ajunge la ea dacă se află în Camp Peary.

— Fă-ne pe plac, îl rugă Sean.

Freeman se lăsă pe spătarul scaunului și se liniști înainte să-și înceapă povestea.

— Ei bine, s-a întâmplat cu mult timp în urmă, în perioada colonială, de fapt.

— Ai putea să treci la subiect? interveni Michelle, nerăbdătoare.

South sări în picioare.

— Hei, doamnă, *nu* trebuie să vă spun nimic!

Sean ridică o mână ca să-i calmeze.

— Când vrei tu, South.

Se așeză într-un scaun vizavi de Freeman și se uită la Michelle, care se cocoță pe marginea biroului și îl privi rece pe jurnalist.

Freeman părea să se fi potolit, se așeză la loc și începu din nou să vorbească:

— Vă amintiți că v-am pomenit ceva despre caracterul lordului Dunmore?

— Ultimul guvernator regal al Virginiei, da, zise Sean.

— Ei bine, legenda locală spune că britanicii au trimis tone de aur pentru a contribui la finanțarea războiului. Aveau de gând să-l folosească pentru a plăti pentru spioni, pentru mercenarii germani care luptau de partea britanicilor și, de asemenea, ca să atragă populația de partea lor. Și Dunmore trebuia să-i facă pe indieni să se revolte împotriva americanilor, astfel încât să fie nevoiți să se lupte și cu aceștia în timp ce oricum aveau de furcă cu britanicii. Mulți oameni nu-și dau seama, dar, pe atunci, majoritatea cetățenilor schimbau de mai multe ori partea care voiau să câștige. În mare,

totul se baza pe cine câștigase ultima mare bătălie și pe armata care se afla chiar pe proprietățile lor. Așa că aurul pe care, cică, Dunmore îl avea ar fi putut provoca multe daune.

— Dar Dunmore era în Williamsburg, sublinie Sean.

— Dar a fost gonit de armata colonială, contracară Freeman. Și a trebuit să fugă spre cabana lui de vânătoare, Porto Bello, aceeași cabană care, potrivit Registrului Național, se află exact în inima Câmp Peary. Se ridică și arată spre o hartă. Cam pe aici.

Se așeză din nou.

— Dacă aurul a ajuns în Porto Bello, ce s-o fi întâmplat cu ea? întrebă Sean și începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

— Cine știe? Dar n-a ajuns acolo, pentru că n-a existat niciodată.

— Ești sigur de asta? întrebă Sean din partea cealaltă a camerei.

— Să fim puțin realiști. Dacă comoara aia s-ar fi aflat în Camp Peary, cineva ar fi găsit-o și acel cineva ar fi spus cuiva. Nu poți păstra un secret ca ăsta.

— Și dacă nimeni n-a găsit-o încă? replică Sean.

— Mă îndoiesc că Dunmore era suficient de deștept ca să ascundă o grămadă de aur atât de bine încât să nu-l găsească nimeni.

— Camp Peary se întinde pe mii de acri, îi aminti Michelle. Probabil că există unele porțiuni pe care nici marina, nici CIA-ul nu le-au explorat încă.

Freeman părea extrem de neîncrezător.

— Mda, ei bine, și dacă e să fie, nimeni n-o să ajungă la ea tocmai acum. Așa că, dacă n-o găsesc agenții secretei, n-o s-o găsească nimeni. Corect? îl privi pe Sean, care se holba la ceva pe perete. Am dreptate? spuse Freeman din nou, mai tare.

Sean se uita ținută la o bucată de hârtie lipită pe perete.

Michelle părea îngrijorată.

— Sean, ce e?

Sean se răsuca spre ei.

— South, lista cu locuri din Virginia care nu mai există, cea pe care ne-ai arătat-o mai devreme, este exactă? Ești sigur?

Freeman se ridică și se apropie de el.

— Sigur că sunt sigur. Lista a venit chiar din Richmond. Este lista oficială.

— La naiba, asta era! exclamă Sean.

— Adică? strigă Horatio.

Drept răspuns, Sean își înfipse un deget pe unul dintre numele de pe lista.

— A existat un ținut în Virginia care se numea Dunmore.

— Mda, spuse Freeman vesel. Numai că, după ce l-au gonit pe ticălos, i-au schimbat numele. Acum se numește ținutul Shenandoah. O zonă foarte drăguță.

Sean ieși în goană, ceilalți urmându-l. Nu fusese vorba de notele muzicale sau de versuri. Fusese numele cântecului. *Shenandoah*. Asta era cheia.

Freeman fugi spre ușă și strigă după ei:

— Ce e așa de important în ținutul Shenandoah? Tăcu, după care adăugă: Nu uitați de înțelegerea noastră. Vreau un nenorocit de Pulitzer! M-ați auzit?

CAPITOLUL 78

În noaptea următoare, barca se strecură pe râu cu mai puțin de cinci noduri, suficient pentru a se deplasa. Luminile de marș erau aprinse și o figură solitară se afla la cârmă. Horatio Barnes își închise fermoarul de la geacă atunci când vântul care se iscă răci aerul. Valurile împinse de vânt mișcau ușor ambarcațiunea. Horatio navigase prin golful Chesapeake zeci de ani, așa că râul York, chiar și noaptea, nu i se părea prea periculos.

În timp ce își sorbea cafeaua dintr-un pahar de plastic, Horatio știa că el se alesese cu partea cea mai ușoară în noaptea aceea, că trebuia doar să se plimbe pe râu. Dar fără îndoială că ochi umani și electronici îl urmăreau – atât pe el, cât și nava. Dar erau ape publice și, atâta timp cât nu se apropia prea mult de țărnul opus, CIA-ul nu putea să-l oprească.

Apoi Horatio își aminti că cineva trăsesese în Sean când acesta se aflase pe teren privat. Se așează imediat în scaunul lui de căpitan și se aplecă înainte. Nu avea de ce să dea nenorociților o țintă prea mare. Apoi gândurile lui se întoarseră la cele două persoane la care ajunsese să țină foarte mult.

— Aveți grijă, spuse el, în fața vântului rece, aspru. Apoi privi spre cer. Și dacă suntem prinși, Doamne, poți să-i faci să ne trimită doar la un penitenciar de minimă securitate?

Pe mal, vizavi de Camp Peary, Sean și Michelle erau îmbrăcați în costumele lor de neopren și își verificau echipamentul.

Sean trase adânc aer în piept.

— Fără greșeli, Michelle. O singură mișcare greșită, și suntem morți.

Ea nu-i răspunse.

El îi aruncă o privire.

— Michelle, ești gata?

De fiecare dată când Michelle auzise această întrebare pusă de el, răspunsul fusese „Da! “Acum, ezită. Imaginile care îi trecură imediat prin minte fură puternice. Și toate indicau un potențial dezastru, cum că ar fi să încremenească într-un moment crucial sau să sufere un impuls sinucigaș copleșitor care avea să ducă la moartea ei. Dar mult mai înspăimântătoare era imaginea mentală a lui Sean King mort, pentru că ea făcuse sau nu făcuse ceva.

— Michelle? el o atinse pe braț și ea tresări. Hei, ești bine?

Ea nu-l putu privi în ochi și începu să tremure.

— Michelle, ce s-a întâmplat?

— Sean, suspină ea. Nu... Nu pot s-o fac. El o strânse și mai tare de braț. Îmi pare atât de rău, dar pur și simplu nu pot să vin cu tine. Știu că probabil crezi că sunt cea mai mare lașă din lume. Dar nu e vorba de asta. Nu e. Doar că...

Nici măcar nu putu să-și încheie propoziția.

— Oprește-te! îi spuse el, ferm. Oprește-te! Ești cea mai curajoasă persoană pe care-o cunosc. Și e vina mea. Pentru că n-aveam niciun drept să-ți permit să faci asta. Niciunul!

Ea îl apucă de umăr.

— Sean, nu te poți duce, nu singur. Nu poți. O să... o să te omoare.

Sean se lăsă pe vine și se jucă cu masca lui, fără s-o privească în ochi.

— Trebuie să mă duc, Michelle. Dintr-o mulțime de motive.

— Dar e prea periculos.

— Așa cum sunt majoritatea lucrurilor pentru care merită să mori în viață. Privi dincolo de râu. Se întâmplă ceva rău acolo. Și trebuie să aflu ce anume. Și trebuie să-i pun capăt.

— Sean, te rog, spuse ea, ținându-se strâns de el.

El își puse masca și își pregăti restul echipamentului.

— Dacă nu mă întorc până dimineața, contactează-l pe Hayes și spune-i ce s-a întâmplat. Îi dădu cu blândețe mâinile la o parte. O să fie bine, Michelle. Ne vedem mai încolo.

Intră în râu și dispăru. Michelle rămase acolo, pe țărmul din argilă roșie, privind unduirile apei până suprafața acesteia se calmă. Nu se simțise niciodată mai singură ca acum. Și nu se simțise niciodată mai rușinată ca acum. Michelle se lăsă încet pe spate pe pământul umed, se uită la cerul înnorat și simți cum lacrimile i se preling pe obraji.

În nori, Michelle văzu lucruri, lucruri îngrozitoare întâmplare cu ani în urmă. Luară forma unor creaturi desprinse din coșmarurile pe care le avusese ani de zile și pe care nu le înțelesese niciodată și nu sperase niciodată să le poată explica. În formele acelea, văzu o fetiță, îngrozită la culme, întinzându-se spre cineva, ca să o ajute, dar neprimind niciun ajutor. Fusesse o singuratică toată viața, în mare parte pentru că nu putea să aibă încredere în nimeni, nu complet. Și totuși, un om îi câștigase respectul, încrederea absolută. Îi dovedise lui Michelle că nu avea s-o dezamăgească niciodată și efectiv sacrificase tot ce avea ca s-o ajute. Iar ea tocmai îl lăsase să intre singur în apele râului York. Să se ducă în ceea ce părea să fie o misiune sinucigașă. Singur.

Nu putea să permită una ca asta. La naiba cu tot ce se întâmpla în capul ei. Sean nu avea să înfrunte asta fără ea. Dacă aveau să moară, aveau să moară împreună.

Imaginile dintre nori se risipiră brusc, redevenind fâșii cenușii-albicioase de puf inofensive. Michelle își luă echipamentul și intră în apă.

CAPITOLUL 79

La câțiva centimetri sub suprafața râului, Sean se deplasa ușor prin apă, grație unui propulsor pentru scafandri și mișcărilor eficiente pe care le făcea cu ajutorul înotătoarelor. Își trăgea oxigenul dintr-un rezervor în miniatură prins în partea de jos a feței. Mai căra cu el și o pungă impermeabilă, legată de gleznă. Asaltul asupra Camp Peary din noaptea aceasta era mai mult o improvizație. Existau un milion de motive pentru care toate lucrurile puteau să meargă prost, și foarte puține ca totul să iasă bine.

Revelația pe care o avuseseră în legătură cu titlul cântecului *Shenandoah* îl făcea pe Sean să creadă că se afla pe calea cea bună. Ținutul Shenandoah se numea înainte Dunmore. Era un indiciu subtil, dar, o dată descoperit, arăta într-o singură direcție: cabana de vânătoare a lui Dunmore din incinta Camp Peary, Porto Bello. Acolo trebuie să se fi dus Monk Turing. Singurul mod în care putea descoperi de ce era să meargă pe același drum. Drum care îi adusese acestuia moartea.

Ajunse la țarm, ceva mai departe de locul pe unde ieșise Monk Turing, cu speranța că plimbarea nocturnă a lui Horatio, cu barca, avea să distragă atenția securității din Camp Peary. Într-o oarecare măsură, Sean se mai baza și pe faptul că cei din Camp Peary nu se așteptau ca altcineva să fie atât de prost, încât să încerce să pătrundă pe teritoriul lor atât de curând după ce Turing fusese ucis.

De lanternă nici nu putea fi vorba, așa că își scoase o pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte din pungă, și-i puse și îi activă. Câmpul lui vizual deveni brusc de un verde amorf, dar cel

puțin putea distinge câte ceva în absența oricărei lumini ambientale.

Sean se târî pe burtă, după ce își ascunse unitatea de propulsie sub un arbust de pe mal. Gardul, punctul fără întoarcere, era chiar în față. Sean scoase un dispozitiv mic care făcea un singur lucru: înregistra prezența energiei de orice fel. Îl îndreptă spre gard și așteptă până apărură o lumină verde. Gardul nu era electrificat, nici nu era înconjurat de senzori de monitorizare.

Sean aflase că perimetrul exterior al Camp Peary era atât de vast, încât CIA nu irosise nici timp, nici bani ca să elaboreze acolo un sistem de securitate bine pus la punct. Apărarea interioară care acoperea fiecare centimetru pătrat al facilităților, al zonelor de operații și de instruire era cu totul altă poveste. Era cât se poate de letală. Motiv pentru care Sean se baza pe Heinrich Fuchs, aparent singura persoană care evadase vreodată din ceea ce Sean presupunea că era o palisadă militară federală în toată regula.

Totuși, în clipa de față părea de-a dreptul absurd să-și pună în joc libertatea, ba chiar viața, pe ceva care se întâmplase cu peste șaiszeci de ani în urmă. Și brusc, în timp ce stătea pe solul ud de argilă roșie de pe malul râului York, pregătindu-se să intre într-una dintre cel mai bine păzite facilități din Statele Unite, se simți cuprins de panică. Chiar acum, Sean își dorea doar să se întoarcă, să alunece înapoi în apele ademenitoare ale râului și să se ducă acasă. Totuși, nu se putea mișca. Era paralizat.

Aproape că țipă când o simți. Pe umăr. Apoi auzi vocea cunoscută care îi șopti la ureche, pe un ton calm, liniștitor:

— E în regulă, Sean. Putem s-o facem, zise Michelle.

Se răsuca și-o văzu îngenunchind lângă el, cu o privire care îi spuse tot ce trebuia să știe. Drept răspuns, el o strânse de braț și dădu din cap. Ce

prost fusese să se gândească măcar pentru o secundă că ea nu ar fi fost în stare de asta. La naiba, ea era mai capabilă decât el. De îndată ce starea de panică îl părăsi, Sean trase adânc aer în piept și apoi înaintă rapid, urmat de Michelle. Se aflau acum chiar în fața gardului. În timp ce femeia stătea de pază, Sean decupă o bucată din plasa de sârmă. Alunecară prin deschidere împreună cu echipamentul, apoi Sean fixă secțiunea tăiată la locul ei și se adânciră în pădure.

Un minut mai târziu îngenuncheară și Sean scoase documentul pe care Heinrich Fuchs i-l dăduse lui Monk Turing. Hârtia era acum plină de alte înscrisuri și calcule pe care Sean și Michelle le făcuseră. Trebuiră să riște și să aprindă o lanternă ca să se uite la hartă.

Fuchs nu lăsase niciun semn util pe copaci sau un X pe pământ ca să marcheze intrarea în tunel, nu că ar fi supraviețuit de-a lungul anilor, oricum. Cu toate astea, nu trebuiau să se bazeze pe asta mulțumită lui Monk Turing. Pe documentul de la Fuchs, Monk notase cu atenție instrucțiuni, repere terestre, coordonate și, prin fiica lui, le lăsase un indiciu important în ceea ce privea ținta lor. Mai știa și că Monk Turing nu-și riscase viața ca să reconstituie cu nesăbuire ruta evadării unui prizonier german. Turing trebuie să fi avut un alt motiv, unul bun. Urmând instrucțiunile lui Turing, se îndreptară spre nord-vest și ajunseră la un mic luminiș complet înconjurat de mesteceni. Asta era. Sean începu să meargă, dar Michelle îl opri.

— Cât de înalt era Turing? întrebă ea.

— 1,70.

— Ești cu doisprezece centimetri mai înalt ca el, șopti ea. Lasă-mă pe mine. Așa că făcu pași mai mici decât de obicei. Monk Turing trebuie să fi avut o minte extrem de meticuloasă, gândi Sean, pentru că atunci când Michelle încetă să mai meargă în jurul copacilor și printre arbuști și ierburi, știa că o găsiseră. Se aflau într-o parte a

pădurii care părea să nu fi văzut picior de om vreme de zeci de ani, dacă nu de secole întregi; și totuși, dacă știai ce știa Sean, lucrurile nu stăteau chiar așa.

Îngenunche și atinse litera cu mâna. Fusesse făcută cu un lujer lung de kudzu rupt de pe unul dintre copaci și așezat pe pământ.

Nu un „X“ marca locul; ci litera „V“. V, știa Sean, de la Viggie, fiindcă Monk notase asta și pe document. Cei doi își vârâă mâinile sub ceea ce părea a fi un strat gros de frunze. Totuși, degetele lor găsiră într-un final marginea scândurii învechite și traseră. Un pătrat de lemn de 1,20 x 1,20 m se ridică, dând la iveală intrarea în tunel.

Se strecurară prin deschizătură și apoi dădură drumul marginilor, sărind și aterizând pe podeaua de pământ a tunelului. Cocoțată pe umerii lui Sean, Michelle se întinse și acoperi din nou intrarea.

În timp ce făcea asta, Michelle observă o bucată de frânghie încercuind scândura care marca intrarea în tunel.

— Probabil că Monk a pus o frânghie aici înainte să intre în tunel, zise ea, arătându-i-o lui Sean. Avea nevoie de ea ca să iasă. Trapa e prea departe de pământ.

— Și eu am adus niște frânghie, spuse el. La ieșire, te ridic și poți să legi frânghia acolo sus. Și eu o s-o folosesc ca să ies de aici.

După ce puseră trapa la loc, risară și își aprinseră luminile. Pe măsură ce înaintau, peretele tunelului se înclina, forțându-i pe cei mai înalți să se aplece în timp ce mergeau. Pereții erau din argilă roșie solidă, uscată și fermă. La fiecare șaiszeci de centimetri, erau scânduri putrezite fixate în tavan, cât și sprijinite pe pereți.

— Nu cred c-ar trece o inspecție standard de siguranță într-o mină, constată Michelle puțin neliniștită. Crezi că l-a construit singur? Vreau să spun că e multă treabă pentru un singur om.

— Cred că l-au ajutat și alți prizonieri, dar că el a fost singurul care l-a folosit efectiv.

— De ce?

— Cred că ceilalți prizonieri au fost eliberați după ce s-a încheiat războiul în Europa, poate cam pe când a fost finalizat tunelul. Dar Fuchs nu.

— De ce nu?

— La fel ca Horatio, am citit și eu niște lucrări de istorie. Dacă Heinrich Fuchs a fost un operator de semnale pe nava lui, codul Enigma trebuie să-i fi fost familiar. Pe atunci, Aliații nu eliberau niciun prizonier care cunoștea codul ăla. I-au ținut ca să exploateze informațiile respective și ca să nu-i lase să se întoarcă în Germania.

— Dar Germania fusese înfrântă.

— Corect, dar mai erau o grămadă de naziști și de ofițeri germani de rang înalt în toată lumea. Ultimul lucru pe care voiau să-l facă Aliații era să le trimită înapoi în Germania operatori de cod care i-ar fi putut ajuta pe naziști să dezvolte o altă rețea de comunicații.

— Ceea ce demonstrează că puțină istorie poate fi foarte utilă în viața de zi cu zi.

— Întotdeauna am crezut asta. Bine, haide, la treabă!

CAPITOLUL 80

Boeingul 767 avea motoare puternice și alte capacități îmbunătățite necesare pentru călătorii lungi peste ocean. Avionul uriaș se înclină spre stânga și ajunsese în Statele Unite, trecând peste Norfolk, Virginia, și continuându-și coborârea spre destinația finală. Avionul 767 nu aparținea nici unei companii aeriene comerciale naționale sau internaționale. Nu era deținut de nicio companie, persoană fizică sau de Armata Statelor Unite. În mod normal, dacă un astfel de aparat de zbor ar fi trecut prin spațiul aerian al SUA, pe deasupra uneia dintre cele mai importante instalații militare pe care le deținea America, ar fi pornit avioane de luptă din Norfolk, care l-ar fi interceptat în aer. Totuși, nu se declanșase nicio alarmă și niciun pilot al marinei nu dăduse fuga spre avionul lor, fiindcă această aeronavă avea autorizație de la cele mai înalte niveluri de comandă ca să zboare oriunde voia în Statele Unite. Boeingul 767 își continuă drumul, așa cum făcuse în fiecare sâmbătă la ora aceasta de cel puțin doi ani. În mai puțin de treizeci de minute, piloții aveau să activeze trenurile de aterizare după ce vor fi setat aripile pentru coborârea finală pe o pistă plătită în întregime de contribuabilul american, o fâșie lungă de beton pe care efectiv niciun cetățean al SUA nu avea să pună vreodată piciorul.

Sean și Michelle ajunseră la capătul tunelului și ascultară să vadă dacă se aude vreun sunet de cealaltă parte a peretelui la care se uitau, la nici 15 centimetri deasupra capetelor lor. Tocmai trecuseră de unele dintre cele mai complicate sisteme de apărare din America.

Dacă ar fi fost deasupra pământului, detaliile sistemului de securitate i-ar fi ucis sau prins deja.

Punându-și mâinile pe tavan, împinseră constant, cu atenția încordată, pregătiți să fugă dacă vreun zgomot le semnaliza prezența altora. Era liniște, tavanul fu dat la o parte și ei se cățărară ajungând într-o cameră pe care o luminau cu lanternele. Pereții erau din cărămidă, aerul umed și mirosea urât.

— E ca și cum ne-am fi întors în timp, șopti Michelle, privind cărămida veche, scândurile putrezite și o podea de pământ.

— Bine-ai venit în Porto Bello, spuse Sean. Marina trebuie să fi folosit locul ăsta ca să-i țină pe Fuchs și pe ceilalți prizonieri de război. Și germanii au reușit să sape un tunel chiar pe sub nasul marinei.

Într-unul dintre colțuri, o parte din cărămidă se dărâmasese și căzuse grămadă pe pământ.

— Nu prea liniștitor, constată Michelle, uitându-se la cărămizile căzute. Tot locul ăsta s-ar putea dărâma peste noi în orice clipă.

Sean ridică una dintre cărămizi.

— A rezistat peste două sute de ani. Ar trebui să mai reziste o oră.

Sean luminează podeaua. Pământul fusese deranjat.

— Monk Turing, sau cel puțin așa sper, spuse el.

— Deci unde e aurul? întrebă Michelle.

— Încă n-am percheziționat locul, îi aminti Sean.

— Mă interesează mai degrabă s-o găsesc pe Viggie, decât comoara.

Sean se uită la ceas.

— Trebuie să ne grăbim. Avionul va ateriza curând.

După ce verifică pivnița, urcă scările. Etajul principal era gol-goluț, fără nici măcar un obiect de mobilier. Și totuși, pe ici-colo, semnele eleganței de altădată se puteau observa la tâmplărie, la șemineu, la polița frumos sculptată și

la creasta coroanei britanice încrustată în perete, deasupra ușii de la intrare. Trecerea timpului redusese impactul. Cu toate acestea, încă îi făcu să privească în jur cu o oarecare uimire, pe măsură ce picioarele lor călcau pe scânduri care erau acolo încă de pe vremea când Washington, Jefferson și Adams luptau pentru independența americană.

Evident, locul ăsta dărăpănat nu era folosit de CIA. De îndată ce se uitară printr-o crăpătură a unei ferestre frontale, își dădură seama de ce. Nu era mai nimic acolo. Singurul lucru din apropiere era un afluent mic.

Sean arătă înspre el.

— Canalul râului York, spuse el. Heinrich Fuchs și ceilalți prizonieri au urmat evident linia canalului când au săpat tunelul, gândindu-se, așa cum s-a și întâmplat până la urmă, că avea să ducă spre York și spre libertate.

Canalul era foarte important și pentru planul lui Sean și al lui Michelle, pentru că trecea pe lângă capătul pistei.

Căutară prin casă ca să se asigure că Viggie nu era acolo. Nu găsiră nici vreo comoară. După aceea, ieșiră din vechea cabană și se îndreptară spre apă. Michelle privi înapoi la casa întunecată. Se afla pe un petic neted de pământ fără niciun copac masiv în fața ei. Avea un acoperiș plat, șindriile acoperind treimea de sus a structurii, unde se afla un șir de ferestre ascuțite. Un singur coș de fum se ridica aproape din centrul cabanei. Casa era în întregime din cărămidă, cu excepția unei verande mici din lemn care se înclina riscant.

— Am văzut locul ăsta din aer, când zburam cu Champ, spuse ea.

Sean dădu din cap.

— Sunt sigur că de-asta a zburat Monk cu Champ. Voia să vadă dacă Porto Bello era locuit și ce altceva mai era prin jur.

Un minut mai târziu, alunecară în canal și se îndreptau spre est, parcurgând în sens invers

drumul pe care veniseră prin tunel. Până acum, nu remarcară niciun semn al prezenței unei alte ființe umane. Totuși, amândoi știau că acest lucru se putea schimba instantaneu și că următoarea persoană pe care aveau s-o vadă mai mult ca sigur avea să aibă o pușcă și să dorească să-i ucidă.

CAPITOLUL 81

Avionul, cu luminile stinse, trecu razant peste șirul de copaci de la periferia Babbage Town, peste râul York, pe deasupra gardului de securitate și atinse suprafața dură a pistei de trei kilometri, apoi se opri complet cu mult înainte să se termine lungimea pistei.

Avionul se deplasă până la capătul pistei și piloții îl întoarseră pe fâșia lată de beton. Un autobuz, un Hummer și un camion de marfă așteptau deja acolo. Motoarele fură oprite și ușa de la pupa avionului se deschise; fură aduse scări portabile și câțiva oameni începură să coboare. Ușa de la cala avionului era deschisă și camionul dădu cu spatele spre ea.

Sean și Michelle se târâră pe burtă până la un gard de sârmă care înconjura zona cu pista. Cu ajutorul ochelarilor pentru vedere pe timp de noapte urmăriră întreaga activitate. De asemenea, Sean înregistra tot ce se întâmpla folosind o cameră video specială care avea să le furnizeze niște imagini surprinzător de exacte, în pofida lipsei de lumină. Michelle tresări când primul om îmbrăcat într-un costum de afaceri și purtând un *kaffiya* arab tradițional pe cap coborî din avion. Fu urmat de alți doisprezece, toți în veșminte asemănătoare.

Michelle arătă spre partea din spate a avionului. Sean tresări când văzu marfa pe care o descărcau. Pe lângă bagaje erau grămezi de baloturi negre din plastic.

O privi alarmat pe Michelle și șopti:

— La naiba! Aia e ce cred eu că e?

Între timp, un Range Rover trase lângă autobuzul mic de pasageri și cineva coborî din el.

Când văzu cine era, Sean încremeni.

Valerie Messaline era îmbrăcată într-un costum bej. Se duse spre arabi și începu să discute cu ei. Sean observă că în jurul gâtului avea ceea ce părea a fi o legitimație de acces. Era agent CIA. Și o actriță de zile mari; îl făcuse să creadă fiecare cuvânt din povestea ei tristă.

Michelle observă cât de uimit era și spuse încet:

— Valerie?

El dădu din cap prosteste.

Valerie continuă să vorbească cu același arab câteva minute, în timp ce toți ceilalți bărbați erau conduși la autobuz, cu bagajele lor. Din când în când, Valerie și arabul aruncau câte-o privire la marfa care era descărcată din cala avionului. O dată, Valerie și arabul se duseseră spre unul dintre baloturi, îl atinseră și râseră de ceva ce spusese omul.

Un minut mai târziu, Valerie și arabul se urcară în Range Rover și urmăriră autobuzul de pasageri, probabil spre complexul din apropiere care apărea pe harta din satelit.

Marfa fiind descărcată, toți bărbații, mai puțin doi, se urcară în Hummer și plecară. Bărbații care rămaseră se suiră în camionul de marfă, și acesta plecă, la rândul lui. În timp ce Hummerul urma drumul pe care apucase autobuzul de pasageri cu arabii, camionul o luă în direcția opusă, direct spre locul unde se ascundeau Sean și Michelle, lângă poarta ferecată cu lanț.

— Înapoi, șopti el.

Se lăsară pe spate, la pământ.

Camionul se opri la poartă. Unul dintre bărbați coborî, o descuie, apoi camionul trecu, urmat de bărbat. Acesta încuie poarta și se sui înapoi în camion.

Michelle își dădu jos rucsacul și se întoarse spre Sean.

— Întoarce-te în Babbage Town, ia legătura cu Merkle Hayes și arată-i înregistrarea. Apoi așteaptă să primești vești de la mine.

El se uită nedumerit la ea.

— Să aștept să primesc vești de la tine? Unde te duci?

— Înregistrarea video nu e de-ajuns, spuse ea. Trebuie să ne asigurăm ce e în baloturile alea.

Înainte ca el să poată spune ceva sau măcar să apuce s-o prindă de braț, ea țâșni înainte, se apropie de camion prin spate, se aruncă sub el, se prinse cu brațele și picioarele de metalul de dedesubtul camionului și se ținu bine în timp ce acesta se îndepărtă.

Sean era atât de uimit că nici măcar nu se putea mișca. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

În timp ce partenera lui dispărea în noapte, Sean rămase singur exact în mijlocul celei mai secrete facilități CIA și se întrebă la modul serios dacă nu cumva îl păștea un infarct. În cele din urmă, se calmă puțin, deși nici el nu știa cum. Puse rucsacul lui Michelle în al lui și începu să se târască pe burtă spre vechiul Porto Bello. Pe apă era la mai puțin de cinci sute de metri distanță. Putea la fel de bine să fi fost la cinci sute de kilometri.

Sean nu era singurul care se întreba de ce Michelle o făcuse. Chiar și ea începuse să se îndoiască de decizia ei, și nu o singură dată fu pe punctul de a-și da drumul pe pământ, de a privi camionul trecând peste ea și de a sprinta înapoi spre Sean. Totuși, din anumite motive, continuă să se țină de el.

Începu să audă și alte zgomote în afară de huruitul camionului. Probabil că se apropiau de poarta principală, își spuse ea, pe măsură ce camionul încetini și apoi se opri complet. Se panică pentru o clipă. Oare aveau să percheziționeze camionul înainte să plece din Camp Peary? Apoi își dădu seama că nimeni nici măcar n-o să clipească spre vehicul. Avea dreptate; scârțâitul porților de securitate motorizate îi ajunse la urechi și camionul porni din nou la drum, părăsind complexul Camp Peary.

Ieșiră pe o stradă și camionul prinse viteză. Brațele și picioarele începură să-i obosească, dar nu avea altă opțiune decât să se țină de metal. Dacă și-ar fi dat drumul acum, la viteza cu care se deplasau, s-ar fi ales cel puțin cu capul spart. După un minut, văzu roțile altor mașini trecând pe lângă ei.

După o vreme, camionul ieși de pe drum și intra pe o alee din pietriș. Pietrișul se transformă curând în asfalt și, cinci minute mai târziu, vehiculul se opri. Ușile se deschiseră și Michelle văzu două perechi de picioare coborând din cabina camionului și îndepărtându-se. Când nu mai auziră pași, își dădu drumul, se lăsă încet la pământ și se rostogoli spre partea opusă celei în care plecaseră bărbații.

Privi în jur. Dintr-un oarecare motiv, zona îi părea cunoscută, chiar dacă era foarte întuneric, și cea mai mare parte din ceea ce vedea nu era clar.

Michelle îi auzi întorcându-se și, folosind camionul ca acoperire, fugi în spatele unei clădiri mici pe care tocmai o zărise. Luă colțul, se opri și apoi riscă și aruncă o privire. I se puse un nod în gât. Acum, Michelle știa exact unde se afla.

CAPITOLUL 82

Sean ajunse pe terenul din fața cabanei Porto Bello fără să fie văzut. Se târî pe scările frontale putrezite și nu avu timp să reacționeze când scândura se rupse sub el. Sean simți cum cade; piciorul i se lovi de ceva ascuțit și, fără să vrea, țipă de durere. Înmărmuri pe măsură ce țipătul lui păru să plutească în aer și apoi să cadă ca o cascadă peste tot locul ăla nenorocit.

Să fie oare o sirenă? Să fie oare pași care aleargă spre el? Sau lătratul ascuțit al unui câine? Nu, erau produsele groazei lui. Se chinui să se elibereze dintre dărâmăturile verandei frontale, înjurându-l încet pe guvernatorul regal pentru că alesese un lemn de proastă calitate, și nu cărămidă trainică. Se aplecă și simți cum îi curge sângele dintr-o tăietură adâncă din coapsă.

Șchiopătă înspre casă și se grăbi spre pivniță. Acolo se împiedică de niște moloz și se lovi de perete, dărâmând chiar o cărămidă la impact. Înjurând, se ridică în genunchi și își frecă palmele julate. La același nivel cu peretele fundației zări o gaură mică lăsată de cărămida care picase. Lumină locul și observă ceva. Era ceva în spatele zidului fundației, din câte vedea el...

— La naiba!

Sean apucă o bucată de lemn ruptă și o vârî în deschizătură, mișcând-o tot mai tare și mai tare, până se desprinse mortarul. Își băgă mâna și scoase obiectul, julindu-și mâinile.

O monedă din aur solid. Mai săpă și scoase o piatră mică, dură. O scutură de pământ și o lumină. Piatra era un smarald strălucitor.

Continuă să sape și văzu ceea ce părea a fi un lingou de aur și apoi alte monede de aur. Era

comoara lordului Dunmore și nu era doar aur. O găsisese și, pesemne, la fel făcuse și Monk Turing.

Asta îi spusese Heinrich Fuchs lui Monk ca să-l ajute să se întoarcă în Germania. Sean își dădu seama că era mai mult decât o comoară de rege acolo. South Freeman se înșelase. Dunmore fusese îndeajuns de deștept ca să păstreze comoara nedescoperită în toți acești ani, folosind un perete de fundație fals. Până apăruse un prizonier de război german cu inițiativă, care încerca să-și sape drumul spre libertate.

Când Sean își privi mâinile, elucidă un alt mister. Și acesta avea de-a face tot cu Monk Turing. Zâmbi triumfător, sentiment întrerupt de un zgomot.

Pași alergând. Pași alergând spre casă. De data aceasta nu era doar imaginația lui; era real.

Apucă niște cărămizi și le vârî în gaura din perete ca să acopere comoara, își puse moneda de aur și smaraldul în geantă, alergă spre partea de podea de deasupra tunelului și o dădu la o parte. Puse câteva cărămizi deasupra capacului de lemn, îl trecu parțial peste gaură, coborî prin ea, se întinse din nou și trase capacul greu peste intrarea în tunel.

Apoi o luă la fugă, în ciuda piciorului rănit.

Când ajunse la celălalt capăt al tunelului, își dădu seama că dăduse de necaz. Se holbă la ieșirea din tunel care se afla la un metru deasupra lui. Chiar dacă ar fi putut să sară până acolo rănit cum era, tot nu avea de ce să se apuce. Michelle se suise pe umerii lui ca să pună la loc capacul. Planul lor de ieșire o implica pe Michelle, legând o frânghie pe care s-o folosească el ca să se cațere.

„Stai puțin.” Dacă avea dreptate, și Heinrich Fuchs evadase singur, cum o făcuse? Se lăsă în genunchi lângă o scândură căzută pe lângă care trecuseră la intrare. Reuși să împingă scândura din cale și dădu frenetic la o parte pământul, până ieși la iveală o scară simplă. Probabil că rămăsese

acolo, nemișcată, de când evadase Fuchs, cu ani în urmă, până când o scândură căzută o acoperise, împreună cu praful multor decenii.

Ridică scara și o fixă de partea de sus a intrării în tunel. La fel ca Monk Turing, Heinrich Fuchs fusese la rândul lui un bărbat minuțios. Se potrivea perfect într-o lespede de lemn de sub intrarea în tunel. Își aruncă rucsacul pe spate, apucă scara și se cățăără cât de repede putu. Împinse la o parte capacul, ieși și apoi trase scara cu el. Apoi se opri. Dacă Michelle nu ieșise din Camp Peary cu camionul, s-ar putea să aibă nevoie de scară ca să scape prin tunel. Gândul îi fu izgonit din minte în clipa următoare, când auzi zgomote. Erau alți oameni în tunel acum. Michelle nu avea să iasă pe acolo. Aruncă scara în pădure.

Sean acoperi la loc intrarea în tunel, se răsuci și începu să numere pași înapoi spre luminiș, pe când începu să plouă ușor. Acum auzea zgomote îngrijorătoare din toate direcțiile. Luminile proiectoarelor spintecau cerul negru ca un cuțit. La naiba! Se aruncă la pământ, căutând prin rucsac.

Câteva secunde mai târziu, bărbatul aproape că îl călcă. Sean văzu MP5-ul, fața pictată cu negru, ochii care începură să se rotească în direcția lui. Trase și bărbatul înlemni și căzu la pământ. Sean puse pistolul cu șocuri electrice înapoi în geantă, îi luă centura cu armă și o verifică. Un pistol, cătușe, baston și ceva care chiar îi era de folos lui Sean: două grenade. Puse centura în rucsac, dar păstră una din grenade afară, stând pe vine în pădure.

Ca să ajungă la echipament, trebuia să o ia spre dreapta. Din păcate, sunetele pe care le auzea veneau din direcția aceea. Sean ridică una dintre grenade, trase cuiul și o azvârli cât putu de departe spre stânga. Se lăsă la pământ, își acoperi urechile. Cinci secunde mai târziu, tot Camp Peary se trezi la viață, când explozia bubui în noapte.

Sean auzi strigăte și pași alergând. Și totuși, așteptă. Zece secunde, douăzeci de secunde. Un

minut. Apoi sări în picioare și fugi.

Două minute mai târziu, trecuse prin gard și își găsisese unitatea de propulsare. O lăsă pe a lui Michelle, în cazul în care reușea să se întoarcă până acolo.

Sean auzi o barcă, cu motoarele la maximum, venind dinspre sud. Nu așteptă să vadă ce era. Își băgă duza de la rezervorul de oxigen în gură și plonjă sub apă. Coborî destul de mult ca să evite elicea bărcii, își porni unitatea de propulsare și traversă râul York, ieșind pe partea cealaltă, cam la două sute de metri de hangarul pentru bărci. Fusesse o călătorie epuizantă, dar nu avea timp să se odihnească. Se avântă în pădure, apucă o geantă pe care o ascuseseră acolo mai devreme, își dădu jos costumul de neopren și se schimbă în haine obișnuite, își puse majoritatea lucrurilor în geantă și o ascunse la loc sub un arbust. Camera lui video avea o funcție de copiere, așa că așteptă câteva momente ca să copieze înregistrarea pe care o făcuse pe un alt stick digital. Apoi Sean fugi prin pădure spre Babbage Town. Cumva, nu știa cum anume, trebuia s-o găsească pe Michelle înainte să fie prea târziu.

CAPITOLUL 83

Avionul mic fu încărcat cu marfa din camion. Era destul de spațios cu scaunele scoase. Champ Pollion se urcă în cabină și pregăti avionul Cessna pentru decolare. Chiar și cu ploaia care începuse să se întetească și cu vântul care tot sufla mai tare, se gândi că n-ar trebui să fie vreo problemă ca să se încadreze în timp. Bărbații terminară de încărcat marfa în avion, dar, fără să vadă Champ, lăsară câteva baloturi mari în camion. Plecară și dispărură rapid în întuneric.

Champ trecu prompt prin lista de verificări dinainte de decolare și apăsă un buton; elicele se treziră zgomotos la viață. Champ tocmai își pusese căștile, când ușa fu deschisă brusc și Michelle își vârî capul pe ea.

— Hei, Champ, mai e loc pentru o persoană?

El o privi câteva secunde, ca și când n-avea cum să fie reală. Un moment mai târziu, își duse mâna spre curea, dar pumnul lui Michelle fu mai rapid. Lovitura îl trânti pe Champ în lateral pe scaun, cu sângele țâșnindu-i din nas.

Se rostogoli pe scaunul copilotului și apoi afară, pe cealaltă ușa. Michelle sări peste scaun după el.

Champ căzu la pământ și Michelle se puse imediat peste el. Când încercă să se ridice, îi trase o lovitură brutală în tâmplă, care îl trânti din nou la pământ. El își întinse piciorul și-i puse piedică. Michelle se lovi de avion. Cessna vibra cu motorul pornit.

Champ reuși să-și scoată arma, dar lovitura bine ținută a lui Michelle i-o zbură din mână. O secundă mai târziu, el îi trase un pumn în coaste, și Michelle urlă de durere. În clipa următoare, un picior îi urmă pumnului și, pusă la pământ,

Michelle își dădu seama că era o luptă serioasă, dar se ridică la fel de rapid.

Cei doi stăteau față în față, avionul huruind pe fundal.

— Ce naiba cauți aici? Țipă Champ.

— Fac o arestare civilă, îi strigă Michelle, privind dincolo de el, căutând o breșă.

— Habar n-ai ce faci.

— Eu! De când un fizician respectat s-a transformat într-un dealer de droguri pentru CIA? Asta e în baloturi, nu-i așa? Droguri?

— Michelle, nu înțelegi ce se întâmplă aici.

— Atunci, explică-mi.

— N-am cum, și nu vreau să te rănesc.

— Să mă rănești! Cum rămâne cu Monk Turing? Len Rivest?

— Încerc doar să-mi fac slujba. Trebuie să mă crezi.

— Îmi pare rău, Champ, tocmai mi-am pierdut orice dram de încredere în tine.

În timp ce vorbea, ea se îndrepta spre el. Acum, Michelle se răsuci și îl lovi peste cap, aruncându-l pe bărbat în spate. Totuși, înainte să poată lovi din nou, acesta își reveni și-o nimeri cu piciorul în umăr, trântind-o la pământ, în șezut. Ea sări în picioare și evită o altă lovitură, reușind să se ferească, aplecându-se sub lovitura lui, și îl izbi cu forță în rinichi. Uimitor, nu-l doborî. Se împiedică în spate, respirând greu, dar cu apărarea încă intactă.

— Ești bun, îi strigă ea peste zgomotul scos de motor.

— Poate că nu la fel de bun ca tine, recunosc el. Privi peste umăr. Michelle, trebuie să ieși de aici.

— De ce? Ca să poți zbura cu drogurile?

— Nu comit nicio infracțiune. Trebuie să mă crezi.

— Ți-am spus, nu.

Făcu un salt înainte și îl lovi cu piciorul peste piept. El căzu pe spate și, din nefericire, ajunse chiar lângă pistolul lui. Apucă pistolul, ținti și...

Michelle plonjă în carlingă și trânti ușa, exact când pistolul lui Champ se descărcă nimerind în geam. Michelle privi frenetic la controale. Îl urmărise pe Champ trecând prin lista sa de verificări când zburaseră împreună. Acum, pasiunea ei pentru detaliu își arăta roadele. Decuplă frâna de picior, apăsă accelerația înainte și Cessna alunecă înainte.

Un alt glonț zbură prin carlingă și, de data asta, Michelle nu reuși să se ferească. Mârâi de durere, când glonțul mușcă din brațul ei, lăsând în urma lui o cută sângeroasă înainte să iasă pe fereastra opusă. Împinse puternic accelerația și Cessna prinse viteză, șuierând pe beton, spre pista principală. Champ sprintă după ea, cu arma fluturându-i în mână. Mai trase un foc spre coada avionului, dar rată.

— Oprește-te! țipă el. Nu știi ce faci. Oprește-te!

Michelle nu avea nicio intenție de a decola. Accelerează în continuare și, în același timp, se lăsă pe pedala din dreapta, avionul virând la 180 de grade. Champ se opri brusc, pe când avionul se întorcea direct spre el. Își ridică pistolul ca să tragă, dar, în schimb, se răsuci și fugi. Chiar dacă era foarte rapid, Michelle trebui să frâneze ca să nu dea peste el. În timp ce avionul ajunse lângă el, țipă și se aruncă în lateral, rostogolindu-se de-a lungul unui zid și izbindu-se de niște canistre de benzină.

Michelle tăie accelerația, cuplă frâna, sări din avion și alergă spre el. Nu așteptă ca Champ să încerce să se ridice. Se lansă asupra lui cam pe la jumătatea înălțimii și ateriză peste el, lovindu-l cu cotul în ceafă. Champ mormăi, apoi ochii i se închiseră și corpul îi amori.

— Nici să nu te gândești să mori, Champ, spuse ea furios, în timp ce îl rostogoli și-i verifică pulsul. Te-așteaptă închisoarea, geniu ciudat și prost ce ești.

Respirația îi era constantă și pulsul stabil și avea, fără îndoială, să se trezească curând cu o durere de cap monstruoasă și cu o dorință copleșitoare de a-și chema avocatul. Privi în jur, văzu un cablu care atârna pe peretele exterior al unei magazii, îl luă și îl legă pe Champ.

Îi căută prin buzunare, îi găsi celularul și cheile de la mașină și fugi înapoi spre avion. Trântind ușa de perete, se urcă în el, opri motorul, înfipse una dintre chei în cel mai apropiat balot și îl verifică. Heroină, era mai mult ca sigură. Luă puțin din ea într-o pungă pe care o găsisese în carlingă. Chiar când dădea să plece, un sunet îi ajunse la urechi din partea din spate a avionului, de după baloturi. Apoi observă că unul dintre pachete se mișcă puțin.

Începu să dea la o parte baloturile. Chiar în spatele cabinei, ceva era împachetat într-o pătură. Și acel ceva se zvârcolea.

Michelle trase de pătură, care se desprinse într-un final, permițându-i s-o vadă pe Viggie legată și cu căluș.

Michelle o eliberă rapid și coborâră în goană din avion.

— Mick... începu Viggie.

— Îmi spui mai târziu. Acum, fugi.

Ajunseră la Mercedesul lui Champ și se urcară în el. Michelle îl sună pe Merkle Hayes acasă, trezindu-l pe bărbat și făcându-i un rezumat a ceea ce se întâmplase.

— Du-te în Babbage Town cu toți oamenii disponibili, îi țipă ea în telefon.

— La naiba, fu tot ce reuși șeriful să spună.

Michelle porni mașina și ambală motorul. Viggie, cu ochii larg cășcați, se agăța de orice putea, Michelle lăsă urme de anvelope pe toată

lungimea micii parcări înainte să o apuce pe drum, virând spre stânga și accelerând, lăsând în urma ei un geniu inconștient, numai bun pentru o sentință lungă și un Cessna plin de heroină, mulțumită CIA-ului. Atinse 160 de kilometri la oră pe șosea și nu-și ridică piciorul de pe pedală.

CAPITOLUL 84

Sean se lăsă pe vine după un gard viu scund. Ceea ce vedea îi risipi orice speranță că ar putea să supraviețuiască în noaptea aceea. Oameni în echipament negru de luptă, cu MP5-uri – evident mitraliere guvernamentale de dincolo de râu – vorbeau cu doi dintre gardienii de la Babbage Town.

Grupul se răspândi și începu să se îndrepte spre Sean. Se avântă numaidecât în pădure, unde spera să scape de agenți. Ieși câteva minute mai târziu într-un luminiș, chiar în spatele cabanei răposatului Len Rivest. Vizavi de aceasta se afla Baraca numărul 3. Se furișă de la un copac la altul. Putea auzi țipete și pași alergând pe măsură ce înainta încet.

Folosind o piatră, sparse lacătul de la ușa din spate a spălătoriei și se furișă înăuntru. Mirosul de detergent și de înălbitor îl lovi în timp ce privea în jur la mașinile mari de spălat. Nu dură mult până văzu ce căuta. Apucă hainele și ieși din nou.

Privind în față, își văzu destinația: cabana Aliciei Chadwick. Înăuntru era întuneric. Ajunse până la ușa din spate fără să fie văzut și zgâlțâi mânerul. Era descuiată. Intră, se opri și ascultă. Părea liber. Se aplecă imediat, când niște umbre trecură în goană pe stradă.

Urcă scările, ajunse în fosta lui cameră și se furișă înăuntru. Voia să-și ia celularul, pe care îl uitase din neglijență când fugiseră din Babbage Town. Totuși, își dădu seama aproape imediat că încăperea fusese percheziționată și toate lucrurile luate. Plecă și se îndreptă spre ușa Aliciei, o deschise și se furișă înăuntru cu intenția de a încerca să găsească un telefon în camera ei.

Simți o lovitură în umăr.

— Pleacă de aici. Pleacă! țipă o voce.
 Îi prinse mâna înainte să-l poată lovi din nou.
 — Alicia, sunt eu. Sean.
 Așteptase în spatele ușii și se rezezise asupra lui cu — culmea! — proteza ei.
 — Sean! spuse ea uimită.
 El o prinse, încercând s-o ajute să se țină pe singurul ei picior.
 — Ce cauți aici? Am crezut c-ai plecat, spuse el.
 — Și eu credeam c-ai plecat. M-am întors în cazul în care apărea Viggie. Apoi am auzit pe cineva furișându-se pe lângă casă.
 — Alicia, trebuie să plecăm de aici.
 — De ce, ce s-a întâmplat?
 — N-am timp să-ți explic chiar acum, dar are de-a face cu CIA-ul, posibil droguri și crimă. Agenții sunt peste tot, dar am un plan.
 Ea își fixă rapid proteza.
 — Unde e Michelle? întrebă ea.
 — Aș vrea să știu. S-a dus cu drogurile. Sper... sper că e în regulă. Ai un celular? Trebuie să sun la poliție.
 — L-am lăsat în mașină.
 — Ai un telefon fix aici?
 — Nu, doar celularul.
 — La naiba! Privi în jur. Bine, uite ce-o să facem. Tu te duci la mașină. Bănuiesc că e parcată în față.
 — Da.
 Scoase hainele pe care le luase din spălătorie. Era o uniformă de agent de pază. Se schimbă rapid. Când îi văzu rana de la picior, Alicia strigă:
 — O, Doamne, Sean, ești rănit!
 — Nu-ți face griji. O s-o pățesc și mai rău dacă nu ieșim de aici. Dacă te oprește cineva, spune că ți-e foarte frică și că pleci de aici. Eu o să te prind din urmă.
 — Porți uniforma aia. De ce nu te prefaci că ești escorta mea?

— Gardienii mă vor recunoaște de aproape. Dar, de la distanță, ei și tipii de la CIA o să vadă doar o uniformă. Ne întâlnim în față și putem merge la poliție.

Părea panicată.

— Sean, și dacă nu mă lasă să plec? S-ar putea să creadă că știu ceva.

— Alicia, prefă-te doar că ești speriată.

Reuși să zâmbească ușor.

— N-o să fie prea greu, pentru că sunt îngrozită. Lacrimi i se prelinseră pe obraji. Crezi că ei au luat-o pe Viggie?

El nu-i răspunse imediat.

— Da, ei au luat-o.

Privi prin cameră și-i dădu un prespapier greu de pe noptiera ei.

— Nu e cine știe ce ca armă, dar e tot ce avem acum.

Se auziră și alte zgomote de afară.

— Alicia, mergi pe drumul principal, treci de Baraca numărul 3 și de piscină și ieși prin curtea principală. O prinse de umeri. Poți s-o faci. Poți!

În cele din urmă, ea încuviință din cap, inspiră adânc să se calmeze și coborî scările după el.

Un minut mai târziu, părea în regulă. Doi agenți de pază trecură pe lângă ea, dar nu o opriră. Tocmai ajunsese la piscină, când totul se duse de râpă. O echipă de bărbați înarmați veniră în fugă spre ea. Conducătorul lor își ridică mâna, în semn să se oprească.

— La naiba! murmură Sean din ascunzătoare.

Privi în jur după orice-ar fi putut folosi ca să iasă din încurcătură. Și atunci îl văzu. Băgă mâna în geantă și apucă grenada pe care o luase de la gardianul din Camp Peary, scoase cuiul și o aruncă peste gardul care înconjura Baraca numărul 2. Acesta se izbi de peretele de metal al turnului de apă din apropierea piscinei și căzu pe pământ. Sean se îndepărtase deja și se cățărăse pe ramurile joase ale unui copac.

Cinci secunde mai târziu, explozia făcu o gaură mare în peretele turnului de apă și tone de apă se revărsară, măturând totul în cale, în toate direcțiile, ca un râu revărsându-se peste malurile sale. Sean auzi țipete și privi de unde stătea cocoțat la timp s-o vadă pe Alicia și pe bărbații înarmați cum sunt loviți și doborâți din picioare de torentele repezi.

Alicia fu dusă de-a lungul punții și înspre niște scaune de la celălalt capăt al piscinei. Cei trei bărbați înarmați fură lăsați inconștienți când se ciocniră de grătarul de piatră.

Când rezervorul se goli, Sean răzbi prin apele până la genunchi, dar rapide, care se retrăgeau, spre Alicia.

— Îmi pare rău pentru tsunami, strigă el. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

Pe măsură ce se apropia, își dădu seama că ceva nu era în regulă.

Alicia se ținea strâns de proteză, crispată de durere.

Fugi și îngenunche lângă ea.

— Alicia, ce e?

— Când m-a lovit apa, gemu ea. Cred că o bucată de oțel mi-a intrat în coapsă. Nu pot să merg.

— O, la naiba!

Sean se uită la piciorul ei. În clipa următoare, cădea cu capul înainte în piscină. Parcă i-ar fi crăpat țeasta. Atinse fundul din partea cu apă mică și apoi se împinse înapoi spre suprafață. În clipa aceea, simți ceva în jurul gâtului, strângându-se. Prinse instinctiv acel ceva, dar era deja atât de strâns în jurul gâtului, încât degetele nu-l puteau ajunge. Privi în spatele lui.

Alicia îl strângea cu o frânghie. Îl strangula.

Nu putea să respire; ochii i se bulbucară. Încercă să o arunce de pe el, dar ea își înfășură piciorul sănătos în jurul taliei lui și trase de frânghie cu toată forța. Panicat, Sean își azvârli pumnii înapoia lui, încercând s-o lovească, dar rată. Îi dădu un

pumn în piciorul înfășurat în jurul lui, dar ea îl lovi în spate cu celălalt picior, tăindu-i respirația. Pică pe burtă în apă, cu ea în spinare. Dar, spre deosebire de el, Alicia reuși să inspire adânc. Creierul îi era pe punctul de a exploda și frânghia aia nenorocită se strângea tot mai tare. Trebuia să ia aer. Simțea că cedează. Trupul lui se stinge.

„Ajută-mă, Michelle. Ajută-mă, mor.“ Dar Michelle nu era acolo.

Și apoi, ca un miracol, presiunea din jurul gâtului său dispăru. La fel și greutatea Aliciei. Într-o secundă, ieși din piscină, respirând adânc și vomitând în apă.

— Haide!

Creierul lui aproape ceda și de-abia putea înțelege cuvintele. Da, era Michelle; ajunsese la timp ca să-l salveze, acum e în siguranță, în siguranță!

— Acum! Mâna îl prinse aspru.

Privi chipul de deasupra lui. Ian Whitfield îl privea la rândul lui. Pe betonul din jurul piscinei zăcea Alicia, inconștientă.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse șeful Camp Peary în timp ce-l ridica pe Sean.

— Ce naiba cauți aici? reuși să îngaime Sean, tușind apă și frecându-și gâtul rănit.

— N-avem timp să vorbim. Mișcă-te. Locul ăsta e plin de oameni.

— Mda, ai tăi, nenorocitele!

— Nu în noaptea asta. Sunt două trupe de paramilitari din tabără și nu-mi raportează mie. Haide!

Whitfield șchiopătă iute spre poarta dintre Baraca numărul 3 și garajul principal.

Sean ezită o clipă. Privi la Alicia. Prespapierul cu care-l izbise era lângă ea. Încercase să-l omoare. Dar de ce? În clipa următoare auzi strigăte din spatele lui. Fugi și i se alătură lui Whitfield, care se lăsase pe vine lângă un copac.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? întrebă Sean, cu o voce slabă, ascuțită.

— Nu acum! se răsti Whitfield. Scoase un pistol de la centură și i-l dădu lui Sean, iar el apucă o pușcă MP5 pe care evident o ascunsese mai devreme în spatele tufișului. Dacă îl folosești, trage la cap. Armura corporală o să oprească orice muniție de pistol.

— Unde încercăm să ajungem?

— Am legat o barcă la aproape 180 de metri de doc.

— Nu patrulează pe apă?

— Ba da, dar o dată ce ajungem la barcă, te ascund sub o prelată. Când o să vadă că sunt eu, nu ne vor deranja.

— Atunci, să mergem.

Whitfield își ridică mâna.

— Nu te grăbi. Am văzut planul lor de căutare. Când au terminat cu o zonă, intrăm în ea. O să mergem înapoi spre râu.

— Unde e Michelle?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Era sub camion când a ieșit din Camp Peary.

Whitfield păru uimit pentru o clipă, apoi fața i se întunecă.

— La naiba!

— Au adus heroină cu avionul? Și arabii? Cine erau?

Whitfield își flutură arma amenințător.

— Uite ce e, King, nu-ți datorez nicio explicație. Am venit să-ți salvez pielea și poate să îndrept câteva greșeli. Nu mă face să mă răzgândesc.

CAPITOLUL 85

Michelle scăpă de Mercedes înainte să ajungă la șoseaua principală care ducea spre Babbage Town și o luă prin pădure spre râu, cu Viggie în spatele ei. Pe drum, Viggie îi explicase cum cineva intrase în dormitorul ei și îi apăsase ceva pe față. În clipa următoare, se trezise legată în spatele avionului.

Înainte să se avânte spre pădure, Michelle văzu un șir de vehicule negre de teren țâșnind pe drumul spre Babbage Town; cruiserul de poliție al lui Merkle Hayes conducea procesiunea. Cel puțin, cavaleria sosise.

Michelle și Viggie ocoliră malul râului York, ferindu-se pe cât posibil, pentru că activitatea de pe apă îi spunea lui Michelle că se întâmplase ceva.

Cele două se strecurară de-a lungul debarcaderului umed al râului York, dar ajunseră în sfârșit în Babbage Town. Michelle privi spre cer, când un avion plană deasupra lor. Acesta dispăru curând, și ea își concentră din nou atenția asupra dușmanilor de la sol. Încercase să sune pe celularul lui Sean înainte să-și aducă aminte că acesta îl lăsase în Babbage Town. Apoi avu o inspirație. Îl sună pe Horatio. Acesta răspunse de la primul țârâit și ea îi explică pe scurt ce se întâmplase, inclusiv faptul că o avea pe Viggie.

Psihologul îi puse o singură întrebare:

— De unde te iau?

Ajunseră la râu și, câteva minute mai târziu, Horatio trase la țarm în barca Formula Bowrider.

— Am ancorat într-un golf din apropiere, îi explică el. Speram să mă sune cineva. Unde e Sean?

— Nu știu... Michelle privi peste umăr la pădure. Sean!

Un val de ușurare o năpădi când Sean King ieși dintre copaci. O clipă mai târziu, ușurarea aceasta fu înlocuită de groază când îl văzu pe Ian Whitfield și mitraliera lui. Ținti pistolul spre capul acestuia.

— Dă-i drumul!

— E în regulă! Michelle, strigă Sean. A venit să ne ajute.

— Pe naiba, mârâi ea.

— Mi-a salvat viața.

— Am auzit că ești o trăgătoare a naibii de bună, Maxwell, spuse Whitfield. Făcu un pas înainte și-i aruncă MP5-ul. Ai face bine să fii.

Michelle prinse mitraliera cu o mână, cu pistolul încă ațintit asupra bărbatului, dar expresia de suspiciune îi dispăruse.

— Ce se întâmplă? îl întrebă pe Sean.

— Babbage Town colcăie de tipi din Camp Peary, înarmați până în dinți, iar Alicia a încercat să mă omoare.

— Am chemat poliția, spuse Michelle. Sunt în Babbage Town.

Sean privi peste umărul ei.

— Viggie?

Fata îi făcu timid din mână.

Whitfield îl privi pe Horatio din barca Formula.

— Cine-i ăsta?

— E un prieten de-al nostru, explică Sean. Haide.

Dădu să se urce în barcă.

— Nu! exclamă Whitfield. Barca aia n-o să reziste acolo. Urmați-mă.

Străbătură cu toții țărmul și se urcară în barca RIB pe care Whitfield o legase de un pilon care ieșea din apă. Îi puse pe cei patru să se întindă pe punte și îi acoperi cu o prelată.

Sean își scoase capul de sub prelată și flutură arma.

— Ca să știi, dacă încerci să ne tragi pe sfoară, încasezi unul direct în cap.

Furtuna se înteteți rapid; râul începea să se umfle și să se ridice, iar ploaia cădea din cerurile întunecate. Michelle ieși o clipă de sub prelată, apucă o vestă de salvare și o îmbracă pe Viggie.

Nu ajunseră departe, când o altă barcă se apropie de ei. De sub prelată, Sean îl auzi pe Whitfield înjurând; lucru pe care nu-l luase ca pe un semn încurajator. Apucă mai bine pistolul.

Cealaltă barcă era mult mai mare decât RIB-ul pe care îl pilota Whitfield și la bord se aflau zece bărbați înarmați, și încă cineva.

Sean tresări când auzi vocea persoanei:

— Pe unde-ai umblat, Ian? spuse Valerie Messaline.

— Babbage Town. Se pare că cineva a chemat poliția.

— Și cine crezi c-a făcut asta? întrebă femeia.

— Cine a intrat în Camp Peary, aș zice eu, îi răspunse Whitfield. Dar nu contează cine-a făcut-o. Lucrurile au scăpat de sub control. Trebuie să te retragi. Acum.

— Nu prea cred, spuse ea. De ce nu iei câțiva oameni ca să cobori în aval cu barca ta? Cine a încercat să intre în tabără e posibil să fi încercat să scape tot în direcția aia.

— Nu, cred că ar trebui să-ți iei echipa și să te duci spre Babbage Town. Se pare că băieții noștri vor avea nevoie de tot ajutorul posibil. Mă întorc la Camp Peary și încerc să reduc puțin daunele de acolo.

În timp ce el vorbea, Valerie se uita la barca lui. Când își ridică privirea, pe fața ei se putea citi un zâmbet triumfător.

— Barca ta e puțin prea lăsată în apă pentru o singură persoană, Ian.

Whitfield accelerează în față și se ciocni de lateralul celeilalte bărci, doborându-i pe doi bărbați peste bord și pe Valerie de pe picioare.

Whitfield băgă RIB-ul în marșarier, elicele învârtindu-se pe jumătate în afara apei, și barca

țâșni înapoi. Împinse accelerația înainte și ambarcațiunea își luă avânt. Focurile trase de oamenii lui Valerie ciupiră din apă și găuriră carena RIB-ului.

— Mi-ar prinde bine niște ajutor, strigă Whitfield.

Sean și Michelle aruncară la o parte prelata și veniră lângă el, dar Horatio rămase pe loc, protejând-o pe Viggie. Barca mai mare se ținea după ei. În timp ce focurile de armă zburau pe lângă ei, Sean și Michelle se lăsară la podea și traseră la rândul lor. Michelle ciurui prora celeilalte ambarcațiuni cu MP5-ul ei.

— Păstrați-vă muniția! strigă Whitfield, mai am doar două rezerve pentru MP și una pentru fiecare pistol.

Îi aruncă lui Michelle o altă rezervă pentru mitralieră.

Se deplasau cu peste o sută de kilometri pe oră, ambarcațiunea ricoșând în salturi amețitoare de-a lungul râului, pe măsură ce vântul se întetea. Valurile atinseră rapid peste un metru în înălțime.

Sean ținti cu atenție și trase patru focuri. Doar că, de la distanță aceasta și în mișcare, un pistol nu era prea eficient.

— Deci, pot să-ți pun o întrebare prostească? îi strigă Sean lui Ian Whitfield.

— Poți, îi strigă Whitfield înapoi.

— Poți să ne spui de ce femeiușca ta încearcă să ne omoare?

Whitfield navigă de-a lungul unui val dificil și lătră:

— Nu e soția mea. E șefa mea.

Sean se holbă la el.

— Șefa ta! Despre ce dracu' vorbești? Credeam că tu ești șeful Camp Peary!

— Poți să crezi ce vrei, se răsti Whitfield.

— Și faceți trafic cu droguri?

Whitfield nu spuse nimic.

— Și arabii din avion? vru să știe Sean.

Whitfield scutură din cap.

— N-o să discut despre asta.

— Alicia l-a ucis pe Len Rivest?

Tăcere.

— Femeia aia aproape că m-a ucis, și-ar fi reușit dacă nu erai tu, urlă Sean. Acesta este singurul motiv pentru care nu te arestez, nenorocitul.

— Și Champ? întrebă Michelle. Lucrează pentru CIA?

— Să ne concentrăm pe cum o să supraviețuim în următoarele zece minute, zise Whitfield.

— Ne ajung, strigă Michelle, privind în urma lor.

— Motoarele lor sunt de două ori cât ale mele, spuse Whitfield peste umăr, pregătindu-se. Țineți-vă bine.

— Ce naiba crezi că fa...?

Sean nu apucă să termine, pentru că Whitfield reuși cumva să vireze la 90 de grade în apă, cu accelerația la maximum. Sean ar fi căzut peste bord, dacă Michelle nu l-ar fi prins când aluneca pe lângă ea. Își prinse picioarele în jurul lui Viggie, în cazul în care Horatio n-ar fi putut s-o țină.

— Mick! țipă Viggie.

— Te-am prins, Viggie, nu pleci nicăieri.

Whitfield accelerează și RIB-ul țâșni înspre malul opus, îndreptându-se direct spre canalul care ducea în interiorul rezervației Camp Peary. Trecură în goană pe lângă niște balize luminoase, aflate la 450 de metri de țărm care avertizau de pericol *extrem* persoanele care încălcau proprietatea, și Sean avea toate motivele să creadă că vorbeau serios. Trecură zgomotos pe lângă două bărci staționate la intrarea în canal. Bărbații de la bord își îndreptară armele spre ei, inclusiv un lansator de grenade, dar, când văzură cine era, își coborâră armele și se holbară doar uimiți.

Whitfield avu chiar și tupeul de a-i saluta.

Whitfield viră RIB-ul spre stânga și apoi spre dreapta, aparent evitând obstacole invizibile în

apă, în timp ce continua să se uite la un ecran luminat de pe consola lui.

— Încă se apropie, strigă Michelle. Apoi pâli și mai mult. Vor să tragă cu o rachetă, țipă ea.

Într-adevăr, bărbatul de la prora bărcii care îi urmărea îi ochea.

Viggie țipă îngrozită.

— Horatio, să nu-i dai drumul! urlă Michelle.

Whitfield ochi un punct în apă și păru să cronometreze ceva. Un val.

— Țineți-vă bine, tună el.

Sean și Michelle se aruncară la podea și se apucară de orice găsiră, inclusiv unul de celălalt.

CAPITOLUL 86

RIB-ul se lovi de val, îl călări și țâșni în aer, elicele sale gemene scrâșnind când apa din jurul lor dispăru. Apoi barca se lovi de suprafața canalului, la 60 de centimetri mai în aval.

— Atenție! strigă Valerie Messaline din ambarcațiunea care îi urmărea.

Evident, își dăduse seama ce făcuse Whitfield.

Michelle se uită înapoi la timp ca să o vadă sărind din barcă, împreună cu alți bărbați. Pilotul încercă să vireze în locul pe care Whitfield reușise să-l sară, dar fu prea târziu. Barca se lovi de mină și explodează.

Whitfield se lansă imediat într-un viraj abrupt și ieși din canal în râu, trecând pe lângă Messaline și ceilalți, care se chinuiau să scape de armurile lor înainte ca acesta să-i tragă la fund.

— Cum naiba ai făcut asta? întrebă Sean, uimit.

Whitfield bătu cu degetul pe ecranul din fața lui.

— E ușor când știi unde sunt minele. I-am pus să schimbe poziția uneia dintre ele ieri. Încerc să fiu pregătit.

RIB-ul își continuă cu zgomot călătoria pe York. Niciunul dintre ei nu văzu racheta lansată de pe una dintre bărcile de patrulare. Îi rată, dar nu cu mult. RIB-ul aproape că se răsturnă de la forța exploziei, când racheta lovi apa, la nouă metri de ei, înainte ca Whitfield să redobândească pe deplin controlul asupra bărcii. Ploaia cădea acum într-o parte, înțepându-le fețele, când Sean și Michelle se ridicară tremurând.

Michelle privi în jur.

— Viggie! Horatio!

Priviră în urma lor. În vesta sa de salvare, Viggie se legăna pe apă, deja la cincizeci de metri

distanță. La stânga ei, Horatio se zbătea și se scufunda.

Michelle nu ezită. Apucă un colac de salvare, sări din barcă și înotă spre Horatio. Nu-l văzu pe Sean care plonjă în partea cealaltă a bărcii și se îndreptă spre Viggie. Michelle ajunse la Horatio și îi împinse colacul de salvare în mâini.

— Ești în regulă, Horatio, doar nu te panica. Poți să ajungi la barcă, să mă duc după Viggie?

El dădu din cap, iar Michelle o porni spre Viggie. Ceea ce văzu când se apropie de locul în care căzuse Viggie o ținut locului. Fata era ridicată într-o barcă condusă de câțiva bărbați din Camp Peary. Pe măsură ce Michelle se chinuia să vadă prin ploaie și întuneric, o așteptă un alt spectacol îngrozitor. Doi bărbați de pe barcă îl ochiră pe Sean, care încă se lupta cu disperare să ajungă la Viggie:

— Nu! strigă Michelle, dar nu avea cu ce să-i rănească.

O clipă mai târziu, auzi un sunet în urma ei. Se răsuci și zări barca lui Whitfield îndreptându-se cu viteză spre ea. Horatio era deja la bord, așa că Whitfield trebuie să fi întors și să-l fi luat din apă. Pe măsură ce barca se apropia, Michelle îl văzu pe Whitfield predându-i cârma lui Horatio. Apoi, șeful Camp Peary se aplecă peste marginea bărcii RIB și își trecu piciorul printr-o frânghie de pe copastie. Își întinse mâna. Michelle știu imediat ce făcea. Exersase această manevră într-un antrenament comun cu FBI-ul, pe vremea când lucra în Serviciul Secret. Când barca trecu în viteză pe lângă ea, se întinse și apucă mâna lui Whitfield. Bărbatul o prinse cu un braț de fier și, folosindu-și cealaltă mână, forța și viteza bărcii o ridică din apă și o săltă pe punte. Ea nici măcar nu îi mulțumi. Se rostogoli, se ridică, apucă o armă și ținti spre cealaltă ambarcațiune.

Michelle știa că Viggie era la bord, așa că nu putu să tragă direct spre ei, dar reuși să plaseze

cinci focuri atât de compact, că pistolarii se lăsară jos și-i dădură lui Sean o șansă să scape.

— Apropie-te și-l putem prinde, strigă Michelle.

— Nu cred că pot s-o fac, strigă Horatio de la cârmă.

Michelle preluă cârma, în timp ce Whitfield se aplecă din nou peste copastie. Pe când RIB-ul alunecă pe lângă el, Sean fu săltat în barcă.

— Calc-o! țipă Whitfield.

— Și Viggie? îi țipă Michelle.

— Calc-o sau murim cu toții!

Michelle lovi accelerația înainte și RIB-ul țâșni atât de tare, că Horatio și Sean aproape căzură peste bord.

Michelle țipă pe deasupra urlurilor furtunii:

— Strângem o armată și apoi trecem nenorocitul ăla de râu și o scoatem pe Viggie de-acolo.

Duse RIB-ul pe țărm, pe celălalt mal al râului. Săriră din barcă și fugiră spre intrarea în Babbage Town. Pe drum, Sean se opri și își luă geanta de unde o ascunsese, în spatele tufișului.

Caravana de vehicule de teren era parcată la intrare și Michelle îi conduse spre ea, într-un singur șir. În clipa în care își făcură apariția, fură înconjurați de agenți. Merkle Hayes păși în față. Nu era îmbrăcat în uniformă de poliție. Purta o geacă cu literele „DEA” pe ea. Agentul Ventris stătea chiar lângă el.

Sean se holbă la el.

— DEA?

— Poveste lungă, spuse Hayes.

— I-ai prins pe toți? întrebă Michelle.

— Pe cine? întrebă Ventris mânios. Nu e nimeni aici, cu excepția câtorva gardieni.

— Locul mișuna de tipi de la CIA în armuri, spuse Sean.

— Ei bine, acum nu mai sunt aici.

— Tocmai ce-am purtat o bătălie pe râu cu ei. Au tras în noi cu o rachetă. Îmi spui că n-ați auzit

nimic din toate astea? întrebă Michelle neîncrezătoare.

— O sirenă a urlat tot timpul cât am fost aici, explică Hayes. Abia ce-am reușit să închidem blestemăția aia. Cu sirena și furtuna, n-am auzit nimic.

— Ați găsit măcar avionul la pista privată, plin cu droguri? întrebă Michelle.

Hayes scutură din cap.

— Nu era niciun avion și nici urmă de Champ Pollion când oamenii mei au ajuns aici.

— Deci, care droguri? întrebă Ventris.

Drept răspuns, Michelle își vârî mâna în buzunar și scoase punga udă.

— Astea. Era cel puțin o tonă în avionul lui Champ. Heroină.

Hayes luă punga și o privi.

— Și de unde-a venit?

Sean arătă spre partea cealaltă a râului.

— De acolo. Din Camp Peary.

În clipa aceea, o minge de foc luminează cerul. Venea clar de pe malul celălalt al râului York.

Toți își întoarseră atenția spre priveliște.

— Ce naiba-i aia? țipă Ventris.

— O, la naiba! strigă Michelle. Avionul pe care l-am auzit trecând mai devreme. Pun pariu că era avionul lui Champ. Probabil c-a scăpat și a zburat spre Camp Peary cu drogurile. L-au aruncat în aer ca să scape de dovezi.

— Deci spuneți că drogurile alea veneau din Camp Peary? zise Hayes, privindu-l agitat pe Ventris.

— Spune-le, Whitfield, îl îndemnă Sean.

Numai că Whitfield nu era acolo.

— Unde naiba s-a dus? spuse Sean.

— Sean, nu cred că a venit cu noi când am ieșit din pădure, zise Michelle.

— Ian Whitfield era cu noi. Mi-a salvat viața.

— E adevărat, spuse Michelle, și Horatio dădu din cap că așa era.

— La naiba, trebuie să ne credeți! strigă Sean.
— Vrem să vă credem, spuse Hayes încet.
— Stați așa! țipă Sean, scoțând camera video din rucsac. Priviți.

Le puse filmul, arătându-le avionul, pe arabi, pe Valerie Messaline și baloturile care erau descărcate.

— Filmarea e din Camp Peary, spuse Ventriss. Cum naiba ai obținut-o?

— Va trebui să trecem peste asta, zise Sean neliniștit.

Michelle îl dădu la o parte pe Sean, ajungând direct în fața agentului Ventriss.

— Ascultă-mă! se răsti Michelle. Au răpit-o pe Viggie Turing. Au luat-o într-o bancă și probabil că se îndreaptă spre Camp Peary.

— Ai văzut tu asta? spuse Hayes rapid.

— Da! țipă Michelle. Îl apucă pe Ventriss de haină. Au răpit-o. Ți amintești că asta e treaba FBI-ului? Așa că haide!

— Nu putem să intrăm valvârtej în Camp Peary, pentru numele lui Dumnezeu! interveni Hayes. Ne trebuie mandat.

— Atunci fă rost de unul, la naiba! Ești șeriful local, Hayes!

El oftă și spuse:

— Nu, nu sunt. Sunt de la DEA. În ultimii doi ani, Mike a lucrat cu noi. Doar m-au „plantat” aici, ca șerif local.

— De ce aici? întrebă Michelle.

— Pentru că au început să apară o grămadă de droguri pe Coasta de Est. Am restrâns sursa la zona aceasta, explică Ventriss. Credeam că sursa este Babbage Town, dar nu știam cum le aduceau în țară. Credeam că vin cu barca.

— Sunt sigur că știați că Champ are un avion, zise Sean.

— Da. Dar Cessna nu era destul de mare ca să aducă transporturi din afara țării. Voiam să descoperim sursa, spuse Hayes.

— N-am suspectat niciodată zborurile CIA. Sunt o agenție guvernamentală, adăugă Ventris, părând agitat.

Michelle îi smulse lui Sean caseta din mână și i-o dădu lui Ventris.

— Uite nenorocita de dovadă. Acum nu mai pălăvrăgi despre rahaturi care nu contează, cere un mandat și ia un nenorocit de batalion de polițiști peste râu înainte ca Viggie să pățească ceva. Pentru că îți jur pe Dumnezeu că dacă o rănesc în timp ce tu stai și te piși pe tine aici, o să te urmăresc și o să te snopesc în bătaie.

Fără să ezite, Ventris spuse scurt:

— Să mergem!

— Mike, e CIA, la dracu'! zise Hayes.

— Putem să încercăm.

CAPITOLUL 87

Dură ceva timp să obțină un mandat la ora aceea, și judecătorul care îl semnase nu părea deloc încântat că autorizase o percheziție la Camp Peary. Însă caseta video și mărturiile lui Sean, Michelle și Horatio fuseseră de ajuns. Totuși, se iveau deja zorii când șirul de vehicule de teren opriă în fața intrării în facilitatea CIA, iar Ventris și Hayes conduseră peste douăzeci de agenți federali și pe Sean și Michelle înspre gheretele paznicilor.

La insistența lui Sean, Horatio Barnes fusese escortat înapoi în Virginia de Nord de doi agenți DEA, ca să-și îngrijească spatele, plămânii obosiți și sistemul nervos extrem de încordat. Sean îi dăduse stickul cu copia înregistrării video cu avionul, arabii și drogurile din Camp Peary, dându-i instrucțiuni lui Horatio să facă alte copii și să le pună în cutii de valori diferite.

Ventris ridică mandatul și legitimația, când trei gardieni înarmați de la poarta principală se apropiară de el.

— Mai bine v-ați chema unul dintre superiori, domnilor, spuse Hayes, fluturându-și și el insigna.

Gardianul rosti pe un ton aspru, profesional:

— De fapt, domnule, superiorii dumneavoastră sunt aici.

Din clădire ieșiră alți doi bărbați. Unul dintre ei purta un costum; celălalt era îmbrăcat în pantaloni kaki și o geacă DEA albastră.

Sean se demoraliză când îi văzu pe Ventris și pe Hayes încordându-se. Bărbatul în costum spuse:

— Agent Ventris, dă-mi mandatul.

— Dar, domnule, eu... începui Ventris.

— Acum!

Ventris i-l dădu. Bărbatul îl privi, apoi rupse hârtia.

Bărbatul în jachetă DEA îi spuse lui Hayes:

— Acum dă-mi înregistrarea video.

— De unde știți despre asta? întrebă Hayes.

— I-ați arătat-o judecătorului ca să obțineți mandatul. Acum dă-mi-o.

Hayes scoase caseta din buzunar și i-o dădu șefului său, care, la rândul lui, i-o dădu unuia dintre gardienii din Camp Peary.

— Acum urcă-ți oamenii în mașini și plecați de aici.

Hayes începu imediat să protesteze, dar bărbatul i-o reteză scurt.

— Sunt în joc interese de securitate națională, Hayes. Nu înseamnă că-mi place, dar așa stau lucrurile și gata. Pleacă!

Șeful lui Ventris făcu un scurt gest din cap către acesta.

— Și tu.

Bărbații se întoarseră spre vehicule. Michelle și Sean dădură să-i urmeze, dar gardienii de la Camp Peary îi opriră.

— Voi doi sunteți reținuți, spuse unul dintre ei.

— Ce? strigă Sean.

Ventris și Hayes începură să protesteze, dar superiorii lor interveniră.

— Urcați-vă în blestematele alea de mașini și plecați naibii de aici! Nu avem jurisdicție aici, spuse șeful lui Ventris.

— Aveam mandat, zise Ventris amărât.

— Mike, vrei să ajungi la închisoare pentru obstrucționare? Bărbatul se holbă la Sean și la Michelle. Sau pentru că ai adăpostit, ajutat și asistat niște infractori? Mișcă-ți fundul în mașină și prefă-te că a fost totul doar un coșmar. E un ordin.

Ventris și Hayes îi priviră neajutorați pe Michelle și Sean. Sean dădu din cap.

— Duceți-vă, băieți, o rezolvăm noi cumva. Nu părea prea convins de asta, pentru că nici nu era.

Când vehiculele se îndepărtară, sunete de pași îi făcură pe Sean și pe Michelle să se întoarcă. Valerie Messaline stătea în fața lor, în pantaloni de camuflaj bej, cu legitimația CIA atârându-i la gât.

— Bine-ați venit în Camp Peary, spuse ea. Am înțeles că mureați de nerăbdare s-o vizitați.

CAPITOLUL 88

Celula era de doi pe doi, rece, umedă și fără ferestre. Sean fusese dezbrăcat și i se ordonase să stea în picioare în colț. După șase ore, epuizat, se lăsă pe vine pe podea. Ușa celulei se deschise imediat și niște mâini îl ridicară din nou. O oră mai târziu, când picioarele îi amorțiră, se lăsă din nou pe vine. Acest lucru se repetă din nou și din nou. Douăzeci și două de ore mai târziu, i se permise să cadă pe spate, pe patul lui tare. Un minut mai târziu, apa rece îl lovi peste față. Apoi fu forțat să stea pe marginea unui scaun de metal ținut de podea. Dacă se mișca până și un milimetru, ușa se deschidea imediat și era forțat să se întoarcă în poziția inițială. O oră mai târziu, fu silit să stea atât de aproape de margine, că de-abia se ținea pe scaun. După treizeci de minute, fu forțat și mai aproape de margine. De fiecare dată când îl mișcau, o parte din pielea de pe fese îi rămânea pe scaunul de metal rece. Mușchii i se făcură numai noduri după cinci ore. După zece ore, vomită tot din stomac. După alte șaisprezece ore, i se permise să se prăbușească pe pat, acoperit în propria vomă. I se dădu o cană de apă, dar nu mâncare.

În clipa în care ațipea, ușa se deschidea din nou și era pocnit ușor în șale cu bastoane de lemn și i se ordona să rămână treaz. În clipa în care ațipea din nou, scena se repeta. Acest lucru dură două zile, când se prăbuși la podea, corpul zvârcolindu-i-se incontrolabil.

După trei zile de astfel de tratament, găsi puterea să țipe:

— Sunt cetățean american, la naiba. Nu puteți să faceți asta. Nu puteți să faceți asta!

Sări în picioare și se repezi spre ușă, dar niște mâini puternice îl traseră înapoi. Căzu pe beton,

julindu-și pielea de pe genunchi și mâini.

— Nu puteți face asta, spuse el din nou. Încercă să se ridice, să se lupte cu ei, dar era prea slab. Nu puteți face asta. Nu aveți niciun drept.

— Avem tot dreptul, rosti o voce.

Sean își ridică privirea și-o văzu pe Valerie acolo.

— Ai intrat cu forța într-o facilitate secretă a Statelor Unite. Ai furat lucruri.

— Ești nebună.

— Ți-ai trădat țara. Avem dovezi că ai venit aici sub pretextul că investighezi o crimă, dar că adevăratul tău scop era să spionezi CIA-ul.

— Prostii, și tu o știi! Vreau un avocat, chiar acum!

— În urma anchetei pe care am inițiat-o, continuă ea calm, am ajuns la concluzia că tu și Michelle Maxwell faceți parte din categoria celor care ajută material inamici ai acestei țări spionând CIA-ul. Prin urmare, nu aveți dreptul la reprezentanță legală sau la habeas corpus până nu ne hotărâm să vă acuzăm de o infracțiune și să vă judecăm.

— Nu mă poți ține aici doar pentru că așa vrei tu, răbufni el.

— Legea e destul de permisivă în sensul acesta.

— Ce vrei de la mine? țipă el.

— Să-mi spui ce-ai văzut, ce-ai auzit. Chiar și lucrurile pe care ți le imaginezi tu. Dar o să vorbim despre asta după ce te-ai mai înmuiat puțin. Ne-ai dat ceva de furcă pe râu; a venit momentul să ne luăm revanșa.

Se întoarse ca să plece.

— L-ai ucis pe Monk Turing. Și pe Len Rivest. Și-ai aruncat în aer morga? Totul sub pretextul că-ți servești țara? Știi câte legi ai încălcat?

— Monk Turing a făcut ce-ați făcut voi, spuse Valerie. A intrat prin efracție. A fost împușcat pentru asta. Și aveam tot dreptul s-o facem.

— Cum să nu. Dacă așa ar fi stat lucrurile, n-ați fi făcut-o să pară sinucidere. Ca oamenii să creadă că s-a întâmplat ca în cazul celorlalți. I-a văzut pe oameni coborând din avion, nu-i așa? A văzut drogurile. Așa că Turing a trebuit să moară. Dar nu știai că a mai fost aici și că a notat totul într-un cod. Alicia a luat codul și, în pofida a ceea ce ne-a spus, pun pariu că l-a spart, de fapt. Așa că Viggie dispăre. Am dreptate? Haide, Val, spune-mi!

— Nu prea ești în măsură să ceri răspunsuri.

Chiar dacă era slăbit, pentru Sean fusese doar încălzirea.

— Și Rivest. Avea de gând să-mi spună câte ceva despre Babbage Town înainte să fie ucis. Poate c-a descoperit că CIA-ul spiona locul. Poate că i-a mărturisit Aliciei, care se prefăcea că era îndrăgostită de el. Numai că nu știa că era de partea voastră. Bum! moare. Apoi aruncați morma în aer ca să scăpați de niște dovezi incriminatorii. Cum mă descurc, Val? Am nimerit-o?

— Poți specula cât vrei.

— FBI-ul și DEA-ul știu că ne țineti aici. N-ai cum să scapi cu asta.

Valerie îl privi cu superioritate.

— Pur și simplu nu înțelegi cum merg lucrurile, nu-i așa? În planul mare de a salva milioane de vieți, ce înseamnă câteva morți? Pe bune, acum! Ce înseamnă câteva morți? Ești doar un coș pe fundul istoriei. Nimeni n-o să-și aducă măcar aminte de tine. Îi spuse gardianului: Ocupă-te de el.

Apoi închise ușa celulei după ea.

CAPITOLUL 89

Două zile mai târziu, Sean King de-abia își amintea cum îl cheamă.

— Vă rog, opriți-vă, le tot cerea el. Vă rog, opriți-vă.

Nu-l ascultau niciodată.

În schimb, îl ridicară și îl cărară într-o altă cameră. Îl puseră într-o cutie lungă care semăna cu un sicriu. Îl îngrămădiră atât de tare, că de-abia se putea mișca. Îi puseră fire de sârmă pe piept și braț. Când coborâră capacul, acesta se afla la cinci centimetri de fața lui. Sentimentul de claustrofobie era extrem. Ceea ce nu vedea Sean erau țevile din cameră. La intervale regulate, temperatura din cameră era coborâtă până la limita hipotermiei. Se chinuia să respire, pe măsură ce nivelurile de oxigen se reduceau. Chiar când era pe punctul de a leșina, pompau mai mult aer. Procedul acesta se repetă timp de zece ore. Și el era din ce în ce mai slăbit. În sfârșit, din fericire, își pierdu cunoștința.

Mai târziu, când se trezi în celula lui, observă că de data asta avea un alt vizitator.

— Bună, Sean, spuse Alicia.

— Ai venit să te bucuri? răspunse el slab.

— Nu. Nu-mi place să te văd aici.

— Serios? Cam greu de crezut. Sean se ridică în capul oaselor și se sprijini de perete. Trafic de droguri, crimă, răpire, tortură. Mi-a scăpat ceva?

— Nu știu sigur la ce te referi, zise ea calm.

— Vreau să spun că tu și Val aduceți droguri cu avioane.

— Tu poți să-i spui așa, dacă vrei. Eu, nu.

— Și cum numești faptul că i-ați omorât pe Monk Turing și pe Len Rivest?

— Monk a fost împușcat pentru că a intrat ilegal aici.

— Dar tu l-ai omorât pe Len, nu-i așa? Și eu care credeam că-ți plăcea de el.

— Cu toții trebuie să ne facem treaba.

— Deci recunoști că l-ai omorât.

— Suntem în război. Cu toții avem o treabă de îndeplinit, răspunse ea mai încet.

— Și aproape că m-ai omorât pe mine.

— Știam că tu ai intrat în tabără. Ați văzut diverse lucruri. Tu și Michelle. Ca și Monk Turing. De aceea ești aici.

— Deci ne torturați, aflați ce știm, și apoi ce se întâmplă? Ne dați drumul? Întrebă el.

— Nu e responsabilitatea mea.

— O, ce frumos, pasează-i-o altcuiva. Deci, ce-o să fie? Explozie de gaz? Sinucidere? O să mor în cada de baie? Apropo, ai folosit pompa de desfundat sau piciorul tău de metal?

— Doar urmez ordinele.

— De la Valerie? De-asta ai nevoie ca să ucizi pe cineva? Ordine de la o psihopată? Și doctorul de la morgă? Ce naiba a făcut ca să merite să fie aruncat în aer?

— Întotdeauna există și victime colaterale. Vin la pachet. Nu-mi place, dar n-am ce să fac.

— Ba ai ce să faci. Poți să-i pui capăt.

— Nu știu în ce lume vrei să trăiești tu, dar evident nu e cea pe care mi-o imaginez eu.

— Lumea aia include s-o omori pe Viggie?

Alicia privi rapid în jos.

— Viggie o să fie bine.

— Ba nu, n-o să fie bine, Alicia! urlă el. O să fie și ea o victimă colaterală. Probabil că deja e. O știm amândoi.

Alicia se întoarce să plece.

— Ce, ai venit doar să mă vezi înainte de lovitura finală? Așa-i? Să-ți iei la revedere de la o altă victimă? Sunt sigur că Len a apreciat gestul. A știut măcar că tu ai făcut-o? S-a gândit că te-ai dus să i-o tragi? Puțină distracție în cada veche?

— Taci! spuse ea tăios.

— Nu, n-o să tac. Și tu o să mă ascuți, cucoană.
Pe când Alicia ieșea în goană din celulă, țipetele
lui furioase se auzeau în urma ei.

— O s-o omori și pe Viggie? Zi!

Alicia o luă la fugă, dar nu putu să scape de
țipete. Podeaua din piatră era alunecoasă și ea se
împiedică. În timpul căderii, proteza îi lovi
piciorul bun, tăindu-i pielea. Se prăbuși la podea,
plângând încet în timp ce strigătele lui Sean
bubuiiau pe holul mohorât.

— Îmi pare atât de rău, Viggie, spuse ea. Îmi
pare atât de rău.

CAPITOLUL 90

Alte trei zile, Sean fu forțat să stea în picioare sau pe vine. De-abia dacă era hrănit și primea doar o cană de apă pe zi, suficient cât să rămână în viață. Fu dus în sicriu de trei ori.

Ori de câte ori încerca să adoarmă era trezit cu un jet de apă. Fără nicio avertizare, o muzică asurzitoare răsună în celula lui ore întregi. Îi montară fire electrice în celulă care îl electrocutau ușor când atingea patul sau peretele, sau anumite locuri de pe podea. Într-un final, se chirci doar într-un colț, temându-se să se miște. Stomacul îi era gol, pielea îi era rană vie; își pierduse pe jumătate mințile.

După ultima lui excursie în sicriu, se trezi două ore mai târziu în celula lui și privi în jur. Nu știa de cât timp se afla acolo. Puteau fi zile, săptămâni sau ani. Creierul refuza pur și simplu să-i mai funcționeze. Când se deschise ușa celulei, începu să plângă încet, îngrozit de ce aveau să-i facă acum.

— Bună, Sean, ești gata să fi un băiat cuminte? întrebă Valerie.

El nu putu nici măcar să-și ridice capul.

— Prietena ta e mult mai dură. Pe ea n-am făcut-o niciodată să plângă.

Acum își ridică privirea.

— Unde e Michelle?

— Asta chiar nu te privește, nu-i așa, omulețule?

Pe măsură ce Sean se holba la Valerie Messaline, la expresia arogantă de pe chipul ei, la trupul ei încrezător, frica lăsă locul furiei. Își puse mâna pe perete, ca să se echilibreze. Și apoi, înainte să poată reacționa cineva, se împinse în perete și se năpusti asupra femeii, cu mâinile în jurul gâtului ei. Voia să o omoare, s-o golească de

fiecare strop de aroganță, de superioritate din ființa ei urâtă, murdară.

Gardienii îl traseră de pe ea și-l aruncară într-un colț. Când se ridică în capul oaselor, o privi. Valerie stătea la capătul îndepărtat, încercând să pară calmă, dar el îi citi teama din ochi. Și acel mic triumf îi fu de ajuns.

Se ridică în picioare, tremurând, sprijinindu-se de zid, și spuse:

— Ce vânătaie urâtă, Val. Poate vrei să-ți programezi o sesiune în sicriu. Se spune că lipsa de oxigen face bine urmelor de strangulare, dacă nu te sufoci, bineînțeles.

— Crezi că tot ce-ai îndurat până acum a fost rău? șuieră ea. Așteaptă numai ce urmează.

— Unde-i Michelle?

— Cum ți-am spus, ar trebui să-ți faci griji pentru tine.

— E partenera și prietena mea. Dar bănuiesc că nu înțelegi aceste concepte. Îi aruncă o privire unuia dintre gardieni, un tânăr cu păr blond, scurt și cu trup musculos. Hei, băiete, ai face bine să speri că nu faci nimic care s-o scoată din sărite pe cucoana asta. S-ar putea să hotărască într-o doară că ești spion, și să te tortureze, și se pare că n-o să poți face nimic în privința asta.

Gardianul nu spuse nimic, dar Sean observă o urmă minusculă de îndoială strecurându-i-se în privire, în timp ce se uita cu coada ochiului la șefa lui.

Se întoarse spre Valerie.

— Unde-i Michelle? țipă el, cu o forță de care nu fusese conștient că o mai avea.

— Se pare că mai avem de lucru cu tine.

— Am prieteni în CIA. Sunt sigur că Agenția n-a autorizat sub nicio formă ceea ce faci. O să putrezești în închisoare pentru asta.

Ea îl privi rece.

— Asta mi-e slujba. Tu ești cel care încearcă să distrugă țara asta. Tu ești dușmanul. Tu ai intrat

aici ilegal. Ești un spion. Ești un trădător.

— Și tu ești o mincinoasă fără seamăn.

— Avem chiar și dovezi că ești implicat în trafic de droguri.

— Ha, asta-i bună, venind de la tine.

— Când o să terminăm cu tine, o să ne spui tot ce vrem să știm.

— Poți să mă torturezi ca să spun ce vrei tu, dar asta n-o să schimbe adevărul.

— Și care-i ăla?

— Că ești nebună! răcni el.

Ea se răsuci spre gardian.

— Treci la următoarea fază. Și fă-o ca lumea!

Înainte ca gardianul să reacționeze, ușa de la celulă se deschise și un alt bărbat, în costum, urmat de doi agenți de pază înarmați își făcură apariția.

— Ce cauți aici? se răsti Valerie.

Cel în costum spuse:

— Ian Whitfield m-a trimis să vă dau instrucțiuni.

— Instrucțiuni de la Whitfield? Nu are autoritate asupra mea.

— Poate că nu, dar această persoană, da.

Îi înmână lui Valerie o bucată de hârtie. În timp ce femeia o citea, Sean, care o privea îndeaproape, știa exact ce se întâmplase: Valerie fusese lăsată să fie țapul ispășitor într-o mișcare de putere clasică din Washington, ușor de recunoscut de către toți cei din Beltway și complet necunoscută de către populația de rând.

Valerie împături hârtia și o puse în buzunar.

Unul dintre gardieni păși în față, o răsuci pe Valerie și îi puse cătușe. În timp ce era scoasă din celulă, Valerie îl privi pe Sean. Pozițiile lor tocmai ce se inversaseră, iar el n-avea de gând să piardă oportunitatea. Cu o voce obosită, dar clară, spuse:

— Ai face bine să faci rost de un avocat al naibii de bun, cucoană, pentru c-o să ai nevoie!

CAPITOLUL 91

În ziua următoare, Sean și Michelle fură transportați cu avionul, separat, la un spital privat unde se părea că erau singurii pacienți. Nu aveau nici cea mai mică idee unde se afla facilitatea și nimeni de acolo nu le răspundea la nicio întrebare. Totuși, fură foarte bine îngrijiți. După câteva zile de perfuzii și perioade lungi, neîntrerupte, de somn, urmate de două săptămâni de mâncare sănătoasă și exerciții, amândoi își reveniră aproape complet.

Doctorii îi ținură pe Sean și pe Michelle despărțiți, refuzând să le dea vești despre celălalt. În cele din urmă, Sean nu mai suportă. Îndreptând un scaun înspre o asistentă și o însoțitoare speriate, ceru s-o vadă pe Michelle.

— Acum! țipă el.

Când Sean intră în camera ei, aceasta stătea lângă fereastră, uitându-se la un cer gri, deprimant. Ca și cum i-ar fi simțit prezența, se răsuci, strigând „Sean!” și alergă spre el. Rămaseră acolo, în mijlocul camerei, agățându-se unul de celălalt, tremurând.

— Nu... nu au vrut să-mi spună nimic despre tine, începu ea, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Nici măcar n-am știut dacă mai ești în viață, bâigui el. Dar s-a terminat, Michelle, spuse el. Suntem în siguranță. Și-au arestat-o pe Valerie.

— Te-au pus în sicriu? întrebă ea.

— De mai multe ori. Au spus că n-ai plâns deloc.

— Ba am plâns, Sean. Crede-mă. Am plâns mult. Privi pe fereastră. Sub fereastra ei era un strat de flori. Florile erau ofilite; tulpinile erau aplecate. Mult, adăugă ea.

— Îmi pare rău, Michelle.
— Pentru ce? Ai avut parte de același tratament ca mine.
— A fost ideea mea să sărim gardul.
— Sunt fată mare, Sean. Puteam să te las să te duci singur, adăugă ea încet.
— Știu de ce n-ai făcut-o, spuse el. Știu.
Stătură la fereastră, privind florile moarte.

După ce Sean și Michelle se recuperară suficient, fură transportați cu un avion privat spre o altă destinație, apoi cu o mașină cu ferestre fumurii într-o parcare subterană, urcați într-un lift până într-un birou enorm în care nu se afla nimic cu excepția a trei scaune. În timp ce doi agenți musculoși cu pistoale în tocurile ascunse sub hainele de la costume așteptau afară, ei se așezară în fața unui bărbat mărunțel, slab, îmbrăcat impecabil, cu păr alb des și ochelari cu rame subțiri. Acest domn își uni buricele degetelor și se uită la ei cu milă.

— În primul rând, vreau să vă cer oficial scuze din partea guvernului vostru pentru ceea ce s-a întâmplat.

Sean vorbi furios:

— Ciudat, credeam că guvernul nostru a încercat să ne ucidă.

— Guvernul poate fi un lucru greu de controlat, domnule King, și anumite persoane își pot depăși limitele de autoritate din când în când, îi răspunse omul calm. Aceasta nu înseamnă că tot guvernul e rău. Totuși, ați încălcat o proprietate CIA.

Sean nu era într-o dispoziție împăciuitoare.

— Demonstrează-o!

Înainte să poată răspunde, Michelle interveni:

— Înțelegeți ce se întâmplă acolo? Ne învinovățiți pentru că am încercat să facem ce-am făcut?

Bărbatul ridică din umeri.

— Treaba mea nu e să spun cine este vinovat și cine nu, domnișoară Maxwell. Sarcina mea este să merg înainte din acest punct într-un mod care ne este benefic tuturor.

— Și cum anume facem asta? întrebă Sean. Guvernul nostru ne-a tras-o pe spinare. O fată pe nume Viggie Turing a fost răpită de guvernul nostru. Oamenii au fost uciși de guvernul nostru. Cum anume mergem înainte într-un mod benefic pentru toți, după toate astea?

Bărbatul se aplecă înainte.

— Iată cum. Am vizionat caseta care a fost folosită pentru emiterea mandatului de percheziție pentru Camp Peary. După cum bine știți, se poate vedea... o anumită activitate compromițătoare. Oamenii din departamentul tehnic ne spun că s-au făcut copii după înregistrare.

— Vreți înregistrarea în care se vede cum guvernul nostru încalcă vreo sută de legi.

— Nu a fost guvernul nostru, domnule King! se răsti omul. După cum am spus, uneori, oamenii își încalcă limitele de autoritate.

— În cazul nostru, nu doar le-au încălcat, ci le-au călcat în picioare de-a binelea. Sean îl studie pe bărbat. Deci de-asta te-au trimis pe tine, cu manierele tale frumoase, cu părul alb și cu ochelari, aducând a veteran din Războiul Rece desprins de pe paginile unui nenorocit de roman de John le Carré, ca să ne dai ghes.

— Mă bucur că înțelegeți situația. Și că avem nevoie de toate copiile, domnule King, adăugă bărbatul încet.

— Cum să nu! Dar sunt avocat și trebuie să văd quid pro quo-ul aici și să-ți spun ceva: ar fi bine să fie de zece ori mai mare ca orice ai de gând să ne oferi, dacă vrei să batem palma.

— Am autoritatea de-a face anumite concesii...

— La naiba cu asta! Iată condițiile. În primul rând, vrem ca Viggie să se întoarcă în siguranță și dacă-mi spui că nu se poate, caseta ajunge direct la

un prieten jurnalist de-al meu, care o va lua și va câștiga Pulitzerul ăla pe care și-l dorește cu disperare. Apoi, Valerie Messaline, sau cum o chema-o, primește exact ceea ce merită, și nu mă refer la o promovare. În al treilea rând, Alicia Chadwick cea cu un singur picior primește același tratament. Și toate porcăriile pe care le fac la Camp Peary trebuie să înceteze. De tot. Fără droguri. Fără torturi. Și consideră-te norocos!

Bărbatul se lăsă pe spate și se gândi.

— Ne-am ocupat deja de cele două femei. Ai cuvântul meu de onoare, zise el.

— Cuvântul tău nu înseamnă nimic pentru mine. Vreau dovezi reale!

— Bine.

— Și cum rămâne cu Viggie? nu se putu abține Michelle. E bine?

Bărbatul dădu scurt din cap.

— Dar activitățile despre care vorbiți din Camp Peary... unele vor înceta, domnule King, unele deja au încetat. Dar nu vă pot promite că vor înceta toate. Vă pot asigura însă că aceste activități sunt absolut esențiale pentru a menține siguranța acestei națiuni.

— Nu asta spuneți de fiecare dată când vreți să călcați în picioare drepturile cuiva?

— Și cum anume este traficul de droguri esențial pentru siguranța națiunii noastre? vru să știe Michelle.

— Nu le vindem, spuse bărbatul, nerăbdător. Le distrugem.

— Da, bine, iar eu n-am fumat niciodată, pufni Sean.

— Trei oameni au fost uciși, sublinie Michelle. Uciși.

— Un lucru foarte trist. Dar sacrificiul a trei vieți pentru a salva mii sau chiar milioane?

— Mda, bănuiesc că e grozav atâta timp cât tu sau cineva drag ție nu se numără printre cei sacrificați, contracă Sean.

— Cu toate acestea, nu pot promite că toate activitățile la care ați fost martori în Camp Peary vor înceta.

— Atunci bănuiesc că avem o problemă, spuse Sean. Și dacă te gândești să scapi de cele două probleme pe care le vezi în fața ta, gândește-te la asta. Am cerut să se facă cinci copii. Și toate sunt în locuri foarte sigure. Dacă eu și Michelle nu murim în somn la nouăzeci de ani, o copie ajunge la prietenul meu despre care pomeneam mai înainte, cel care vrea să câștige un Pulitzer, ca el să scrie primul povestea, iar celelalte copii ajung la *New York Times*, *Washington Post* și *Times* din Londra.

— Sunt doar patru. Și a cincea?

— Aia merge la președinte. Sunt sigur c-o să se distreze de minune când o s-o vadă.

— Și totuși, cum ați spus, se pare că am ajuns într-un impas.

Sean se ridică și se plimbă prin birou.

— Avocații buni se gândesc mereu la un compromis, așa că îți propun unul. Există o comoară ascunsă în Camp Peary.

— Poftim? făcu bărbatul, uimit.

— Taci și ascultă. Este ascunsă în zidul de fundație al cabanei Porto Bello al lordului Dunmore. Aur, argint, bijuterii. Valorează pe puțin câteva milioane.

— Doamne! exclamă bărbatul.

— Mda, înainte să ți se imprime simboluri de dolar pe retină, comoara aceea trebuie vândută la cel mai mare preț posibil. La dracu', dacă guvernul poate, n-are decât s-o cumpere. Nu-mi prea pasă. Dar banii primiți pe ea trebuie împărțiți în trei părți egale.

Bărbatul scoase un pix și o bucată de hârtie.

— Bine. Bănuiesc că voi primiți câte o parte.

— Nu! se răsti Sean. O parte o primește Viggie Turing. N-o să compenseze faptul că tatăl ei a fost ucis, dar e un început. A doua parte e pentru cei

doi copii ai lui Len Rivest. Sunt la facultate și probabil că banii le-ar fi de folos. Și a treia parte e pentru familia medicului legist care a fost ucis în explozia de la morgă. Ai înțeles?

Bărbatul termină de scris și dădu din cap.

— Am înțeles.

— Bine. Vezi c-o să verific sumele pe care li le plățiți, așa că nu încerca să mă tragi pe sfoară. Și nu-mi pasă dacă e nevoie de o lege a Congresului, dar banii trebuie să fie neimpozabili.

— Nu va fi nicio problemă, se învoi bărbatul.

— Nici nu credeam c-ar fi.

— Și vrem s-o vedem pe Viggie, să ne asigurăm că e bine, adăugă Michelle.

— Se poate aranja.

— Atunci pregătește totul, spuse Sean. Cât mai repede posibil.

— Dați-ne o săptămână și se va aranja totul.

— Asigură-te că așa va fi.

— Și nu veți spune nimic despre toate astea? întrebă bărbatul.

— Corect. Nu vreau să merg la închisoare.

— Și, oricum, cine ne-ar crede? adăugă Michelle.

— Și apoi primim copiile? întrebă bărbatul.

— Și apoi primiți copiile.

— Și putem să avem încredere în dumneata?

— Cam tot atât cât eu pot să am în tine, spuse Sean.

CAPITOLUL 92

O săptămână mai târziu, Sean și Michelle se întâlniră cu Joan Dillinger în biroul ei și cu un alt bărbat care nu își spuse nici numele, nici funcția. Îi anunță doar că proprietarii Babbage Town erau recunoscători pentru treaba pe care o făcuseră și le înmână direct un cec. Suma, observă Sean, avea să le rezolve problemele financiare pe termen scurt și să le ofere o vacanță. Cu siguranță, aveau nevoie de una.

— Sper că ați găsit pe cineva care să îi înlocuiască pe Champ și pe Alicia. Păcat că ați pierdut niște oameni atât de valoroși.

— O, am găsit. Dar mulțumită vouă, cercetările noastre nu vor mai fi spionate de ochi electronici, spuse bărbatul.

Pe când bărbatul pleca, Sean nu rezistă să nu-i mai arunce o replică, de despărțire:

— Deci de ce ar investi cineva atâta timp și atâția bani ca să creeze ceva care va opri lumea-n loc? întrebă el.

Bărbatul îl privi confuz.

— Cine v-a spus că asta se întâmplă la Babbage Town?

— Niște genii reale.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

— Păi, să spunem că, deși ceea ce tocmai ai descris este cu siguranță o posibilitate, e puțin mai complicat de-atât.

— Și tu ești gata să arunci zarul când toată lumea e în joc?! exclamă Sean.

— Ei bine, dacă n-o facem noi, o va face altcineva.

După ce plecă, Michelle adăugă posacă:

— M-am săturat de genii.

Joan zâmbi.

— Bună treabă, Sean. Făcu o pauză și o privi pe Michelle. Și tu, Maxwell. Din câte-am auzit, nu cred că Sean s-ar fi descurcat fără tine.

Nu știa nimic despre chinurile la care îi supusese pe amândoi Valerie Messaline sau despre înțelegerea lor cu guvernul, și nu avea să afle niciodată.

Cele două femei își strânsesă mâinile.

Când se întoarseră la apartamentul lor și tocmai coborau din mașină în parcare subterană, o limuzină trase în fața lor. Ian Whitfield se aplecă în afară și spuse ferm:

— Urcăți.

Se așezară în fața lui Whitfield.

— Îmi pare rău c-a durat atât să vă scot de-acolo, începu el.

— Și cum ai reușit mai exact să schimbi cărțile împotriva vrăjitoarei celei rele? întrebă Sean.

— Surprinzător, răspunse Michelle.

— Ai descoperit că își oprea o parte din droguri și le vindea. Cu asta ai terminat-o, nu-i așa?

— Și cum ți-ai dat seama de asta, Maxwell? vru să știe Whitfield.

— Când eram la aeroport și mutau drogurile în avionul lui Champ, am observat că n-au încărcat toate baloturile. Aia era partea lui Valerie. Bătrânul din guvern ne-a spus că CIA-ul distrugea drogurile, dar Hayes și Ventriss ziceau că zona era *inundată* de droguri.

— Nici măcar Valerie nu avea destule relații ca să iasă din asta! comentă Whitfield.

Sean pocni din degete.

— Asta explică de ce mergea în bar și se prefăcea că se lasă agățată. De fapt, coordona vânzarea de droguri.

Whitfield încuviință.

— Am reușit în cele din urmă să-l fac pe unul din echipa ei să o dea de gol. M-am folosit de

informațiile de la el ca s-o deconspir, să vă scot pe voi doi de-acolo și s-o prind pe ea.

— Dar de ce și-a asumat riscul să transporte Champ drogurile? De ce nu le-a distrus pur și simplu în Camp Peary? întrebă Michelle.

— Nu avem facilitățile necesare acolo. Dar când Michelle l-a prins pe Champ în flagrant delict, nu am mai avut timp pentru alte variante.

— OK, ce s-a întâmplat cu Val și cu asistenta ei ucigașă, Alicia? întrebă Sean.

Drept răspuns, Whitfield ridică un exemplar din *Washington Post*. La pagina șase era un articol scurt despre două angajate ale Departamentului, care și-au pierdut viața într-un accident de mașină în apropiere de Beijing. Erau două fotografii neclare ale victimelor.

Sean o privi pe Michelle, și apoi din nou pe Whitfield.

— La naiba, nu voiam să fie ucise.

— Și ce te așteptai mai exact că li se va întâmpla? Că le vom judeca într-un tribunal, unde poveștile lor aveau să iasă la iveală? Unde programele extrem de sensibile în care erau implicate puteau fi dezvăluite publicului? Privi fotografia Aliciei. Eram cu ea în Humvee în Iraq când ne-am lovit de IED. Eu am scos-o de acolo. Așa mi-am distrus piciorul. Era un agent bun. Doar că undeva, pe drum, lucrurile au mers prost.

— Și comoara? spuse Sean.

Whitfield scoase niște documente și i le înmână lui Sean.

— Câștigurile totale au fost împărțite în trei părți, neimpozabile, așa cum ai cerut. Frumos gest, adăugă el. Majoritatea oamenilor n-ar fi fost atât de mărinimoși.

— Și Viggie? spuse Michelle.

— Spre ea ne îndreptăm chiar acum. Și e absolut în regulă. Din fericire, Valerie era atât de ocupată cu voi doi, că și-a amânat planurile pe care le avea în ce-o privea pe Viggie.

Sean se aplecă înainte.

— Ian, ai fost de partea noastră, împotriva propriei agenții. De ce nu ești mort sau arestat?

Se întunecă la chip.

— Eu eram șeful tehnic al Camp Peary, dar Valerie era cea care conducea propriu-zis. A făcut o treabă impresionantă și a avansat în cadrul Agenției incredibil de repede. Nu știam cum stau lucrurile când am acceptat slujba, dar trebuia să mă împac cu ideea dacă voiam să-mi continui cariera. În foarte scurt timp, am văzut că era o greșeală, deoarece începuse să facă lucruri mult prea deplasate. A cooptat mai multe echipe de paramilitari cu baza în tabără. Puteam doar să aștept o oportunitate, deși nu părea că avea să vină vreuna. Whitfield se uită la Sean. Știu că Valerie s-a chinuit să te prindă în mreje.

— Nici eu nu m-am opus prea tare, spuse Sean, aproape sincer.

— Bine. Pentru că n-ai fi plecat de acolo viu. De-aia am apărut pe plajă. Știam că era îngrijorată în legătură cu lucrurile pe care le descopereai. Am urmărit-o și-am făcut-o pe soțul gelos. A fost furioasă pe mine că te-am lăsat să scapi.

Sean păru uimit.

— Mersi că mi-ai salvat viața. Din nou.

— E treaba mea să-i protejez pe cetățenii americani, chiar și de propria agenție.

— Mă miră că Valerie nu ne-a ucis imediat.

— Cred că voia să se răzbune pe voi, pentru că i-ați încurcat planurile. Și trebuia să afle și ce știți.

— Deci cine l-a ucis pe Len Rivest? întrebă Sean.

— Tot ce pot să-ți spun este că Alicia era interesată de Rivest, dar nu în sensul romantic.

— Și faptul că ea și Champ se aflau amândoi în Babbage Town nu a fost o coincidență, nu? zise Sean.

— Champ și Alicia au fost recrutați cu mult timp în urmă de către CIA. Au fost trimiși în Babbage Town încă de la început. Apropo, chiar erau oameni de știință excepționali.

— Și se aflau în Babbage Town ca să fure tehnologie despre computerele cuantice? spuse Michelle.

— Să spunem doar că erau niște observatori foarte interesați. Dar, de fapt, în Babbage Town se lucra la un opus al computerului cuantic.

— Un opus? spuse Michelle.

— Se știe deja că, de fapt, computerele cuantice fiabile comercial vor fi o realitate într-o zi. Cei din Babbage Town încercau să construiască un computer cuantic ca să poată construi și un opus eficient al acestuia.

— Deci proprietarii Babbage Town erau cei care ar avea de suferit din cauza computerelor cuantice? spuse Sean.

— Cum ar fi bănci și companii multinaționale? adăugă Michelle. Cu buzunare foarte adânci.

Whitfield dădu din cap că da.

— Trebuiau s-o facă în ascuns. Dacă ar fi aflat publicul, s-ar fi creat panică. Dar CIA-ul nu avea de gând să lase una ca asta să se petreacă chiar sub nasul lor. Totuși, nu pot să spun că ne interesa un opus. Suntem spioni, la urma urmei.

— Deci, cât de aproape sunt de a opri lumea în loc?

Whitfield ridică din umeri.

— În locul vostru, aș începe să plătesc în numerar și-aș face provizii de hârtie și pixuri pentru corespondență.

— Dar a fost o coincidență faptul că Babbage Town se află chiar vizavi de Camp Peary? întrebă Sean.

Whitfield scutură din cap.

— CIA-ul deține proprietatea printr-o companie fantomă. Au cumpărat-o pentru că era chiar peste

drum de Camp Peary. Champ i-a convins pe cei de la Babbage Town să închirieze locul.

— Și Champ era pilot și putea să vă transporte drogurile, adăugă Michelle.

— Trebuie să clarificăm un lucru: Champ este un agent bun. Îndeplinea ordinele. Atâta tot. Nu lucra nici cu Valerie, nici cu Alicia. O privi pe Michelle. Mi-a spus să-ți transmit că-i pare rău de cum au ieșit lucrurile.

— Îi pare rău! Nenorocitul m-a împușcat în braț!

— Dacă voia să te omoare, ai fi moartă.

— Viggie era în avionul lui. Avea de gând s-o omoare?

— Nu. O duceam pe fată departe de Valerie. Doar că te-ai băgat tu.

— O! făcu Michelle, cu amărăciune.

— Champ mi-a mai spus să-ți transmit că ai multe lucruri pentru care merită să trăiești. Și să renunți la pilotaj. Nu știu sigur ce voia să spună cu asta.

Michelle își privi mâinile.

— Deci Champ e bine? spuse ea.

— Da. Și, la fel ca mine, a fost repartizat în altă parte.

— De ce ați răpit-o pe Viggie? întrebă Michelle.

— Era un cod și în notele cântecului pe care Alicia a reușit să-l spargă folosind calculatoarele din Babbage Town, explică Whitfield. De fapt, se baza pe codul Enigma din al Doilea Război Mondial.

— Știam eu! exclamă Sean. S-a folosit de indiciul meu în legătură cu codul Enigma ca să-l spargă și apoi ne-a mințit. Și Viggie era și ea un cod, unul viu.

— Și titlul cântecului a fost indiciul cel mare: *Shenandoah*, adăugă Michelle.

— Așa e, fu de acord Sean.

— Ce spunea cântecul decodat? întrebă Michelle.

— Descria unele dintre lucrurile pe care Monk Turing le-a văzut în Camp Peary. A fost suficient pentru ca Valerie să-i ordone Aliciei să o răpească pe Viggie.

— Alicia a răpit-o? se miră Michelle.

El încuviință din cap.

— Știu că probabil nu mai prea contează după tot ce-a făcut, dar Alicia ne-a ajutat pe mine și pe Champ s-o ducem pe Viggie în avion. Cred că îi păsa cu adevărat de fată, deoarece a riscat mult făcând asta.

— S-ar putea să conteze puțin, recunoscui Sean.

— Ian, cum poți să continui să lucrezi pentru o organizație care face trafic cu droguri? exclamă Michelle.

Whitfield ridică din umeri.

— Ai nevoie de semințe de mac ca să faci opium și ai nevoie de opium ca să faci heroină. Și, chiar acum, în Afghanistan, recolta de mac este singurul lucru care le menține economia în viață. Și, dacă n-o cumpărăm noi, o vor face teroriștii și vor folosi profiturile enorme din traficul de droguri ca să ne atace. Cel mai mic dintre cele două rele; uneori este singura opțiune pe care o avem.

— Tot greșit e, continuă Michelle. Și ceea ce-a făcut Valerie e infracțiune de-a dreptul.

— Valerie nu era în toate mințile. Și, oricât de nebunește ar suna, cred că avea de gând să vă omoare pe amândoi după ce termina cu tortura, și probabil credea c-o să scape cu fața curată. Rolul CIA-ului pe care și-l imagina ea e diferit de cel pe care mi-l imaginez eu, și nu va fi niciodată altul atâta timp cât am ceva de spus despre asta.

— Ian, trebuie să ne spui ceva: cum a trecut Monk Turing râul? întrebă Sean.

Whitfield ezită.

— Bănuiesc că vă sunt dator cu asta. Cu un dispozitiv acvatic de propulsie. L-am găsit.

Sean o privi pe Michelle.

— Nu, ăla era...

— Am găsit două, de fapt, îl întrerupse Whitfield. Unul în noaptea în care s-a dezlănțuit iadul. Îi privi pe amândoi. Știți ceva despre asta?

Sean zâmbi.

— Mințile mari chiar gândesc la fel.

Limuzina încetini și se opri.

— Am ajuns, anunță Whitfield, deschizând portiera. Stați cât vreți. O să aștept afară.

CAPITOLUL 93

Când li se deschise ușa, Michelle văzu că Viggie Turing semăna într-adevăr cu mama ei.

Femeia le spuse că îi aștepta și îi pofti înăuntru.

— Sunteți mama lui Viggie? întrebă Michelle.

— Nu, sunt mătușa ei. Sora mea a murit cu ani în urmă. Dar oamenii au spus întotdeauna că semănăm mult.

Îi conduse în camera de zi. De îndată ce Viggie o văzu pe Michelle, începu să cânte la pian. Michelle se așeză lângă ea și o îmbrățișă.

Mătușa lui Viggie, al cărei nume era Helen, spuse:

— Nici măcar nu am știut că sunt în Virginia. Și nici că i s-a întâmplat ceva lui Monk. Și apoi, într-o zi, Viggie a apărut de nicăieri. Aproape c-am leșinat.

— Deci Monk avea custodia fetei?

Helen își coborî vocea, ca Viggie să nu audă.

— Sora mea a avut o viață foarte zbuciumată. Droguri, boli mintale; credem că a abuzat-o chiar și fizic pe Viggie. Monk a reușit în cele din urmă s-o ia de lângă ea, dar poate c-ar fi trebuit să intervin mai mult. Însă mă pot revanșa. O voi adopta pe Viggie.

— Ce bine, Helen, spuse Michelle, fără să audă Viggie. E o fetiță foarte deosebită.

— Știu că are nevoie de consiliere și de tratament. La început mi-am făcut griji, pentru că ajutorul de care se pare că are nevoie este foarte scump. Dar, de curând, am aflat că Monk a murit foarte bogat. Viggie va avea mai mult decât suficienți bani pentru orice.

— Dacă aveți nevoie de un psiholog bun, vă pot recomanda pe cineva, spuse Sean. Și deja a consultat-o pe Viggie.

Viggie o trase pe Michelle spre fereastră și îi arătă un lac din apropiere.

— Putem merge din nou pe apă?

— Crezi că ești în stare? Amintește-ți ce s-a întâmplat ultima dată.

— Asta pentru că m-am dus singură. Dacă merg cu tine, totul va fi bine, nu-i așa?

— Așa-i.

Pe când se întorceau la limuzină, Michelle spuse:

— Chiar ai fost generos să dai comoara, ținând cont că tu ai găsit-o.

— De fapt, Heinrich Fuchs și-a dat seama de tot. Dar, când am descoperit comoara, am mai elucidat un lucru pe care nu-l înțelegeam.

— Ce anume? întrebă Michelle.

— Îți amintești că Monk avea pete roșii pe mâini?

— Da, pete de rugină de la cum s-a cățarat pe gard.

— Nu. Gardul acela era nou-nouț, nu avea pete de rugină. Am văzut asta când am tăiat gardul. La fel ca mine, Monk se pătase când dislocase cărămizile ca să ajungă la comoară. Sean dădu din cap. „Coduri și sânge.“ M-am înșelat. N-avea nimic de-a face cu Alan Turing și cu genealogiile. Monk vorbea la modul metaforic. Mâinile lui păreau însângerate deoarece săpa prin cărămidă ca să ajungă la comoară.

— De câte ori crezi că s-a infiltrat Monk în Camp Peary? întrebă ea.

— Cu siguranță, de prea multe. Evident a văzut ce-am văzut și noi. Numai că el n-a scăpat. Ținând cont că a lăsat un mesaj codificat în acele note muzicale despre ceea ce văzuse acolo, mă face să cred că a început ca o vânătoare de comori și a sfârșit prin a încerca să dea în vileag activitatea ilegală din Camp Peary.

— Dar cum voia să scoată comoara de acolo? Lingourile de aur nu sunt ușor de cărat.

— Poate că Monk a făcut-o doar pentru provocarea de a găsi comoara. Dar tipul era un geniu. Poate că plănuia să ia doar bijuteriile. Ar fi fost relativ ușor de cărat.

— Și când Monk i-a spus lui Len Rivest că era ironic... începu Michelle.

— Exact, era ironic că organizația cu cele mai multe secrete din lume nu știa. Despre o comoară secretă ascunsă chiar sub nasul lor.

Când se întoarseră în limuzină, Whitfield spuse:

— Trebuie să încheiem înțelegerea.

— Copiile înregistrării video? întrebă Sean, iar Whitfield încuviință din cap.

Sean îi spuse șoferului limuzinei unde să meargă. El recuperase copiile de la Horatio și le ascunsese în diverse locuri sigure. După ce luară copiile, i le dădu lui Whitfield. Bărbatul le privi și-i dădu una înapoi lui Sean.

— Ian, spuse Sean, ei se așteaptă să fie cinci. Dacă le duci doar patru, s-ar putea să ai și tu un accident în China, ca să nu mai pomenim de ce-o să pățim noi.

— O să fac o altă copie după una din astea patru. N-ați auzit-o de la mine, dar când ai de-a face cu CIA-ul, întotdeauna e mai bine să ai un as în mânecă. Voi sublinia faptul că nu avem cum să știm dacă ați făcut și alte copii. Așa ar trebui să fiți amândoi în siguranță.

Limuzina îi duse înapoi la apartamentul lor și cei doi coborâră din mașină. Sean se întoarse.

— Uite ce e, știu că probabil n-o să ne mai vedem, dar dacă ai vreodată nevoie de ajutor, să știi că ai vreo doi prieteni în Virginia.

Whitfield dădu mâna cu amândoi.

— Dacă am învățat ceva din afacerea asta e că prietenii adevărați sunt al naibii de greu de găsit.

CAPITOLUL 94

Era o zi răcoroasă la începutul lui noiembrie, când Sean o duse pe Michelle la biroul lui Horatio.

— Nu vreau s-o fac, Sean. Chiar nu vreau.

— Hei, ai ieșit din Camp Peary vie. Și dacă știu ceva despre tine, asta este că nu îți iei niciodată cuvântul înapoi.

— Mulțumesc pentru sprijin, spuse Michelle fără tragere de inimă.

Horatio îi aștepta.

Sean dădu să plece, dar Michelle îl prinse de mână.

— Te rog, rămâi cu mine.

Sean îl privi pe Horatio.

— Nu e o idee bună, zise psihologul.

— Dar vreau să rămână.

— Va trebui să ai încredere în mine, Michelle. Sean nu poate rămâne.

După ce Sean ieși din cameră, nu dură mult ca Horatio s-o hipnotizeze pe Michelle.

Horatio petrecu câteva minute făcând-o pe Michelle să se întoarcă la vârsta de șase ani. Și mai dură câteva minute ca ea să-și amintească de noaptea aceea, în Tennessee, când viața ei se schimbaseră pentru totdeauna. Michelle avea ochii deschiși, chiar dacă mintea ei nu mai deținea controlul. Horatio o urmări cu un mare interes profesional, dar și cu o durere tot mai profundă, în timp ce ea povestea ce se întâmplase. Uneori vorbea ca un copil și alteori gândind și folosind vocabularul unui adult al cărui subconștient se luptase cu evenimentele din noaptea aceea și încercase din greu să le înțeleagă.

Bărbatul în uniformă venise în noaptea aceea. Michelle nu-și amintea să-l mai fi văzut înainte. Probabil că dormise de fiecare dată când venise el.

Dar, în noaptea aceea, mama ei era foarte agitată și o ținuse pe Michelle cu ea. Mama ei îi spusese bărbatului că nu voia să-l vadă; că trebuia să plece. La început, el crezu că ea glumește, și când era clar că nu glumea, el se înfurie. Începu să se dezbrace. Când se apropie de mama lui Michelle, ea îi spuse lui Michelle să fugă. Bărbatul începu s-o dezbrace pe mama ei. Aceasta încerca să-l oprească, dar era prea puternic. O puse cu forța la podea.

Dură doar o secundă ca Michelle să ajungă la el. Ținuse uneori pistolul tatălui ei în mână, neîncărcat, bineînțeles. Trase pistolul soldatului din tocul pe care îl aruncase pe canapea cu celelalte haine ale lui. Îl îndreptă spre el și trase o dată. O pată roșie mare apăru pe spatele bărbatului, chiar în mijloc. Murise liniștit, prăbușindu-se peste mama lui Michelle. Femeia fu atât de șocată, că leșină.

— L-am omorât. Am omorât un om.

Lacrimi se rostogoliră pe fața lui Michelle, în timp ce vorbea despre această întâmplare de mult îngropată din viața ei.

Ea stătea acolo, cu pistolul în mână, când ușa se deschise și intră tatăl ei. Michelle nu știa de ce se întorsese mai devreme, dar o făcuse. Văzu ce se întâmplase, luă pistolul din mâna lui Michelle și îl trase pe bărbat de pe soția lui. Încercă s-o facă să-și vină în fire, dar era încă inconștientă. O duse în patul ei, coborî din nou și o luă pe Michelle de mână, vorbindu-i cu blândețe.

— M-a luat de mână, spuse Michelle încet. Mi-a spus că trebuia să plece pentru o vreme, dar că avea să se întoarcă. Am început să țip, să țip să nu mă părăsească. L-am apucat de picior, nu voiam să-i dau drumul. Nu voiam. Apoi mi-a spus c-o să mă ia cu el. Că o să mergem cu mașina. M-a pus pe scaunul din față al mașinii. Apoi a intrat din nou în casă și l-a scos pe bărbat și l-a pus în spate, pe podea.

— De ce nu în portbagaj? spuse Horatio.

— Era plin de gunoaie, răspunse Michelle imediat. Așa că tati l-a pus pe bărbat în spate. I-am văzut fața. Avea ochii încă deschiși. Era mort. Știam că e mort pentru că-l împușcasem. Știu ce se întâmplă când te împușcă. Mori. Întotdeauna mori.

— Și ce-a făcut tati dup-aia? întrebă Horatio încet.

— A pus ziare peste bărbat. Și o haină veche și niște cutii, tot ce-a găsit. Dar încă vedeam ochii bărbatului, privindu-mă. Am început să plâng și i-am spus lui tati: „Tati, încă pot să-i văd ochii, se uită la mine. Fă-l să nu se mai uite la mine“.

— Și ce-a făcut tati?

— A pus și mai multe lucruri peste el. Și mai multe lucruri până nu l-am mai văzut. Până ochii lui nu se mai uitau la mine.

— Și tati a mers undeva cu mașina?

— Sus, în munți. A parcat mașina și-a plecat o vreme. Dar mi-a promis că se întoarce. Și așa a fost. S-a întors.

— Fără bărbat?

Lui Michelle i se tăie respirația și apoi începu să plângă:

— L-a dus pe bărbat departe. Dar nu puteam să privesc podeaua. De teamă că s-ar putea să fie acolo. Că s-ar putea să fie acolo, uitându-se la mine.

Se aplecă în față, copleșită de suferință.

— Odihnește-te, Michelle, îi spuse Horatio. Odihnește-te câteva momente, e în regulă. Lucrurile astea nu te pot răni. Bărbatul nu se mai întoarce. Nu-l mai poți vedea.

Ea se îndreptă și se opri în cele din urmă din plâns.

— Ești gata să continui? o întrebă Horatio.

Ea dădu liniștită din cap și spuse:

— Și apoi am mers acasă, la mama. Tati m-a dus acasă.

— Era trează?

Michelle încuviință din cap.

— Plângea. A vorbit cu tati. Tati era furios. Mai furios ca niciodată. Credeau că nu pot să aud, dar am auzit. Apoi tati a venit și-a vorbit cu mine. Mi-a spus că el și mami mă iubeau. Mi-a spus că tot ce s-a întâmplat a fost un vis urât. Un coșmar, mi-a spus el. Mi-a spus să uit ce s-a întâmplat. Să nu vorbesc niciodată despre asta. Începu din nou să plângă. Și n-am făcut-o niciodată. Promit, tati, n-am spus niciodată nimănui. Jur. Plângea în hohote. L-am ucis. L-am ucis pe bărbatul ăla.

— Odihnește-te din nou, Michelle, spuse Horatio repede, și ea se lăsă pe spate în scaun, lacrimile prelingându-i-se pe față.

Horatio știa că ceea ce o distrugea pe Michelle era că ținea în ea toate astea. Era ca o rană care nu fusese curățată niciodată; infecția se adunase până devenise letală. Purtase atâta timp povara adulterului mamei ei și a faptului că tatăl ei ascunsese o moarte. Și totuși, Horatio știa că toate astea păleau în comparație cu vina pe care probabil c-o simțea pentru că ucisese o altă ființă umană.

Își aminti că în Babbage Town răbufnise spunându-i; cum că e posibil ca problemele ei să izvorască din faptul că ucisese brutal pe cineva când avea șase ani. Horatio credea că făcea doar pe deșteaptă, dar, de fapt, subconștientul ei vorbise. Doar că el nu-și dăduse seama.

Horatio nu credea că Michelle vedea chipul bărbatului holbându-se la ea de pe podeaua camionetei sau a dormitorului ei. De fapt, credea că nu vedea nimic. Mai degrabă simțea ceva îngrozitor, dar nu știa ce. Reacția ei fusese să o acopere, să facă și concret ceea ce încerca să facă la nivel psihologic.

Horatio mai așteaptă câteva secunde, apoi spuse:

— Bine, Michelle, îmi poți spune despre tufele de trandafiri?

— Tati le-a tăiat într-o noapte. L-am văzut de la fereastră.

Horatio se lăsă pe spate și își aminti că Frank Maxwell plantase tufișul ca un cadou de aniversare pentru soția lui. Aparent, familia Maxwell trecuse prin coșmarul acesta îngropându-l pur și simplu. Și totuși, undeva în lume, o familie se întrebase timp de aproape treizeci de ani ce se întâmplase oare cu bărbatul mort. Și în toți acești ani, oasele lui fuseseră îngropate undeva în dealurile din Tennessee. Într-o zi, familia Maxwell avea să se confrunte cu ceea ce făcuseră, cel puțin în locșoarele complicate din propriile minți, dacă nu într-un tribunal. O privi din nou pe Michelle.

— Odihnește-te acum. Doar odihnește-te.

Ieși din cameră și vorbi cu Sean, dar nu-i împărtăși nimic din ce-i dezvăluise Michelle.

— Și nu pot să-i spun nici ei, îl informă el pe Sean.

— Atunci, la ce bun toate astea?

— Deoarece subconștientul ei ne-a descoperit despre ce era vorba, s-ar putea să-i mai aline conștientul. Iar eu pot să găsesc un tratament care s-o ajute. De fapt, la următoarea ședință de hipnoză, îi pot da anumite sugestii la nivel subconștient, care s-ar putea să rezolve în întregime problema.

— De ce nu acum?

— Dacă o fac acum, s-ar putea să-i suprasolicite subconștientul, ceea ce s-ar putea dovedi dăunător.

— Ce pot să fac?

— Ai putea să fii mai înțelegător cu micile ei ciudățenii. Ar fi un început.

Horatio se întoarse în biroul lui și o scoase încet pe Michelle din transă.

— Ei bine, ce-am spus? zise ea neliniștită.

— Știi, cred că-am făcut progrese mari azi, spuse Horatio.

— N-ai de gând să-mi spui, nu-i așa, nenorocitele! răcni Michelle.

— Uite-o pe Michelle pe care-o iubesc și de care mi-e frică.

După ce pleacă de la Horatio, Michelle îi zise lui Sean:

- Ai de gând să-mi spui sau nu?
- Nu pot, pentru că nu mi-a spus nici mie.
- Pe bune acum, chiar te aștepti să cred asta?
- E adevărul.
- Nu poți să-mi spui nimic?
- Ba da. N-o să mai spun că ești nătângă.
- Asta-i tot? Mi-aș da sufletul pentru asta.
- E tot ce pot să fac acum.
- Nu pot să cred.

El își puse brațul în jurul ei.

— Bine, pot să-ți mai spun ceva. Dar mai întâi trebuie să-ți dau ceva.

Își vârî mâna în buzunar și scoase smaraldul pe care îl luase din ascunzătoarea lordului Dunmore. Ceruse să fie montat într-un colier pentru ea.

Când Michelle făcu ochii mari, el adăugă stingherit:

- Ah, nu părea corect să nu primești nimic din comoară. O ajută să și-l prindă la gât.
 - Sean, e frumos. Dar ce voiai să-mi spui?
 - E mai degrabă o cerere, de fapt, zise el agitat.
 - Ce e? întrebă ea precaută, privindu-l fix.
- El făcu o pauză, o luă de mână și-i spuse:
- Nu mă părăsi niciodată, Michelle.

Nota autorului

ATENȚIE:
NU CITIȚI ACEASTĂ SECȚIUNE ÎNAINTE
SĂ CITIȚI ROMANUL

Stimați cititori,

Babbage Town este un loc absolut fictiv, dar a fost inspirat parțial de Bletchley Park, de lângă Londra, unde Aliații au spart coduri militare germane, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Am inventat anumite detalii geografice și alte fapte legate de amplasarea geografică a Babbage Town, am creat locuri din nimic și o istorie pentru zona aceea din Virginia, inclusiv conace abandonate, și, în general, am fabulat. Totuși, cititorii care cunosc istoria statului Virginia vor recunoaște în poveste influențele unora dintre proprietățile reale din Tidewater, de-a lungul râului James (și nu York) de importanță istorică, cum ar fi Westover, Carter's Grove și Shirley Plantation. Din fericire, acest triumvirat al proprietăților din Virginia nu a căzut în ruină.

Acestea fiind spuse, „inventarea” și distorsionarea faptelor sunt instrumente legitime ale unui romancier, așa că vă rog să nu-mi scrieți pentru a-mi enumera diversele gafe istorice sau care țin de realitatea de azi. Nu numai că le cunosc, dar sunt și mândru de ele.

Acum, materialul care are de-a face cu computerele cuantice este adevărat, sau cel puțin într-atât de adevărat pe cât poate o persoană obișnuită ca mine să înțeleagă astfel de concepte uimitoare și apoi să le comunice cititorului într-o formă narativă care să nu îl adoarmă. Chiar există universități, companii și țări care se întrec să vadă

cine ajunge acolo primul. Și dacă cineva chiar va reuși, lumea se va schimba pentru totdeauna, într-adevăr. În ce măsură și dacă în mod pozitiv sau negativ, depinde, bănuiesc, de cine va câștiga cursa. O carte care m-a ajutat să scriu despre fizica cuantică a fost, *A Shortcut Through Time*^[5], de George Johnson.

Din moment ce cartea explorează coduri secrete și istoria anumitor criptanaliști reali, m-am inspirat din acest domeniu ca să creez numele unora dintre personaje. Iată lista:

1. Champ Pollion derivă din Jean-François Champollion, un scriitor lingvist francez, care a jucat un rol important în descifrarea cartuşelor lui Ptolemeu și ale Cleopatrei. Opera sa le permite, de asemenea, erudiților să citească istoria faraonilor după cum a fost consemnată de către scribii lor.

2. Michael Ventris a fost numele bărbatului care a descoperit că așa-numitele tablete Lineare B dezgropate pe insula Creta erau scrise în greacă.

3. Numele de familie al Aliciei Chadwick provine de la numele John Chadwick, ale cărui cunoștințe vaste de limba greacă veche au jucat un rol important când el și Ventris au descifrat tabletele Lineare B. Ca o observație interesantă, rezultatele cercetărilor lor au fost făcute publice cam în aceeași perioadă în care Everestul a fost cucerit prima dată, motiv pentru care descoperirea lor a fost numită și „Everestul arheologiei grecești”.

4. Numele de familie al lui Ian Whitfield provine de la numele lui Whitfield Diffie, care a inventat un cifru inovator care folosea o cheie asimetrică, în locul unei chei simetrice. Simetric înseamnă doar că modul în care cineva descifrează un cifru este același mod în care îl cifrează.

5. Prenumele lui Merkle Hayes mi-a fost inspirat de Ralph Merkle, cel care a lucrat cu Diffie și cu profesorul Martin Hellman de la Universitatea Stanford la descoperirea

revoluționară a metodei de distribuție a cheilor publice.

6. Numele de familie al lui Len Rivest provine din numele Ron Rivest, care a lucrat cu Adi Shamir și Leonard Adelman pentru a crea RSA, sistemul de criptografie cu cheie publică asimetrică, dominantă astăzi în toată lumea.

7. Numele de familie al lui Monk Turing provine, bineînțeles, din numele Alan Turing, a cărui istorie este prezentată în carte. Charles Babbage și Blaise de Vigenère au fost de asemenea persoane reale, ale căror descoperiri sunt menționate în roman.

8. Pentru numele de familie al lui Valerie Messaline, (scris ușor diferit), nu m-am inspirat din lumea criptanaliștilor. Totuși, studenții la istorie s-ar putea să observe importanța numelui. Indiciu: Spre deosebire de RSA, care este ingenios de asimetrică, numele lui Valerie și personajul său sunt remarcabil de simetrice.

Deci, așa cum se spune, ce înseamnă un nume? Ei bine, în cazul romanului *Un simplu geniu*, un nume înseamnă mult!

Istoria complexului Camp Peary dezvăluită în roman se bazează pe cercetările pe care le-am putut face și este corectă. Totuși, descrierile a ceea ce se întâmplă acolo sunt doar produsele imaginației mele. A fost necesar să inventez lucruri, deoarece mă îndoiesc că vreunui romancier i se va permite vreodată să intre acolo pentru cercetări. În acest sens, dacă există angajați ai Camp Peary care citesc romanul, vă rog să rețineți că am inventat tot ce se întâmplă acolo; personajele și dialogul, și nimic din poveste nu se referă la voi sau la munca pe care o faceți pentru țara voastră. Un agent „rătăcit” trebuie luat ca atare. Cunoscut ca „locul secret” de unii localnici, merită să mergeți până acolo doar ca să treceți pe lângă Camp Peary. Nu, nu puteți face un tur al

locului; CIA-ul nici măcar nu va recunoaște că există.

Ideea de a scrie *Un simplu geniu* mi-a venit, cel puțin în parte, după ce-am citit despre cifrul Beale. Cifrul Beale este unul dintre acele secrete oximoronice fenomenale. Are de-a face cu un cod extrem de complicat, trei pagini de numere, și o presupusă comoară care valorează milioane de dolari, presupus ascunsă de Thomas Jefferson Beale la începutul anilor 1800. O pagină a cifrului a fost, chipurile, descifrată cu succes cu mult timp în urmă de un prieten al unui prieten al lui Beale. Pagina a fost descifrată folosind Declarația de Independență americană ca sursă pentru litere corespunzând numerelor din cifru.

De exemplu, al treilea număr din cifru este 24, ceea ce înseamnă că trebuie să cauți al douăzecilea cuvânt din Declarație. Acesta e „another“, așa că iei prima literă din cuvântul acela, adică „a“, și o inserezi în textul cifrului ca să formezi cuvinte.

Pagina descifrată vorbește despre amplasamentul vag al comorii în ținutul Bedford, Virginia – cât și despre tipul și valoarea comorii – aur, argint și niște bijuterii – și că este îngropată în peșteri, în recipiente din fier. Având în vedere prețurilor actuale ale metalelor prețioase, comoara ar valora mai bine de 20 de milioane de dolari. Nu se poate calcula valoarea bijuteriilor. Totuși, mesajul descifrat spune că valorau 13 000 de dolari în 1821, așa că acum ar trebui să valoreze mult mai mult.

Ușor, probabil că spuneți. Am descifrat o pagină, mai rămân două, și îmi iau un avion privat. Ei bine, ăsta-i șpilul: se pare că toți criptanaliștii care au încercat să descifreze celelalte două pagini, folosind tehnologie de ultima oră și supercomputere, au eșuat. Într-adevăr, se estimează că unul din zece dintre cei mai buni criptanaliști din lume au încercat să spargă cifrul

Beale și niciunul nu a reușit. Dificultatea constă în faptul că, dacă textul cifrului are de-a face cu un anumit document – bunăoară, Declarația de Independență – trebuie să știi care document este cel potrivit. Și chiar și în 1820 existau o grămadă de posibilități. Cele mai evidente, cum ar fi Constituția Statele Unite și Magna Carta, au fost deja încercate.

Totuși, cel puțin un site web a pretins că a descifrat cifrul și include fotografii ale presupusului cavou găsit în locul respectiv. Cei care dețin site-ul mai pretind și că acesta era gol când au ajuns acolo. Hm. Poate că da, poate că nu.

Cifrul Beale a căpătat un statut atât de mitic, că un alt site web oferă software specializat în cifrul Beale, care poate fi folosit pentru a descifra codul și pentru a descoperi locul unde se află comoara. Te face să te întrebi de ce nu folosesc ei software-ul pentru a descifra codul și pentru a găsi chiar ei comoara. Totuși, se prea poate să vândă multe exemplare ale software-ului și să fie mulțumiți cu profiturile respective.

Există chiar și o Asociație a Cifrului și a Comorii Beale, fondată în anii 1960, pentru a stimula interesul în misterul respectiv, nu că n-ar fi deja suficiente persoane interesate. Se spune că greu mai găsești un fermier sau un proprietar de pământ în Bedford, Virginia, al cărui teren să nu fi fost săpat de vânători de comori entuziaști, deseori fără permisiune.

Mai jos am reprodus cele trei pagini ale cifrului pentru voi, inclusiv textul celei descifrate. Prima pagină de numere dezvăluie, chipurile, locul exact unde se află comoara. A treia pagină enumeră părțile care au drept legal la comoară. Îmi imaginez că, practic, toți vânătorii de comori interesați nici măcar nu se vor sinchisi să se uite la a treia pagină!

Pentru a descoperi mai multe informații despre misteriosul domn Beale și cum și de ce a făcut

ceea ce se spune că a făcut, citiți *The Beale Treasure: New History of a Mystery*^[9], de Peter Viemeister, sau citiți gratuit articolul de pe Wikipedia. Un alt volum pe care ați vrea să-l citiți voi, criptanaliști în devenire, este *The Code Book*^[2], de Simon Singh.

Să fie oare doar o farsă, cum cred mulți? Cu siguranță, e posibil să fie așa. Dacă astfel stau lucrurile, cineva s-a chinuit din greu să îi reușească. Pentru curiozitatea voastră, am încercat și eu de câteva ori să sparg codul, dar nu sunt nici pe departe un expert. Va fi nevoie de un criptanalist mai bun decât umilul vostru romancier ca să reușească, dacă e real. Un sfat pentru cei care vor să se îmbogățească rapid: Nu vă dați demisia de la slujba curentă în timp ce căutați comoara. Șansele de a sparge cifrul Beale și de a găsi comoara, dacă într-adevăr există, sunt probabil mai mici decât de a câștiga la loteria Powerball. Încă un sfat: Nu săpați niciodată pe pământul cuiva fără consimțământul acestuia. Ați putea fi dați în judecată sau împușcați, niciuna din opțiuni nefiind prea sănătoasă pentru voi.

Celor care, în pofida șanselor extrem de mici, tot vreți să vă puneți cu probabil una dintre cele mai impenetrabile enigme din toate timpurile– vă doresc mult succes.

Și sper că v-a plăcut revenirea lui Sean King și a lui Michelle Maxwell în *Un geniu simplu*.

Numai bine, și continuați să citiți.

Cu stimă,

David Baldacci

Cifrul Beale

1 Locul cavoului

71, 194, 38, 1701, 89, 76, 11, 83, 1629, 48, 94, 63, 132, 16, 111, 95, 84, 341, 975, 14, 40, 64, 27, 81, 139, 213, 63, 90, 1120, 8, 15, 3, 126, 2018, 40, 74, 758, 485, 604, 230, 436, 664, 582, 150, 251, 284, 308, 231, 124, 211, 486, 225, 401, 370, 11, 101, 305, 139, 189, 17, 33, 88, 208, 193, 145, 1, 94, 73, 416, 918, 263, 28, 500, 538, 356, 117, 136, 219, 27, 176, 130, 10, 460, 25, 485, 18, 436, 65, 84, 200, 283, 118, 320, 138, 36, 416, 280, 15, 71, 224, 961, 44, 16, 401, 39, 88, 61, 304, 12, 21, 24, 283, 134, 92, 63, 246, 486, 682, 7, 219, 184, 360, 780, 18, 64, 463, 474, 131, 160, 79, 73, 440, 95, 18, 64, 581, 34, 69, 128, 367, 460, 17, 81, 12, 103, 820, 62, 116, 97, 103, 862, 70, 60, 1317, 471, 540, 208, 121, 890, 346, 36, 150, 59, 568, 614, 13, 120, 63, 219, 812, 2160, 1780, 99, 35, 18, 21, 136, 872, 15, 28, 170, 88, 4, 30, 44, 112, 18, 147, 436, 195, 320, 37, 122, 113, 6, 140, 8, 120, 305, 42, 58, 461, 44, 106, 301, 13, 408, 680, 93, 86, 116, 530, 82, 568, 9, 102, 38, 416, 89, 71, 216, 728, 965, 818, 2, 38, 121, 195, 14, 326, 148, 234, 18, 55, 131, 234, 361, 824, 5, 81, 623, 48, 961, 19, 26, 33, 10, 1101, 365, 92, 88, 181, 275, 346, 201, 206, 86, 36, 219, 324, 829, 840, 64, 326, 19, 48, 122, 85, 216, 284, 919, 861, 326, 985, 233, 64, 68, 232, 431, 960, 50, 29, 81, 216, 321, 603, 14, 612, 81, 360, 36, 51, 62, 194, 78, 60, 200, 314, 676, 112, 4, 28, 18, 61, 136, 247, 819, 921, 1060, 464, 895, 10, 6, 66, 119, 38, 41, 49, 602, 423, 962, 302, 294, 875, 78, 14, 23, 111, 109, 62, 31, 501, 823, 216, 280, 34, 24, 150, 1000, 162, 286, 19, 21, 17, 340, 19, 242, 31, 86, 234, 140, 607, 115, 33, 191, 67, 104, 86, 52, 88, 16, 80, 121, 67, 95, 122, 216, 548, 96, 11, 201, 77, 364, 218, 65, 667, 890, 236, 154, 211, 10, 98, 34, 119, 56, 216, 119, 71, 218, 1164, 1496, 1817, 51, 39, 210, 36, 3, 19, 540, 232, 22, 141, 617, 84, 290, 80, 46, 207, 411, 150, 29, 38, 46, 172, 85, 194, 39, 261, 543, 897, 624, 18, 212, 416, 127, 931, 19, 4, 63, 96, 12, 101, 418, 16, 140, 230, 460, 538, 19, 27, 88, 612, 1431, 90, 716, 275, 74, 83, 11, 426, 89, 72, 84, 1300, 1706,

814, 221, 132, 40, 102, 34, 868, 975, 1101, 84, 16, 79, 23, 16, 81, 122, 324, 403, 912, 227, 936, 447, 55, 86, 34, 43, 212, 107, 96, 314, 264, 1065, 323, 428, 601, 203, 124, 95, 216, 814, 2906, 654, 820, 2, 301, 112, 176, 213, 71, 87, 96, 202, 35, 10, 2, 41, 17, 84, 221, 736, 820, 214, 11, 60, 760

#3 Numele și adresele asociațiilor, rudelor lui Beale etc.

317, 8, 92, 73, 112, 89, 67, 318, 28, 96, 107, 41, 631, 78, 146, 397, 118, 98, 114, 246, 348, 116, 74, 88, 12, 65, 32, 14, 81, 19, 76, 121, 216, 85, 33, 66, 15, 108, 68, 77, 43, 24, 122, 96, 117, 36, 211, 301, 15, 44, 11, 46, 89, 18, 136, 68, 317, 28, 90, 82, 304, 71, 43, 221, 198, 176, 310, 319, 81, 99, 264, 380, 56, 37, 319, 2, 44, 53, 28, 44, 75, 98, 102, 37, 85, 107, 117, 64, 88, 136, 48, 154, 99, 175, 89, 315, 326, 78, 96, 214, 218, 311, 43, 89, 51, 90, 75, 128, 96, 33, 28, 103, 84, 65, 26, 41, 246, 84, 270, 98, 116, 32, 59, 74, 66, 69, 240, 15, 8, 121, 20, 77, 89, 31, 11, 106, 81, 191, 224, 328, 18, 75, 52, 82, 117, 201, 39, 23, 217, 27, 21, 84, 35, 54, 109, 128, 49, 77, 88, 1, 81, 217, 64, 55, 83, 116, 251, 269, 311, 96, 54, 32, 120, 18, 132, 102, 219, 211, 84, 150, 219, 275, 312, 64, 10, 106, 87, 75, 47, 21, 29, 37, 81, 44, 18, 126, 115, 132, 160, 181, 203, 76, 81, 299, 314, 337, 351, 96, 11, 28, 97, 318, 238, 106, 24, 93, 3, 19, 17, 26, 60, 73, 88, 14, 126, 138, 234, 286, 297, 321, 365, 264, 19, 22, 84, 56, 107, 98, 123, 111, 214, 136, 7, 33, 45, 40, 13, 28, 46, 42, 107, 196, 227, 344, 198, 203, 247, 116, 19, 8, 212, 230, 31, 6, 328, 65, 48, 52, 59, 41, 122, 33, 117, 11, 18, 25, 71, 36, 45, 83, 76, 89, 92, 31, 65, 70, 83, 96, 27, 33, 44, 50, 61, 24, 112, 136, 149, 176, 180, 194, 143, 171, 205, 296, 87, 12, 44, 51, 89, 98, 34, 41, 208, 173, 66, 9, 35, 16, 95, 8, 113, 175, 90, 56, 203, 19, 177, 183, 206, 157, 200, 218, 260, 291, 305, 618, 951, 320, 18, 124, 78, 65, 19, 32, 124, 48, 53, 57, 84, 96, 207, 244, 66, 82, 119, 71, 11, 86, 77, 213, 54, 82, 316, 245, 303, 86, 97, 106, 212, 18, 37, 15, 81, 89, 16, 7, 81, 39, 96, 14, 43, 216, 118, 29, 55, 109, 136, 172, 213, 64, 8, 227, 304, 611, 221, 364, 819, 375, 128, 296, 1, 18, 53, 76, 10, 15, 23, 19, 71, 84, 120, 134, 66, 73, 89, 96,

230, 48, 77, 26, 101, 127, 936, 218, 439, 178, 171, 61, 226, 313, 215, 102, 18, 167, 262, 114, 218, 66, 59, 48, 27, 19, 13, 82, 48, 162, 119, 34, 127, 139, 34, 128, 129, 74, 63, 120, 11, 54, 61, 73, 92, 180, 66, 75, 101, 124, 265, 89, 96, 126, 274, 896, 917, 434, 461, 235, 890, 312, 413, 328, 381, 96, 105, 217, 66, 118, 22, 77, 64, 42, 12, 7, 55, 24, 83, 67, 97, 109, 121, 135, 181, 203, 219, 228, 256, 21, 34, 77, 319, 374, 382, 675, 684, 717, 864, 203, 4, 18, 92, 16, 63, 82, 22, 46, 55, 69, 74, 112, 134, 186, 175, 119, 213, 416, 312, 343, 264, 119, 186, 218, 343, 417, 845, 951, 124, 209, 49, 617, 856, 924, 936, 72, 19, 28, 11, 35, 42, 40, 66, 85, 94, 112, 65, 82, 115, 119, 236, 244, 186, 172, 112, 85, 6, 56, 38, 44, 85, 72, 32, 47, 73, 96, 124, 217, 314, 319, 221, 644, 817, 821, 934, 922, 416, 975, 10, 22, 18, 46, 137, 181, 101, 39, 86, 103, 116, 138, 164, 212, 218, 296, 815, 380, 412, 460, 495, 675, 820, 952

#2 Conținutul comorii

115, 73, 24, 807, 37, 52, 49, 17, 31, 62, 647, 22, 7, 15, 140, 47, 29, 107, 79, 84, 56, 239, 10, 26, 811, 5, 196, 308, 85, 52, 160, 136, 59, 211, 36, 9, 46, 316, 554, 122, 106, 95, 53, 58, 2, 42, 7, 35, 122, 53, 31, 82, 77, 250, 196, 56, 96, 118, 71, 140, 287, 28, 353, 37, 1005, 65, 147, 807, 24, 3, 8, 12, 47, 43, 59, 807, 45, 316, 101, 41, 78, 154, 1005, 122, 138, 191, 16, 77, 49, 102, 57, 72, 34, 73, 85, 35, 371, 59, 196, 81, 92, 191, 106, 273, 60, 394, 620, 270, 220, 106, 388, 287, 63, 3, 6, 191, 122, 43, 234, 400, 106, 290, 314, 47, 48, 81, 96, 26, 115, 92, 158, 191, 110, 77, 85, 197, 46, 10, 113, 140, 353, 48, 120, 106, 2, 607, 61, 420, 811, 29, 125, 14, 20, 37, 105, 28, 248, 16, 159, 7, 35, 19, 301, 125, 110, 486, 287, 98, 117, 511, 62, 51, 220, 37, 113, 140, 807, 138, 540, 8, 44, 287, 388, 117, 18, 79, 344, 34, 20, 59, 511, 548, 107, 603, 220, 7, 66, 154, 41, 20, 50, 6, 575, 122, 154, 248, 110, 61, 52, 33, 30, 5, 38, 8, 14, 84, 57, 540, 217, 115, 71, 29, 84, 63, 43, 131, 29, 138, 47, 73, 239, 540, 52, 53, 79, 118, 51, 44, 63, 196, 12, 239, 112, 3, 49, 79, 353, 105, 56, 371, 557, 211, 515,

125, 360, 133, 143, 101, 15, 284, 540, 252, 14, 205, 140, 344, 26,
 811, 138, 115, 48, 73, 34, 205, 316, 607, 63, 220, 7, 52, 150, 44, 52,
 16, 40, 37, 158, 807, 37, 121, 12, 95, 10, 15, 35, 12, 131, 62, 115,
 102, 807, 49, 53, 135, 138, 30, 31, 62, 67, 41, 85, 63, 10, 106, 807,
 138, 8, 113, 20, 32, 33, 37, 353, 287, 140, 47, 85, 50, 37, 49, 47, 64,
 6, 7, 71, 33, 4, 43, 47, 63, 1, 27, 600, 208, 230, 15, 191, 246, 85, 94,
 511, 2, 270, 20, 39, 7, 33, 44, 22, 40, 7, 10, 3, 811, 106, 44, 486,
 230, 353, 211, 200, 31, 10, 38, 140, 297, 61, 603, 320, 302, 666,
 287, 2, 44, 33, 32, 511, 548, 10, 6, 250, 557, 246, 53, 37, 52, 83, 47,
 320, 38, 33, 807, 7, 44, 30, 31, 250, 10, 15, 35, 106, 160, 113, 31,
 102, 406, 230, 540, 320, 29, 66, 33, 101, 807, 138, 301, 316, 353,
 320, 220, 37, 52, 28, 540, 320, 33, 8, 48, 107, 50, 811, 7, 2, 113, 73,
 16, 125, 11, 110, 67, 102, 807, 33, 59, 81, 158, 38, 43, 581, 138, 19,
 85, 400, 38, 43, 77, 14, 27, 8, 47, 138, 63, 140, 44, 35, 22, 177, 106,
 250, 314, 217, 2, 10, 7, 1005, 4, 20, 25, 44, 48, 7, 26, 46, 110, 230,
 807, 191, 34, 112, 147, 44, 110, 121, 125, 96, 41, 51, 50, 140, 56,
 47, 152, 540, 63, 807, 28, 42, 250, 138, 582, 98, 643, 32, 107, 140,
 112, 26, 85, 138, 540, 53, 20, 125, 371, 38, 36, 10, 52, 118, 136,
 102, 420, 150, 112, 71, 14, 20, 7, 24, 18, 12, 807, 37, 67, 110, 62,
 33, 21, 95, 220, 511, 102, 811, 30, 83, 84, 305, 620, 15, 2, 108, 220,
 106, 353, 105, 106, 60, 275, 72, 8, 50, 205, 185, 112, 125, 540, 65,
 106, 807, 188, 96, 110, 16, 73, 33, 807, 150, 409, 400, 50, 154, 285,
 96, 106, 316, 270, 205, 101, 811, 400, 8, 44, 37, 52, 40, 241, 34,
 205, 38, 16, 46, 47, 85, 24, 44, 15, 64, 73, 138, 807, 85, 78, 110, 33,
 420, 505, 53, 37, 38, 22, 31, 10, 110, 106, 101, 140, 15, 38, 3, 5, 44,
 7, 98, 287, 135, 150, 96, 33, 84, 125, 807, 191, 96, 511, 118, 440,
 370, 643, 466, 106, 41, 107, 603, 220, 275, 30, 150, 105, 49, 53,
 287, 250, 208, 134, 7, 53, 12, 47, 85, 63, 138, 110, 21, 112, 140,
 485, 486, 505, 14, 73, 84, 575, 1005, 150, 200, 16, 42, 5, 4, 25, 42,
 8, 16, 811, 125, 160, 32, 205, 603, 807, 81, 96, 405, 41, 600, 136,
 14, 20, 28, 26, 353, 302, 246, 8, 131, 160, 140, 84, 440, 42, 16, 811,
 40, 67, 101, 102, 194, 138, 205, 51, 63, 241, 540, 122, 8, 10, 63,
 140, 47, 48, 140, 288

Mesajul descifrat din 2 spune:

Am depozitat în ținutul Bedford, la vreo șase kilometri de Buford, într-o excavație sau cavou, la aproape doi metri adâncime, următoarele lucruri, aparținând împreună părților ale căror nume sunt menționate în secțiunea a „3“-a, și anume:

Prima tranșă este formată din patru sute cincizeci și nouă de kilograme de aur și o mie șapte sute douăzeci și nouă de kilograme de argint, depozitate în noiembrie 1819. A doua a fost efectuată în decembrie 1821, și era formată din opt sute șazeci și cinci de kilograme de aur și cinci sute optzeci de kilograme de argint; de asemenea, bijuterii, obținute în St. Louis în schimbul argintului, pentru facilitarea transportului, și estimate la 13 000 US.

Articolele de mai sus sunt puse în recipiente de fier, cu capac de fier. Cavoul este căptușit cu piatră, iar vasele se sprijină pe piatră solidă și sunt acoperite cu altele. Documentul numărul „1“ descrie locul exact al cavoului, pentru a fi găsit cu ușurință.

Cifrul 2 poate fi tradus folosind orice copie a Declarației de Independență, dar descifrarea necesită editarea ortografiei.

Mulțumiri

Lui Michelle, pentru 13 ani norocoși! Ce călătorie incredibilă până acum!

Lui Frances Jalet-Miller, pentru o altă muncă minunată de editare. Mă bucur că suntem din nou o echipă.

Lui Aaron Priest, Lucy Childs, Lisa Vance Erbach și Nicole Kenealy, pentru tot ceea ce faceți în fiecare zi pentru mine. Și lui Abner Stein, care mă ajută enorm pe partea cealaltă a Atlanticului.

Lui David Young, Jamie Raab, Emi Battaglia și Jennifer Romanello de la Hachette Book Group UȘA, pentru tot sprijinul și prietenia lor.

Lui David North, Maria Rejt și Katie James pentru toate informațiile și sprijinul de dincolo de iaz.

Lui Patty și Tom Maciag pentru că sunt niște prieteni atât de grozavi.

Lui Karen Spiegel și Lucy Stille pentru că au pus Hollywoodul din nou în mișcare.

Lui Spencer, pentru sprijinul în materie de muzică din poveste. Și lui Collin, care îmi arată zilnic, în fiecare mod posibil, puterea unui schimb animat de replici.

Lui Alli și Anshu Guleria, David și Catherine Broome și Bob și Marilyn Schule pentru că mi-au fost mereu alături. Mulțumiri speciale lui Alli pentru materialul despre indieni, și lui Bob pentru comentariile sale editoriale atente.

Lui Neal Schiff, pentru că m-a ajutat să ajung în locurile în care trebuia să ajung.

Lui Deborah și Lynette, adevăratele șefe ale „Enterprise”.

^[1] Călugăr

^[2] Campion

^[3] Omul liber din Sud

^[4] În rom., Marele Măr; de asemenea, porecla oraşului New York

^[5] *O scurtătură prin timp*

^[6] *Comoara lui Beale: O istorie nouă a unui mister*

^[7] Cartea codului

Table of Contents

[Title page](#)

[CAPITOLUL 1](#)

[CAPITOLUL 2](#)

[CAPITOLUL 3](#)

[CAPITOLUL 4](#)

[CAPITOLUL 5](#)

[CAPITOLUL 6](#)

[CAPITOLUL 7](#)

[CAPITOLUL 8](#)

[CAPITOLUL 9](#)

[CAPITOLUL 10](#)

[CAPITOLUL 11](#)

[CAPITOLUL 12](#)

[CAPITOLUL 13](#)

[CAPITOLUL 14](#)

[CAPITOLUL 15](#)

[CAPITOLUL 16](#)

[CAPITOLUL 17](#)

[CAPITOLUL 18](#)

[CAPITOLUL 19](#)

[CAPITOLUL 20](#)

[CAPITOLUL 21](#)

[CAPITOLUL 22](#)

[CAPITOLUL 23](#)

[CAPITOLUL 24](#)

[CAPITOLUL 25](#)

[CAPITOLUL 26](#)

[CAPITOLUL 27](#)

[CAPITOLUL 28](#)

[CAPITOLUL 29](#)

[CAPITOLUL 30](#)

[CAPITOLUL 31](#)

[CAPITOLUL 32](#)

[CAPITOLUL 33](#)

[CAPITOLUL 34](#)

[CAPITOLUL 35](#)

[CAPITOLUL 36](#)
[CAPITOLUL 37](#)
[CAPITOLUL 38](#)
[CAPITOLUL 39](#)
[CAPITOLUL 40](#)
[CAPITOLUL 41](#)
[CAPITOLUL 42](#)
[CAPITOLUL 43](#)
[CAPITOLUL 44](#)
[CAPITOLUL 45](#)
[CAPITOLUL 46](#)
[CAPITOLUL 47](#)
[CAPITOLUL 48](#)
[CAPITOLUL 49](#)
[CAPITOLUL 50](#)
[CAPITOLUL 51](#)
[CAPITOLUL 52](#)
[CAPITOLUL 53](#)
[CAPITOLUL 54](#)
[CAPITOLUL 55](#)
[CAPITOLUL 56](#)
[CAPITOLUL 57](#)
[CAPITOLUL 58](#)
[CAPITOLUL 59](#)
[CAPITOLUL 60](#)
[CAPITOLUL 61](#)
[CAPITOLUL 62](#)
[CAPITOLUL 63](#)
[CAPITOLUL 64](#)
[CAPITOLUL 65](#)
[CAPITOLUL 66](#)
[CAPITOLUL 67](#)
[CAPITOLUL 68](#)
[CAPITOLUL 69](#)
[CAPITOLUL 70](#)
[CAPITOLUL 71](#)
[CAPITOLUL 72](#)
[CAPITOLUL 73](#)
[CAPITOLUL 74](#)
[CAPITOLUL 75](#)

[CAPITOLUL 76](#)
[CAPITOLUL 77](#)
[CAPITOLUL 78](#)
[CAPITOLUL 79](#)
[CAPITOLUL 80](#)
[CAPITOLUL 81](#)
[CAPITOLUL 82](#)
[CAPITOLUL 83](#)
[CAPITOLUL 84](#)
[CAPITOLUL 85](#)
[CAPITOLUL 86](#)
[CAPITOLUL 87](#)
[CAPITOLUL 88](#)
[CAPITOLUL 89](#)
[CAPITOLUL 90](#)
[CAPITOLUL 91](#)
[CAPITOLUL 92](#)
[CAPITOLUL 93](#)
[CAPITOLUL 94](#)
[Nota autorului](#)
[Mulțumiri](#)

Table of Contents

Title page	1
CAPITOLUL 1	4
CAPITOLUL 2	10
CAPITOLUL 3	14
CAPITOLUL 4	17
CAPITOLUL 5	20
CAPITOLUL 6	23
CAPITOLUL 7	26
CAPITOLUL 8	30
CAPITOLUL 9	36
CAPITOLUL 10	39
CAPITOLUL 11	44
CAPITOLUL 12	50
CAPITOLUL 13	58
CAPITOLUL 14	64
CAPITOLUL 15	69
CAPITOLUL 16	76
CAPITOLUL 17	82
CAPITOLUL 18	87
CAPITOLUL 19	93
CAPITOLUL 20	99
CAPITOLUL 21	103
CAPITOLUL 22	105
CAPITOLUL 23	109
CAPITOLUL 24	113
CAPITOLUL 25	116
CAPITOLUL 26	119

CAPITOLUL 27	122
CAPITOLUL 28	125
CAPITOLUL 29	127
CAPITOLUL 30	132
CAPITOLUL 31	138
CAPITOLUL 32	141
CAPITOLUL 33	147
CAPITOLUL 34	150
CAPITOLUL 35	155
CAPITOLUL 36	158
CAPITOLUL 37	165
CAPITOLUL 38	170
CAPITOLUL 39	175
CAPITOLUL 40	178
CAPITOLUL 41	183
CAPITOLUL 42	188
CAPITOLUL 43	193
CAPITOLUL 44	197
CAPITOLUL 45	200
CAPITOLUL 46	203
CAPITOLUL 47	208
CAPITOLUL 48	216
CAPITOLUL 49	220
CAPITOLUL 50	227
CAPITOLUL 51	230
CAPITOLUL 52	235
CAPITOLUL 53	238
CAPITOLUL 54	241
CAPITOLUL 55	247
CAPITOLUL 56	253

CAPITOLUL 57	260
CAPITOLUL 58	266
CAPITOLUL 59	270
CAPITOLUL 60	275
CAPITOLUL 61	278
CAPITOLUL 62	281
CAPITOLUL 63	287
CAPITOLUL 64	289
CAPITOLUL 65	294
CAPITOLUL 66	297
CAPITOLUL 67	299
CAPITOLUL 68	303
CAPITOLUL 69	306
CAPITOLUL 70	310
CAPITOLUL 71	315
CAPITOLUL 72	320
CAPITOLUL 73	327
CAPITOLUL 74	331
CAPITOLUL 75	334
CAPITOLUL 76	338
CAPITOLUL 77	345
CAPITOLUL 78	349
CAPITOLUL 79	352
CAPITOLUL 80	357
CAPITOLUL 81	361
CAPITOLUL 82	365
CAPITOLUL 83	369
CAPITOLUL 84	374
CAPITOLUL 85	380
CAPITOLUL 86	386

CAPITOLUL 87	392
CAPITOLUL 88	395
CAPITOLUL 89	398
CAPITOLUL 90	401
CAPITOLUL 91	404
CAPITOLUL 92	410
CAPITOLUL 93	418
CAPITOLUL 94	421
Nota autorului	428
Mulțumiri	440